E D I T U R A S C R I P T U M®

EPICENTRU

» UN BLESTEM CHINEZESC SPUNE:
"FIE SA-TI TRAIESTI VIATA INTR-O VREME INTERESANTA."
NE PLACE ORI NU, TRAIM IN VREMURI INTERESANTE.
SUNT VREMURI DE PERICOL SI INCERTITUDINE.

» SENATOR ROBERT F. KENNEDY
» 6 IUNIE 1966

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSENBERG, JOEL
Epicentru / Joel Rosenberg. - Oradea: Scriptum, 2012
ISBN 978-973-1813-54-7

2

EPICENTRU

Frământările actuale din Orientul Mijlociu
vor avea impact asupra viitorului tău

JOEL C. ROSENBERG

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Epicenter
by Tyndale House Publishers, Inc.
Copyright © 2006 by Joel C. Rosenberg
All rights reserved.
This translation published by arrangement with
Trident Media Group, LLC, New York, USA

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Epicentru
de Joel C. Rosenberg

© 2012 Editura Scriptum®
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-973-1813-54-7

Tiparul executat în U.E.

Prietenilor noştri dragi,
dr. T.E. Koshy şi dr. Indira Koshy,
vă mulţumesc atât de mult pentru dragostea,
prietenia şi exemplul vostru.

Cuprins

9 // **MULȚUMIRI**

11 // **INTRODUCERE**
TOȚI OCHII SUNT ÎNDREPTAȚI SPRE EPICENTRU

27 // CAPITOLUL 1
VIITORUL A FOST PREZIS

44 // CAPITOLUL 2
GENEZA ROMANULUI *JIHAD*

58 // CAPITOLUL 3
SĂ UNIM PUNCTELE

72 // CAPITOLUL 4
A TREIA LENTILĂ

82 // CAPITOLUL 5
TITLU VIITOR: ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL ȘI GAZE NATURALE

97 // CAPITOLUL 6
TITLU VIITOR: TRATATELE ŞI ALIANȚELE OFERĂ ISRAELIENILOR O SIGURANȚĂ MAI MARE CA ORICÂND

112 // CAPITOLUL 7
TITLU VIITOR: UN ȚAR SE RIDICĂ ÎN RUSIA, ISCÂND TEMERI LEGATE DE IZBUCNIREA UNUI NOU RĂZBOI RECE

135 // CAPITOLUL 8
TITLU VIITOR: KREMLINUL SE ASOCIAZĂ „AXEI RĂULUI", ÎNCHEIND O ALIANȚĂ MILITARĂ CU IRANUL

158 // CAPITOLUL 9
TITLU VIITOR: MOSCOVA ÎŞI EXTINDE ALIANȚELE MILITARE, INCLUZÂND ŞI LUMEA ARABĂ, ISLAMICĂ

173 // CAPITOLUL 10
TITLU VIITOR: TENSIUNILE GLOBALE SE INTENSIFICĂ ODATĂ CU ATACUL RUSIEI ASUPRA ISRAELULUI

193 // CAPITOLUL 11
TITLUL VIITOR: UN NOU RĂZBOI IZBUCNEŞTE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, ÎN TIMP CE EUROPA, AFRICA ŞI ASIA SUNT LOVITE DE CUTREMURE ŞI PANDEMII

205 // CAPITOLUL 12
TITLU VIITOR: IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ ȚARĂ DIN REGIUNE

225 // CAPITOLUL 13
TITLU VIITOR: EVREII CONSTRUIESC AL TREILEA TEMPLU ÎN IERUSALIM

239 // CAPITOLUL 14
TITLU VIITOR: MUSULMANII SE ÎNTORC LA CRISTOS ÎN NUMĂR FĂRĂ PRECEDENT

261 // CAPITOLUL 15
SĂ DETECTĂM VIBRAȚIILE

282 // ANEXA 1
ÎNTREBĂRI FRECVENTE

307 // ANEXA 2
SONDAJ EXCLUSIV: ATITUDINEA AMERICANILOR FAȚĂ DE PROFEȚIA BIBLICĂ

313 // ANEXA 3
EZECHIEL 38-39

317 // NOTE

MULȚUMIRI

Sunt deosebit de recunoscător pentru ajutorul pe care mi l-au oferit atât de multe persoane de-a lungul anilor, mai multe decât aş putea vreodată enumera cum se cuvine în acest loc. Cu toate acestea, sunt câțiva dintre ei care merită mulțumiri speciale pentru faptul că această carte a văzut lumina tiparului.

Printre ei: uimitoarea mea soție, Lynn, cei patru fii minunați ai noştri, Len şi Mary Rosenberg, June Meyers, Edward şi Kailea Hunt, Tim şi Carolyn Lugbill, Steve şi Barb Klemke, Jim şi Sharon Supp, Dan şi Susan Rebeiz, Wendy şi Colin Ligon, Todd şi Amy Adkins, Amy Knapp, Cindy Shiblie, John Black, Fred şi Sue Schwein, Bill şi Lani Shelton şi familia noastră de la „Connections."

Prietenii şi colegii din întregul Orient Mijlociu, din Africa de Nord şi din Rusia pe care am avut onoarea de a-i cunoaşte, lor nu le pot mulțumi îndeajuns. Suntem recunoscători pentru faptul că ne-au primit în inimile şi în casele lor. Viața familiei noastre a fost profund şi veşnic binecuvântată pentru faptul că am păşit alături de ei în această călătorie.

De asemenea, adresez mulțumiri speciale lui Mark Taylor, Ron

Beers, Becky Nesbitt, Jan Stob, Jeremy Taylor, Cheryl Kerwin, Andrea Martin, Beverly Rykerd şi întregii echipe Tyndale; Peter Robbio şi echipa de la Creative Response Concepts; Wes Yoder şi echipa de la Ambassador Agency; şi agentului meu Scott Miller, de la Trident Media Group.

Tot ce ați găsit interesant şi util în această carte este cu adevărat rezultatul ajutorului lor. Orice erori ale realității sau de judecată sunt numai şi numai ale mele.

INTRODUCERE

TOȚI OCHII SUNT ÎNDREPTAȚI SPRE EPICENTRU

Atunci când Saddam Hussein a dat ordinul invadării Kuweitului în 1990 şi a amenințat să folosească arme chimice pentru a distruge jumătate din Israel, Washington Post descria evenimentul drept un „cutremur de ordin politic" ale cărui şocuri ulterioare „aveau să fie apocaliptice pentru lumea arabă."[1]

Atunci când SUA şi forțele aliate au invadat Afganistanul în 2001 şi Irakul în 2003 şi au jurat să instaureze primul stat democratic în regiune, în afară de Israel, Associated Press a numit aceste acțiuni drept „cutremur politic" care „au cutremurat toate fundamentele politice ale Orientului Mijlociu", o afirmație care a făcut înconjurul lumii.[2]

Când în vara anului 2005 iranienii au ales un nou preşedinte care a jurat să accelereze programul nuclear al Teheranului şi a provocat o confruntare directă cu Statele Unite („Marele Satan") şi Israel („Micul Satan"), agenția France-Presse a caracterizat alegerea drept „cutremur politic."[3]

Acestea nu au fost exemple izolate. Moartea lui Yasser Arafat a fost descrisă în media drept „cutremur politic." La fel accidentul

vascular al lui Ariel Sharon şi subita lui îndepărtare de la putere, precum şi ascensiunea rapidă a puterii grupării Hamas în Fâşia Gaza la scurt timp după aceea. Într-adevăr, o căutare într-o importantă bază de date de ştiri a găsit 729 de ştiri publicate sau transmise în ultima decadă care au descris evenimentele tumultoase din Orientul Mijlociu drept „cutremure politice."[4] Şi acestea nici nu se apropie de includerea primei răscoale palestiniene (*intifada*) din 1987-1988, războiul irano-irakian din anii '80, detronarea şahului Iranului şi invadarea de către Uniunea Sovietică a Afganistanului în 1979, embargourile petroliere ale arabilor din anii '70, războiul Yom Kippur din 1973, războiul de şase ani din 1967, renaşterea statului Israel din 1948, sau orice atac terorist sau negociere de pace care au avut loc în ultimele câteva decade.

E cert, mare parte din politica din regiune este de nepătruns şi confuză pentru gândirea occidentală. Însă un lucru este tot mai cert: ochii tuturor naţiunilor sunt îndreptate asupra Israelului şi a Orientului Mijlociu, epicentrul spectaculoaselor evenimente care zguduie lumea noastră şi ne hotărăsc viitorul. Iar acum se coace o nouă criză.

IRANUL NUCLEAR

Omul pe care iranienii l-au ales spre a le fi preşedinte în vara anului 2005 este Mahmoud Ahmadinejad, care până atunci fusese primarul oraşului Teheran. Puţini din oamenii din afara capitalei au ştiut câte ceva despre acest om la acel moment. Chiar şi cei din interior poate nu şi-au dat în întregime seama ce urma să se întâmple. Dar cu fiecare zi, imaginea a devenit tot mai clară – şi mai tulburătoare.

După ce şi-a ocupat biroul, Ahmadinejad a întreprins o serie de acţiuni care au trimis o undă de şoc prin toate capitalele lumii, au zguduit piaţa mondială şi au urcat imediat preţul internaţional al petrolului. Acesta a spus asociaţilor că personal crede că nu mai sunt decât doi sau trei ani până la sfârşitul lumii. A spus că este convins că el este ales de Alah să devină liderul Iranului în acest ceas critic pentru a grăbi venirea lui Mesia islamic, cunoscut drept Cel de-al doisprezecelea Imam sau Mahdi, prin începerea unui război sfânt

final împotriva creştinilor şi evreilor. În mod public a jurat să spulbere Statele Unite. A jurat să şteargă Israelul „de pe hartă." De asemenea a accelerat dramatic efortul Iranului de a construi, a cumpăra sau a fura armele nucleare necesare pentru a provoca sfârşitul zilelor, potrivit cu teologia sa musulmană şiită.

Primul indiciu public asupra a cât de semnificativă avea să fie escatologia islamică în politica externă a lui Ahmadinejad a venit în prima sa cuvântare din cadrul Adunării generale a Organizației Națiunilor Unite de la New York din septembrie 2005. Ahmadinejad a uimit întreaga audiență de lideri şi diplomați din întreaga lume încheindu-şi discursul cu această rugăciune: „O, Doamne atotputernic, Te rog să grăbeşti venirea ultimului tău trimis, venirea Celui Promis, făptura umană desăvârşită şi curată, Cel care va umple lumea aceasta cu dreptate şi pace."[5]

Întors în Iran, Ahmadinejad a stupefiat un grup de clerici islamici afirmând că în timpul discursului său pe care-l ținuse în cadrul întrunirii ONU, a fost „înconjurat de o lumină până la sfârşit" şi că „dintr-odată atmosfera s-a schimbat acolo, şi preț de 27 sau 28 de minute, toți liderii [din audiență] nu au clipit... nu exagerez când spun că nu au clipit; chiar nu este o exagerare, pentru că mă uitam la ei. Au fost copleşiți, ca şi când o mână i-ar fi ținut acolo şi i-ar fi făcut să şadă. Le-am deschis ochii şi urechile la mesajul Republicii Islamice."[6]

Luna următoare, Ahmadinejad a ținut un discurs în Teheran în care şi-a prezentat şi mai clar obiectivele. „Este posibil să fim martorii unei lumi fără America şi fără Sionism?" a întrebat el într-o adunare a liderilor teroriști ai unor grupuri precum Hamas şi Jihadul Islamic. „Voi ar trebui să ştiți cel mai bine că acest slogan şi acest obiectiv sunt tangibile, şi cu siguranță pot fi atinse." Apoi i-a îndemnat pe musulmanii din întreaga lume să se pregătească pentru ziua când „ura noastră sfântă se va înteți" şi „va lovi ca un val."[7]

Şase luni mai târziu, Ahmadinejad a ridicat din nou miza, declarând într-o emisiune televizată pe postul național că Iranul se află în posesia uraniului radioactiv şi a intrat în „clubul nuclear", lucru care a determinat o serie de agenții de securitate şi de experți din Occident să prezică faptul că Iranul ar putea avea arme nucleare operaționale

în următorii doi sau trei ani – chiar la timp ca administrația Bush să părăsească președinția și, probabil, să înceapă sfârșitul lumii.[8]

„TIMPUL NU ESTE DE PARTEA NOASTRĂ"

Cu Iranul care își continuă numărătoarea inversă până la apocalipsă, pericolul nu a fost nicicând mai mare ca acum.

Dacă Iranul va reuși să introducă bombe nucleare în SUA (pe la granița cu Mexicul, de exemplu), orașe întregi din America ar fi vulnerabile în fața unor atacuri teroriste cataclismice aproape fără avertisment. Experții spun că suflul unei singure bombe nucleare de zece kilotone care ar cădea, spre exemplu, deasupra Washington DC, ar distruge totul pe o rază de o jumătate de milă de la Ground Zero, ar contamina 7.000 până la 13.000 km^2 cu nivele toxice de radiații, și ar ucide 300.000 de oameni în doar câteva minute.[9]

Dacă s-ar detona o bombă similară în inima Times Square în New York City, un important expert în terorism nuclear spune: „Suflul ar genera temperaturi care ar ajunge până la valori de zeci de milioane de grade Fahrenheit. Norul și suflul ce se vor forma vor distruge instantaneu zona teatrului, clădirea *New York Times*, Grand Central Terminal și orice altă clădire aflată la o treime de milă distanță de locul detonării... Într-o zi obișnuită de lucru, peste jumătate de milion de oameni vor popula zona aglomerată pe o rază de jumătate de milă de la Times Square. O explozie la ora amiezii în centrul Manhattanului i-ar putea ucide pe toți. Sute de mii de alte persoane ar muri din cauza prăbușirii altor clădiri, a focului și a norului radioactiv format în orele următoare. Pulsul electromagnetic generat de explozie ar arde telefoanele mobile, radiourile și alte forme de comunicare electronice. Spitalele, medicii și serviciile de urgență ar fi supraaglomerate de cei răniți. Pompierii s-ar lupta cu nenumărate incendii multe zile după eveniment."[10]

Israelul este chiar și mai vulnerabil, datorită dimensiunilor mici și a mai marii apropieri de Iran. Dacă Iranul ar fi spre exemplu capabil să se echipeze cu rachete balistice de mare viteză cu focoase nucleare, Mahmoud Ahmadinejad ar fi dintr-odată în postura de a realiza în circa șase minute ceea ce lui Adolf Hitler i-a luat aproape șase ani să facă – ar ucide peste 6 milioane de evrei. Asta pare a fi exact ceea

ce gândeşte Ahmadinejad când afirmă că Israelul „se îndreaptă spre anihilare“ şi „într-o bună zi va dispărea.“[11]

Preşedintele Bush a avertizat că Iranul este parte a „axei răului“ ale cărei arme de distrugere în masă reprezintă „un pericol serios şi tot mai mare“ pentru pacea şi securitatea mondială. El avertizează asupra faptului că mullahii sau liderii religioşi „ar putea furniza aceste arme teroriştilor, oferindu-le mijlocul care să le amorseze ura. Ar putea încerca să ne atace aliaţii sau să încerce să şantajeze Statele Unite. În oricare din situaţii, preţul indiferenţei ar fi catastrofal... Timpul nu este de partea noastră.“[12] Preşedintele insistă că SUA va apăra Israelul pe plan militar, dacă va exista un atac iranian.[13] Mai mult, a refuzat în mod specific să excludă atacuri nucleare preemptive [preventiv, cu scop de a împiedica o acţiune ulterioară, aici şi peste tot în carte (n.trad.)], insistând că în cazul unui scenariu cum nu se poate mai pesimist, „toate opţiunile vor fi luate în discuţie.“[14]

Preşedintele Bush nu este singurul îngrijorat de furtuna ameninţătoare. Democraţi de frunte şi-au exprimat îngrijorarea serioasă cu privire la ameninţarea tot mai palpabilă a înarmării nucleare a Iranului, în ciuda îndoielilor lor legate de modul în care abordează administraţia războiul din Irak.[15] Senatorul democrat din New York, Hillary Rodham Clinton, a avertizat asupra faptului că „un Iran înarmat nuclear ar zgudui fundamentul securităţii mondiale din temelii.“[16]

Iar americanii sunt tot mai de acord cu ea. Doi din trei adulţi americani consideră Iranul drept o ameninţare la adresa securităţii Statelor Unite. Aproape nouă din zece americani consideră Iranul drept fiind o ameninţare la adresa Israelului, în timp ce doar şase din zece consideră regimul de la Teheran drept o ameninţare la adresa Europei. Mai mult, aproape şase din zece americani cred că este inevitabil ca „Iranul să folosească arme nucleare împotriva duşmanilor săi, dacă va reuşi să folosească această tehnologie.“[17]

„CRED CĂ AM PUTEA AVEA PARTE DE UN ARMAGHEDON“

Oprirea Iranului de la împlinirea planurilor sale cataclismice nu va fi un obiectiv uşor.

Americanii sunt profund divizați în privința opțiunii dacă SUA să întreprindă o acțiune militară preemptivă împotriva Iranului. Mai mult, chiar dacă preşedintele american ar proceda astfel, liderii iranieni afirmă că „orice invadator va descoperi că Iranul va fi un iad plin de flăcări pentru ei"[18].

Dacă va fi atacat, Iranul a jurat să răspundă prin detonarea unui val de 40.000 de atacuri sinucigaşe cu bombă împotriva americanilor, israelienilor şi a unor ținte europene şi în Irak. Planul, care include activarea a circa cinzeci de celule teroriste inactive preamplasate în Statele Unite, în Canada şi în Europa, care vor folosi arme chimice şi biologice împotriva țintelor civile şi industriale, poartă amenințătorul nume de cod Ziua Judecății.[19]

De asemenea, tot mai îngrijorător este faptul că Iranul îşi consolidează constant alianța cu o altă forță nucleară: Rusia. În ciuda retoricii incendiare şi a acțiunilor provocatoare ale lui Ahmadinejad, preşedintele rus Vladimir Putin a făcut puțin pentru a împiedica Iranul să se înarmeze nuclear. Dimpotrivă, Moscova a avut o politică agresivă, stabilind legături tot mai apropiate pe plan politic, economic şi militar cu Teheranul, în ciuda protestelor SUA şi europene. Putin şi echipa sa au împiedicat sistematic eforturile internaționale de a sancționa regimul islamic radical. De asemenea au autorizat vânzarea de tehnologie nucleară Iranului, au permis instruirea a peste 1.000 de oameni de ştiință iranieni în fizică nucleară, şi a au aprobat vânzarea de arme în valoare de un miliard de dolari, oferindu-i lui Ahmadinejad şi mullahilor armament şi sisteme de apărare antiaeriană *high-tech*, făcând mult mai dificilă perspectiva unui atac preemptiv din partea Occidentului.[20]

În lumina acestor realități, câțiva lideri mondiali vorbesc despre o criză nucleară iraniană într-un limbaj tot mai apocaliptic.

Prim-ministrul britanic Tony Blair susține că a fost uimit şi în acelaşi timp dezgustat de natura fără precedent a amenințărilor ce se fac auzite de la Teheran. De asemenea a lăsat să se înțeleagă faptul că Occidentul s-ar putea să fie nevoit să recurgă la folosirea forței militare împotriva Iranului dacă acțiunile diplomatice nu dau rezultatul scontat. Blair le-a spus liderilor unui summit european că simte „o adevărată repulsie" în fața retoricii lui Ahmadinejad, şi a

spus: „N-am mai întâlnit niciodată o situație în care președintele unei țări să afirme că dorește să șteargă – nu că ar avea vreo problemă sau vreo neînțelegere cu un stat, ci pur și simplu vrea să șteargă un stat întreg de pe fața pământului... Vă puteți imagina ce ar însemna un stat cu o asemenea atitudine să fie în posesia unor arme nucleare?“[21]

Prim-ministrul israelian Ehud Olmert a fost și mai specific, spunând că Ahmadinejad „vorbește ca și Hitler“ și că este „un psihopat de cea mai joasă speță.“ Se crede despre Olmert și consilierii săi că plănuiesc un posibil atac preemptiv împotriva Iranului, când spun: „Doamne ferește ca omul acesta să pună mâna pe arme nucleare.“[22]

Vicepremierul israelian Shimon Peres, câștigătorul Premiului Nobel pentru pace în 1994, ducând chiar și mai departe retorica, afirma că Iranul nu doar că reprezintă „cel mai mare pericol“ pentru pacea și securitatea lumii de la nazişti încoace, dar și că „Ahmadinejad îl reprezintă pe însuși Satana.“[23]

Cu toate acestea, senatorul John McCain, reprezentantul republicanilor în statul Arizona, despre care se zvonește că ar putea ajunge viitorul președinte al Statelor Unite, este cel care a făcut cele mai fățișe afirmații cu privire la implicațiile legate de criza ce se anunță în Orientul Mijlociu. Invitat al emisiunii *Meet the Press* de la NBC în aprilie 2006, McCain a avertizat că „nu există decât un singur alt lucru mai rău decât apelarea la acțiuni militare, și aceea este achiziționarea de către Iran a armelor nucleare.“ Dacă Iranul va avea prima sa bombă, spune el: „Cred că vom avea parte de Armaghedon.“[24]

CE NE REZERVĂ VIITORUL?

Senatorul McCain este vestit pentru felul său direct de a vorbi, și este foarte respectat pentru experiența sa în domeniul securității naționale și a chestiunilor de politică externă. Nu este însă cunoscut pentru referințele din cartea Apocalipsa pe postul național de televiziune, și cu atât mai puțin în a face o legătură între criza din Orientul Mijlociu și profețiile biblice escatologice. Astfel că, atunci când a făcut-o, lumea a început în mod firesc să ciulească urechile, și întrebările au început să curgă.

Curând după comentariile lui McCain, am avut ocazia să iau cina

cu un oficial guvernamental arab de rang înalt care se afla în vizită la Washington. Ştia că lucrasem cu o serie de lideri politici americani şi israelieni de-a lungul anilor. De asemenea, ştia şi faptul că scrisesem o serie de romane-thriller politice despre Orientul Mijlociu, ale căror scenarii se împlineau în mod ciudat în realitate. Cineva îi dăruise de curând un exemplar din cartea mea *The Ezekiel Option*, în care un dictator ajunge la putere în Rusia, Iranul construieşte arme nucleare iar apoi Rusia şi Iranul formează o alianţă militară – o alianţă nucleară – jurând că Israelul avea să fie „şters pentru totdeauna de pe faţa pământului."

„Ai scris toate acestea înainte să ajungă Ahmadinejad la putere?" m-a întrebat acesta.

„Da, domnule."

„Şi singura ta sursă este o profeţie biblică?" insistă el, ştiind de asemenea faptul că sunt creştin evanghelic, crescut într-un context iudaic ortodox.

„Da, domnule."

„Care profeţie anume?" m-a întrebat el.

„Provine din Scriptura iudaică, mai exact din cartea Ezechiel, capitolul 38 şi 39, i-am răspuns eu. Este războiul la care mulţi se referă ca fiind Războiul lui Gog şi Magog."

„Şi afirmă profeţia aceasta că la sfârşitul vremurilor, Rusia şi Iranul vor ataca Israelul?"

„Printre altele, spune şi asta", i-am confirmat eu.

Liderul acesta, un musulman sunit, s-a lăsat pe spate şi a oftat.

„Lumea noastră ameninţă să se distrugă singură, spuse el, vădit îngrijorat de limbajul apocaliptic al şiiţilor din Teheran. Poate că Dumnezeu ţi-a dat cheia să înţelegi ce ne rezervă viitorul."

După care, spre surprinderea mea, m-a rugat să îi împărtăşesc povestea din spatele romanelor mele, profeţiile care le inspiră şi concepţia biblică asupra celor ce se vor petrece în Orientul Mijlociu în ultimele zile.

Trebuie să mărturisesc că la început am fost reticent. Cu siguranţă nu doream să-l supăr pe noul meu prieten musulman sau regimul pe care-l slujeşte cu atâta devotament. Dar pentru că a insistat, m-am pus să-i prezint un rezumat cuprinzător al cărţii pe care o ţineţi acum

în mâinile voastre. La o adică, el n-a fost singurul om care şi-a pus întrebări legate de evenimentele ce au loc acum în Orientul Mijlociu şi care este legătura dintre ele şi profeţia biblică, dacă există vreo legătură. Într-adevăr, în ultimii ani, am fost invitat să vorbesc despre asemenea chestiuni la Casa Albă, la Capitol Hill, cu ambasadori americani şi străini deopotrivă, precum şi cu personalităţi de rang înalt din armată şi CIA, din guvernul american şi dintr-o serie de guvernări din Orientul Mijlociu, pe lângă numeroase interviuri mediatice.

Intenţia mea în această carte, *Epicentru*, nu este să conving pe cineva cu privire la ce urmează să se petreacă. Ci mai degrabă să explic cum am ajuns să scriu *The Last Jihad [Ultimul jihad]*, *The Last Days [Zilele din urmă]*, *The Ezekiel Option [Opţiunea Ezechiel]* şi *The Copper Scroll [Sulul de aramă]* şi să răspund la întrebările care au însoţit aceste romane şi care se leagă şi de profeţiile din care sunt inspirate ele.

Printre acestea se numără următoarele:

- Cât de serioasă este actuala criză nucleară cu Iranul? Există vreo cale de a evita o confruntare militară directă? Sau ne aşteaptă un alt război cataclismic cu Orientul Mijlociu în viitorul apropiat? Şi dacă da, în ce măsură va fi afectată lumea întreagă de un astfel de război?
- De ce vinde Rusia arme şi tehnologie nucleară Iranului, dată fiind gravitatea situaţiei prezente? Există vreo modalitate de a încuraja Moscova să-şi folosească influenţa pentru a îndepărta Iranul de pe marginea abisului? Au renunţat liderii ruşi în era post-sovietică la visele lor de a domina lumea, asigurând astfel faptul că secolul al douăzeci şi unulea va fi o perioadă de stabilitate şi securitate mondială? Sau este Kremlinul destinat să recadă la tendinţe totalitariste, să-şi reconsolideze forţa militară şi din nou să îşi concentreze atenţia asupra naţiunilor bogate în petrol din Orientul Mijlociu, cum a făcut-o de atâtea ori în trecut?
- Care este viitorul conflictului arabo-israelian în lumea post-Arafat? La ce rezultate ne putem aştepta în urma eforturilor recente din partea israelienilor de a se retrage din

fâşia Gaza şi de pe Bancul de Vest? Ce efect va avea înălțarea Hamasului asupra procesului de pace? Există vreo speranță pentru o pace reală şi pentru reconciliere între Israel şi vecinii ei pe timpul vieții noastre?

- Care este viitorul Irakului într-o lume post-Saddam? Va exista o escaladare a violenței? Vor rămâne trupele noastre acolo pentru totdeauna? Vor continua americanii să-şi sacrifice viețile acolo? Va continua instabilitatea din regiune să crească prețul petrolului, amenințând atât sănătatea cât şi vitalitatea propriei noastre economii, cât şi a economiei mondiale? Sau există vreo speranță reală pentru pace şi prosperitate în Irak, unde Vestul a investit atât de mult sânge, sudoare şi resurse financiare?
- Va reuşi o mişcare islamică de insurgenți şi tot mai radicali să întemeieze califatul pe plan mondial sau o împărăție globală, la care liderii visează şi pentru care se roagă şi se luptă? Este oare islamul într-adevăr religia cu cea mai rapidă creştere, şi va reuşi să întreacă în curând creştinismul ca religia cu cea mai mare reprezentare mondială? Sau poate creştinismul să înregistreze o revenire, mai ales în Orientul Mijlociu – locul din care s-a născut?

În pasajele următoare, veți descoperi răspunsuri la aceste întrebări şi la altele similare. Într-adevăr, premisa acestei cărți este aceea că evenimentele cutremurătoare care ne stau înainte pot realmente să fie prevestite cu un grad surprinzător de acuratețe.

Pentru scrierea cărții *Epicentru* m-am documentat minuțios din documente anterior clasificate ale CIA, memorii interne ale Casei Albe şi ale departamentului de stat, din mii de articole de ştiri americane şi străine, tone de cărți şi studii de cercetare ale unei multitudini de oficiali guvernamentali şi simpli cetățeni, şi din scrierile sfinte ale creştinilor, evreilor şi musulmanilor din Orientul Mijlociu antic. Am călătorit în Israel, Egipt, Iordania, Turcia, Maroc şi Rusia. De asemenea am luat interviuri unor lideri politici, militari, CIA, din mediul de afaceri şi religioşi, care trăiesc şi lucrează în epicentru şi ajută la conturarea viitorului de acolo, incluzându-i pe:

- **Beniamin Netanyahu**, fost prim-ministru al Israelului.
- **Şimon Peres**, fost premier israelian
- **Natan Sharansky**, fost reprezentant al prim-ministrului israelian
- **Ali Abdul Amir Alawi**, ministru de finanțe irakian
- **Sinan Al-Shabibi**, guvernator al Băncii Centrale a Irakului
- **Generalul Georges Sada**, consilier senior al preşedintelui irakian Jalal Talabani, şi fost consilier militar senior al lui Saddam Hussein.
- **Saeb Erekat**, negociator-şef palestinian şi consilier senior al preşedintelui Autorității Palestiniene Mahmoud Abbas
- Generalul **Nasser Youssef**, consilierul securității naționale al preşedintelui Autorității Palestiniene Mahmoud Abbas
- **Abdul Salam al-Majali**, fost premier iordanian
- **Ahmed Abaddi**, consilier al împăratului marocan Mohammed al VI-lea
- **Serge Berdugo**, consilier al împăratului marocan Mohammed al VI-lea
- **Alexei Mitrofanov**, membru al statului rus Duma şi şeful strategiei politice pentru liderul rus ultranaționalist Vladimir Zhirinovsky.
- **Caspar Weinberger**, fost secretar al apărării în timpul guvernării preşedintelui Reagan
- Oficiali ai serviciilor secrete de informații din Occident şi Orientul Mijlociu, activi şi pensionați
- Diplomați occidentali şi din Orientul Mijlociu, activi şi pensionați
- Preşedinți occidentali din domeniul petrolier, care lucrează în Orientul Mijlociu
- Oficiali guvernamentali şi analişti politici ruşi
- Dizidenți politici arabi şi iranieni
- Lideri creştini arabi şi iranieni
- Lideri ai evreilor mesianici din SUA şi Israel

Unii dintre aceştia au vorbit cu mine anume pentru această carte. Alții au discutat cu mine pentru alte cărții şi articole pe care le-am

scris de-a lungul anilor. Aceste surse nu vor fi întru totul de acord cu analiza pe care o voi face pe paginile acestei cărți, dar sunt deosebit de recunoscător pentru timpul lor prețios şi pentru contribuția lor utilă. Nu am nicio îndoială că această carte este mai bogată prin ajutorul pe care mi l-au furnizat.

Robert Kennedy avea dreptate. Fie că ne place, fie că nu, trăim vremuri interesante. Vă doresc să găsiți şi această carte interesantă pe măsură ce o citiți, aşa cum a fost şi pentru mine interesant să cercetez şi să o scriu.

Joel C. Rosenberg,
Washington DC
Iunie 2006

LEBANON
Damascus
SYRIAN ARAB REPUBLIC
UNIFIL
UNDOF
Tyre
Qiryat Shemona
Al Qunayţirah
GOLAN
Nahariyya
NORTHERN
'Akko
Lake Tiberias
MEDITERRANEAN SEA
Haifa
Tiberias
Nazareth
As Suwaydā'
Dar'ā
Irbid
'Afula
HAIFA
Buşrá ash Shām
Ḥadera
Netanya
Ṭūlkarm
Al Mafraq
CENTRAL
Jarash
Nābulus
Herzliyya
TEL AVIV
Tel Aviv-Yafo
WEST BANK
Az Zarqā'
Bat Yam
Rām Allāh
Amman
Ramla
Jericho
Ashdod
Jerusalem
Mādabā
Ashqelon
JERUSALEM
Bethlehem
Qiryat Gat
Dead Sea
Gaza
Hebron
GAZA
JORDAN
Khān Yūnis
Beersheba
Al Qaţrānah
SOUTHERN
Ak Karak
Ẕefa'
Aş Şāfī
Bi'r Lahfān
Dimona
Abū Ujaylah
Ẕin
'Ayn al Quşaymah
NEGEV
Mizpe Ramon
Al Jafr
Ma'ān
Ra's an Naqb
Al Kuntillah
Yotvata
ISRAEL
Elat
Ṭābā
Al 'Aqabah
Gulf of Aqaba
SAUDI ARABIA
34°
35°
36°
33°
32°
31°
30°

Europe
International Boundary
River
National Capital
City or Town
0 250 500 KM
0 250 500 Miles
©2007 Geology.com
Faroe Islands
Shetland Islands
Trondheim
Bergen
NORWAY
Oslo
Stockholm
U.K.
Glasgow
Edinburgh
Belfast
Goteborg
DENMARK
IRELAND
Dublin
North Sea
Arhus
Copenhagen
Malmo
Cork
Liverpool
Manchester
NETHERLANDS
Birmingham
Bristol
Gdansk
Atlantic Ocean
London
BELGIUM
Amsterdam
Berlin
Antwerp
Brussels
POLAND
GERMANY
Paris
Prague
CZECH REP.
Nantes
LUXEMBOURG
SWITZERLAND
LIECHTENSTEIN
Vienna
Bay of Biscay
FRANCE
Bern
AUSTRIA
Gijon
Lyon
Milan
Ljubljana
SLOVENIA
Bilbao
Turin
Zagreb
CROATIA
Oporto
Valladolid
Toulouse
Genoa
SAN MARINO
Duero
Marseille
Florence
BOSNIA & HERZE.
Zaragoza
PORTUGAL
ANDORRA
MONACO
ITALY
Sarajevo
Lisbon
Madrid
Barcelona
Corsica
Podgorica
Rome
Guadiana
Sevilla
SPAIN
Valencia
Naples
Bari
Malaga
Murcia
Sardinia
Cagliari
GIBRALTAR
Mediterranean Sea
Palermo
Casablanca
Rabat
Algiers
Catania
Constantine
Tunis
Sicily
MOROCCO
MALTA
ALGERIA
TUNISIA
Tripoli
WESTERN SAHARA
MAURITANIA
LIBYA

FINLAND
Lake Onega
Vychegda
Kama
Tobol
Sukhona
Perm'
Yekaterinburg
Chelyabinsk
RUSSIA
Lake Ladoga
Turku
Helsinki
St. Petersburg
Ufa
Tallinn
ESTONIA
Kostroma
Yaroslavl'
Kazan'
Ural
Nizhniy Novgorod
Volga
LATVIA
Riga
Moscow
50
Daugavpils
Ryazan'
LITHUANIA
Tula
Vilnius
Minsk
KAZAKHSTAN
RUSSIA
BELARUS
Ural
Voronezh
UZBEKISTAN
Warsaw
Lodz
Kharkiv
Don
Kiev
Krakow
L'viv
UKRAINE
Volga
Donets'k
Dnipropetrovs'k
Rostov
Caspian Sea
MOLDOVA
Budapest
Chisinau
Odesa
TURKMENISTAN
ROMANIA
Brasov
Belgrade
GEORGIA
Tiflis
Baku
SERBIA
Bucharest
Black Sea
ARMENIA
AZERBAIJAN
BULGARIA
Yerevan
Aras
Sofia
Skopje
Istanbul
AZ.
Tabriz
Thessaloniki
Angora
Tehran
IRAN
Murat
Tigris
Bursa
Qom
GREECE
TURKEY
Mosul
Smyrna
Kermanshah
Adana
Aleppo
Euphrates
Athens
SYRIA
Baghdad
Nicosia
Ahvaz
CYPRUS
IRAQ
Beirut
Damascus
Basra
Crete
LEBANON
Kuwait
'Amman
ISRAEL
Jerusalem
KUWAIT
JORDAN
Alexandria
SAUDI ARABIA
Cairo
EGYPT
20
30
40

CAPITOLUL 1:

VIITORUL A FOST PREZIS

Puțini americani vor uita vreodată ce făceau pe 11 septembrie 2001, atunci când au auzit întâia oară că Statele Unite sunt atacate de jihadişti islamişti radicali care foloseau avioane în misiuni kamikaze. Eu cu siguranță nu voi uita niciodată.

În acea dimineață frumoasă, însorită, deosebit de senină de marți, făceam ultimele retuşuri la primul meu roman, un thriller politic intitulat *Ultimul Jihad*, care începe cu nişte teroriști islamici radicali care deturnează un avion şi care organizează o misiune de atac aviatic asupra unui oraş american. Mai mult, mă aflam într-o casă din oraş, la nici cincisprezece minute de aeroportul Dulles din Washington, locul de unde tocmai decolase zborul 77 al American Airlines. Chiar în momentul acela, avionul fusese luat în stăpânire şi zbura pe deasupra locuinței noastre spre Pentagon.

În acel moment, nu eram conştient de faptul că ceva neobişnuit urma să se petreacă. Un agent literar în Manhattan citise primele trei capitolele din *Jihad* cu şase luni mai devreme. Se convinsese că le putea publica, şi mă zorea să termin cât mai repede cu putință. Dat fiind faptul că lucra pentru agentul care-l descoperise pe Tom Clancy

la începutul anilor 1980, i-am luat sfatul în serios, lucrând febril să termin cartea înainte să sece cu totul contul meu de economii.

Luasem micul dejun cu soția mea, Lynn, şi cu copiii noştri – obicei devenit deja ritual – mi-am luat blugii şi un tricou şi m-am apucat de lucru la penultimul capitol al romanului. Nu ascultam radioul, şi nici televizorul nu era aprins. Pur şi simplu lucram la tastatura laptopului când, cam după o oră, Lynn a năvălit în casă şi a dat drumul pe canalul de ştiri. Mi-a explicat rapid că după ce-i lăsase pe doi dintre copiii noştri la şcoală, pornise radioul şi aflase că World Trade Center fusese lovit de două avioane. Am ales FOX News şi am văzut oroarea începând să se desfăşoare sub ochii noştri.

Am văzut fumul ridicându-se din Turnul de Nord. Am văzut reluările repetate ale zborului 175 ale United Airlines plonjând în Turnul de Sud şi explodând într-o imensă minge de foc. Şi apoi, înainte să înțelegem pe deplin ceea ce vedeam, am văzut World Trade Center prăbuşindu-se.

Oamenii m-au întrebat care a fost prima mea reacție, dar nu-mi aduc aminte să mă fi gândit că tocmai vedeam cum se împlineşte romanul meu. Îmi amintesc doar faptul că m-am simțit şocat. Fusesem în vârful World Trade Center pe vremea când eram copil, împreună cu tata, un arhitect care crescuse în Brooklyn şi care adora să-mi arate reperele arhitectonice ale oraşului pe care-l îndrăgea. Fusesem la ultimul etaj al Turnului de Nord în urmă cu doar câteva săptămâni şi luasem prânzul la restaurantul Windows on the World. Acum, sub ochii mei, acele două testamente ale geniului ingineresc al omenirii se făcuseră nevăzute, la fel ca şi viețile celor captivi în interiorul lor.

Apoi veni şi ştirea că Pentagonul fusese lovit şi zvonul că Casa Albă şi Capitoliul erau evacuate, precum şi faptul că *Air Force One* părea a fi una dintre ținte. Washingtonul, oraşul care devenise căminul lui Lynn şi al meu de când ne căsătorisem în iunie 1990, era dintr-o dată sub asediu. Niciun singur avion comercial nu mai era acum pe cer. În schimb, avioane de vânătoare patrulau pe deasupra oraşului. Trupele se desfăşurau pe străzi, împreună cu soldați armurieri, rachete antiaeriene Avenger şi tot felul de dispozitive militare.

Îmi amintesc că i-am sunat pe prietenii mei de la Casa Albă şi

de la Capitoliu, precum şi pe agentul meu din New York, sperând să aflu că toți sunt teferi, dar nu am reuşit să intru în legătură cu ei, având în vedere că multe linii telefonice erau compromise. Îmi amintesc că l-am sunat pe Steve Forbes la biroul său din Greenwich Village, să văd dacă e bine. Steve şi cu mine am lucrat împreună din 1996 până în 2000 la întrunirile preelectorale republicane, şi călătoriserăm împreună prin aproape patruzeci de state în aproape toate tipurile de avioane imaginabile, de la un avion simplu cu două motoare – peste Georgia rurală – la un strălucitor Gulfstream IV, pe ruta Dallas – Newark, la o serie de zboruri dificile cu aparate Southwest cine ştie pe unde. Oare se aflase în vreunul din aparatele acelea de zbor în dimineața aceea? După ce am încercat în câteva rânduri să dau de el, am reuşit în cele din urmă să dau de asistenta sa personală. Steve era bine, mi-a spus ea. Tocmai trecea pe unul dintre podurile spre Manhattan când a văzut cu ochii lui al doilea avion lovind turnul. În clipa aceea, şoferul lui a acționat frânele, a întors maşina şi s-a întors la reşedința lui Steve.

Lynn şi eu i-am luat pe băieții noştri de la şcoală. Câțiva prieteni au venit şi au petrecut ziua cu noi. Am urmărit evenimentele la televizor, le-am trimis e-mailuri prietenilor din țară şi din întreaga lume, cu noutăți de la Washington, şi ne-am rugat pentru cei afectați direct de această criză. Ne-am rugat pentru preşedintele nostru, să aibă înțelepciunea să ştie ce să facă în continuare. Oare urmau să aibă loc şi alte atacuri? Oare avea să existe şi un 12 Septembrie, un 13, un 14 septembrie? Oare aveau să aibă loc o serie de atacuri teroriste, unul după celălalt, cum experimenta Israelul de atâția ani?

Abia spre sfârşitul lunii noiembrie, sau începutul lui decembrie, cred, au început evenimentele să se liniştească suficient cât să-mi permită gândurilor să se întoarcă la *The Last Jihad*. Ce trebuia să fac cu romanul acela? Agentul meu, Scott Miller de la Trident Media Group din Manhattan era de acord că nu o prea puteam trimite la o editură din New York. Nu o puteam trimite de fapt la *nicio* editură. Nimeni nu îşi dorea să publice un roman care începea cu un atac kamikaze asupra unui oraş american. Nu mai era o distracție. Era prea dur, prea real. Am pus romanul într-un sertar şi am încercat să uit de el în timp ce îmi căutam noi clienți şi încercam să reconstruiesc

compania de strategie în comunicare pe care o neglijasem serios pe tot parcursul anului 2001.

Iar atunci s-a întâmplat ceva curios. Eu şi soţia mea urmăream discursul despre starea naţiunii, discurs ţinut anual de către preşedintele SUA în faţa camerei reunite a Congresului american, în ianuarie 2002 când preşedintele Bush a transmis de-acum faimosul său mesaj despre „axa răului" şi i-a avertizat pe americani că următorul război cu care probabil ne vom confrunta ar putea fi cel cu Saddam Hussein din cauza terorismului şi a armelor de distrugere în masă:

> Al doilea obiectiv al nostru [după suprimarea taberelor teroriste şi aducerea teroriştilor la judecată] este să prevenim regimurile care susţin terorismul, ameninţând America sau prietenii şi aliaţii noştri cu arme de distrugere în masă. Unele dintre aceste regimuri au devenit foarte rezervate de la 11 Septembrie încoace. Dar noi le cunoaştem adevărata natură... Irakul continuă să îşi etaleze ostilitatea faţă de America şi să sprijine terorismul. Regimul irakian a plănuit să achiziţioneze antrax, gaz neurogen şi arme nucleare de peste un deceniu. Acesta este un regim care a folosit deja gaz otrăvitor pentru a-şi ucide proprii cetăţeni – lăsând trupurile mamelor ghemuite peste leşurile copiilor lor decedaţi... State precum acestea [inclusiv Iranul şi Coreea de Nord] şi aliaţii lor terorişti constituie o axă a răului, înarmându-se şi prin aceasta ameninţând pacea lumii. Prin faptul că îşi manifestă interesul faţă de armele de distrugere în masă, aceste regimuri constituie un pericol tot mai serios. Ele pot furniza astfel de arme teroriştilor, oferindu-le mijloacele care să le poată materializa ura. Ne pot ataca aliaţii sau să încerce să şantajeze Statele Unite. În oricare din aceste situaţii, preţul indiferenţei ar fi catastrofal... Vom fi precauţi, cu toate că timpul nu este de partea noastră. Nu vom aştepta desfăşurarea evenimentelor, în timp ce pericolele se întetesc.[1]

Eu şi Lynn ne-am privit unul pe celălalt, de parcă tocmai am fi trăit aievea un episod din *Zona Crepusculară [The Twilight Zone]*. Una era

să scrii un roman care debuta cu un atac kamikaze împotriva Americii care ajunge în esență realitate. Dar până în clipa aceea, puțini oameni au vorbit public despre posibila necesitate de a intra în război cu Irakul. În afară de mine. Vedeți voi, pe măsură ce acțiunea din *Ultimul Jihad* se desfășoară, FBI şi CIA urmăresc firul terorismului, ajungând tocmai la Bagdad, şi, subit, președintele Statelor Unite şi consilierii săi seniori se trezesc într-o confruntare cu Saddam Hussein pe tema terorismului şi armelor de distrugere în masă.

A doua zi m-a sunat Scott Miller.

„Lucrezi pentru CIA?“ m-a întrebat el.

„Nu, sigur că nu“, l-am asigurat eu.

„Bineînțeles, a fost replica lui. Cam asta ai fi obligat să-mi spui dacă ai fi *lucrat* pentru CIA, nicidecum n-ai putea să-mi spui adevărul.

Scott era convins că dinamica se schimbase dramatic. Credea că editurile ar fi acum chiar foarte interesate să publice *Ultimul Jihad*. Țara îşi revenise în mare după şocul inițial de după atacurile de la 11 Septembrie. Acum țara noastră era în ofensivă în Afganistan împotriva talibanilor, a lui Osama bin Laden şi a forțelor al-Qaida. Oamenii citeau tot ce prindeau în mâini legat de amenințarea islamului radical. Audiențele erau în creştere la noul film *Black Hawk Down* [Elicopter la pământ], care le prezenta spectatorilor viețile incredibile şi curajoase ale celor din unitățile forțelor speciale ale SUA care operau în contextul islamului radical. Şi nu exista niciun alt roman tipărit la orizont care să-i poarte pe cititori în interiorul Camerei ovale şi a Sălii de criză (Situation Room) din Casa Albă în timp ce președintele american şi consiliul său de război discutau aprins subiectul moralității de a intra în război cu regimul lui Saddam Hussein. Drept urmare, Scott dorea să se mişte rapid.

Trebuie să recunosc că la început am fost surprins. Până în acel moment renunțasem la orice speranță că aveam să public vreodată *Jihad*. Însă Scott avea o idee. Până şi cei mai consacrați şi mai de succes autori de romane thriller aveau probleme să înțeleagă cum avea să arate acest nou Război împotriva terorismului, şi cum ar fi trebuit ficțiunea lor să reflecte aceste noi realități geo-politice în care islamismul radical – şi nu comunismul – devenise subit noul dușman. Şi chiar dacă începuseră să scrie noi romane bazate pe scenarii post

9/11 din 12 septembrie, Scott observase că tot avea să mai treacă bine peste optsprezece luni până ajungeau romanele lor pe piață. Al meu era deja gata. Sau cel puțin aproape gata.

Jihad mai avea nevoie de câteva săptămâni. Mai întâi, trebuia să recunosc faptul că 9/11 avusese deja loc. De ce? Ei bine, închipuiți-vă că sunteți un tânăr scriitor plin de elan, în primăvara anului 1941, care se trezește într-o bună dimineață gândindu-se, *Ce-ar fi să scriu primul meu roman despre un atac-fulger surprinzător al japonezilor împotriva Statelor Unite, care va conduce la un război nuclear între Washington și Tokyo?* Apoi închipuiți-vă că exact în ziua când voi v-ați încheiat romanul, auziți vestea îngrozitoare despre atacul fulger al japonezilor la Pearl Harbor, urmat apoi de descrierea făcută de către președintele Statelor Unite zilei de 7 decembrie drept „o zi ce va rămâne pentru totdeauna scăldată în rușine." Oricât de prezicătoare ar fi părut cartea ta, ar fi puțin ciudat să-ți publici romanul fără ca măcar să le explici cititorilor tăi faptul că nu bâjbâiai prin istorie, că înțelegeai faptul că viața reală devenise dintr-odată mai stranie decât ficțiunea.

Cam acesta era în esență scenariul cu care m-am trezit confruntat. Am adăugat câteva rânduri la cel dintâi capitol, explicând faptul că atacurile de la 11 Septembrie au avut loc în timpul mandatului președintelui Bush și că talibanii fuseseră opriți, însă Irakul nu fusese încă confruntat direct (ceea ce era adevărat, desigur, la acel moment). I-am prezis președintelui Bush două mandate și am notat faptul că vicepreședintele Dick Cheney nu urma să candideze, astfel mi-am poziționat președintele fictiv James MacPherson să-l urmeze la președință pe domnul Bush în 2009, chiar când America reușise să își tragă sufletul după războiul împotriva terorismului. Asta, speram eu, urma să le ofere cititorilor puțin din contextul real în timp ce-i invitam în lumea mea fictivă – o lume care, după cum s-a dovedit – era pe punctul de a fi depășită de evenimentele reale.

Până în februarie, Scott încheiase un contract cu Tor/Forge Books, o tipografie conectată cu St. Martin's Press, care a programat lansarea Jihadului în aprilie 2003. *2003?* Ar fi trebuit să fiu încântat. La o adică, visasem să scriu romane și piese dramatice încă de când aveam

opt ani, iar acum încheiasem primul meu contract. Dar să fiu sincer, eram mai degrabă preocupat de apariția romanului înainte ca mai multe din evenimentele povestirii să ajungă realitate. Un an este cât o viață întreagă în politica internă şi de-a dreptul o veşnicie în geopolitică. Războiul cu Irakul putea să se fi încheiat până atunci. Ce interes avea să mai prezinte un roman ca al meu *după* ce Saddam ar fi fost deja îndepărtat de la putere?

Chiar şi după ce semnasem contractul, am continuat să-mi reamintesc faptul că industria de carte din New York era o fiară cu totul diferită de lumea politică de la Washington în care eram atât de implicat, că editorii mei erau oameni inteligenți şi capabili care ştiau foarte bine ce făceau, faptul că totul avea să fie bine, şi că răbdarea era o virtute. Toate acestea erau adevărate, dar lipsite de relevanță. În august 2002 fiecare fibră din trup îmi tremura de convingerea că schimbarea regimului în Irak avea să fie încheiată înainte ca romanul meu *Jihad* avea să vadă lumina tiparului.

Citind printre rândurile discursurilor şi comentariilor făcute de preşedintele Bush şi de oficialii administrației guvernamentale şi ascultând cu grijă declarațiile nuanțate ale prietenilor mei de la Casa Albă şi de la Capitoliu, am fost convins că preşedintele Bush avea să-şi folosească discursul din 12 septembrie din sesiunea de toamnă a Adunării generale a Națiunilor Unite pentru a arunca mănuşa în terenul Irakului. Nimic nu fusese încă făcut public, iar sursele pe care le foloseam pentru articolul meu săptămânal din publicația *World* refuza consecvent să-mi confirme instinctul. Dar dacă nu mă înşelam, ştiam că exista posibilitatea de a se supune la vot autorizarea folosirii forței împotriva Irakului înainte de Crăciun.

Conjunctura cronologică avea să fie ciudat de asemănătoare cu lanțul evenimentelor din toamna anului 1990, care l-au determinat pe al 41-lea preşedinte al SUA, Bush sr., să pornească operațiunile majore de luptă împotriva Irakului şi Kuweitului în 16 ianuarie 1991. Oare exista posibilitatea ca cel de-al 43-lea preşedinte al SUA, Bush Jr., să intenționeze ca în ianuarie sau februarie să înceapă ostilitățile? Dacă da, era iminentă o dezbatere națională şi internațională feroce. Întreaga lume avea să se lupte curând cu moralitatea ideii de a intra

în război cu Irakul. Iar dezbaterea avea să atingă culmi nebănuite până în noiembrie sau decembrie, iar războiul putea începe curând după aceea.

În vacanța pe care am petrecut-o împreună cu familia mea în Colorado, l-am sunat pe Scott în New York şi i-am explicat felul în care percepeam eu frământările de pe scena geo-politică. L-am întrebat dacă exista vreo posibilitate să convingă editura să grăbească data lansării. El a fost înțelegător cu mine şi a spus că va încerca să-i convingă, dar m-a avertizat să nu-mi fac speranțe prea mari. La o adică, romanul nu fusese tipărit încă. Nici măcar editat nu fusese. Şi nici nu-l publicaseră în catalogul de viitoare noi apariții al editurii. Echipa de marketing nici nu ştia de existența lui. Nicio librărie nu anunțase încă dorința de a-l achiziționa, şi nici nu fuseseră contactate în acest sens. Şi acesta era numai începutul obstacolelor ce ne stăteau înainte.

Câteva zile mai târziu m-a sunat Scott. Spre surprinderea lui, echipa administrativă a editurii fusese extrem de intrigată de analiza făcută de mine asupra situației din Irak. Au înțeles despre ce era vorba şi fuseseră dispuşi să facă tot ce se putea face pentru a aduce cartea pe piață, dar decizia nu le aparținea în exclusivitate. Chiar dacă reuşeau să tipărească cartea cel devreme până în noiembrie, dacă nu puteau convinge măcar un lanț important de librării să le contracteze, totul era în zadar.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare ar putea fi o carte în sine. Dar trei puncte sunt esențiale pentru povestirea noastră: mai întâi, preşedintele Bush a folosit într-adevăr discursul său din 12 septembrie pentru a arunca mănuşa înaintea lui Saddam şi a întregii comunități internaționale. În al doilea rând, prietenul meu Sean Hannity a fost de acord în generozitatea lui să mă invite în show-ul său radiofonic şi televizat în ziua lansării cărții *Ultimul Jihad*. Şi în al treilea rând, Barnes & Noble a fost imediat de acord să scoată la vânzare cartea pentru sezonul de Thanksgiving, Crăciun şi Hanuka.

Sigur, îşi asumau nişte riscuri. Nimeni nu mai auzise vreodată de mine sau de cartea mea. Şi cu toate că de-a lungul anilor ajutasem la publicarea cărților câtorva lideri de seamă din lumea afacerilor şi politică, eu însumi nu vândusem niciodată nimic. Cu toate acestea, cu titlul ei parcă „smuls din titlurile de ştiri" şi promisiunea unei audiențe

serioase la emisiunile lui Sean Hannity (circa 10 milioane de oameni) care să audă despre carte, *Ultimul Jihad* a avut o şansă excelentă să îşi găsească un public. Odată ce B&N şi-au formulat comanda, alte lanțuri de magazine şi librării le-au urmat exemplul.

Decizia editurii de a scoate cartea pe piață înainte ca SUA să declare război Irakului a meritat efortul. *Ultimul Jihad* a fost lansată în data de 23 noiembrie 2002, iar cartea s-a vândut ca pâinea caldă. S-a vândut din majoritatea magazinelor în mai puțin de douăzeci şi patru de ore şi s-a republicat de nouă ori înainte de Crăciun. În mai puțin de şaizeci de zile, am fost invitat la interviuri în peste 160 de emisiuni radio şi TV, inclusiv în emisiunea lui Rush Limbaugh. Întrebarea era mai puțin legată de romanul în sine cât de povestea din spatele romanului. Cum puteam să fi scris un roman care părea o prevestire a ceea ce urma să se întâmple? Lucram pentru CIA? Aveam prieteni la Pentagon care lăsau să se scurgă vreo informație spre mine? Şi chiar şi mai important, ce spunea misteriosul meu glob de cristal că urma să se întâmple în continuare?

Pe măsură ce interogatoriile mediatice se intensificau, la fel o făceau şi vânzările de carte. *Jihad* a ajuns rapid pe locul întâi în lista bestseller a site-ului Amazon.com, şi pe locul al patrulea în lista bestseller a literaturii de ficțiune în *Wall Street Journal*, şi locul al şaptelea pe lista *New York Times*. A rămas în topul celor de la *Times* pentru unsprezece săptămâni. Era vorba de noroc? Dădusem lovitura? Sau se întâmpla altceva?

NOSTRADAMUS MODERN

În ianuarie 2003, editura m-a întrebat dacă aş vrea să scriu o nouă carte.

Sigur, m-am gândit eu, *asta-i mai bine decât serviciul*. Dar m-am simțit obligat să îi avertizez că nu le puteam garanta că al doilea roman va avea acelaşi efect „ca desprins din titlurile de ştiri" cum avusese *Jihad*. La urma urmei, probabil urma să scriu despre evenimente ce aveau loc *după* războiul declarat de SUA Irakului, *după* prăbuşirea regimului lui Saddam Hussein, şi *după* înființarea provizoriului guvern de urgență democratic şi prooccidental în Irak. Nimic din toate acestea nu avuseseră încă loc, şi nici nu exista vreo garanție că

avea să se întâmple. Existau numeroase inițiative diplomatice în curs în Europa şi în lumea arabă care încercau cu disperare să prevină un război, iar preşedintele Bush însuşi spera că ostilitățile puteau fi evitate.

Aparent fără nicio grijă, editura mi-a dat undă verde să mă apuc de a doua mea carte.

La 19 martie 2003, SUA a declarat într-adevăr război Irakului.

Am înmânat manuscrisul romanului *The Last Days* la finele lui iulie. Când a fost lansată la 21 octombrie 2003, a devenit rapid best-seller național. Dar ceea ce i-a intrigat cel mai mult pe oameni nu a fost nici narațiunea, nici personajele. Ci sentimentul că *The Last Days*, la fel ca şi *The Last Jihad* înaintea lui, reuşea cumva să telegrafieze evenimente viitoare.

Romanul începe cu moartea lui Yasser Arafat şi un preşedinte american care se străduia din răsputeri să mențină pacea şi democrația în Orientul Mijlociu în contextul frământat de după brutalul război din Irak. Primele pagini îi introduce pe cititori într-un convoi american, alcătuit din diplomați şi oficiali CIA îndreptându-se spre fâşia Gaza ca parte a procesului de pace, când este atacat dintr-odată de o explozie masivă.

La 15 octombrie 2003, ficțiunea părea să se metamorfozeze în realitate.

*„**Convoi american bombardat în Fâşia Gaza**“* anunța un titlu în *Haaretz.*

*„**O explozie îndreptată asupra unui convoi CIA în Gaza**“* spunea un titlu din *Jerusalem Post.*

„ O explozie masivă distruge complet un autovehicul diplomatic american, incident petrecut miercuri, s-a soldat cu trei morți – de origine americană – şi un rănit, în primul atac înregistrat împotriva unui obiectiv american din cei trei ani de luptă israeliano-palestiniană“, raporta Associated Press. „Atacul a fost condamnat de oficialitățile palestiniene care susțin că cei uciși au fost membri ai echipei de monitorizare din SUA, care au fost trimişi în regiune pentru a superviza implementarea planului de pace impus de SUA.“[2]

Nu există nicio posibilitate ca teroriştii să fi folosit cartea mea

ca plan pentru intențiile lor criminale, întrucât a ieşit pe piață după şase zile. Dar evenimentul a atras o avalanşă de interes mediatic. În următoarele câteva săptămâni, am participat la sute de interviuri radio, TV şi pentru diferite publicații, inclusiv în *CNN Headline News*, MSNBC, CBN şi *New York Times, US News & World Report* au publicat o poveste în care mă descriau drept un „Nostradamus modern." Paul Nedard, redactorul departamentului politic al revistei, scria:

> Devine puțin ciudat modul în care vede lucrurile Joel Rosenberg, autorul de romane bestseller gen terrorism-thriller, conform topului New York Times, şi redactor de discursuri în campania prezidențială Steve Forbes din 2000. Mai întâi, scrie The Last Jihad despre un atac kamikaze terorist asupra unui oraş american şi apoi vânătoarea pentru arme de distrugere în masă în Irak. Iar asta se întâmpla cu ceva timp înainte de 9/11. Acum scrie The Last Days, care începe cu un atac palestinian asupra unui convoi american, identic cu cel petrecut în urmă cu câteva săptămâni. Şi păzea, Yasser Arafat: Rosenberg te scoate din scenă la pagina 28.[3]

Un an mai târziu, Arafat era mort.

S-a întâmplat pe 11 noiembrie 2004. Îmi amintesc clar, pentru că eram în Turcia, făceam muncă de cercetare pentru următorul meu roman, când am primit un telefon de la agentul meu din Washington. Nici nu apucase să ajungă bine vestea morții lui Arafat în presă, când s-a şi trezit cu o listă întreagă de cereri de interviu de la tot felul de gazde de talk-show-uri care mă intervievaseră la lansarea romanului *The Last Days*. Erau convinşi de faptul că romanul meu se împlinise şi erau curioşi să afle ce credeam că urma să se întâmple în continuare.

Cum avea să arate o lume post-Arafat? Putea să se ridice acum un lider moderat, prodemocratic, prooccidental, un om capabil şi dornic să încheie pace cu Israelul? Sau vreun jihadist islamic radical avea să preia controlul peste Bancul de Vest şi Fâşia Gaza? Sau poate că palestinienii erau sortiți să treacă printr-un sângeros

război civil, pentru că o serie de partide dezbinate se luptau pentru supremație?

Mi-am petrecut tot restul zilei dând interviuri radiofonice în SUA de la telefonul din camera mea de hotel, notând faptul că oricare dintre acele scenarii era posibil, dar că primul lucru de care trebuia să avem grijă era izbucnirea unor violențe sângeroase şi iminența unei atmosfere de haos.

În *The Last Days* un expert CIA fictiv trimite preşedintelui un e-mail strict secret intitulat „Posibil război civil palestinian pe cale să înceapă", în care avertiza asupra faptului că „războiul de succesiune la poziția ocupată de Arafat ar putea fi brutal" şi îndemna înaltele oficialități ale administrației să „supravegheze diferitele facțiuni PLO care sunt gata să se mobilizeze" una împotriva celeilalte. Pe măsură ce romanul se desfăşoară, avertismentele sunt zădărnicite, înalte oficialități palestiniene sunt asasinate, iar pe Bancul de Vest şi în Fâşia Gaza domneşte anarhia.

Din nou, ficțiunea a devenit curând realitate. La 14 noiembrie Associated Press raporta că „militanți cu arme de foc au năvălit într-un cort plin de persoane care îl plângeau pe Yasser Arafat... la doar câteva momente după sosirea succesorului interimar al liderului palestinian, Mahmoud Abbas, forțând gărzile de securitate să-l îndepărteze în condiții de siguranță. Focurile de armă, care au ucis două gărzi de securitate şi au rănit alte şase persoane, au generat întrebări serioase legate de posibile acte de violență pentru lupta la putere în era post-Arafat."[4]

A doua zi, un serviciu de ştiri asiatic anunța următorul titlu: „**Războiul civil planează peste Palestina după moartea lui Arafat**." Un serviciu de ştiri israelian anunța un titlu care spunea „**Trupe rivale concurează pentru controlul în AP**" [autoritatea palestiniană].[5]

Până la sfârşitul săptămânii, premierul palestinian Ahmed Qorei cerea „încetarea haosului armat. Demonstrațiile armate trebuie să înceteze. Toți trebuie să respecte legea şi ordinea."[6] Dar puțini au fost dispuşi să plece urechea.

În cele din urmă, câțiva ani de haos au fost guvernați de Hamas, care a preluat conducerea Autorității Palestiniene în ianuarie 2006, nu mult după ce preşedintele Bush a decis să facă din democrația

în Orientul Mijlociu elementul central al agendei sale de mandat secund.[7]

„PUȚIN CIUDAT"

Al treilea meu thriller politic a fost *The Ezekiel Option*.

Am preluat acțiunea de unde se oprise în *The Last Days*, și am centrat-o asupra unui dictator care a ajuns la putere în Rusia post-sovietică. Iranul încearcă febril să achiziționeze arme nucleare. Apoi Rusia și Iranul încheie o alianță militară – o alianță nucleară – cu o coaliție de țări islamice care pornesc un atac apocaliptic împotriva Israelului, aducând lumea întreagă în pragul unui război nuclear.

The Ezekiel Option a fost programat pentru lansare în data de 27 iunie 2005, de data aceasta din partea Tyndale House Publishers. Dar Sean Hannity, care mă rugase să fiu prezent la emisiunea sa radiofonică în ziua lansării, cum făcuse și în cazul primelor mele două romane, pleca în vacanță în acea săptămână. M-a întrebat dacă nu pot reprograma interviul pentru vineri, 24 iunie. Recunoscător pentru sprijinul său continuu, am fost imediat de acord și am programat interviul pentru ora 17:30 ora de est. Echipa mea de relații cu publicul mi-a programat imediat alte interviuri radiofonice după Hannity, iar Tyndale a declarat în final 24 iunie drept noua dată oficială a lansării. Ceea ce i-a luat pe toți pe nepregătite, însă, a fost seria de evenimente care urma să aibă loc în tocmai acea zi.

„E puțin ciudat, Joel", mi-a spus Sean în debutul interviului său, observând faptul că primele mele două romane „au mers paralel cu evenimentele reale" și că reușisem să-l sperii cu intriga acestui nou roman. „Deci Saddam nu mai e. Arafat e mort. Un președinte american și consilierii săi insistă pentru încheierea unui tratat de pace israeliano-palestinian. Tot iadul se dezlănțuie în toată lumea, și în Rusia începe o dictatură. Ei bine, azi ce ai să ne spui despre Vladimir Putin?"[8]

Un lucru e cert, chiar înainte să intrăm în emisie, Matt Drudge a postat un link la o știre spulberătoare a Associated Press de la Moscova: **„Amendamentul lui Putin i-ar putea permite al treilea mandat."**

Potrivit acestui articol, aliații legislativi ai preşedintelui rus „intenționau înaintarea unui amendament electoral săptămâna viitoare care putea deschide calea [lui Putin] să candideze pentru al treilea mandat, determinând opoziția să-i acuze pe suporterii acestuia că încearcă să monopolizeze puterea." În continuare articolul spunea că „se speculează că Putin doreşte să rămână la putere şi după 2008" şi nota că „în timpul conducerii sale, Putin a adus televiziunea națională sub un eficient control al statului, abolind alegerea directă a guvernatorilor regionali, pentru a-i numi virtual de la Kremlin şi a elimina dreptul legiuitorilor independenți să candideze la un loc în parlament."[9]

Am rezumat articolul AP pentru audiența emisiunii radiofonice, apoi am spus: „Ştii, Sean, toamna trecută am fost la Moscova, făcând muncă de cercetare pentru romanul acesta, şi am întâlnit înalte oficialități ruse, oficiali de la ambasada SUA şi analişti politici ruşi, şi i-am întrebat: «Credeți că Putin va părăsi scaunul de preşedinte în 2008?» Absolut toți au spus că da – cu toate că fiecare dintre ei tocmai petrecuse o oră întreagă încercând să mă convingă de toate lucrurile pe care le întreprindea Putin pentru a-şi consolida puterea. Acum, personajul meu [în *Ezekiel Option*] nu este Putin. Dar pare a fi Putin, şi cred că întrebarea dacă Putin este cu adevărat prieten al Statelor Unite, e chiar interesantă. Ştiu că preşedintele Bush a reuşit să privească în sufletul lui [şi l-a găsit demn de încredere]. Cred totuşi că preşedintele – să fim corecți – reevaluează tocmai acest lucru chiar acum, pentru că Putin a permis vânzarea tehnologiei nucleare Iranului, cel mai grozav stat terorist de pe planeta noastră."

„Păi şi asta este o parte a romanului tău", a subliniat Sean. „Scrii despre o dictatură ce se instaurează în Rusia şi despre Iranul care achiziționează febril arme nucleare... Nu ştiu de unde ai obținut toate informațiile astea. Am impresia că ai o binecuvântare specială, pentru că de fiecare dată când scrii câte o carte, pare să se potrivească aidoma în contextul politic, şi asta s-a întâmplat şi cu ultimele tale două romane, şi acum se întâmplă şi în cazul acesta."

Se referea la faptul că exact în acea zi, un fanatic islamist radical numit Mahmoud Ahmadinejad tocmai câştigase o victorie spulberătoare la alegerile prezidențiale din Iran, jurând să clădească „o societate islamică puternică", să sfideze Israelul şi Statele Unite şi

să accelereze dorința Iranului de a deveni o forță nucleară.[10] Oficiali guvernamentali şi analişti politici din Occident au fost uimiți şi totodată alarmați de ascensiunea rapidă la putere a lui Ahmadinejad şi de implicațiile pe care le are victoria sa asupra securității regionale.[11]

Dar nu şi Kremlinul. Putin l-a felicitat imediat pe nou-alesul preşedinte iranian şi a spus că Moscova e dornică să continue vânzarea de tehnologie nucleară şi facilități de cercetare Teheranului. „Construirea centralei nucleare Bushehr [în Iran] se apropie de sfârşit, şi suntem pregătiți să continuăm cooperarea cu Iranul în sfera energiei nucleare", spunea Putin într-o scrisoare adresată lui Ahmadinejad de la Kremlin, adăugând că dezvoltarea legăturilor nucleare ruso-iraniene „contribuie la pacea şi stabilitatea mondială".[12]

ROMANUL LUI SADDAM ŞI ROMANUL MEU

Şi ca şi când toate acestea n-ar fi fost „coincidențe" suficiente pentru o singură zi, Associated Press a năvălit cu o nouă ştire din Aman, Iordania, al cărei titlu trâmbița: **„Romanul scris de Saddam urmează să fie tipărit."**[13] Curios, am citit în fugă articolul şi am fost uimit să aflu că Saddam chiar terminase de scris un thriller politic pe 18 martie 2003, cu o zi înainte ca forțele coaliției să invadeze Irakul.

Şi un lucru e cert, titlul lui Saddam era mai îndrăzneț decât al meu – *Get Out, You Damned One [Afară, blestematule]*. Dar paralelele între cele două romane ale noastre erau curioase, ca să nu spun mai mult. Nu doar că Saddam scrisese despre un război apocaliptic în Orientul Mijlociu în care o coaliție de arabi musulmani se ridică împotriva evreilor şi a creştinilor, însă caracterul central al romanului său era un evreu, pe nume Ezechiel, iar romanul urma să fie lansat în aceeaşi săptămână cu romanul meu. „Povestea pare a fi o metaforă la adresa conspirației sionist-creştine împotriva arabilor şi musulmanilor", nota AP. „Ezechiel îi simbolizează pe evrei."

Michael Reagan mi-a pus întrebări referitoare la această povestire când am apărut în cadrul emisiunii sale pe postul național radiofonic ceva mai târziu în aceeaşi seară. Înainte lăudase *The Last Days*, numindu-mi romanul „un nou soi îndrăzneț de thriller politic – aproape o previziune profetică a ceea ce veți citi mâine în ziar." Dar

asta era de domeniul fantasticului. Una era să lansezi un roman despre înălțarea unui dictator rus care să încheie o alianță nucleară cu Iranul chiar în ziua în care lumea întreagă discuta despre ultima acțiune a lui Vladimir Putin prin care își asigura și mai mult puterea, și alegerea unui fanatic iranian ca președinte, care jurase să folosească tehnologia nucleară asigurată de ruși. Dar era cu totul altceva să lansezi un roman opus, în oglindă, cu cel al Măcelarului din Bagdad.

FICȚIUNE SAU REALITATE?

Ajuns în acest punct ar trebui să fac o observație, anume că romanele mele nu se potrivesc întocmai cu evenimentele care s-au desfășurat aievea. În timp ce *Ultimul Jihad*, spre exemplu, începe cu un atac kamikaze asupra unui oraș american, teroriștii mei fictivi folosesc un business-jet privat, și nu două avioane de pasageri, ca apoi să își finalizeze misiunea criminală în Denver, nu în World Trade Center sau la Pentagon. De asemenea, în timp ce *The Last Days* începe cu moartea lui Yasser Arafat, în roman el este asasinat, în timp ce în realitate se crede că a murit de cauze naturale. Mai mult, în roman, Mahmoud Abbas este la rândul său asasinat, și nu este urmașul lui Arafat la conducerea Autorității Palestiniene, cum s-a întâmplat în realitate.

Acestea fiind spuse, diferențele, deloc singurele, între realitate și ficțiune nu au părut să scadă interesul oamenilor față de romanele mele. Dimpotrivă, fiecare nou cutremur politic în Orientul Mijlociu și în Rusia au stârnit și mai mult interes. Până la sfârșitul anului 2005, dădusem sute de interviuri mediatice. M-am adresat audiențelor formate din directori executivi, studenți, grupuri religioase și diplomați străini, în peste două zeci de orașe din SUA, Canada și Orientul Mijlociu. Chiar am vorbit despre politică, profeție și zilele din urmă la Casa Albă. Iar vânzarea de cărți a continuat să crească.

Atunci când scrii primul roman, speri ca părinții tăi să reușească să găsească un exemplar în vreo librărie aflată la o sută de mile de casa lor. Dar dintr-odată, erau peste un milion de exemplare ale acestor romane pe piață. Alte mii erau tipărite în Olanda, Polonia, Portugalia, Spania și Turcia, în timp ce edițiile în ebraică, rusă și română sunt în

lucru. Cărțile au rămas luni la rând în listele de romane bestseller în *New York Times* şi *USA Today*.

„Cum reuşeşti să faci asta? doreau să ştie toți. Există vreo formulă secretă? Ai vreun glob de cristal? Şi ce crezi că se va întâmpla în continuare?"

Dallas Morning News m-a numit „ciudat de profetic". Un profil pe care mi l-au făcut cei de la *Washington Times* spunea că romanele mele par a fi „smulse din titlurile ziarelor – cele de mâine." Gazda unei emisiuni talk-show radiofonic din Las Vegas a spus: „Cărțile tale sunt uimitoare. Sunt supranaturale. E ca şi când ai prezice viitorul. Ai putea veni la Vegas şi să dai autografe, apoi să-i ajuți pe oameni la cazino?" (I-am refuzat politicos.) Şi aproape orice gazdă de la posturile radiofonice îşi începeau interviul citând povestea din *U.S. News & World Reports,* numindu-mă „Nostradamus modern".

Adevărul, desigur, este acela că nu sunt nici un clarvăzător, nici un medium. Nu o sun pe Miss Cleo la miezul nopții pentru a-mi afla ideile pentru intrigă. Dar nu e vorba nici de noroc – orb, necontrolat. Există un motiv pentru care cărțile acestea par să prezică viitorul. Există un mod de a conecta punctele, de a anticipa titlurile viitoare, iar în capitolele următoare, voi explica ce va urma, de unde am ştiut, şi de ce este important.

Dar mai întâi aş vrea să vă împărtăşesc puțin din contextul în care am făcut cunoştință cu o profeție veche de 2.500 de ani, care pare să-şi găsească împlinirea sub ochii noştri.

CAPITOLUL 2:
GENEZA ROMANULUI *JIHAD*

Pe Natan Sharansky l-am întâlnit prima oară în New York City, în dimineața zilei de 11 septembrie anul 2000, exact cu un an înainte – într-adevăr, aproape la aceeași oră – înainte ca America să fie atacată de forțele islamului radical. Niciunul dintre noi nu avea vreo idee clară despre toate grozăviile ce ne stăteau înainte, dar întâlnirea aceea, şi ceea ce urma să-mi împărtăşească în următoarele câteva zile urma să pună seria „Ultimul Jihad“ în mişcare.

Două luni mai devreme, Sharansky fusese unul dintre oficialitățile de rang înalt în guvernarea israeliană. Dar pe 9 iulie, în ajunul summitului de pace din orientul Mijlociu pe care preşedintele Clinton îl organizase la Camp David – Sharansky îşi dăduse demisia din poziția de ministru de interne al Israelului, o mişcare ce atunci amenința destrămarea guvernului lui Ehud Barak, care era pe atunci prim-ministru. La acea oră, lumea începea să se întrebe dacă o înțelegere finală între Israel şi Palestina era realmente posibilă. Consilierii de frunte ai lui Clinton cu siguranță au sperat că da, şi făceau tot ce puteau pentru a o face posibilă. Însă Sharansky avea rezerve serioase.

Odată, Barak îşi ţinea secrete detaliile legate de propriul său plan de pace, chiar şi faţă de membri propriului său cabinet, ridicând serioase întrebări cu privire la adevăratele intenţii ale premierului legate de menţinerea păcii. Pe de altă parte, era îngrijorător ceea ce ştiam despre tişbiţi, pentru a nu spune mai mult.

Se zvonea (iar mai târziu s-a dovedit că era adevărat) că Barak era hotărât să renunţe la întreaga Fâşie Gaza, 90% sau chiar mai mult din Bancul de Vest, şi jumătate din Vechiul Oraş al Ierusalimului – incluzând Muntele Templului – liderului terorist Yasser Arafat, pentru formarea statului palestinian. Cu toate acestea, Sharansky nu vedea nicio dovadă că Barak avea să insiste asupra creşterii garanţiilor de securitate, pentru a-i proteja pe israelieni de atacurile teroriste, şi cu atât mai puţin să insiste ca palestinienii să accepte reforme cu adevărat democratice sau să înceapă să apere drepturile omului pentru proprii cetăţeni, incluzându-i pe musulmanii moderaţi sau pe creştinii evanghelici din Palestina, ţinând cont de persecuţia deosebit de severă de sub regimul lui Arafat.

Sharansky era desigur la curent cu faptul că urmau să se ia decizii dureroase dacă se încheia un tratat de pace serios cu palestinienii. Însă acum afirma că planul lui Barak (din câte se ştia) renunţa prea uşor, la prea mult, în favoarea partenerului greşit şi în condiţiile greşite, şi mi-a solicitat telefonic să-l ajut să-şi prezinte pledoaria în faţa poporului american.

Cum îi împărtăşeam convingerile, şi eram impresionat de curajul său, am fost imediat de acord, şi am început să-l ajut pe el şi echipa lui să publice editoriale deschise în *New York Times, Wall Street Journal* şi *Washington Post*, să organizez conferinţe de presă, să-i intermediez interviuri în limba engleză la televizor şi la radio, pe care el şi locţiitorii săi să le poată da din Ierusalim, şi sesiuni de întrebări şi răspunsuri pentru jurnaliştii americani, care să acopere toate subtilităţile zilnice de la summitul de la Camp David.[1]

Oricât de mare a fost avântul lui Clinton şi al lui Barak de a începe summit-ul, demisia lui Sharansky i-a pus un capăt răsunător, precum şi demisia altor două partide israeliene care făcuseră parte din coaliţia lui Barak. Pe deasupra, ministrul de externe israelian David Levy a făcut declaraţia uimitoare că nu-l va însoţi pe prim-ministru

la Camp David, în semn de protest la adresa concesiilor spulberătoare şi nepotrivite pe care Barak era gata să le facă.

„**Coaliția lui Barak se fărâmițează în ajunul Summitului**" era titlul de pe prima pagină a publicației *New York Times* în dimineața zilei de 10 iulie. Din nou, Țara Sfântă şi Oraşul Sfânt erau epicentrul unei furtuni mediatice internaționale, iar un articol de primă pagină al *Newsweek* a reuşit să surprindă perfect dramatismul acelui moment: „**Soarta Ierusalimului: în culisele luptei pentru viitorul unui Oraş Sacru**."[2]

În următoarele cincisprezece zile l-am ajutat pe Sharansky şi pe colegii acestuia să răspundă unui torent de cereri media şi să explice poporului american şi în particular comunității de creştini evanghelici şi de evrei de ce planul lui Barak de a diviza Ierusalimul şi de a crea o nouă tabără teroristă pentru unii ca Yasser Arafat era o greşeală atât de serioasă.

Summitul s-a încheiat la 25 iulie fără niciun rezultat, iar Sharansky m-a rugat să transmit următoarea declarație tuturor reporterilor şi editorialiştilor americani care se ocupau cu discuțiile legate de tratatul de pace: „Voi fi foarte fericit să văd un tratat de pace semnat între Israel şi palestinieni. Totuşi, în condițiile actuale, înțelegerea care s-ar fi obținut la Camp David ar fi reuşit doar să sfâşie întreaga societate israeliană din interior, şi ar fi fost dezastruoasă pentru interesele naționale ale Israelului."[3]

Munca noastră abia începuse. Summitul în sine se încheiase, dar insistențele cu care Clinton şi Barak doreau să ajungă la o înțelegere cu Arafat – după câte se părea cu orice preț – înainte ca preşedintele Clinton să-şi încheie mandatul erau departe de a fi ajuns la sfârşit. Sharansky m-a rugat să îi organizez un tur mediatic de trei zile prin New York şi Washington pentru a-şi putea prezenta cazul personal, precum şi să anunțe naşterea unei noi organizații – OneJerusalem.org – dedicată strângerii sprijinului internațional pentru menținerea Ierusalimului drept capitala nedivizată a statului evreu. Din nou, am acceptat nemijlocit. La urma urmei, nu doar că-i împărtăşeam obiectivele, dar în acelaşi timp abia aşteptam să văd sfârşitul acestei încurcături politice, pentru că în ciuda muncii pe care o făceam împreună de circa zece săptămâni, nu vorbiserăm decât la telefon până atunci.

Astfel, puțin înainte de ora 9 în dimineața zilei de 11 septembrie 2000, am fost luat de la hotelul meu din Manhattan şi am fost dus cu maşina la Harvard Club, unde Sharansky şi câțiva dintre colegii săi luau micul dejun.

Emoțiile mi s-au intensificat cât am mers cu maşina. După peste un deceniu de lucru în Washington, încă nu întâlnisem pe nimeni cu o istorie personală mai remarcabilă decât cea a lui Natan Sharansky. Născut într-o familie de evrei din Rusia sovietică, în cei mai grei ani ai Războiului Rece, Sharansky fusese instruit ca un om de ştiință informatician, dar îşi schimbase rapid interesul, devenind un cunoscut activist pentru drepturile omului pe plan internațional, după ce i s-a refuzat o viză de intrare în Israel. După ce a fost arestat de KGB şi acuzat pe nedrept de înaltă trădare şi colaborare cu CIA, a fost condamnat la treisprezece ani de detenție şi muncă silnică în lagărele de concentrare sovietice cunoscute drept Gulag.

În mod miraculos a fost eliberat în februarie 1986, după nouă ani – primul prizonier politic eliberat *vreodată* de Mihail Gorbaciov (la insistențele lui Ronald Reagan) – Sharansky a emigrat imediat în Israel, unde şi-a scris memoriile, *Fear No Evil [Nu vă temeți de niciun rău]*. A devenit cunoscut pe plan internațional ca un campion al democrației şi libertății şi a primit Medalia de aur a Congresului american. Fără a se mulțumi să-şi irosească propria libertate, s-a întors pentru a înființa primul partid politic israelian pentru evrei sovietici, iar până în 1996 – zece ani de la eliberarea sa de către KGB – Sharansky a fost ales în parlamentul israelian, unde şi-a continuat apoi ascensiunea politică, devenind reprezentantul primului-ministru, al doilea oficial ca rang în guvernul israelian.

În interiorul Harvard Club, i-am găsit pe Sharansky şi câțiva consilieri aşteptând în lobby. A dat imediat mâna cu mine şi m-a salutat cu un accent apăsat rusesc, şi ne-am dus să începem vârtejul de evenimente mediatice programate pentru acea zi.

SHARANSKY ÎL ÎNTÂLNEŞTE PE PUTIN

În următoarele câteva zile, ne-am întâlnit cu reporteri şi editori de la *Wall Street Journal, Washington Post, Newsweek, New York Post*

şi *National Review,* iar Sharansky i-a oferit un interviu lui Charlie Rose şi C-SPAN. Sharansky şi-a explicat poziția în legătură cu conflictul israeliano-palestinian şi a criticat abordarea lui Barak, oferind modalități alternative pentru a obține pacea şi a promova democrația.

În timpul pe care l-am petrecut împreună în Washington, Sharansky mi-a pus întrebări despre istoria familiei mele şi despre cariera mea. M-a întrebat dacă informația pe care o auzise era corectă, anume că familia mea provenea din Rusia.

„Da, i-am spus eu. Părinții şi bunicii tatălui meu au fost evrei ortodocşi în Minsk."

M-a întrebat apoi când au plecat din Rusia.

„Prin 1907, în timpul pogromurilor, când țarul nimicea mii şi mii de evrei."

„Şi cum au reuşit să plece?"

„De fapt s-au ascuns într-un car cu fân ce era pe punctul să treacă granița. Soldații țarului şi-au înfipt spadele în fân, pentru a se asigura că nu era nimeni acolo. Prin harul lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Prin harul lui Dumnezeu niciunul dintre copii – care nu erau puțini – n-a strănutat, n-a tuşit şi nici n-a întrebat «Am ajuns?» sau «Trebuie să mă duc la baie!» Şi tot prin harul lui Dumnezeu, familia mea nu s-a mulțumit să scape din Rusia antisemită, țaristă, doar pentru a spune «Ptiu! Hai să ne facem un rost în Germania, în Polonia sau în Austria.» Ci au traversat toată Europa, au luat un vas cu aburi spre Lumea cea Nouă, au trecut cu bine de Insula Ellis şi, ca orice familie bună de evrei, şi-a deschis prăvălie în Brooklyn, locul unde a crescut tatăl meu."

Sharansky a râs şi a apreciat faptul că familia mea a reuşit să scape la momentul potrivit.

„Am fost binecuvântat să cresc în libertate", am răspuns.

„Într-adevăr, a spus el. Deci ai crescut ca ortodox?"

„Nu chiar, i-am explicat eu. Pe când s-au întâlnit părinții mei şi s-au căsătorit în 1965, tata era practic agnostic, la fel şi mama, cu toate că crescuse în Biserica metodistă şi provenea dintr-o familie protestantă, nu una iudaică. Pe când m-am născut eu în aprilie 1967, ei se aflau într-o adevărată călătorie spirituală, citeau Coranul, Bhagavad Gita, şi

Noul Testament, în căutarea adevărului. În 1973, amândoi au crezut că Isus era Mesia cel aşteptat de evrei – şi au devenit creştini evanghelici. Mie mi-au luat câțiva ani să înțeleg ce se întâmplă, i-am explicat, dar acum şi eu, la rândul meu, sunt un urmaş al lui Isus."

Sharansky a părut surprins, dar curios.

A continuat să mă întrebe de diferitele mele slujbe la Washington, şi despre cei patru ani şi jumătate în care am lucrat pentru Steve Forbes, în timpul campaniei prezidențiale din 1996, şi până la alegerile preelectorale republicane din 2000.

„A fost extraordinar, am spus, până când am fost spulberați de guvernatorul Bush."

El a râs.

Miercuri, 13 septembrie, ne-am îndreptat spre aeroportul național Reagan, când ne-am îmbarcat în avionul US Airways ce ne ducea înapoi spre New York. În timpul acelui zbor de patruzeci şi cinci de minute, mi-am scos exemplarul uzat cu colțurile îndoite al cărții *Fear No Evil* şi l-am rugat să-mi dea un autograf. Puțin nostalgic, l-a frunzărit şi mi-a observat sublinierile, notele şi alte comentarii.

A deschis la prima pagină, a scos un stilou şi a scris, „Lui Joel – faci acelaşi lucru în presa americană pe care l-am făcut şi eu la Moscova – doar că mult mai bine – aşa că ai grijă. Cu apreciere şi prietenie, Natan Sharansky."

De data asta a fost rândul meu să râd, sperând că faptul de a-l fi ajutat pe acest om remarcabil să-şi prezinte pledoaria în fața lumii nu avea să mă coste nouă ani în Gulag.

„Sunt curios, l-am întrebat eu în timp ce ajunseserăm la altitudinea maximă de zbor, când şedeai în celula ta, în toți acei ani, ți-ai imaginat vreodată că vei sluji în cabinetul israelian drept consilier senior al premierului însuşi?"

„Deloc, mi-a răspuns el. Dar cel mai ciudat lucru, mi-a mărturisit el, a fost în 1997 când era ministru al industriei şi comerțului şi prim-ministrul Benjamin Netanyahu l-a trimis înapoi în Moscova să întărească legăturile economice între Israel şi Rusia."

În februarie 1999, Netanyahu l-a trimis pe Sharansky a doua oară la Moscova. Oficial, călătoria a fost plătită ca o simplă delegație de interes înalt comercial. Dar în privat, Netanyahu dorea ca Sharansky

să poarte o serie de discuții secrete cu Vladimir Putin, pe atunci directorul serviciilor secrete ruse, cunoscute drept FSB – succesor al KGB-ului – pentru a discuta temerile tot mai mari ale Israelului că oameni de știință ruși sau/și focoase de rachete nucleare puteau cădea în mâinile unor regimuri radicale arabe și islamice din Orientul Mijlociu, adică a mullahilor din Iran sau a republicii Irak a lui Saddam Hussein.[4]

Putin știa ce aveau de discutat, însă după cum mi-a relatat Sharansky, Putin a folosit prima lor întâlnire pentru a lansa o ofensivă tactică, oferindu-se să-i arate lui Sharansky dosarul pe care i-l întocmise KGB-ul pe vremea când îi descoperiseră activitățile de propagandă în favoarea drepturilor omului din anii '70, iar apoi îl acuzaseră de faptul că lucra pentru CIA. Sharansky ceruse să vadă dosarul acela în timpul vizitei sale din 1997, dar i se refuzase cererea. Acum, Putin părea să spună că Rusia nu mai era genul acela de țară și că el însuși era un alt gen de cap al spionajului.

Recunoscător și totodată luat oarecum pe nepregătite, Sharansky a petrecut ceasuri întregi studiind așa-zisul material murdar pe care îl adunase (adică inventase) KGB-ul de-a lungul anilor. Dar în cele din urmă, cei doi bărbați au ajuns și la temele pe care le aveau de discutat. De ce vindea Rusia tehnologie nucleară Iranului, cel mai teribil stat terorist de pe fața planetei? De ce construia Rusia un reactor nuclear în valoare de 800 de milioane de dolari pentru iranieni la Bushehr, lângă Golful Persic? Nu înțelegea oare Moscova care era pericolul ca un stat precum Iranul să dezvolte arme nucleare, mai ales în contextul războiului sângeros purtat de Rusia cu jihadiștii islamici radicali din Cecenia? Oare Rusia își dădea seama de cât de în serios lua guvernul Israelului în considerare posibilitatea ca un dușman precum Iranul să se înarmeze nuclear?

Putin a spulberat îngrijorările lui Netanyahu și i-a trimis vorbă prin Sharansky că Israelul nu avea de ce să se teamă.

Un fior mi-a cuprins spatele, și trei gânduri mi-au fulgerat prin minte.

În primul rând, Doamne ferește ca Iranul sau Irakul să poată achiziționa focoase nucleare. Era un scenariu de coșmar. Pagubele pe care le puteau pricinui oricare din cele două state securității naționale

a SUA – direct sau prin rețele teroriste surogat –, fără a mai pomeni pagubele pe care le puteau pricinui Israelului, odată intrate în posesia armelor nucleare, aveau să fie catastrofale.

În al doilea rând, am fost uimit de faptul atât de remarcabil că Dumnezeu îmi oferea oportunitatea de a şedea aici, împreună cu acest om marcant şi să am ocazia de neprețuit de a pătrunde îndeaproape gândirea lui Vladimir Putin şi a lui Benjamin Netanyahu, doi lideri aflați în epicentrul evenimentelor mondiale.

În al treilea rând, m-am trezit gândindu-mă ce roman fascinant ar fi ieşit din toate astea. Întotdeauna visasem să scriu romane şi piese dramatice. Poate că acum era momentul potrivit să-mi scriu primul thriller politic.

Şi-atunci, în timp ce priveam prin geamul avionului US Air, meditând la tot ce-mi spusese Sharansky, brusc mi-am adus aminte de o carte pe care o citisem cu câțiva ani înainte, şi am început să mă întreb dacă nu cumva tocmai începuse să se desfăşoare un scenariu mai amplu.

ALIANȚA VIITOARE DINTRE RUSIA ŞI IRAN

Cândva prin 1992, soția mea mi-a dăruit o carte de non-ficțiune numită *The Coming Peace in the Middle East* care mi-a captivat atenția în mod neaşteptat.

Pe atunci lucram ca asistent al unui vicepreşedinte senior şi director de cercetare la Heritage Foundation, un grup de consultanță în Washington, DC. Era prima mea slujbă în DC – o slujbă de nivel inferior şi prost plătită – dar îmi oferea un loc în primul rând, în care puteam privi schimbările dramatice ce se petreceau acasă şi în jurul lumii. În a treia mea zi la lucru, spre exemplu, Henry Kissinger a venit la prânz să discute căderea zidului Berlinului şi ce însemna aceasta pentru viitorul alianței occidentale.

Slujba mea era în principiu să dactilografiez memorii, să servesc cafea şi să-mi țin gura. Dar curând, şeful meu Burt Pines, mi-a dat voie să îmi fac o nişă doar a mea, cercetând perspectivele reformei în economia pieței libere şi ale unei noi ere de pace şi prosperitate în Orientul Mijlociu, acum că Kuweitul fusese eliberat, iar Garda

Republicană a lui Saddam fusese înfrântă de forțele coaliției. Şi uite aşa, am ajuns rapid să discut cu orice expert arab şi israelian pe care-l puteam găsi şi să citesc tot ce-mi cădea în mâini, care-mi putea oferi o mai bună înțelegere asupra modului în care-i puteam ajuta pe oamenii din acea regiune frământată să găsească o nouă speranță.[5]

Coming Peace a fost diferită de orice altă carte pe care o găsisem. Nu era scrisă de un fost sau actual secretar de stat sau consilier de probleme de securitate națională sau director de servicii secrete de informații. Nici de un preşedinte, prim-ministru sau împărat al vreunei țări din Orientul Mijlociu, din trecut sau prezent. Era de fapt scrisă de un teolog, oferind o analiză de 189 de pagini asupra unei profeții biblice din capitolele 38 şi 39 din cartea Ezechiel. Mai specific, descria o perioadă viitoare de securitate şi prosperitate în Israel, urmată de încheierea unei alianțe militare între Rusia şi Iran, şi alte câteva țări islamice care aveau să atace Israelul şi să aducă o lume întreagă în pragul apocalipsei, în ceea ce Ezechiel descria drept „zilele de pe urmă."

Cartea nu oferea nicio rețetă politică pentru a preveni o astfel de amenințare rusă față de interesele Israelului şi ale SUA în regiune. În schimb, autorul ei, dr. Tim LaHaye (care urma mai apoi să fie co-autor al romanului *Left Behind* [în română *Supraviețuitorii* la Editura Rao, Bucureşti, 2005, n.trad.], primul roman din seria care a devenit cea mai bine-vândută serie de ficțiune din istoria editorială a Americii, cu peste 63 milioane exemplare vândute) a afirmat pur şi simplu că aceste evenimente erau predestinate.

În introducerea sa, LaHaye scria:

> Privirile lumii întregi sunt ațintite asupra Orientului Mijlociu. În fiecare zi, titlurile ziarelor din toate țările importante vorbesc despre Liban, Siria, Iran, Israel şi Egipt, Iordan, Arabia Saudită şi alte națiuni din Orientul Mijlociu, PLO şi Beirut. Cea mai mare parte a lumii aşteaptă războiul... Cu toate acestea Biblia ne asigură că într-o bună zi pacea va domni în Orientul Mijlociu – poate înainte ca Domnul să Se întoarcă... Evreii se vor bucura de odihnă, siguranță şi prosperitate, aşa cum nu a mai cunoscut din vremea lui

> Solomon. Din nefericire, va fi de scurtă durată, pentru că Rusia va „avea intenții de rău augur", își va aduna forțele, va stârni ura arabilor şi va ataca Israelul cu cea mai mare armată din istoria lumii. Amenințarea acestui atac va îngrozi Israelul şi va determina întregul popor să caute ajutor la Dumnezeu. Iar strigătele lor nu vor fi zadarnice, pentru că Cel Atotputernic va iniția o desfăşurare de forțe nemaivăzută de la plăgile cunoscute de Egipt şi de la despărțirea Mării Roşii. Rezultatul? Israelul va trăi mai departe în pace, iar lumea va şti că există un Dumnezeu în ceruri.

LaHaye continuă apoi să sugereze faptul că scenariul acesta „ar putea foarte bine să se întâmple în zilele vieții noastre."[6]

La prima vedere, teoria părea absurdă. La începutul anilor '90, Rusia nu reprezenta o amenințare pentru SUA, şi cu atât mai puțin pentru Israel; şi nici nu părea să se schimbe ceva în această privință curând. Imperiul Răului tocmai se prăbuşise, precum un castel din cărți de joc. Maşina lui militară se retrăgea din Europa de Răsărit. Focoasele îi erau dezamorsate. Peste un milion de evrei ieşeau din fostele țări sovietice şi se îndreptau spre Israel. Kremlinul abia dacă avea vreo legătură cu Iranul, cu atât mai puțin vreo alianță militară, iar relațiile cu restul lumii arabe şi islamice au fost cel mult înghețate, în timp ce se străduia să facă față propriilor frământări interne. Mai mult, Statele Unite erau acum efectiv unica super-putere mondială, iar legăturile economice şi militare ale Washingtonului cu Ierusalimul erau mai puternice ca oricând.

Cu toate acestea, am fost intrigat în câteva privințe de afirmațiile cărții. În primul rând, datorită contextului meu familial, am fost întotdeauna fascinat atât de istoria cât şi de viitorul Rusiei. Nu mă puteam abține să nu fiu curios cu privire la faptul că Scriptura pomenea în vreun fel de Rusia, fără să mai pomenesc de faptul că Rusia avea să atace Israelul, şi încă poate chiar în timpul vieții mele.

În al doilea rând, în calitate de creştin evanghelic, credeam ceea ce spunea Biblia despre faptul că Dumnezeu dădea țara Israel poporului evreu într-un legământ veşnic, un legământ care nu putea fi încălcat, indiferent de greşelile pe care le vor fi făcut evreii de-a lungul

secolelor. De asemenea mi s-a ivit ocazia de a studia un semestru la Universitatea din Tel Aviv în timpul primului meu an de facultate, şi acele şase luni au fost una din cele mai fascinante perioade din viaţa mea. De aceea, orice profeţie care avea legătură cu viitorul lui Israel îmi aţâţa şi curiozitatea.

Şi apoi, îl întâlnisem pe dr. LaHaye în câteva ocazii. Soţia mea lucra pentru soţia lui, Beverly, pe atunci. Întotdeauna îl considerasem un prieten adevărat al Israelului şi al poporului evreu, precum şi unul din cei mai profunzi şi mai intuitivi gânditori din lumea evanghelică. E adevărat, în anumite cercuri era considerat controversat, dar dacă vedea un astfel de scenariu pe paginile Scripturii, am hotărât să nu mă grăbesc prea tare în a le demite.

În timp ce şedeam împreună cu Natan Sharansky în timpul acelui zbor spre New York în toamna anului 2000, am încercat să fac conexiunea între punctele pe care le cunoşteam. Niciodată până atunci nu se mai întâmplase în istoria omenirii ca Rusia şi Iranul să se alieze. Dar potrivit concepţiei lui LaHaye, Scriptura ar spune că aşa avea să se întâmple la sfârşitul vremurilor. Oare era cu putinţă ca o asemenea alianţă să ia naştere tocmai sub ochii noştri?

ISRAELUL, MIRACOLUL MODERN

Atunci când turul mediatic al lui Sharansky s-a încheiat şi m-am întors acasă în Washington, am scotocit după cartea lui LaHaye şi i-am dat de urmă într-o cutie din garaj. Am recitit-o. De asemenea, am recitit cartea Ezechiel. Ceea ce m-a uimit la început, a fost cât de mult din capitolele 36 şi 37 ale cărţii Ezechiel se împliniseră deja.

În Ezechiel 36:10 spre exemplu, Dumnezeu jură că va aduce poporul Israel înapoi în ţara lor.

„Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toţi! Cetăţile vor fi locuite, şi se vor zidi iarăşi dărâmăturile." Versetul 24 reia aceeaşi temă. Aici, Domnul promite „Căci vă voi scoate [pe voi, cei din Israel] dintre neamuri, vă voi strânge din toate ţările şi vă voi aduce [pe voi, poporul evreu] iarăşi în ţara voastră." În versetul 30, Dumnezeu promite „Voi înmulţi rodul pomilor şi venitul câmpului, ca să nu mai purtaţi ocara foametei printre

neamuri", rezonând cu promisiunea din Isaia 27:6 care spune astfel: „ În vremurile viitoare, Iacov va prinde rădăcină, Israel va înflori şi va odrăsli, şi va umple lumea cu roadele lui!"

După cum citeam în Ezechiel 37, am găsit viziunea profetului a „văii pline de oase." Ezechiel priveşte peste munții de oase moarte, uscate, fragile – lipsite de viață şi speranță – ce se întindea înaintea lui cât putea cuprinde cu ochii. Îl aude pe Domnul vorbind despre acele oase ca „poporul lui Israel", şi în același timp este martor la o minune a Domnului. Pentru că în timp ce Ezechiel priveşte cuprins de uimire, oasele prind dintr-odată viață. Iau forma unor schelete. Sunt învelite în mușchi, tendoane şi carne, apoi Dumnezeu suflă suflare de viață peste ele, iar Israelul devine din nou un popor viu, plin de vitalitate, o națiune modernă cu „o armată mare" şi un lider influent.

Asta s-a întâmplat deja, m-am gândit eu. *Părinții, bunicii mei şi cu mine am văzut că exact lucrurile acestea s-au împlinit chiar sub ochii noştri.*

Într-adevăr, din trauma pogromurilor şi cenuşa Holocaustului, şi în ciuda împotrivirii violente a lumii musulmane, Israelul renăscuse ca stat modern, iar evreii se întorceau în Țara Sfântă, exact aşa cum spusese Ezechiel că avea să se întâmple.

Gândiți-vă puțin la cifre. Atunci când Israelul şi-a declarat independența la 14 mai 1948, populația țării se ridica la doar 806.000 de suflete. Iar până la finele anului 2005, aproape 7 milioane de oameni trăiau în Israel, din care 5,6 milioane erau evrei. Alte mii sosesc în țară în fiecare an. Doar în 2005, circa 19.000 de evrei au imigrat în Israel. De fapt, astăzi trăiesc mai mulți evrei în regiunea Tel Aviv decât în New York City, sunt la fel de mulți evrei în Israel câți sunt în toate Statele Unite, şi nu va trece mult până când evreii care locuiesc în Israel vor fi mai mulți decât cei din afara Israelului[7].

În acelaşi timp, ruinele străvechi ale oraşelor israelite, precum Ierusalim, Betleem, Nazaret, Ierihon, Hebron, Cezareea şi Tiberiada au fost reconstruite pentru a găzdui influxul masiv de imigranți evrei. Sute de noi clădiri cu birouri, hoteluri, centre comerciale, restaurante, cinemauri, pompe de benzină şi clădiri guvernamentale au fost zidite în această perioadă, şi de fiecare dată când vizitez Israelul, văd şi mai multe clădiri în construcție.

Şi ca şi când toate acestea n-ar fi de-ajuns, pustiurile Israelului prind din nou viaţă, după sute de ani de paragină, exact cum spune Biblia că se va întâmpla. Să luăm spre exemplu exportul de citrice. Înainte de 1948, în Israel nici nu se punea în discuţie o piaţă internaţională de citrice. Cu toate acestea, până în anii '60, portocalele din Jaffa erau deja renumite pe plan mondial, ba chiar au ajuns să reprezinte 30% din piaţa de export a Israelului, aflată în rapidă expansiune. Până în 1980, exportul de citrice israeliene a atins aproape un miliard de dolari, o cifră ieşită din comun pentru o ţară atât de mică şi atât de curând dezvoltată.[8]

În primele trei decenii ale existenţei noului stat evreu, tot exportul agricol israelian a crescut uimitor cu 4.000 de procente.[9] Mai mult, un procent remarcabil de 40% din recoltele de legume şi cereale din Israel au crescut în regiuni deşertice, aproape nepopulate, şi până în anul 2000 circa 90% din exportul de pepene verde israelian provenea din regiunile deşertice cunoscute sub denumirea de zona Arava.[10]

Agricultura reprezintă în prezent o afacere de 3,3 miliarde de dolari cifră de afaceri anuală în Israel, din care 20% se exportă.[11] Exportul de bumbac a crescut practic de la 0 la 25 milioane de dolari pe an până în 2004. Exporturile de flori proaspete, mai ales spre Europa, au crescut de la sub 100.000 de dolari în 1949 la uimitoarea sumă de 238 milioane de dolari în 2004.[12] De asemenea exportul israelian de cartofi a explodat în aceeaşi perioadă de la 0 la peste un sfert de miliard de dolari anual în prezent.[13]

Şi cred că nu trebuie să intrăm în prea multe detalii privind dimensiunile, forţa şi caracteristicile forţelor apărării israeliene. E suficient să spunem că Israelul a fost o insulă de câteva milioane de imigranţi într-o mare de 300 de milioane de duşmani, şi cu toate acestea a ieşit biruitoare în Războiul de Independenţă din 1948, în Criza din Suez din 1956, apoi în războiul din 1967, apoi în Războiul de hărţuire (1968-1970), războiul Yom Kippur din 1973 şi în războiul libanez din 1982, când a salvat lumea întreagă de bomba nucleară irakiană, piloţii israelieni reuşind să scoată din funcţiune reactorul Osirik, în iunie 1981.

Poate că teoria lui LaHaye nu era chiar atât de absurdă, m-am gândit eu. La urma urmei, el fusese cel care publicase *Pacea viitoare*

din Orientul Mijlociu în 1984, un moment când foarte puțini oameni credeau că Imperiul Sovietic avea să îngăduie unui milion de evrei să ia calea exilului spre Țara promisă. Dar exact asta s-a întâmplat, şi în mine acest lucru a ridicat o întrebare intrigatoare: dacă renaşterea şi repopularea Israelului descrise în Ezechiel 36 şi 37 deveneau realitate în timpul vieții mele, nu era – cel puțin într-o oarecare măsură – posibil ca pacea şi prosperitatea – războiul viitor şi izbăvirea divină – descrise în capitolele 38 şi 39 să se îndeplinească la rândul lor?

Desigur, nu doream să speculez asupra unor astfel de lucruri în public – nu dacă doream să lucrez în postura de consilier pentru lideri politici din SUA şi Israel şi nu să fiu perceput drept nebun. Dar recunosc, lucrurile acestea m-au intrigat. În puținul timp liber pe care-l aveam la dispoziție, am început să studiez aceste profeții străvechi, ultimele schimbări în procesul de pace arabo-israelian, şi relația în curs de consolidare dintre Rusia şi Iran. Mai mult, am început să mă gândesc la posibilitatea ca într-o bună zi să scriu un scenariu despre modul în care s-ar putea desfăşura scenariul expus de Ezechiel. Ceea ce nu ştiam atunci era cât de curând avea să vină acea zi.

CAPITOLUL 3:

SĂ UNIM PUNCTELE

Cam după o săptămână de la întoarcerea lui Sharansky în Israel, am primit un telefon de la un strateg de vârf al lui Benjamin Netanyahu. Mă întreba dacă mă puteam întâlni cu fostul premier israelian săptămâna care urma, când domnia sa urma să sosească în SUA.

Cum guvernul lui Barak stătea în pragul colapsului, mi-a explicat strategul, Netanyahu era silit să candideze din nou ca premier odată cu noul scrutin, poate chiar în primăvara anului 2001. Prin urmare îşi strângea un nou cerc de susținători interni americani, care să sprijine echipa israeliană. Netanyahu plănuia o posibilă revenire şi dorea să discute cu mine despre eventualitatea de a-l ajuta din postura de consilier pe probleme de comunicare.

Dacă interviul ar fi decurs bine, urma să fiu invitat să mă alătur celorlalți şase consilieri aflați deja în bord şi să particip la şedința de şase ore unde se stabilea strategia de urmat. Am acceptat fără să stau pe gânduri.

Luni, 25 septembrie 2000, dimineața, puțin înainte de ora 8, am intrat în holul hotelului din Manhattan unde era găzduit Netanyahu

şi am fost condus de agentul de securitate direct în apartamentul ocupat de fostul prim-ministru, unde am fost întâmpinat de strategul cu care am vorbit la telefon. Am discutat de ultimele modificări din campania Bush-Cheney împotriva vicepreşedintelui Gore şi a senatorului Joe Lieberman, şi despre titlurile de a doua zi dimineaţă din Israel.

Câteva minute mai târziu, Netanyahu a intrat în încăpere. Era bronzat, arăta foarte bine şi foarte relaxat, îmbrăcat în nişte pantaloni negri de costum şi un sveter negru. Părul îi era ceva mai grizonat decât fusese pe vremea când făcuse parte din executiv, dar altfel părea întinerit şi gata să reintre în arenă. Mi-a strâns ferm mâna şi m-a poftit să mă aşez.

„Deci, Joel, povesteşte-mi câte ceva despre tine", a început Netanyahu.

Am încercat să-mi adun gândurile. Era ceva remarcabil în întâlnirea aceasta cu cel de-al nouălea premier al statului modern Israel, un om care literalmente avusese degetul pe buton în timp ce se confruntase cu duşmani precum Saddam Hussein şi ayatollahii din Iran.

„Ei bine, *sir*, prima mea slujbă a fost la Heritage Foundation"...

Nici n-am scos bine prima vorbă pe gură, când Netanyahu a zâmbit cu gura până la urechi şi mi-a spus cât de mult îi plăcea munca pe care o făcea Heritage pentru cauza libertăţii şi cât de îndelungată era prietenia dintre el şi fondatorul organizaţiei, Ed Feulner.

„După Heritage ce ai făcut?" a întrebat el.

I-am explicat că în următoarea slujbă am lucrat pentru Bill Bennett şi Jack Kemp. Şi aceasta i-a provocat o reacţie intensă. Netanyahu era prieten cu ambii. Din câte îmi aduc aminte, s-a referit la Jack ca „Yitzhak Kemp", o poreclă cu care fostul fundaş, ajuns congresman, apoi secretar de stat şi dezvoltare urbană, se alesese în anii în care sprijinise Israelul la bine şi la greu.

Netanyahu s-a dovedit de asemenea mare susţinător al lui Rush Limbaugh, pentru care lucrasem ca director de cercetare din 1994 până mă alăturasem campaniei prezidenţiale a lui Steve Forbes, în 1996. Când am pomenit de faptul că am lucrat pentru Steve ca director pe probleme de comunicare şi mai târziu ca manager de campanie

în timpul alegerilor pre-electorale din 2000, se părea că Netanyahu auzise tot ce avusese nevoie să audă. Nu avea destule cuvinte de laudă pentru cota unică de impozitare, pentru pasiunea lui Steve de a reforma piața liberă şi pentru summitul jubiliar de afaceri pe care-l co-prezidaseră amândoi în octombrie 1998. Interviul începuse de nici cinci minute şi deja se şi terminase.

„De fapt, de ce avem discuția aceasta? întrebă Netanyahu, ridicându-se în picioare. Dacă ai fost bun pentru ei, atunci eşti bun şi pentru mine. Să ne apucăm de lucru."

Uimit, m-am ridicat la rândul meu şi am dat mâna cu el. Intrasem în echipă.

„TOT IADUL SE DEZLĂNȚUIE"

Până la finele lunii noiembrie, la mai puțin de trei luni după acea întâlnire strategică inițială în New York, Netanyahu l-a învins pe Barak cu 17%, patruzeci şi şase la douăzeci şi nouă. Nu apelasem la niciun mijloc publicitar. Nu aveam nicio campanie politică în desfăşurare, cu toate acestea numerele erau în creştere, iar campania lui Barak ajunsese în panică. Deci, ce se întâmplase?

Yasser Arafat intrase în scenă.

În loc să accepte cea mai generoasă ofertă făcută vreodată de vreun premier israelian în istorie (mult prea generoasă, după părerea noastră) şi să declare victoria, Arafat a ales să pornească o campanie sângeroasă împotriva Israelului, sperând să silească Israelul să mai facă şi alte concesii. Folosind pretextul că vizita organizată de Ariel Sharon pe Muntele Templului, la 28 septembrie (o vizită pe care am făcut-o de câteva ori şi care este şi ar trebui să şi rămână perfect legală), încălcase cumva un sit sfânt musulman (cu toate că Sharon nu pusese niciodată piciorul în Domul Stâncii sau în moscheea Al-Aksa), palestinienii au început demonstrațiile pe Muntele Templului, în tot Ierusalimul de Est şi în tot Bancul de Vest şi în Fâşia Gaza.[1]

Zile în şir, au incendiat maşini, au aruncat cu bombe şi au tras cu arme de foc în soldații israelieni şi în cetățenii de rând, fără deosebire. Apoi, la 6 octombrie, partidul Fatah al lui Arafat, împreună cu

mişcarea islamică de rezistență, cunoscută sub numele de Hamas, au accentuat criza şi mai mult, chemând palestinienii la o „zi a mâniei", fapt care a dus la intensificarea acțiunilor.

Şase zile mai târziu, în dimineața zilei de 12 octombrie 2000, am primit un apel telefonic de urgență de la unul dintre consilierii lui Netanyahu.

„Pornește televizorul, mi-a spus acesta. Iadul se dezlănțuie. Iar realitatea era chiar şi mai cruntă."

În Ramala, capitala lui Arafat de pe Bancul de Vest, grupuri de palestinieni linşaseră şi măcelăriseră doi soldați israelieni în rezervă – un bărbat de treizeci şi opt de ani, tată a trei copii, şi un altul de treizeci şi trei de ani, căsătorit de curând – şi toate acestea erau transmise la televiziunile din întreaga lume. Unul dintre criminalii adolescenți îşi spălase mâinile în sângele încă cald al bărbaților şi le scosese pe geam, pentru a le arăta grupului de palestinieni ce-l ovaționară, şi mass-mediei.

În Liban, între timp, gherilele Hezbollah luaseră trei ostatici israelieni şi îşi declaraseră propria zi a mâniei, jurând să dea foc graniței cu Israelul. În Yemen, terorişti al-Qaida, operând la comanda lui Osama bin Laden, tocmai inițiaseră un atac cu bombă sinucigaşă împotriva vasului de război american USS *Cole*, aflat în port pentru a-şi reumple rezervoarele cu combustibil. Atacul a ucis şaptesprezece marinari americani şi a rănit treizeci şi nouă de alte persoane. Iar în Irak, Saddam Hussein nu doar că lansase o nouă amenințare cutremurătoare de a distruge Israelul dacă i se permitea să treacă prin Iordania, ci a început chiar să mobilizeze o divizie înarmată de 15.000 de oameni din trupele Gărzii Republicane, dinspre vestul Bagdadului spre granița Iordaniei şi a Israelului, o mişcare foarte provocatoare în contextul unui climat atât de volatil.[2]

Din nou, Orientul Mijlociu era epicentrul unui cutremur politic masiv. Saddam, Arafat şi bin-Laden acționau cu toții în aceeaşi zi, iar lumea îi privea cu groază. Telefoanele mele au început să sune necontenit în timp ce jurnalişti americani, gazde ale unor emisiuni radiofonice gen talk-show şi rețele de ştiri erau interesați să cunoască reacția lui Netanyahu.

În 2 noiembrie, o maşină aruncată în aer în Ierusalim a ucis doi

israelieni şi a rănit alţii zece. În 20 noiembrie, un autobuz şcolar israelian plin cu copii a fost făcut bucăţi de o bombă de stradă, atac soldat cu doi morţi şi nouă răniţi. Două zile mai târziu, teroriştii palestinieni au aruncat în aer un autobuz în Hadera, atac soldat cu doi morţi israelieni şi şaizeci de răniţi. Violenţele au continuat fără încetare, iar Barak părea incapabil să le pună capăt.[3]

În timpul summitului de la Camp David, Netanyahu avertizase asupra faptului că concesiile pe care Barak era dispus să le facă riscau securitatea Israelului, întrucât conducerea palestiniană avea să le considere drept o ofertă izvorâtă nu din putere, ci din slăbiciune.[4] Acum, astfel de avertismente se desfăşurau înaintea ochilor lumii. Netanyahu nu era profet. Mai degrabă un om care înţelegea natura răului. Apreciase la rece şi în mod corect caracterul şi intenţiile lui Yasser Arafat şi ale lui Saddam Hussein, dar şi pe liderii mişcărilor jihadiste precum Hamas, Hezbollah şi al-Qaida. Ştia modul în care gândeau aceştia, modul în care operau, modul în care colaborau, ceea ce urmăreau şi cât de departe erau dispuşi să meargă pentru a obţine aceste lucruri. Iar oamenii din Israel au ajuns să vadă că avea dreptate.

Netanyahu avea acum un avans hotărâtor de cincisprezece până la douăzeci de procente înaintea lui Barak în aproape toate sondajele publice. Părea clar şi fără urmă de îndoială că avea să devină următorul premier israelian. Strategul care mă prezentase lui Netanyahu îmi ceru acum să mă gândesc la varianta de a lucra cu normă întreagă ca secretarul său de presă în limbă engleză din momentul în care avea să se lanseze oficial campania, la începutul anului 2001 – asta însemnând să mă mut cu întreaga familie la Ierusalim pentru câteva luni, dar era şansa vieţii mele.

Cu toate acestea, aveam o întrebare.

„Ştii faptul că sunt creştin evanghelic, nu-i aşa?"

Acesta era un subiect sensibil în Israel, mai ales pentru cineva care se trăgea dintr-un context iudaic ortodox ca mine. Dar era mai bine să abordez problema aceasta de la bun început, m-am gândit eu, decât să risc să-i creez mai târziu probleme lui Netanyahu sau echipei lui, mai ales în această bătălie fierbinte a unei campanii politice.

Strategul s-a uitat la mine o clipă, ca şi când ar fi spus: *Crezi că ai*

fi apucat să te apropii la o distanță de o sută de mile de fostul premier al Israelului fără să știm totul despre tine? Apoi a spus:

„Pentru noi nu reprezintă o problemă, dacă nu faci tu din asta o problemă."

Am apreciat încrederea lui Netanyahu şi a echipei sale şi disponibilitatea lor de a stabili legături strategice cu creştini evanghelici, care sunt printre cei mai loiali şi mai consecvenți prieteni ai Israelului. Până la urmă însă, nici eu şi nici familia mea nu ne-am mutat la Ierusalim pentru a contribui la acea campanie. Pentru că n-a existat nicio campanie. Și asta fiindcă pe cât de repede se ivise şansa politică a lui Netanyahu, pe atât de subit şi-a găsit şi sfârşitul.

ŞAH MAT

Sâmbătă, 9 decembrie, am primit acasă un telefon neaşteptat din Ierusalim.

„Barak demisionează, mi-a spus unul dintre consilierii de frunte ai lui Netanyahu. Se presupune că va ține o conferință de presă peste câteva ceasuri."

„Asta nu era o veste bună, nu-i aşa?"

„Nu prea", îmi explică consilierul.

Se zvonea că Barak dorea să ceară alegeri extraordinare, sub pretextul unei situații de urgență de securitate națională. Asta însemna că alegătorii urmau să se ducă la urne şi să-şi aleagă premierul peste doar şase zile. Dar o astfel de mişcare avea să facă apel la prevederea din legea Israelului care nu permitea decât unui membru al parlamentului israelian să candideze.

Dintr-odată am înțeles ce însemna ofensiva lui Barak. Netanyahu nu mai era membru al Knessetului. După ce fusese înfrânt de Barak în 1999, se retrăsese pentru a petrece mai mult timp cu familia, pentru a călători, a scrie o carte, a ține câteva cuvântări şi a se odihni puțin. Dacă Barak ar fi aşteptat un ciclu electoral normal sau ca guvernul său să se prăbuşească oficial prin vot parlamentar de neîncredere, Netanyahu ar fi putut reintra legal pe arena politică şi să-i producă o înfrângere răsunătoare. Dar demisionând în acest mod, Barak îi dăduse celui mai important oponent al său şah-mat, şi se postase pe

sine în luptă electorală împotriva lui Ariel Sharon, care părea mult mai uşor de înfrânt.

În cele din urmă, însă, inițiativa lui Barak a eşuat dezastruos. Războiul lui Arafat cu Israelul a devenit şi mai sângeros. Palestinienii pregăteau o bombă sinucigaşă după alta, înnebunindu-i complet pe israelieni. Netanyahu şi-a concentrat toată susținerea politică în spatele lui Sharon. Şi ce să vezi, „cel mai notoriu şoim" al Israelului a sfârşit înfrângându-l pe Barak cu cea mai răsunătoare victorie cunoscută în istoria Israelului modern, şaizeci şi doi la treizeci şi şapte.[5]

De la Beirut la Bagdad şi de la Moscova la Washington, ridicarea – aproape peste noapte – la putere a lui Sharon a zguduit din temelii orice presupuneri legate de viitorul Orientului Mijlociu. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte. Nici Arafat. Nici Saddam. Nici de curând alesul preşedinte Bush, care chiar făcuse un tur al Israelului împreună cu Sharon în 1999, pe vremea când niciun om nu şi-ar fi putut închipui că amândoi aveau să-şi conducă simultan națiunile.

La nivel personal, am fost nevoit să accept faptul că în Țara Sfântă începea o nouă eră, şi că eu nu urma să fac parte din ea. Cu toate acestea, în cursul lunii decembrie după ce am reuşit să mă adun în urma şocului pe care l-am resimțit puternic, acela că Netanyahu nu urma să mai candideze, am început să-mi evaluez opțiunile. Conduceam încă November Communications, compania de consultanță pe care o înființasem după campania Forbes pentru a ajuta liderii din mediul de afaceri şi liderii politici „să îşi descopere, să-şi dezvolte şi să-şi facă public mesajul." Dar cu cât eu şi soția mea, Lynn, ne gândeam şi ne rugam mai mult pentru următoarea noastră mişcare, cu atât mai hotărât eram să intru la o cură de dezintoxicare politică.

Poate că e timpul să ieşi cu totul din politică, mi-am spus eu. *Ultimii zece ani au fost o călătorie excitantă, dar epuizantă. Nu mai dai decât arareori pe acasă. Abia dacă îți mai vezi copiii. Poate că e timpul să te opreşti şi să nu mai fii atât de dependent de suişurile şi coborâşurile din sondajele politice şi din viața personalităților politice. Poate că e timpul să te opreşti din a mai scrie discursurile altora şi să scrii propriile tale poveşti.*

Asta, desigur, era mai uşor de spus decât de făcut. Nu scrisesem un

roman niciodată în toată viața mea (ceea ce nu reprezintă o surpriză pentru criticii mei). Nu urmasem niciun curs de literatură de ficțiune la colegiu (cu toate că pe vremea când compuneam buletinul informativ politic al lui Rush Limbaugh, în anii 1990, prietenii mei liberali insistau consecvent că *scriam* ficțiune.) Abia dacă mai apucasem să citesc eu însumi vreo ficțiune în ultimii zece ani, cu excepția câte unui thriller de Clancy sau Grisham pe care mi le dăruia cumnata mea de Crăciun. Mai mult, nu aveam o poveste, personaje şi nici idei despre cum să construiesc un thriller gen-Clancy, oricât de mult mi-aş fi dorit.

Cu toate acestea, prin preajma Anului Nou, pe măsură ce viața s-a mai domolit, telefoanele au încetat să mai sune, iar zăpada cădea molcom peste Virginia, m-am trezit gândindu-mă la tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni: summitul de la Camp David şi noul război al lui Arafat pentru Ierusalim. Întâlnirile lui Sharansky cu Putin şi alianța tot mai certă dintre Rusia şi Iran. Amenințarea lui Saddam de a şterge Israelul de pe fața pământului şi mişcările recente ale trupelor sale spre Iordania. Profețiile lui Ezechiel şi *Pacea viitoare din Orientul Mijlociu.* Putea ieși un roman din toate acestea? Ar publica cineva romanul acela, dacă reuşeam să-l înjgheb? Şi chiar dacă l-ar fi publicat, l-ar fi cumpărat oare cineva?

UN SCENARIU PLAUZIBIL

Majoritatea americanilor nu dădeau nicio atenție Orientului Mijlociu, pe cât de tumultuoase erau evenimentele de acolo. Erau încă răvăşiți de campania electorală prezidențială a lui George W. Bush şi a vicepreşedintelui Al Gore, şi nici nu era de mirare. Atmosfera era încărcată de discuții despre *hanging chads* [acele resturi de hârtie care în urma perforării nu s-au desprins de pe buletinul de vot - n. ed.], despre intențiile votanților, Curtea Supremă de Justiție, şi nu despre viitorul Rusiei, a islamismului radical sau despre armele de distrugere în masă. Dacă doream să scriu un roman care să aibă şanse să vadă lumina tiparului – fără a avea pretenția de a da lovitura sau de a captiva imaginația oamenilor – trebuia să fie unic, ca să nu spun mai mult.

Am hotărât că orice autor de romane politice thriller care să

merite atenția trebuia să înceapă cu un scenariu ce-ar-fi-dacă, pe cât de plauzibil pe atât de provocator, şi mi-am dat seama cu uimire că scenariul ce reieşea din Ezechiel 38 şi 39 nu era rău deloc: *Dacă în Rusia ar ajunge un dictator la putere, ar încheia o alianță militară – una nucleară – cu Iranul? Va încerca să atace Israelul şi să controleze Orientului Mijlociu atât de bogat în petrol? Cum s-ar desfăşura o astfel de criză dacă s-ar petrece în timpul vieții mele? Cum avea să răspundă NATO? Cum ar răspunde Bush? Cum ar răspunde un prim-ministru ca Netanyahu sau Sharon?*

Cititorul unui astfel de roman n-ar trebui neapărat să creadă profeția Bibliei pentru a accepta acest scenariu destul de plauzibil şi implicațiile înfiorătoare ale unei intrigi de o asemenea miză dar şi întrebările supărătoare care l-ar fi încolțit pe orice lider mondial. La urma urmei, din zilele lui Petru cel Mare, liderii ruşi încercaseră tot felul de modalități de a prelua controlul în Asia Centrală şi de Răsărit. Din acest motiv înarmaseră rușii lumea arabă până în dinți în timpul Războiului Rece şi o susținuseră în războaiele din 1956, 1967 şi 1973 împotriva Israelului. Din cauza aceasta Moscova invadase Afganistanul în 1979, în mijlocul haosului ce răvăşea Iranul revoluționar pe atunci. Cu certitudine nu era exclusă posibilitatea ca un viitor lider din Rusia să joace din nou acelaşi joc nesocotit.

Strategii de la Pentagon se pregăteau de ani de zile pentru posibilitatea unei invazii a Orientului Mijlociu condusă de Moscova. În cartea lor *The Next War*, 1996, fostul secretar al apărării de stat din timpul preşedinției lui Reagan, Caspar Weinberger şi coautorul Peter Schweitzer, un om de ştiință de la Hoover Institution de pe lângă Stanford, a formulat cinci posibile scenarii pentru strategii de război şi politicienii din prezent şi din viitor, pe care să le ia în considerare legate de lumea post-sovietică. Printre ele: un radical ultranaționalist preia controlul în Rusia şi începe recucerirea fostului imperiu sovietic, şi un Iran înarmat nuclear porneşte un nou război în Golful Persic şi inițiază un val de terorism islamic radical în toată Europa şi SUA.[6]

Câteva săptămâni mai târziu, când m-am întors împreună cu Lynn de la unul dintre balurile inaugurale ale lui Bush, m-am hotărât.

Aveam să încerc să transform acest scenariu ce-ar-fi-dacă inspirat din Ezechiel într-un thriller politic remarcabil. Sigur, n-aveam nicio garanție a succesului, dar aveam puțin timp, nişte bani în bancă şi un vis demult neîmplinit. Dacă nu-mi încercam mâna acum, s-ar putea să nu mai încerc niciodată.

Dar n-a trecut mult şi m-am şi lovit de o problemă. Pe de-o parte, îmi doream ca romanul acesta să fie pe cât de intrigant, pe atât de plauzibil, şi speram să mă bazez pe timpul petrecut la Washington şi pe experiențele avute cu Netanyahu, Sharansky şi cu consilierii acestora.

Pe de altă parte, creştin fiind, îmi doream de asemenea ca scenariul să fie cât mai apropiat de cel prezentat de profetul Ezechiel. Nu știam cu certitudine când sau mai precis cum aveau să se împlinească profețiile acestea, dar nu aveam nicio îndoială că aveau să se împlinească într-o bună zi, şi astfel m-am simțit îmboldit să mă apropii cu grijă de textul biblic. Iar aceasta a generat instantaneu o tensiune de care nu eram sigur cum să o depăşesc.

Pentru a ilustra dilema cu care mă confruntam, aș vrea să dau un exemplu. În primele versete din Ezechiel 38, profetul prezintă o listă a țărilor care se vor alătura Rusiei şi Iranului într-o coaliție împotriva Israelului în vremurile din urmă. Aceasta este o listă pe care o voi descrie în detaliu în capitolele ulterioare, dar e suficient să spun aici că două țări m-au uimit prin absența lor izbitoare.

Prima era Egiptul. Nicăieri în capitolele 38 sau 39 din Ezechiel nu se menționează Egiptul în mod direct. Cu toate că Egiptul fusese un vrăjmaş de frunte al copiilor lui Israel, încă de pe vremea faraonilor şi a robiei israelienilor, care a durat patru sute de ani. Mai recent, Egiptul era o forță motrice a tuturor războaielor de seamă pornite împotriva Israelului, incluzând războaiele din 1948, 1956, 1967 şi 1973. Oare chiar era posibil ca Egiptul să *nu* participe la ceea ce părea să fie următorul mare război împotriva Israelului?

În timp ce meditam la întrebarea aceasta, m-am gândit instantaneu şi la acordurile din 1979 de la Camp David şi de tratatul de pace care devenise un gest istoric, fiind semnat de preşedintele egiptean Anwar Sadat şi premierul israelian Menachem Begin. Fusese un război rece, asta e clar, dar ținuse aproape trei decenii. Când mi-am dat seama,

brusc am fost uimit de faptul că pentru prima oară de când scrisese Ezechiel această profeție în urmă cu 2500 de ani, chiar *era* plauzibil ca Egiptul să stea deoparte în următorul război. De aceea, în romanul meu am exclus în mod plauzibil Egiptul din coaliția ruso-iraniană împotriva Israelului, într-un scenariu care nu ar fi fost niciodată realist înainte de 1979.

A doua țară care lipsea în mod uimitor din lista lui Ezechiel era Irakul, iar acest lucru îmi părea cu totul lipsit de sens. Liderii acestei țări cunoscute în Scriptură sub denumirea de Babilon şi Mesopotamia, fuseseră vrăjmaşe ale poporului evreu aproape la fel de mult ca şi egiptenii. Babilonienii fuseseră cei care cuceriseră Ierusalimul în 586 î.Cr., ei fuseseră cei care distruseseră Templul Sfânt şi duseseră în exil întregul popor şi comorile din vistieria Templului, în Babilon, loc unde evreii au rămas în captivitate şaptezeci de ani. Mai recent, Irakul fusese implicat serios în războaiele împotriva Israelului din 1948, 1967 şi 1973, şi, spre deosebire de Egipt, Saddam Hussein nu semnase niciodată vreun tratat de pace cu statul evreu. Dimpotrivă, în timpul războiului din Golf, în 1991, Saddam lansase treizeci şi nouă de rachete Scud înspre Israel. Jurase să distrugă Israelul cu ajutorul armelor chimice, şi repetase aceleaşi amenințări ucigătoare cu doar câteva săptămâni mai devreme. Cum, atunci, era cu putință să scriu un thriller politic în 2001, în care să nu-l includ pe Saddam Hussein ca parte a coaliției ce urma să atace Israelul?

Această enigmă m-a lăsat cu doar două alternative, din câte vedeam eu. Puteam ignora lista lui Ezechiel, şi să adaug Irakul la coaliție, în premisa că eu, la o adică, nu făceam decât să scriu ficțiune, aşa că ce conta? Sau puteam considera lista lui Ezechiel ca o interceptare a minții unui Dumnezeu omniscient, la fel cum ar fi interceptat un analist CIA telefonul mobil al unui lider mondial – ca o fracțiune a unei inteligențe credibile şi juridice, pe care poate că nu o înțelegeam cu totul inițial, dar care era cu toate acestea adevărată.

Ca un scriitor de romane thriller în devenire, am fost în mod firesc tentat de prima abordare. Dar în calitate de creştin care crede Biblia, m-am simțit silit să o adopt pe a doua. Cu alte cuvinte, trebuia să exclud Irakul ca partener de coaliție. Ceea ce nu însemna decât că Saddam Hussein nu mai conducea Irakul. Dar asta presupunea că

trebuie să îmi încep relatarea cu câțiva ani mai devreme, şi să prezint mai întâi un scenariu prin care Saddam ar fi putut dispărea de pe scena lumii, înainte să pot scrie *The Ezekiel Option*.

Dar cum putea pleca Saddam? m-am întrebat eu. Erau câteva posibilități. Ar fi putut muri de cauze naturale, ar fi putut fi asasinat, îndepărtat de la putere printr-o lovitură de stat sau prin invadarea de către o forță străină. Moartea survenită din cauze naturale nu era un subiect care să incite prea mult un posibil bestseller, aşa că am renunțat la modalitatea aceasta. Asasinarea şi loviturile de stat fuseseră prezente de câteva ori în timpul conducerii pline de teroare a lui Saddam, însă toate se soldaseră cu eșec, şi mă îndoiam că avea vreodată succes, ținând cont de bine-cunoscutul sindrom paranoic al lui Saddam, de cele câteva organizații de securitate şi de multele sosii pe care le avea.

În cele din urmă, m-am gândit că cel mai probabil mod în care Măcelarul din Bagdad avea să fie detronat era prin invadarea de către o forță străină. Desigur, în ianuarie 2001, singura țară cu adevărat în stare să lanseze o asemenea invazie erau Statele Unite, dar ce motiv să fi avut? Preşedintele George Herbert Walker Bush (sau preşedintele nr. 41 Bush – „Bush 41") nu invadase Irakul în 1991, când existase o provocare evidentă din partea Irakului de a invada Kuweitul. Ce l-ar fi determinat pe fiul lui, sau pe *oricare* alt preşedinte viitor al SUA, să îşi asume un astfel de risc?

M-am gândit la avertismentele pe care le lansase Netanyahu în ultimele câteva luni – şi de-a lungul ultimelor câteva decenii – că teroriştii finanțați de stat din Orientul Mijlociu nu se mulțumeau doar cu a lua drept țintă Israelul, ci ținteau în egală măsură Occidentul şi Statele Unite în particular, cunoscute în lumea musulmană drept Marele Satan. În cartea sa *Fighting Terrorism*, 1995, spre exemplu, Netanyahu scria: „Nu poate fi decât o chestiune de timp până când teroarea va fi orientată împotriva Statelor Unite, liderul urâtului Occident şi țara responsabilă în ochii musulmanilor militanți de a fi creat Israelul şi de a menține presupusele regimuri arabe eretice."[7]

Netanyahu a observat că „folosirea tot mai intensă a bombelor sinucigaşe de către teroriştii islamici... sugerează faptul că cel puțin

unii dintre oamenii implicați nu au nicio problemă să se arunce în aer pentru a sluji ideologiei lor (un fenomen pe care americanii îl cunosc preabine din fenomenul kamikaze practicat de japonezi în cel de-al Doilea Război Mondial)."[8] Dar în acelaşi timp a avertizat asupra faptului că atacurile convenționale cu bombe sinucigaşe şi kamikaze nu au reprezentat cea mai gravă amenințare cu care s-a confruntat Occidentul. „În cel mai groaznic dintre scenariile posibile, consecințele nu ar fi o bombă într-o maşină ci o bombă *nucleară*, amplasată în demisolul World Trade Center."[9]

În cartea sa *A Place among the Nations*,[10] 1993, Netanyahu a avertizat asupra „tendinței Occidentului de a vedea sfârşitul Războiului Rece drept sfârşitul istoriei". A afirmat că vărsarea de sânge a Orientului Mijlociu este „o maşină *perpetuum mobile* care nu necesită nicio asistență exterioară pentru a-şi menține activitatea sau pentru a amenința pacea şi stabilitatea altor națiuni"[11]. În mod remarcabil, tot el a descris şi Irakul lui Saddam drept „o amenințare de genul celei întâlnite în romanele de suspans: un stat terorist cu un lider care doreşte să treacă de la banalele bombe amplasate în maşini la bombele nucleare."[12]

În timp ce frământam astfel de lucruri în minte, punctele au început să se lege:

- Dacă teroriştii islamişti radicali plănuiau un atac serios în interiorul Statelor Unite, cum ar fi spre exemplu să deturneze un avion şi să îl lase să se prăbuşească peste un oraş american?
- N-ar trebui atunci un preşedinte american să declare război terorismului care ar ținti atât spre terorişti, cât şi spre statele care-i susțineau?
- N-ar îndrepta aceasta atenția preşedintelui spre Bagdad, unde Saddam Hussein nu doar că avea terorişti notorii pe plan internațional şi plătea unor familii de palestinieni peste 25.000 de dolari pentru a-şi trimite fiii şi fiicele pentru a deveni bombe umane împotriva femeilor şi copiilor nevinovați din Israel, dar Saddam avea şi un lung şi sordid trecut de dezvoltare a armelor chimice, biologice şi nucleare?[13]
- N-ar fi preşedintele oare silit să concluzioneze că nu-l mai putea lăsa cu bună ştiință pe Saddam Hussein la putere, ştiind

că deține motivul, mijloacele şi oportunitatea de a echipa teroriști antiamericani cu arme de distrugere în masă?
- Şi n-ar conduce aceasta la un război american care avea drept scop îndepărtarea lui Saddam, aducând astfel profeția tot mai aproape de împlinirea ei?

Această analiză este sursa din care a izvorât mai apoi seria *The Last Jihad* în ianuarie 2001 şi, în mod tragic, acesta este exact scenariul care urma să se îndeplinească nouă luni mai târziu [în realitate.]

CAPITOLUL 4:

A TREIA LENTILĂ

Atunci când am publicat *Ultimul Jihad*, am fost constant întrebat cum de-am anticipat ideea că nişte teroriştii islamici radicali urmau să lanseze o misiune kamikaze într-un oraş american, când atât de mulți alții la Washington nu o luaseră în calcul. Le-am răspuns că după părerea mea, atacurile de la 11 Septembrie nu erau atât de mult un faliment al serviciilor secrete, cât un faliment al imaginației. Iar această afirmație aveam să o aud, în ecou, în raportul final prezentat de Comisia 9/11.

AMĂGIȚI

Națiunea avea să afle mai târziu că FBI şi CIA avuseseră de fapt o sumă remarcabilă de informații la îndemână înainte de 11 septembrie care să sugereze natura şi chiar țintele specifice ale atacurilor ce urmau să aibă loc. Dar în cele din urmă, nimic din toate acestea nu a contat. Mult prea puțini din comunitatea legiuitorilor şi agenților noştri secreți crezuseră că o asemenea nelegiuire era realmente posibilă. Natura atacurilor care urmau să lovească Statele Unite era dincolo de

capacitatea lor de imaginație. Aveau datele. Pur şi simplu n-au făcut conexiunea, sau cel puțin nu în acel moment.

După cum s-a exprimat preşedintele Bush: „Nimeni din administrația noastră... şi cred că nici din administrația anterioară, nu și-ar fi putut imagina nişte avioane zburând în clădiri, cel puțin nu la o scală atât de mare."[1]

Condoleezza Rice, pe atunci consilier de securitate națională, a fost de acord: „Nimeni nu şi-ar fi putut imagina... că vor folosi avioanele drept proiectile, a spus ea în fața Comisiei 9/11. Eu una nu mi-aş fi putut imagina [una ca asta.]"[2]

Richard Armitage, care la 11 septembrie era reprezentat al secretariatului de stat sub Colin Powell, a declarat: „Într-adevăr, directorul CIA a pomenit cel puțin într-o situație, din câte ştiu eu, despre deturnarea unor aparate de zbor. Dar cred că nu avusesem viziunea necesară de a lua în considerare o tragedie de o astfel de magnitudine."[3]

Generalul Maior Paul Weaver, conducătorul Air National Guard la 11 septembrie, a recunoscut: „Nu ne-am gândit niciodată la o asemenea amenințare. Cine şi-ar fi putut imagina vreodată că aparatele noastre de zbor aveau să fie folosite împotriva noastră?"[4]

În raportul său final, Comisia 9/11 concluziona: „Cel mai important faliment a fost cel de imaginație. Credem că cei aflați în poziții de conducere nu au înțeles gravitatea amenințării."[5]

Din nefericire, nu era pentru prima oară.

Un faliment de imaginație similar la cel mai înalt nivel s-a înregistrat și în 1990.

Când m-am mutat prima oară la Washington în ianuarie 1990 pentru a lucra pentru Heritage Foundation, mi s-a părut tot mai clar faptul că Saddam Hussein avea să invadeze Kuweitul, să atace Israelul şi să atragă lumea într-un nou război sângeros în Orientul Mijlociu. Nu aveam acces la informații de securitate secrete şi nu cunoşteam pe nimeni în CIA sau în Mossad pe atunci. Pur şi simplu ascultam amenințările lui Saddam Hussein şi l-am crezut pe cuvânt. În mod uimitor, însă, mulți aşa-zişi experți în Orientul Mijlociu nu l-au luat în serios.

În aprilie 1990, spre exemplu, *Los Angeles Times* a publicat un

articol de o pagină întreagă despre noile ameninţări ale lui Saddam de a distruge „jumătate din Israel“ cu arme chimice. Cu toate acestea, *Times* cita un expert de la institutul internaţional de studii strategice din Londra, care desfiinţa această ameninţare, pe motiv că nu este decât o „simplă propagandă, lucruri ce întărâtă la război“[6].

Numărul din 11 iunie al revistei *Time* desfiinţa la rândul său posibilitatea unui război pornit de Irak, desfiinţând retorica tot mai ostilă a lui Saddam, ca fiind „o aţâţare la război“, un termen devenit practic o mantră a „experţilor“ care ne spuneau că nu avem de ce să ne facem griji.[7]

La 2 iulie – exact la o lună de la invadarea Kuweitului de către Irak – un titlu de primă pagină a *Washington Post* spunea: „**Un nou război în Orientul Mijlociu este puţin probabil: multe ameninţări, aţâţări la război, dar mijloacele de intimidare strunesc ambele părţi.**“

La 26 iulie, cu câteva zile înainte de invazia propriu-zisă, un titlu al influentei publicaţii *Times* de la Londra spunea „**Experţii cred că Irakul se va opri puţin înainte de invadare.**“ Articolul folosea de două ori termenul *aţâţare la război* şi raporta că „consensul de ieri dintre experţii din Orientul Mijlociu a fost acela că Irakul nu va invada Kuweitul, dar ar putea reuşi să îl silească să sisteze producţia de petrol“[8].

Pe parcursul verii, am continuat să-i întreb pe experţii din Washington: „Nu vi se pare că toate probele susţin ideea invadării, şi nu sunt simple vorbe?“ Majoritatea dintre ei au spus că nu. Şi nu doar că au negat, dar convingerea cu care au făcut-o, transmitea ideea că singurul răspuns sofisticat, şi acceptabil pe plan intelectual era: „Sigur că nu, cretin neinstruit ce eşti.“

Fără îndoială, eram nou în Washington, şi la fel de necopt cum fuseseră şi ei cândva. Nu aveam master sau doctorat în istorie sau în politica din Orientul Mijlociu. Locuisem doar un semestru în Orientul Mijlociu, şi încă în Israel, nu într-o ţară arabă sau islamică. Iar pe atunci slujba mea era în esenţă să servesc cafeaua, şi nu analiza politică. Dar nu puteam scăpa de sentimentul copleşitor că experţii erau pe cale să fie amăgiţi.

La 2 august 1990, forţele irakiene au început să treacă graniţele

Kuweitului. Washingtonul a fost oficial cutremurat. *New York Times* raporta faptul că preşedintele Bush (41) şi administraţia sa erau „surprinşi de invadarea din această săptămână şi cu totul nepregătiţi să răspundă imediat"[9]. Ambasadorul Americii în Irak plecase din ţară şi era în concediu.[10] *Washington Times* raporta că „atacul i-a luat prin surprindere pe cei mai mulţi oficiali din Departamentul Apărării"[11].

Recent, documente declasificate de la Agenţia serviciilor secrete ale apărării din SUA (Defense Intelligence Agency – DIA) au prezentat un portret detaliat şi tulburător a cât de grav fusese amăgit guvernul nostru cu privire la invazia irakiană.[12]

- În noiembrie 1989, o evaluare DIA concluziona: „*Este puţin probabil* ca Irakul *să lanseze operaţiuni militare* împotriva oricăruia dintre vecinii săi arabi în următorii trei ani... Pentru a-şi proteja imaginea de moderaţie, *este puţin probabil ca Irakul să întreprindă acţiuni militare împotriva Kuweitului.*" (Sublinierea îmi aparţine.)
- La 20 iulie, 1990, DIA a sfătuit oficialităţile de la Pentagon că „*Este puţin probabil ca Irakul să folosească forţe semnificative împotriva Kuweitului*", cu toate că a acceptat că „este posibilă o incursiune de mică magnitudine." (Sublinierea îmi aparţine.)
- La 25 iulie, o declaraţie a Apărării Speciale afirma „Irakul foloseşte presiuni retorice şi diplomatice şi adoptă o atitudine puternic militarizată pentru a sili Kuweitul să reducă pretenţiile recente petroliere şi economice. *Cu toate că este puţin probabil să folosească presiuni militare*, Irakul dispune de forţe suficiente pentru invadarea Kuweitului." (Sublinierea îmi aparţine.)
- La 27 iulie – cu câteva zile înainte de invadarea propriu-zisă – DIA au raportat de fapt Pentagonului şi oficialităţilor din administraţia Bush că „tensiunile dintre Bagdad şi Kuweit *scad*... Kuweitul va ceda în faţa majorităţii cererilor lui Saddam, pentru a evita o confruntare militară" (sublinierea îmi aparţine).

O eroare de calcul de o asemenea magnitudine pur şi simplu e de speriat. Aceasta nu a fost o conspiraţie secretă, complotată

în văgăunile umbroase din Afganistan. Dimpotrivă, Saddam îşi transmisese ambiţiile şi intenţiile în faţa întregii lumi. Concentrase zeci de mii de oameni şi echipament militar în valoare de sute de milioane de dolari la graniţa cu Kuweitul, chiar sub nasul sateliţilor de spionaj ai Statelor Unite şi a reporterilor de ştiri occidentali. Cu toate acestea, atât de puţini i-au dat crezare. De ce? Cum se face că oameni atât de inteligenţi, atât de pricepuţi în istorie antică şi modernă şi atât de bine informaţi de cele mai sofisticate servicii secrete de informaţii ce pot fi obţinute cu bani, să interpreteze atât de eronat întreaga situaţie?

Din nou, răspunsul se află nu atât în eşecul serviciilor secrete în sine, ci în eşecul imaginaţiei. Experţii refuză pur şi simplu să creadă că Saddam era atât de malefic încât să ordone violarea şi jefuirea unui vecin arab. Refuzau să creadă că era atât de malefic încât să lanseze treizeci şi nouă de proiectile împotriva Israelului, şi chiar mai multe rachete Scud împotriva Arabiei Saudite. Mai mult, au refuzat să-l creadă pe Saddam atunci când acesta s-a descris pe sine drept un „Nebucadneţar modern", unul dintre cei mai malefici tirani descrişi vreodată în Biblie. Şi tocmai în asta constă problema.

Mult prea mulţi în Washingtonul de azi dispun de o minte modernă, occidentală, seculară, care fie discreditează – fie de-a dreptul resping – ideea că răul este o forţă reală şi activă în istorie. Insistă asupra interpretării evenimentelor *doar* prin lentila politicului şi economicului. Însă a nu înţelege natura şi ameninţarea răului este echivalent cu a risca să fi amăgit de el, şi exact asta s-a întâmplat în 2 august 1990 şi în 11 septembrie 2001. Washingtonul a fost amăgit de un rău pe care nu l-a înţeles, exact cum fusese amăgit şi la Auschwitz, Dachau, şi la Pearl Harbor, şi cam la fel, cred eu, că va fi amăgit şi de evenimente viitoare.

Ca şi creştin evanghelic a cărui familie a scăpat de persecuţia evreilor în Rusia ţaristă, nu am nicio îndoială că există un rău real în lumea noastră. De asemenea nu am nicio îndoială că răul acesta este o forţă puternică şi pernicioasă în istorie. Nu mă simt ameninţat de el, pentru că ştiu că există un Dumnezeu şi un Mântuitor care promit să înfrângă acest rău la timp. Dar până atunci, mă aştept ca răul să-şi adune forţele şi să lovească în bine. De aceea încerc să anticipez cum

şi unde ar putea lovi, şi în această privinţă găsesc că Scriptura este un ghid util.

Cel puţin pentru faptul că Biblia mă ajută să înţeleg modul în care gândesc tirani precum Saddam Hussein, Yasser Arafat şi Mahmoud Ahmaldinejad şi mullahii din Iran, pentru a-i pune în contextul istoric şi de a le anticipa mutările viitoare. Uneori, ea îmi furnizează chiar „informaţii secrete" legate de evenimente viitoare.

A TREIA LENTILĂ

Aceasta mă aduce la premisa centrală a acestei cărţi.

Cu toate că este la modă în vremurile noastre, este o greşeală majoră să analizăm evenimentele mondiale doar prin prisma lentilei politice şi a celei economice, deoarece ne împiedică să vedem lucrurile tridimensional. Pentru a înţelege cu adevărat semnificaţia evenimentele şi tendinţele mondiale, trebuie să le analizăm şi prin cea de-a treia lentilă: cea a Scripturii. Abia atunci va deveni clară imaginea de ansamblu.

Biblia este de-a dreptul îndrăzneaţă când se prezintă drept o carte supranaturală, scrisă de un Dumnezeu omniprezent, omnisceint, omnipotent, care alege să dezvăluie copiilor Săi în avans evenimente viitoare pe care El le consideră de cea mai mare importanţă. Profetului evreu Ieremia, Dumnezeu i-a spus: „Cheamă-mă, şi-ţi voi răspunde; şi îţi voi spune lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoşti." (Ieremia 33:3). Profetului evreu Amos, explică faptul că: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci." (Amos 3:7).

Atunci când împăratul Nebucadneţar a avut vise cu privire la evenimentele viitoare care-i tulburau serios somnul s-a adresat profetului evreu Daniel, care l-a informat că Dumnezeul care este în ceruri este Cel care „răstoarnă şi pune pe împăraţi" şi tot El Cel care descoperă ce este adânc şi ascuns" (Daniel 2:21-22). „Ce cere împăratul este o taină, i-a explicat Daniel, pe care înţelepţii, cititorii în stele, vrăjitorii şi ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele şi care face cunoscut împăratului Nebucadneţar ce se va

întâmpla în vremurile de pe urmă." (Daniel 2:27-28). Daniel i-a prevestit ridicarea viitoare a patru mari imperii mondiale – cel babilonian, cel medo-persan, cel grec şi cel roman – cu o acurateţe uimitoare.

În una din cele mai tulburătoare pasaje după părerea mea din Noul Testament, Isus i-a criticat aspru pe cei care-L urmau pentru că nu analizaseră evenimentele contemporane lor prin cea de-a treia lentilă, cea a Scripturii. „El a mai zis noroadelor: „Când vedeţi un nor ridicându-se la apus, îndată ziceţi: «Vine ploaia.» Şi aşa se întâmplă. Şi când vedeţi suflând vântul de la miazăzi, ziceţi: «Are să fie zăduf.» Şi aşa se întâmplă. Făţarnicilor, faţa pământului şi a cerului ştiţi s-o deosebiţi: vremea aceasta cum de n-o deosebiţi?" (Luca 12:54-56)

De ce i-a dojenit atât de rău? Pentru că în timp ce locuitorii Palestinei primului secol cunoşteau preabine multele profeţii evreieşti din vechime care-L descriau pe Mesia care urma să vină (care avea să Se nască în Betleem, dintr-o fecioară, să trăiască în Galileea, să înveţe în parabole, să facă miracole, să Se îngrijească de cei sărmani, să fie o lumină pentru naţiuni, etc.), ei nu puteau – sau nu voiau – să unească punctele şi să accepte faptul că Isus Însuşi era Cel spre care arătau profeţiile.

Însă câţi din cei care trăiesc azi în secolul al douăzeci şi unulea sunt cu adevărat familiarizaţi cu multele profeţii biblice din vechime legate de a doua venire a lui Mesia şi sunt capabili – şi chiar şi mai puţini sunt dispuşi – să unească punctele şi să vadă ceea ce ne aşteaptă?

Nu toate evenimentele sunt descrise în avans în Biblie, desigur. Nici nu putem folosi profeţiile pentru a determina viitorul fiecărei ţări în parte. Dar există evenimente şi tendinţe cheie care vor avea loc în anumite ţări – ţări din epicentru – pe care Biblia le descrie cu o specificitate surprinzătoare, pentru toţi cei dispuşi să privească la ele cu atenţie.

ATITUDINI AMERICANE FAŢĂ DE PROFEŢIA BIBLICĂ

În ziua de azi, nu puţini sunt cei care cred despre cei care consideră Biblia un ghid de încredere cu privire la evenimentele viitoare că sunt nebuni de legat.

În cartea sa *The End of Days*, 2000, jurnalistul israelian Gershom Gorenberg a numit credința în profețiile biblice asupra sfârșitului vremurilor o „fantezie", una „periculoasă."[13]

Bill Moyers, pentru mult timp jurnalist la PBS, a uimit printr-un discurs ținut în 2004 că există realmente „oameni care cred că Biblia este adevărată literal", și a numit în mod specific convingerile americanilor legate de sfârșitul vremurilor „bizare." Creștinii, spunea Moyers, cred că „odată ce Israelul a ocupat tot restul «teritoriilor sale biblice», legiunile lui Anticrist îl vor ataca, declanșând o desfășurare finală de forțe în valea Armaghedonului... Credincioșii adevărați vor fi dezbrăcați de veșmintele lor și se vor ridica la ceruri, unde vor ședea la dreapta lui Dumnezeu, vor privi cum oponenții lor politici și religioși vor suferi tot felul de chinuri, boli, lăcuste și broaște în timpul anilor de necaz care vor urma. Nu inventez lucrurile acestea... Le-am citit în literatură."[14]

În bestsellerul său, *American Theocracy*, 2006, fostul strateg republican Kevin Phillips a reverberat sentimente asemănătoare. A avertizat asupra faptului că americanii care cred în profeția biblică au o „imaginație exagerată" cel mult și sunt în cel mai rău caz „radicali", afirmând că „adepții răpirii, sfârșitului vremurilor și cei care fac reclamă Armaghedonului în Statele Unite sunt de aceeași teapă cu orice ayatollah șiit."[15]

Ceea ce îi uluiește și îi înfurie totodată pe astfel de sceptici este numărul enorm de americani care cred că evenimentele mondiale se desfășoară exact așa cum a prevestit Biblia.

În februarie 2006, curios să văd cât de mulți erau de fapt, am organizat un sondaj național între adulții americani, pentru a înțelege mai bine atitudinile contemporane față de profeția biblică. Sondajul a fost condus de respectata firmă McLaughlin & Associates, fondată de John McLaughlin, care lucrează cu unii din liderii de frunte din lumea afacerilor și din politică pe plan mondial, incluzându-i pe Steve Forbes, Netanyahu și purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Dennis Hastert.[16]

I-am întrebat atunci pe oameni dacă sunt de acord cu următoarea afirmație:

Evenimente precum renaşterea statului Israel, războaiele şi instabilitatea în Orientul Mijlociu, cutremurele recente de pământ şi tsunamiul din Asita sunt dovezi ale faptului că trăim în ceea ce Biblia consideră a fi zilele de pe urmă.

În mod remarcabil, mai mult de patru din zece americani (42 %) au afirmat că sunt de acord. Şi, spre demolarea oricăror stereotipii obişnuite, cei care s-au pronunţat în favoarea afirmaţiei nu erau doar protestanţi anglo-saxoni albi sau persoane din mediul rural, Bible Belt [termen ce denotă o regiune din zona central sudică și sud-estică a Statelor Unite în care predomină creștinii evanghelici conservatori, n.ed.] sau bărbaţi sudişti.

- Unul din trei evrei cred că trăim zilele de pe urmă.
- Unul din trei locuitori din New England cred că trăim zilele de pe urmă.
- Unul din trei americani de pe „Coasta de stânga" cred că trăim zilele de pe urmă.
- Patru din zece democraţi cred că trăim zilele de pe urmă.
- Patru din zece catolici cred că trăim zilele de pe urmă.
- Jumătate din toţi republicanii cred că trăim zilele de pe urmă.
- Jumătate din toate femeile cred că trăim zilele de pe urmă.
- Aproape jumătate dintre toţi cetăţenii seniori cred că trăim zilele de pe urmă.
- Aproape şase din zece tineri cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani cred că trăim zilele de pe urmă.
- Şi un procent răsunător de 75% dintre toţi afro-americanii cred că trăim zilele de pe urmă.

Cifrele au devenit şi mai surprinzătoare atunci când am îngustat nişa întrebării.

Renaşterea statului Israel în 1948 şi întoarcerea a milioane de evrei în Ţara Sfântă după secole de exil reprezintă o împlinire a profeţiilor biblice.

De data aceasta, un procent remarcabil de 52% dintre toți americanii au spus că sunt de acord. Numai 22% nu au fost de acord, în timp ce 26% fie nu ştiau, fie au ales să nu răspundă la întrebare. Şi din nou, convingerea aceasta nu se rezuma doar la „suspecții obişnuiți."

- Şapte din zece din cei care se autocaracterizează drept creştini evanghelici cred că Israelul este o profeție împlinită sub ochii noştri; ceea ce este oarecum de aşteptat. Dar în același timp jumătate dintre catolici (52%) şi aproape şase din zece evrei americani (57%) se pronunță în favoarea acestei ipoteze.
- Doi din trei republicani conservatori cred că Israelul modern este o împlinire a profeției biblice, dar la fel fac şi jumătate dintre cei care se consideră democrați (44%).
- Şase din zece sudişti sunt de aceeași părere, dar la fel sunt şi jumătate dintre locuitorii din New England (47%) şi jumătate dintre americanii de pe „Coasta de stânga" (48%).
- Jumătate dintre americanii albi subscriu ideii, dar la fel fac şi aproape jumătate dintre hispanici (46%) şi aproape şase din zece afro-americani.

DRUMUL CE NE STĂ ÎNAINTE

Doar pentru simplul fapt că zeci de milioane de americani își afirmă credința în faptul că profeția biblică se împlineşte sub ochii lor sau că trăiesc zilele de pe urmă nu înseamnă, desigur, că sunt conştienți de faptul că anumite evenimente specifice despre care vorbeşte Biblia ne pândesc la colțul străzii. De aceea, în capitolele următoare voi prezenta zece titluri viitoare pe care le vom citi într-o bună zi, care este baza scripturală a unor astfel de previziuni, iar în final ultimele evenimente şi tendințe care sugerează că astfel de titluri vor apărea mult mai curând decât ne imaginam până acum.

CAPITOLUL 5: **TITLU VIITOR**

ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL ȘI GAZE NATURALE

Când am început să scriu seria *The Last Jihad*, am bazat-o în mare parte pe profețiile din cartea Ezechiel, care indică faptul că două lucruri trebuie să se întâmple înainte de desfășurarea de forțe din zilele de pe urmă dintre Israel, Rusia şi Iran. Prima „condiție“ este că trebuie să existe o perioadă de calm şi stabilitate în Israel înainte de războiul lui Gog şi Magog. A doua este aceea că Israelul trebuie să acumuleze o avere considerabilă.

În următorul capitol voi discuta „pacea condiționată.“ Dar mai întâi aş vrea să aruncăm o privire asupra „prosperității condiționate“ din Ezechiel 38. În acest pasaj, profetul din vechime transmite un mesaj de la Dumnezeu unui viitor dictator al Rusiei:

> După multe zile, vei fi [dictator al Rusiei] în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânşi dintre mai multe popoare pe munții lui Israel care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoşi din mijlocul popoarelor, vor fi liniştiți în locuințele lor... Vei zice: „Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise,

> voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiţi, care stau fără griji în locuinţele lor, toţi în locuinţe fără ziduri şi neavând nici zăvoare, nici porţi! Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii şi locuieşte în mijlocul pământului. „Seba şi Dedan, [numele antice ale Arabiei Saudite și statelor din Golful Persic, n.trad.] negustorii din Tars [localitate istorică din sudul Spaniei, deși ar putea face referire la Europa, în general, sau statele mediteraneene] şi toţi puii lor de lei îţi vor zice [dictator al Rusiei]: „Vii să iei pradă? Pentru jaf ți-ai adunat oare mulțimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuţii şi să faci o pradă mare?“ (Ezechiel 38:8, 11-13)

E important să menționăm că acest pasaj vine *după* renaşterea statului modern Israel profeţit în capitolul 36, dar *înainte* de atacul ruso-iranian. Potrivit acestui pasaj, înainte de atac:

- Evreii s-au întors în număr mare în țara Israel;
- Evreii se stabilesc, iar în procesul reconstrucției ruinelor străvechi şi a „cetăților cândva părăsite“ ale Israelului – se înregistrează o explozie de construcții;
- Israelienii au ajuns suficient de bogați pentru a strânge argint, aur, vite şi alte bunuri materiale;
- Israelul este atât de bogat încât chiar şi Arabia Saudită şi locuitorii statelor din Golf văd desluşit că Rusia şi aliații ei poftesc comorile Israelului.

Ezechiel 36:11 ne mai oferă un indiciu: „Voi înmulți pe voi [munți ai lui Israel] oamenii şi vitele, care vor creşte şi se vor înmulți: voi face să fiți locuiți ca şi mai înainte *şi vă voi face mai mult bine decât odinioară*; şi veți şti că Eu sunt Domnul“ (sublinierea îmi aparține). *Asta ar fi o adevărată realizare*, m-am gândit eu prima oară când am citit pasajul acesta. La urma urmei, când Solomon era rege al Israelului, a fost unul dintre cei mai bogați oameni de pe fața pământului. Însă Ezechiel spunea că Israelul modern avea să fie chiar şi mai bogat.

În *The Coming Peace in the Middle East*, dr. LaHaye a propus o

serie de modalități prin care Israelul ar putea ajunge să trăiască în pace şi prosperitate. Printre ele: „Să presupunem că evreii ar descoperi un zăcământ de țiței, mai mare decât oricare altul din Arabia... Asta ne-ar schimba cursul istoriei. După scurt timp, Israelul şi-ar putea soluționa independent problemele economice, ar putea finanța reamplasarea palestinienilor şi ar oferi un acoperiş deasupra capului evreilor şi arabilor de pe Bancul de Vest, de Est sau de oriunde altundeva ar alege aceştia să trăiască. Chiar dacă s-ar mai descoperi şi altceva în afară de țiței, ar avea acelaşi efect cu bătaie lungă pe care l-ar putea produce nişte câştiguri notabile."[1]

Când am citit prima oară rândurile acestea, aproape am izbucnit în râs. *Țiței în Israel? Ce frumos ar fi, nu?* Israelienii se plâng demult că dacă sunt cu adevărat poporul ales, de ce Dumnezeu nu-i restabileşte în Arabia Saudită? Sau cum spunea recentul premier Golda Meir: „Moise ne-a târât patruzeci de ani prin deşert pentru a ne aduce într-un loc în Orientul Mijlociu unde nu există petrol!"[2] Dar cu cât m-am gândit mai mult la teoria lui LaHaye, cu atât îmi părea mai plauzibil cu ceea ce ar fi făcut Dumnezeu – să dezvăluie o schimbare dramatică de acțiune la sfârşitul poveştii.

Apoi, în toamna anului 2000, în timp ce lucram pentru Sharansky şi Netanyahu, *New York Times* publica două titluri care mi-au atras atenția:

DEPOZITE DE PETROL ÎN ISRAEL ŞI GAZA DESCHID NOI VIZIUNI PENTRU O UNIRE RISCANTĂ

The New York Times, 15 SEPTEMBRIE 2000

ARAFAT ACLAMĂ O DESCOPERIRE IMPORTANTĂ DE PETROL PE COASTA FÂŞIEI GAZA

The New York Times, 28 SEPTEMBRIE 2000

Iată ce scria reporterul William Orme: „În urma forajelor în adâncul mărilor din Israel şi Fâşia Gaza, companii străine de energie descoperă rezerve de petrol care ar putea înviora economia palestiniană şi să dea Israelului pentru prima oară sentimentul independenței energetice. Experți în industrie, inclusiv cei de pe această platformă uriaşă, spun

că palestinienii şi israelienii vor profita în egală măsură, dacă vor reuşi să lucreze împreună într-un parteneriat cu miză ridicată."[3]

Mai mult, experții au calculat faptul că Israelul are între 80 și 140 miliarde de metri cubi de rezerve petroliere dovedite", şi potrivit lui Yehezkel Druckman, comisarul petrolier al Israelului, „credem că rezervele sunt chiar mai mari de atât". La prețurile actuale, a raportat Orme, „valoarea zăcământului a fost estimat între 2 miliarde și 6 miliarde, în funcție de presiune, cantitate şi alte variabile."[4]

Israelul? Zăcăminte dovedite? Miliarde? Când am citit cuvintele acelea, părul de pe ceafă mi s-a zburlit. E adevărat, relatările vorbeau despre gaz natural, nu despre un zăcământ important de petrol. Dar dacă comisarul Druckman avea dreptate? Dacă acesta era doar începutul? Dacă rezervele erau de fapt mai mari de atât?

Când m-am aşezat să scriu *Jihad*, am hotărât să scriu despre un zăcământ fictiv de petrol – descoperit de o companie de investiții americană fictivă, care lucra împreună cu o companie israeliană fictivă, numită Medexco, condusă de un inginer petrolier evreu de proveniență rusă, pe nume Dmitri Galishnikov. Nu am adăugat acest detaliu având convingerea că Biblia îl prezisese în mod *specific*, ci pentru că dintr-odată mi se părea plauzibil, şi îmi doream ca acest thriller să pară atât de realist pe cât era omeneşte posibil.

Dar cât de puține ştiam pe atunci.

AURUL NEGRU

Cu doar câteva zile înaintea lansării romanului *Jihad* în noiembrie 2002, un titlu curios a apărut pe canalele de ştiri: „**Geolog israelian forează după petrol pe baza călăuzirii biblice.**" Acest articol relata povestea lui Tovia Luskin, un evreu ortodox născut şi crescut în Rusia, care a devenit atât de convins în urma studierii Bibliei că sub nisipurile statului evreu se afla aur negru încât s-a mutat în Israel, a făcut cercetări amănunțite, a inițiat un parteneriat limitat pe nume Givot Olam şi a ajuns la concluzia că „există 65 de milioane de barili de petrol" numai în centrul Israelului.[5]

Nu exista decât o singură problemă. Tovia Luskin se înşela. Un an

mai târziu, chiar înainte de lansarea romanului *The Last Days*, a apărut ştirea că Luskin şi colegii săi descoperiseră zăcăminte de petrol la situl lor Meged-4, în Israelul central, care nu deţinea 65 de milioane, ci *100 de milioane de barili.*[6] Câteva luni mai târziu, a apărut o ştire şi mai uimitoare: noile testări efectuate dezvăluiau faptul că situl Givot Olam nu conţinea 100 de milioane de barili, ci nici mai mult nici mai puţin de un *miliard* de barili, lucru care a determinat Associated Press să raporteze: „O companie petrolieră israeliană a făcut cea mai mare descoperire din istoria acestei ţări" şi făcut ca acţiunile Givot Olam să crească cu 30% la bursa de la Tel Aviv.[7]

Oamenii din toată ţara mi-au trimis e-mailuri pentru a se asigura că auzisem ce se întâmpla şi a mă întreba din nou dacă romanele mele deveneau realitate. Dar torentul de ştiri despre petrolul din Israel era abia la început.

GAZE NATURALE, PETROL DESCOPERIT ÎN MAREA MOARTĂ
Jerusalem Post, 1 APRILIE, 2004

ISRAEL DESCOPERĂ AUR NEGRU
Arutz Sheva, 4 MAI 2004

MAGNAT PETROLIER CAUTĂ ZĂCĂMINTE DE PETROL DE LA DUMNEZEU ÎN ISRAEL
Reuters, 4 APRILIE 2005

ÎN ISRAEL, CĂUTAREA PETROLULUI SE BAZEAZĂ PE CREDINŢĂ
Wall Street Journal, 1 MAI 2005

MISIUNEA LUI: CAUTĂ ŞI VEI GĂSI PETROL
USA Today, 19 MAI 2005

VIZIUNEA PETROLULUI ÎN ŢARA SFÂNTĂ
Newsweek, 13 IUNIE 2005

BINECUVÂNTAREA PETROLIERĂ A LUI MOISE: VA GĂSI ISRAELUL PETROL?

The Economist, 18 IUNIE 2005

CĂUTAREA DUPĂ PETROL ÎN ISRAEL

CBS News, 20 SEPTEMBRIE, 2005

OARE STĂ ISRAELUL PE O REZERVĂ IMENSĂ DE PETROL?

WorldNetDaily, 21 SEPTEMBRIE, 2005

Articolul din respectata publicație londoneză *Economist* mi-a atras în mod deosebit atenția. S-a dovedit faptul că Tovia Luskin nu era singurul om de afaceri care credea că Biblia vorbea în mod specific despre existența petrolului în Israel: „În anii '80, John Brown, un director catolic al unei firme de unelte din Texas, şi Tovia Luskin, un geofizician evreu de sorginte rusă şi o carieră în industria petrolieră, amândoi au avut epifanii religioase. Domnul Brown a devenit un creştin născut din nou, în timp ce domnul Luskin s-a alăturat mişcării Lubavici a evreilor ortodocşi. La scurt timp după aceea, fiecare dintre ei a găsit pasajul inspirat divin din capitolul 33 al cărții Deuteronom, în care Moise, în apropierea morții, după ce condusese semințiile lui Israel până la hotarul Țării Promise, dă câte o binecuvântare fiecărei seminții."[8]

Articolul continuă prin a descrie binecuvântarea pe care Moise le-a dat-o lui Efraim şi lui Manase, două seminții care au descins din Iosif: „Țara lui, spune Moise, va primi... «roadele scumpe»din «adâncul de jos», al «munților celor vechi», şi «al dealurilor celor veşnice»."

Luskin a crezut că Moise oferea „o descriere clasică a unui zăcământ petrolier". Numele companiei sale, Givot Olam, înseamnă „dealuri veşnice". Potrivit acestui articol, John Brown a ajuns la o concluzie similară, fondând propria sa companie, Zion Oil, în speranța de a descoperi comoara descrisă de Moise.

Intrigat, l-am căutat pe Luskin la biroul său din Ierusalim şi am discutat cu el la telefon despre toate titlurile pe care le alimenta.

Luskin, absolvent al Universității de Stat din Moscova, licențiat în geologie şi îndrăgostit de forajul petrolier, a explicat faptul că a părăsit Rusia în 1976 şi s-a mutat în Canada, unde a lucrat pentru companii petroliere în Indonezia şi Australia, înainte de a imigra în Israel împreună cu întreaga lui familie, în 1990.

„Inițial, mi-a spus el, ideea de a căuta petrol în Israel mi-a venit citind *Chumash*, primele cinci cărți ale lui Moise. Apoi am venit în Israel şi am început să studiez geologia aici... Când am primit datele geologice israeliene am fost uimit de faptul că erau foarte asemănătoare celor din bazinul sirian, care îmi părea a se extinde până în Israel, fapt care s-a dovedit a fi absolut corect. [...] Din 1993, am forat trei puțuri, şi în toate trei s-a găsit petrol. Este un zăcământ petrolier imens.

„Prin urmare, cât de aproape eşti de producția comercială?" l-am întrebat.

„Suntem pe punctul de a inaugura un nou puț, a spus el. Să sperăm că aceasta ne va duce la stadiul de producție. Până la urmă probabil că va trebui să mai forăm în jur de patruzeci de puțuri."[9]

PETROL LA ARMAGHEDON?

În august 2005, în timp ce mă aflam într-un turneu de promovare a cărții *Ezekiel Option*, am luat prânzul în Dallas cu Gene Soltero, preşedinte al Zion Oil, compania fondată de John Brown. Nu mai auzisem niciodată până atunci de economistul absolvent al MIT [Massachusetts Institute of Technology, n.trad.] şi inginer în industria petrolieră, dar mi-a devenit simpatic instantaneu. Cu un început de chelie şi cu mici smocuri de păr grizonat deasupra urechilor, purtând ochelari cu lentile mici şi rame subțiri, Soltero era un om cu voce groasă, de vreo şaizeci de ani, care arăta mai degrabă ca un profesor de management de la vreun colegiu din Vestul Mijlociu al Americii decât ca un căutător de comori din Estul Mijlociu. Dar ce poveste avea de spus, şi în plus mai avea şi o mulțime de întrebări pentru mine.

Într-o vizită pe care o făcuse recent în Israel, un investitor din compania sa cumpărase un exemplar broşat din *Ultimul Jihad* din aeroportul internațional Ben Gurion. Îl citise pe nerăsuflate în timpul zborului înapoi, şi fusese atât de entuziasmat de roman, încât

îi trimisese un e-mail lui Soltero şi tuturor celorlalți din companie, îndemnându-i să-l citească la rândul lor. De ce? Pentru că pentru Soltero şi colegii săi, descoperirea de petrol în Țara Sfântă descrisă în roman nu era ficțiune. Era însăşi viața lor.

După cum mă lămuri Soltero, toți directorii companiei citiseră imediat *Jihad* şi *The Last Days*. Cu cât citeau mai mult, cu atât Soltero şi colegii săi erau mai intrigați. Cum de ajunsesem la o astfel de intrigă legată de petrol-şi-gaze? Ştiam despre toate profețiile biblice care spuneau că Israelul avea să descopere petrol în zilele din urmă? Mai mult, ştiam oare cât de aproape erau compania lor şi altele de a vedea împlinirea aievea a acelor profeții?

Aveam şi eu întrebări la rândul meu.

Ce-l apucase să se implice într-o căutare atât de riscantă şi de speculativă de petrol în Țara Sfântă? Ce erau de fapt profețiile acestea pe care el, Brown şi Luskin îşi bazaseră companiile? Şi ce credea că-i rezerva viitorul?

În timp ce ne împărtăşeam unul celuilalt povestea, Soltero, care lucrase în domeniul petrolier de peste patru decenii, îmi explică faptul că se alăturase companiei Zion Oil la puțin timp după ce Brown o fondase în 2000, pentru că Brown avea un mod atât de convingător de a privi la Israel. Soltero nu folosea această terminologie, ci ceea ce vroia el să spună de fapt era că Brown privea la Israel prin cea de-a treia lentilă.

În 1981, Brown vizitase o biserică în Clawson, Michigan. Auzise acolo o predică a pastorului James Spillman, care scrisese o lucrare concisă numită *The Great Treasure Hunt.*

În cartea sa, Spillman afirma:

> Profeția biblică descrie un eveniment în care armatele lumii, conduse de Gog şi Magog, vor invada Israelul „pentru a lua o pradă". Ce ar fi putut oare deține Israelul în vremurile din urmă care să constituie un asemenea premiu care să merite prada, încât oştile unei lumi întregi să se întâlnească pentru a se război pentru ea?...Țările nu se atacau între ele pentru rodii şi ulei de măsline, dar porneau la război pentru alt fel de produs uleios. Petrol... Problema, însă, este că Israelul este o țară relativ săracă în petrol. Cincizeci de ani

de forări şi producţie în Israel nu produseseră decât circa 20 de milioane de barili. Asta e puţin peste producţia pe două zile din Arabia Saudită. Oştile ar porni război pentru petrol, dar nu pentru un zăcământ de valoarea producţiei pe două zile a unei ţări. Dar dacă s-ar descoperi un zăcământ semnificativ în Israel?[10]

În seara aceea, Spillman le prezentă ceva asemănător lui Brown şi restului adunării, apoi parcurse împreună cu ei o serie de pasaje din Vechiul Testament care descriu promisiunea străveche a lui Dumnezeu de a revărsa o bogăţie şi un belşug fără seamăn peste copiii lui Israel în vremurile din urmă.

- **Geneza 49:1** - Iacov a chemat pe fiii săi şi a zis: „Strângeţi-vă şi vă voi vesti ce vi se va întâmpla *în vremurile de la urmă*. (KJV, sublinierea autorului.)
- **Geneza 49:25** - Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu *binecuvântările ascunse în adâncuri de jos*, cu binecuvântările sânilor şi ale pântecelui mamei. (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 33:13** - Despre Iosif a zis: „Ţara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului, roua, *cele mai bune ape care sunt jos, în adânc* (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 33:19** - Ei vor chema popoarele pe munte; acolo, vor aduce jertfe de dreptate, căci vor suge bogăţia mării şi *comorile ascunse în nisip*. (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 33:24** - Despre Aşer a zis: „Binecuvântat să fie Aşer între copiii lui Israel! Plăcut să fie fraţilor lui şi *să-şi moaie piciorul în untdelemn*!“ (NASB, sublinierea autorului.)
- **Deuteronom 32:12-13** - *Aşa a călăuzit Domnul singur* pe poporul Său, şi nu era niciun dumnezeu străin cu El. L-a suit pe înălţimile ţării, şi Israel a mâncat roadele câmpului, *i-a dat să sugă miere din stâncă, untdelemnul care iese din stânca cea mai tare.* (NASB, sublinierea autorului.)

- **Isaia 45:3** - Îți voi da *vistierii ascunse, bogății îngropate în întuneric*, ca să ştii că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel. (NASB, sublinierea autorului.)

Din câte mi-a explicat Soltero, John Brown a fost stupefiat. S-a întors acasă şi a început să studieze cu mare atenție aceste versete precum şi multe altele expuse de Spillman, rugându-L pe Dumnezeu să-l ajute să le înțeleagă şi să-l îndrume spre găsirea unei astfel de comori. În următoarele două decenii, Brown a făcut mai multe călătorii în Israel, învățând tot cât mai multe despre afacerea petrolieră, întâlnindu-se cu cei implicați în acest domeniu, confruntând totul cu Scriptura şi rugându-se permanent pentru înțelepciune. Iar în aprilie 2000, a simțit în sfârşit că avea suficiente informații pentru a fonda o companie. A lansat Zion Oil cu ajutorul avocatului israelian Philip Mandelker, folosind următoarea declarație de misiune:

> Zion Oil & Gas a fost menit de D_u[11] pentru scopul special de a descoperi petrol şi gaze naturale în țara Israel şi de a binecuvânta poporul evreu, națiunea lui Israel şi trupul lui Cristos (Isaia 23:18). Eu cred că D_u a promis în Biblie să binecuvânteze Israelul cu cele mai mari zăcăminte de petrol şi gaze din lume, iar acesta va fi descoperit în zilele din urmă, înainte de revenirea lui Mesia[12]

Compania a primit curând o licență din partea guvernului israelian pentru a fora după petrol şi gaze pe o suprafață de 28.800 de acri în partea de nord a Israelului, şi aceasta se întâmpla tocmai pe când se alătura Gene Soltero companiei.

„Şi cum merge?" l-am întrebat eu.

„De curând am primit permisiunea de a explora o suprafață de 219.000 de acri în partea de nord a Israelului", mi-a spus Soltero. „Am forat în ultimele câteva luni, iar rezultatele inițiale au fost foarte incitante. Din motive juridice, nu pot spune pe moment mai mult de atât. Dar să spunem că este foarte posibil ca romanele tale să fi subestimat cu mult cantitatea de petrol care există cu adevărat acolo."

În timp ce-mi descria locația unde forau, mi-am dat seama că se afla la doar câteva mile de valea Izreel şi de cetatea străveche Meghido.

„Ia stați puțin, am spus. Vreți să ziceți că este posibil să fi găsit petrol sub Armaghedon?"

Soltero mi-a zâmbit.

„Aş vrea să pot spune mai mult, dar deocamdată nu pot", s-a erijat el.

Discutând cu alți experți în petrol din Israel şi din SUA în următoarele luni, mi s-a confirmat că de fapt există atât petrol cât şi gaze naturale sub regiunea cunoscută în Biblie drept Armaghedon, în locul unde Scriptura spune că va avea loc conflictul cataclismic final în istorie. Cât de mari sunt zăcămintele din acea regiune este încă necunoscut în momentul în care scriu aceste rânduri. Sunt mai multe teste ce trebuie făcute şi multe provocări tehnice de trecut înainte de a scoate vreun produs viabil comercializării şi rafinării, provocări cu care se confruntă şi Tovia Luskin şi echipa sa, în ciuda faptului că au descoperit deja un miliard de barili de petrol nu departe de acest sit.

Ceea ce mă uluiește este că Zion Oil şi Givot Olam nu sunt singure în eforturile lor de a examina economia şi geologia Israelului prin cea de-a treia lentilă, cea a Scripturii. Philip Mandelker, avocatul companiei Zion Oil, mi-a spus că ei sunt una din şase companii ai căror fondatori au fost inspirați la origini de a începe forajele pornind de la pasaje vechi-testamentare.[13] Şi câteva dintre ele încep deja să vadă rezultate promițătoare.

Va da vreuna din aceste companii lovitura cea mare? Sau poate toate? Sau poate altcineva? Adevărul este că nu putem şti cu exactitate cine va da peste rezervele de petrol care se presupune că aşteaptă să fie descoperite sub solul Israelului, sau când exact se va întâmpla aceasta, pentru că Biblia nu ne dezvăluie. Însă Biblia *afirmă* foarte clar faptul că Israelul va fi bogat înainte de-a fi atacat de coaliția ruso-iraniană. Asta este o certitudine. Şi cred că indiciile oferite de Biblie despre existența zăcămintelor de petrol în Israel prezintă un mijloc viabil pentru împlinirea acestei profeții. Astfel, aşteptați-vă pe viitor la știri de genul: „**Israelul descoperă zăcăminte uriaşe de petrol și gaze.**"

ISRAELUL, PATRIA MILIONARILOR

Acestea fiind spuse, să fim înțeleşi: Israelul a ajuns deja mult mai bogat în decursul ultimelor şase decenii – mult mai bogat decât vecinii ei imediați. Descoperirea de petrol n-ar fi decât cireașa de pe un tort impresionant.

Deși cu o populație de numai 7 milioane de locuitori, Israelul găzduieşte acum peste 6.600 de milionari. Dintre aceştia, şaptezeci dețin lichidități de 30 de milioane de dolari sau chiar mai mult. Dintre cei mai bogați 500 de oameni din lume, şase sunt în prezent israelieni. Și ca să mergem chiar mai departe, bogații Israelului aveau în 2004 averi de peste 24 de miliarde de dolari, față de 20 de miliarde în 2003, potrivit unui raport publicat de Merrill Lynch.[14]

În prezent, Israelul a devenit o forță economică, unul din liderii mondiali în tehnologii înalte şi un magnet pentru investitorii străini.

„Israelul pare să fie parte a Silicon Valley", spunea fondatorul Microsoft Bill Gates în prima sa călătorie făcută în această țară în octombrie 2005. „Calitatea oamenilor de aici este fantastică... Nu exagerez când spun că genul de inovație care se petrece în Israel este critică pentru viitorul tehnologiei. Atât de multe companii mari au pornit de aici."

În mai 2006, Warren Buffett, al doilea cel mai bogat om din lume, a anunțat faptul că investeşte 4 miliarde de dolari într-o companie de prelucrare a metalului din Galileea. Datorită faptului că aceasta este cea mai mare investiție pe care a făcut-o Buffett vreodată în afara Statelor Unite, a fost considerată un vot enorm de încredere în vitalitatea din prezent şi în potențialul din viitor al economiei Israelului.[15]

Prin urmare, nu este de mirare că Israelul are mai multe companii listate la NASDAQ decât orice altă țară. Sau faptul că Intel și-a proiectat noua generație de procesoare în Israel, unde în februarie 2006, într-o fabrică nouă din oraşul Kiryat Gat, dotată cu un centru de cercetare şi dezvoltare, a produs microchipuri în valoare de 3,5 miliarde de dolari şi a raportat că în prezent are mai mulți angajați în Israel decât în Silicon Valley. Sau că Google anunța în 2005 că urma să deschidă noi centre de cercetare şi dezvoltare în Israel. Sau

faptul că în ultimul deceniu, peste 8,7 miliarde de dolari au intrat în fondurile capitalului societăților pe acțiuni din Israel. Sau că un profesor israelian, Robert Aumann de la Universitatea evreiască din Ierusalim, a câştigat Premiul Nobel pentru economie în 2005.[16]

Iar israelienii nu doar că experimentează succesul în domeniul tehnologiei actuale, dar Israelul este în prezent cel mai mare exportator pe plan mondial de uleiuri industriale, îngrăşăminte şi diamante şlefuite. În 2005, micul stat evreu a ocupat locul opt într-un clasament mondial în exportul pe cap de locuitor. Turismul, la rândul său, este în creştere, crescând cu 26 % în 2005 şi până la 78 % în ce priveşte numărul vizitatorilor aflați la prima lor vizită în Israel. Și lista realizărilor economice ar putea continua mult și bine.[17]

Departe de mine să afirm faptul că Israelul nu se confruntă cu sărăcie, şomaj şi subocupare a forței de muncă. Fără discuție, acestea sunt provocări pe care conducătorii statului israelian trebuie să le abordeze constant şi cu multă compasiune. Însă Israelul a făcut achiziții extraordinare – şi unii ar spune chiar miraculoase – pe plan economic din 1948 încoace, şi a devenit subit mult mai înstărită decât vecinii ei imediați.

PIB al țărilor din Orientul Mijlociu

Țara	Produs intern brut
Israel	*123 miliarde de dolari*
Egipt	*81 miliarde de dolari*
Siria	*26 miliarde de dolari*
Liban	*21 miliarde de dolari*
Iordania	*12 miliarde de dolari*

Sursa: CIA World Fact Book, *2005*

Mai mult, Israelul va cunoaşte o creştere economică explozivă, pe lângă descoperirile viitoare de petrol şi gaze. Aeroportul internațional Ben Gurion s-a extins şi s-a modernizat. Noi autostrăzi şi căi ferate sunt în construcție. Inflația, care atingea 100% pe an sau chiar mai mult la începutul anilor '80, avea o valoare de numai 1,2% în 2004. Rata dobânzilor a atins un prag

istoric minim. Rata schimbului valutar e stabilă. Şi după o recesiune serioasă în 2001-2002, din cauza scăderii activității economice pe plan global, combinată cu Intifada Al-Aksa (respectiv războiul Arafat), s-a înregistrat din nou o creştere, atingând 4,4 % în 2004, şi 5 % în 2005.

În iunie 2005 am participat la o cină de binefacere cu Benjamin Netanyahu la hotelul St. Regis în New York. Seara era o parte a unui eveniment de strângere de fonduri pentru grupul de experți de frunte pentru reforma pieței libere din Israel, Centrul Israel pentru progres economic şi social, condus de Daniel Doron, care îmi era prieten şi mentor în toate problemele legate de Israel de la începutul anilor '90.

În seara aceea, Netanyahu, care pe atunci era ministru de finanțe în echipa de guvernare a lui Ariel Sharon, a vorbit despre schimbările uluitoare care au avut loc în timpul mandatului său – reduceri importante de taxe, privatizarea unor industrii aflate până atunci sub tutela statului, reglementări bancare şi aşa mai departe – şi creşterea economică remarcabilă care a urmat. Dar a insistat că urmau să se întâmple şi mai multe.

„În zece ani, Israelul s-ar putea număra printre cele mai bogate zece țări ale lumii", mi-a spus Netanyahu, observând faptul că nouă din cele mai bogate zece țări din lume sunt țări mici, cu sub 10 milioane de locuitori fiecare, şi că multe dintre ele nu se aflaseră pe această listă în urmă cu un deceniu sau două.

Irlanda, spre exemplu – o țară cu o populație în jur de 4 milioane de locuitori, nici două treimi din populația Israelului – n-a fost decât un punct insesizabil pe radarul economic mondial pentru cea mai mare parte a secolului douăzeci, observa Netanyahu. În 2005, însă, Tigrul de Smarald avea o economie înfloritoare, cu un nivel scăzut al taxelor şi a fost clasificată drept a opta cea mai bogată țară din lume după PIB pe cap de locuitor.

„Nu există absolut niciun motiv pentru care Israelul să nu poată deveni curând una din cele mai de succes țări din lume", a concluzionat Netanyahu.[18]

Privind în urmă, sunt recunoscător pentru oportunitatea de a lua parte la acea seară. Pentru că indiferent dacă a făcut-o cu intenție sau

nu, Netanyahu tocmai îmi confirmase că promisiunea din Ezechiel legată de un viitor economic strălucit pentru Israel pentru vremurile din urmă se împlinea cu rapiditate.

CAPITOLUL 6: **TITLU VIITOR**

TRATATELE ŞI ALIANȚELE OFERĂ ISRAELIENILOR O SIGURANȚĂ MAI MARE CA ORICÂND

Nimic din toată această prosperitate remarcabilă în Israel nu ar fi fost cu putință, desigur, fără un grad semnificativ de calm şi stabilitate. O astfel de securitate părea aproape imposibilă până în ultimii ani, cu toate acestea este exact ceea ce ne spune Ezechiel că este de anticipat.

De menționat că profetul evreu nu merge până acolo încât să spună că va exista un tratat de pace multilaterală între Israel şi toate țările învecinate sau că toate – ori majoritatea – ostilităților din Orientul Mijlociu ar fi încetat. Dar afirmă cât se poate de clar faptul că „în zilele de apoi" (Ezechiel 38:16) înaintea atacului ruso-iranian, cei din poporul evreu „vor fi liniştiți" în țară, „scăpați de sabie" (Ezechiel 38:8).

Unii vor spune că e destul de enigmatic. Cum ar putea israelienii să se simtă în siguranță în zilele de apoi, când o Rusie tot mai ostilă, Iranul şi alți dușmani trecuți şi viitori veghează în zare, pregătindu-se de războiul lui Gog şi Magog? Mai mult, cum ar putea această pace să constituie o premisă posibil concordantă cu ceea ce le-a spus Isus ucenicilor în Matei 24:6, că în zilele de

pe urmă, înainte de revenirea sa „veți auzi de războaie şi veşti de războaie"?

Deci, cum va fi? ar fi unii tentați să întrebe. Război sau pace? Nu le putem avea pe ambele.

Poate că putem. Aş spune că suntem martorii unei astfel de enigme în Orientul Mijlociu chiar în acest moment.

În februarie 2005, spre exemplu, prim ministrul Ariel Sharon a afirmat că, după părerea lui, Israelul se apropie constant de punctul unei „schimbări de situație istorice" cu palestinienii şi „de o nouă perioadă de linişte şi speranță".[1] Sharon nu este vestit pentru abordarea sa exagerat de optimistă legată de perspectivele de pace în regiune, aşa că acest comentariu al său i-a făcut pe foarte mulți să îşi ciulească urechile. Câteva zile mai târziu, mă întâlneam cu un consilier senior al preşedintelui Bush la National Prayer Breakfast* [mic dejun încununat cu un moment de rugăciune pentru motive naționale, organizat la Casa Albă (n.trad.)] în Washington DC. El mi-a spus că cei de la Casa Albă sunt surprinzător de optimişti cu privire la încheierea unei înțelegeri între cele două părți, înainte de sfârşitul celui de-al doilea mandat al preşedintelui. Dacă se va şi împlini, mi-a spus, „suntem pe cale să intrăm în istorie".

În vara anului 2005, am luat micul dejun la hotelul istoric King David, în Ierusalim, cu General Maior Yaakov Amidror, fost lider al departamentului de evaluare al informațiilor secrete militare din Israel. Discutam planul premierului Sharon de a se retrage unilateral din Gaza (ceea ce urma să se şi petreacă două luni mai târziu) şi cât de mult avea să fie afectată securitatea Israelului în tot acest proces. În cursul acelei conversații, l-am rugat pe Amidror să-mi descrie situația concretă din prezent a securității Israelului în lumina a tot ce cunoştea domnia sa şi a evenimentelor care aveau loc în acel moment în regiune. Răspunsul lui m-a intrigat.

„În afară de cazul dacă sau până când se înarmează Iranul nuclear, Israelul de azi este mai sigur pe plan strategic decât în orice alt moment de la naşterea sa, a spus Amidror cu certitudine. Ca argument, a indicat o serie de evenimente recente specifice:

- Uniunea sovietică se destrămase.
- Saddam Hussein şi regimul lui căzuseră.
- Yasser Arafat murise.
- Israelul încheiase un tratat formal de pace cu Egiptul.
- Israelul încheiase un tratat formal de pace cu Iordania.
- Sirienii începuseră să se retragă din Liban.
- Israelul dispunea de o armată puternică, bine antrenată, bine echipată.
- Israelul dispunea de cea mai avansată şi mai eficientă forță aeriană, nu doar din regiune, ci din întreaga lume.
- Sistemul de apărare cu proiectile Arrow al Israelului este într-o continuă îmbunătățire.
- Prin serviciul de informații tot mai perfecționat, asasinările țintite ale liderilor şi operațiunilor teroriste palestiniene, gardul de securitate din jurul Fâşiei Gaza şi gardul parțial securizat din Bancul de Vest, Israelul a înregistrat tot mai multe succese în împiedicarea bombelor sinucigaşe şi a altor atacuri. (Atacurile teroriste au scăzut cu aproape 70% între 2001 şi 2005.)[2]
- SUA reprezintă un aliat puternic şi consecvent şi are o strategie avangardistă împotriva teroriştilor şi a statelor ce susțin terorismul în Orientul Mijlociu.
- Economia Israelului este sănătoasă şi în creştere.

„Iar când le vorbesc celor care îşi fac griji pentru siguranța Israelului, mi-a spus Amidror – un evreu religios tradiționalist – le arăt Biblia şi spun: «În cele din urmă, avem siguranța în Dumnezeu.»"[3]

Avea dreptate în toate privințele, desigur. Privind la situația siguranței curente a Israelului prin cele două lentile: geopolitică şi economică, situația este mult mai favorabilă decât realizează majoritatea occidentalilor – până reuşeşte Iranul să-şi construiască bomba. Şi privind prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, este evident că Dumnezeul lui Israel este în control, indiferent de ceea ce se întâmplă cu Rusia, Iranul, Hamasul sau orice alt duşman prezent sau viitor.

Oricine a vizitat Israelul de curând poate declara că a fost personal martor al acestei enigme. Pe de o parte, rapoartele mediatice în Israel,

precum şi în SUA, Europa şi de pretutindeni, abundă adesea de ştiri despre „războaie şi veşti de război." Pe de altă parte, viaţa de zi cu zi în Israel pare foarte paşnică. Oamenii nu sunt paralizaţi de frica a ceea ce s-ar putea întâmpla. Se duc la locurile lor de muncă, la malluri, la cinema, pe litoral şi la munte, aproape ca oricine altcineva din orice altă ţară din lume unde domneşte pacea.

Mai mult, dacă ascultaţi cu grijă ştirile, veţi descoperi nu doar poveşti despre Iran şi Hamas, dar în acelaşi timp despre tendinţe istorice noi şi adesea nerezonabile în ce priveşte pacea din regiune. Printre ele se numără:

INTIFADA A LUAT SFÂRŞIT
Charles Krauthammer, articol sindicalizat naţional, 21 IUNIE 2005

LIDERUL EGIPTEAN ÎL ACLAMĂ PE SHARON
Agenţia France-Presse, 9 AUGUST 2005

ISRAEL ŞI PAKISTAN – PRIMA ÎNTÂLNIRE LA NIVEL ÎNALT
The New York Times, 1 SEPTEMBRIE 2005

PAKISTAN, ISRAEL – DISCUŢII HOTĂRÂTOARE
BBC News, 1 SEPTEMBRIE 2005

BAHRAIN, KUWEIT – AMELIORAREA LEGĂTURILOR CU ISRAELUL
Associated Press, 24 SEPTEMBRIE 2005

DESFIINŢAREA UNUI TABU, KUWEITUL VORBEŞTE DESPRE O POZIŢIE MAI BLÂNDĂ VIZAVI DE ISRAEL
International Herald Tribune, 6 OCTOMBRIE 2005

ZIARELE DIN KUWEIT PROPUN LEGĂTURI AMIABILE CU ISRAELUL
Reuters, 8 OCTOMBRIE 2005

ISRAEL, IORDANIA MARCHEAZĂ 11 ANI DE PACE

Comerțul bilateral a atins 185 de milioane de dolari anul trecut, cu 41% mai mult decât în 2003

Associated Press, 26 OCTOMBRIE 2005

ISRAEL, LUMEA ARABĂ SE ANGAJEAZĂ ÎN COMERȚ ILICIT

Experții afirmă că de ani de zile se face comerț camuflat între Israel şi țările arabe

Associated Press, 26 DECEMBRIE 2005

La 10 septembrie 2005 – cu doar o zi înainte de cea de-a patra aniversare a atacurilor al-Qaida asupra New Yorkului şi a Washingtonului – am postat un articol pe blogul meu de pe internet, luând notă de ştirea istorică conform căreia Pakistanul începuse să întreprindă legături diplomatice cu Israelul, ceva de neconceput până atunci.

- Mai întâi, ministrul afacerilor externe din Pakistan s-a întâlnit de curând cu ministrul afacerilor externe din Israel, o altă țară musulmană cu care Israelul are legături diplomatice.
- Apoi a venit ştirea în media mondială islamică despre Pakistan că ar întreține legături diplomatice secrete cu Israelul de ani de zile.
- Apoi Israelul a dezvăluit şi mai multe detalii despre contactul diplomatic secret pe care-l întreținea cu Pakistanul.
- Apoi preşedintele Pakistanului, gen. Pervez Musharraf l-a aclamat în mod public pe Sharon, considerându-l „curajos" pentru inițiativa de retragere din Fâşia Gaza. „Cred că o asemenea acțiune necesită curaj şi îndrăzneală, a spus Musharraf. Potrivit relatărilor televizate, israelienii care nu doreau să plece au fost evacuați cu sila, ceea ce este un act de curaj. Sperăm că va arăta acelaşi curaj şi în final, în crearea statului palestinian."
- Ca şi când toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, premierul palestinian Mahmoud Abbas a recunoscut public contactul diplomatic al Pakistanului cu Israelul.

„Miniştrii afacerilor externe din Israel şi Pakistan, o țară musulmană care mult timp a adoptat o poziție severă față de statul evreu, s-au întâlnit pentru prima oară joi, un progres diplomatic ce vine în continuarea retragerii Israelului din Fâşia Gaza, raporta New York Times. Ministrul afacerilor externe israelian Silvan Shalom a catalogat întâlnirea drept «istorică» şi a spus că în urma retragerii din Fâşia Gaza este «timpul ca toate țările musulmane şi arabe să-şi revizuiască relațiile cu Israelul».“[4]

Odată cu sfârşitul anului 2005, general-locotenentul Dan Halutz, şeful de stat major al forțelor apărării din Israel, a trimis o adresă Universității Tel Aviv în care rezuma enigma aparentă între război şi pace.

Pe de o parte, a avertizat că „sancțiunile economice nu vor opri eforturile hotărâte ale Iranului de a achiziționa arme nucleare“ şi că „Israelul trebuie să se pregătească pentru cea mai serioasă amenințare existențială din istoria sa.“

Pe de altă parte, citându-l pe general maior Amidror, Halutz a spus că, în mod ironic, Israelul avea în prezent parte de cea mai sigură perioadă din istoria modernă. „Eu personal cred că realitatea noastră strategică în prezent este cea mai bună pentru stat... Când o analizez, îmi pare dificil să îmi imaginez vreo coaliție arabă ridicându-se împotriva Israelului. Nu mai există în prezent niciun interes unificator pentru națiunile arabe, cum a fost cazul în trecut.“[5]

ÎMBRĂȚIŞAREA URSULUI

Deci cum stau lucrurile? Israelul şi vecinii se îndreaptă mai mult spre război sau spre pace?

Nicăieri nu mi s-a părut această enigmă mai evident afişată decât la conferința „Pacea: vis sau viziune?“ la care am participat în Israel în toamna anului 2005, când se comemorau zece ani de la asasinarea lui Yitzhak Rabin, iubitul premier israelian care a semnat tratatul istoric de pace cu împăratul Hussein al Iordaniei în 1994.

În fața centrului de conferințe al Centrului de Dialog Strategic al

Colegiului Academic Netanya se aflau cei care anticipau „războaiele şi zvonurile de războaie“, despre care Isus a spus că aveau să chinuiască lumea până la revenirea Sa – o drupare de gărzi de securitate înarmate până în dinți, detectoare de metal, câini detector de bombe şi aşa mai departe. Pentru a intra, nu a fost suficient să-mi prezint paşaportul gărzilor de la serviciile de pază, ci să-l şi las în seama lor până la părăsirea incintei, și mi-au controlat cu mare atenție aparatul meu de fotografiat, husa acestuia, reportofonul şi geanta diplomat – la fel şi pe mine – înainte de a mi se permite să intru.

Dar înăuntru erau cei care anunțau că Israelul „trăia în siguranță“ în „țara care este scăpată de sabie“, cum a prezis Ezechiel. O clipă l-am privit pe fostul şef al Mossadului, Danny Yatom, povestind ca între buni prieteni cu Dr. Abdel Salam Majali, fostul premier iordanian, şi cu Osama El-Baz, şeful consilierilor politici ai preşedintelui egiptean Hosni Mubarak. În momentul următor l-am văzut pe Saeb Erekat, şeful negociatorilor palestinieni, oferindu-i o îmbrățișare de urs fostului premier israelian, Shimon Peres. Cândva toți fuseseră duşmani. Acum erau cu toții prieteni. Cândva, complotau spre uciderea celorlalți. Acum discutau despre viziunea lor comună a unui „nou Orient Mijlociu.“

Astfel de relații cordiale între liderii arabi şi israelieni pot părea nesemnificative, dar cu siguranță nu sunt. De fapt, reprezintă un progres enorm în vederea soluționării conflictului. Permiteți-mi să vă împărtăşesc o anecdotă pentru a vă face o imagine cu privire la context.

În aprilie 1988, Ted Koppel de la ABC a transmis timp de o săptămână emisiunea *Nightline* din Israel, relatând despre izbucnirea răzmeriței palestiniene – cunoscută drept intifada – şi nevoia disperată de pace şi reconciliere între cele două părți. Cum eu nu mă întorsesem decât de curând în Statele Unite, după aproape şase luni petrecute în Israel, unde studiasem la Universitatea Tel Aviv şi fusesem martorul izbucnirii acestui conflict, am urmărit show-ul lui Koppel cu mare interes în fiecare noapte din campusul Universității din Siracuza.

La 25 aprilie, Koppel a ținut prima întâlnire din cadrul primăriei între israelieni şi palestinieni, transmițând în direct de la Teatrul

Istoric din Ierusalim. Era sigur că avea să atragă toate privirile, întrucât niciodată până atunci liderii israelieni şi palestinieni nu mai şezuseră pe aceeaşi scenă împreună, şi cu atât mai puțin se angajaseră într-un dialog. Dar când a început show-ul, am fost surprins să văd un zid de piatră înalt de un metru despărțind scena în două. Israelienii şedeau într-o parte, palestinienii de cealaltă. Era un simbol trist al diviziunii dintre cele două popoare.

Ani mai târziu, am fost la rândul meu invitatul lui Koppel la *Nightline.* După ce am trecut de introduceri, am avut oportunitatea de a-l întreba pe Koppel despre zid.

„S-a întâmplat aproape în ultimul minut, mi-a explicat el, amintindu-şi foarte bine momentul. Nu mai aveam decât câteva ore înainte de a transmite în direct de la Ierusalim – la ora 6,30 de dimineață, ora Israelului, aşa că show-ul avea să fie transmis la ora 11,30 seara în SUA – când brusc palestinienii au spus că refuză să apară pe scenă împreună cu Israelienii, fără a fi izolați de aceştia, încât să nu pară că dialoghează cu aceştia. În final, au cerut să ridicăm un zid – unul mic, au cerut ei – pentru a reprezenta cât de divizați sunt arabii şi evreii. Au amenințat că nu-şi vor face prezența, dacă nu le îndeplineam cerința, aşa că ne-am supus. A fost o seară uimitoare."[6]

Fără îndoială că aşa a fost. Unul dintre palestinienii care au apărut pe scenă în seara aceea a fost Saeb Erekat. Apoi a refuzat să dea mâna cu israelienii. Abia dacă i-a privit în ochi. El fusese cel care ceruse înălțarea zidului. Acum, la conferința de pace din Netanya, oferea îmbrățişări de urs. Cât de mult se schimbase lumea![7]

„O NOUĂ ERĂ" ÎN ORIENTUL MIJLOCIU?

Shimon Peres este o legendă vie în Israel, şi este unul dintre părinții fondatori ai țării. Mult timp n-am fost de acord cu concepțiile lui economice socialiste şi cu politica sa externă mult prea paşnică, după părerea mea. Dar întotdeauna l-am respectat pe omul acesta care şi-a slujit țara nu o dată, ci de trei ori ca premier şi în numeroase alte poziții ministeriale, şi care a câştigat Premiul Nobel pentru pace în 1994.

Niciodată nu îl întâlnisem pe fostul premier înainte de acea conferință din Netanya, dar după ce lucrasem pentru Benjamin

Netanyahu – care îl înfrânsese pe Peres în 1996 – îmi doream foarte mult să-l întâlnesc.

Acum octogenar, Peres era mai tăcut şi mai lent cu o atitudine mai apropiată de cea a unui bunic, în comparaţie ce ceea ce fusese cândva, dar continua să fie un visător. Le-a spus demnitarilor prezenţi că, după părerea lui, Orientul Mijlociu intra într-o „nouă epocă" şi că nu fusese niciodată mai optimist cu privire la faptul că un acord final de pace cu palestinienii putea fi atins într-un viitor nu prea îndepărtat.

„Domnul este în control de la bun început şi până la sfârşit, dar noi suntem responsabili de tot ce se întâmplă între cele două momente, a spus el, insistând că nu există nicio contradicţie între lupta antiterorism şi negocierile de pace. Atunci când pisica vânează un şoarece, nu are niciun rost ca şoarecele să ceară încetarea focului. Trebuie să negocieze cu pisica pentru a-şi asigura propria siguranţă."

După discursul principal al lui Peres, am avut câteva minute pentru a-i lua un interviu fostului prim-ministru. „Aveţi sentimentul că Israelul este mai sigur azi – înainte de a ajunge la punctul bombei nucleare a Iranului – decât a fost în istoria sa de până acum?" am întrebat eu.

Răspunsul lui Peres a fost afirmativ, ţinând să facă următoarea declaraţie.

„Aş spune că securitatea Israelului a fost globalizată", a explicat el în vocea lui distinctă, gravă, sugerând că având SUA ca aliat puternic, căderea lui Saddam, tratatele de pace în vigoare cu Egiptul şi cu Iordania, ameninţarea cu care se confruntă Israelul în prezent ţine de „problema terorismului, şi nu este doar un atac clasic" din partea unei armate sau forţe aeriene arabe.[8]

M-am întrebat atunci dacă moartea lui Arafat – câştigătorul Premiului Nobel, pentru pace care nu făcuse practic niciodată pace – ajutase sau dăunase perspectivelor unei înţelegeri finale cu palestinienii?

„Cu el, [procesul de pace] nici n-ar fi început", insistă Peres. „Cu el, nu s-ar fi finalizat niciodată."

Când Peres şi-a încheiat declaraţia, atenţia s-a îndreptat spre Saeb Erekat, purtătorul diplomatic de cuvânt al Autorităţii Palestiniene – un tip plesuv, bronzat şi pătimaş –, care a făcut remarci despre preşedintele Mahmoud Abbas. Erekat era la fel de pătimaş ca

întotdeauna, dar nici pe departe la fel de provocator cum îl auzisem în trecut. Ba dimpotrivă, susținea că „dacă Domnul Rabin nu ar fi fost asasinat, probabil am fi avut pace", şi a numit retragerea Israelului din Fâşia Gaza „un pas istoric". Apoi m-a uimit chiar şi mai mult, pe mine şi cea mai mare parte a audienței, când a spus că el şi Abbas credeau că sfârşitul conflictului cu Israelul nu puteau fi doar întrezărite undeva în viitor, ci chiar la îndemână.

„Suntem pregătiți să încheiem o înțelegere finală cu Israelul, a spus Erekat, foarte explicit în direcția lui Abbas. Avem experiența. Avem cunoştințele necesare. Am învățat din greşelile noastre... Nu avem nevoie de mai mult de şase luni pentru a ajunge la o înțelegere finală de pace cu israelienii... Acum trecem prin durerile facerii."

Erekat a continuat prin a clarifica faptul că nici Abbas, nici el nu spuneau că înțelegerea finală avea să aibă loc în şase luni de *atunci*, noiembrie 2005. Dar că odată ce palestinienii şi israelienii aveau alegeri şi reuşeau să-şi instaureze guvernele, şi se reîntorceau în cele din urmă la masa negocierilor, pregătiți să treacă la lucruri serioase, se făcuseră deja paşi diplomatici importanți pentru ca ambele părți să se apropie cu adevărat de o înțelegere istorică.

După ce Erekat a coborât de pe podium, m-am întâlnit cu domnia sa în fața centrului de conferințe, şi i-am adresat câteva întrebări în această privință.

„Chiar credeți că ne aflăm la doar *şase luni* de o înțelegere?" L-am întrebat eu, continuând să fiu nesigur că-l înțelesesem bine.

Se părea că da. Erekat nu doar mi-a confirmat ceea ce spusese într-o încăpere ticsită de diplomați arabi şi israelieni, foşti lideri militari, profesori, analişti politici şi studenți. A mers chiar şi mai departe.

„Ceea ce oamenii nu ştiu este că eu şi colegii mei [israelieni] am pus la punct trei capitole ale unui tratat de pace permanent în ultimele zile ale [administrației prim-ministrului israelian Ehud] Barak." Cea mai mare parte din acest tratat era deja finalizată, mi-a spus. „Nu e nevoie să reinventăm roata la car. Ştim ce presupune asta."

Fiind în continuare oarecum uluit, l-am întrebat:

„Nu credeți că aveți cea mai optimistă poziție din câte au avut negociatorii palestinieni vreodată?"

El a scuturat din cap.

„Uitați, nu mă bazez pe nimic de genul optimismului sau pesimismului. Dar când fac această afirmație în numele preşedintelui meu, ştiu ce spun... Facem toate acestea pentru că ne dăm seama că nu este o remiză... E vorba de două state. Asta este. Vă doriți asta? Bun, atunci haideți să ne apucăm de lucru."[9]

RESPINGE HAMASUL PERSPECTIVELE DE PACE?

Toate discuțiile acestea despre o înțelegere finală de pace s-au purtat înainte ca mişcarea islamică radicală Hamas să câştige o victorie răsunătoare la alegerile pentru parlamentul palestinian în ianuarie 2006. Şi înainte de accidentul cerebral al lui Ariel Sharon şi de coma ulterioară. Înainte de amenințarea Iranului de „a şterge Israelul de pe fața pământului" și de invitația Kremlinului adresată liderilor Hamas de a participa la mese îmbelşugate la Moscova. Dar în ciuda convingerii multora că victoria Hamas anula orice perspectivă a unei înțelegeri de pace, câteva voci de seamă din regiune afirmă că lucrurile nu stau neapărat aşa.

Prim-ministrul israelian Ehud Olmert este o astfel de voce. Convins de faptul că Israelul parcurge o perioadă de stabilitate mai mare decât în orice altă perioadă a istoriei sale moderne, a jurat că până în 2010 va trasa granițele finale, definitive ale Israelului, cu sau fără un partener palestinian. Domnia sa spune că va aştepta o vreme, pentru a vedea dacă Hamas intenționează să renunțe la violențe şi să accepte dreptul Israelului de a exista. Dar, adaugă domnia sa, „nu intenționăm să aşteptăm o veşnicie". Dacă palestinienii nu vor dori sau nu vor putea să păşească înainte spre a negocia înțelegerea finală, Olmert va hotărî unilateral asupra „granițelor definitive ale Israelului, prin care ne vom separa complet de majoritatea populației palestiniene". Planurile sale presupun retragerea Israelului din circa 80-90 % din Iudeea şi Samaria (cunoscute drept Bancul de Vest) şi anexarea unor blocuri evreieşti importante în jurul Ierusalimului, şi păstrarea strategicei văi a Iordanului ca zonă tampon împotriva oricăror atacuri terestre viitoare din Est. Astfel de planuri includ divizarea Ierusalimului şi permiterea palestinienilor de a declara partea lor de Ierusalim drept capitala lor.

Shaul Mofaz, consilier militar de vârf al premierului, confirmă că Olmert preferă să negocieze înțelegerea finală cu palestinienii pe baza hărții rutiere schițată de administrația Bush, dar spune că „dacă vom vedea că nu avem un partener de negocieri, cred că va trebui să ne luăm soarta în propriile mâini şi să decidem unde este drept să ne aflăm şi unde nu".[10]

În calitate de negociator şef al palestinienilor, Saeb Erekat este o altă voce care afirmă că victoria Hamas nu este o sursă de înăbuşire a tratativelor. „Îl îndemnăm pe domnul Olmert să reia negocierile statusului permanent cu noi, spuse Erekat, adăugând de asemenea că drumul spre pace şi securitate în regiune nu se obține prin unilateralism, nici prin ridicarea de ziduri şi colonii."[11]

Şeful lui Erekat, preşedintele palestinian Mahmoud Abbas, este de acord. „Ne aflăm într-o perioadă istorică, în care trebuie să decidem dacă ne îndreptăm spre pace şi un viitor mai bun pentru copiii noştri, a declarat Abbas pentru *Haaretz*, unul din cotidienele cele mai importante ale Israelului. Pot să vă promit că veți avea un partener pentru aceste tratative de pace... Liderii ambelor popoare şi, de asemenea, comunitatea internațională are responsabilitatea supremă de a exploata această oportunitate. S-ar putea să fie ultima speranță pentru o înțelegere care să le garanteze celor două popoare dreptul de a trăi în securitate şi stabilitate. Generațiile viitoare nu ne vor ierta dacă vom lăsa acest moment să treacă pe lângă noi."[12]

Abbas observa faptul că în ciuda victoriei Hamas, majoritatea palestinienilor resping platforma Hamas de lichidare a Israelului. „Dacă vom ajunge la o înțelegere [cu Israelul]", a insistat domnia sa, „eu voi fi cel care o va semna. Dacă este necesar, o voi supune unui referendum. Am obținut 62 de procente din voturile electoratului, iar în campania mea am condamnat categoric violența. Sunt convins că voi reuşi de asemenea să obțin o majoritate de voturi favorabile unei înțelegeri de pace."

Însă Abbas a avertizat că timpul este esențial şi că oportunitatea nu trebuie lăsată nefructificată. „Potrivit [acordurilor de la] Oslo, ar fi trebuit să ajungem la înțelegerea finală până în mai 1999, şi am văzut ce s-a întâmplat, a declarat liderul palestinian cotidianului *Haaretz*.

Yitzhak Rabin a fost asasinat. Shimon Peres a pierdut alegerile, iar Benjamin Netanyahu a reuşit să distrugă totul. Vă propun să ne aşezăm şi să discutăm încheierea conflictului. I-am propus lui [Shimon] Peres şi americanilor să deschidă un canal de negocieri în culise, departe de lumina reflectoarelor. Şi sunt convins că... vom ajunge la semnarea unei înţelegeri."

În iunie 2006, am discutat concepţiile lui Abbas cu generalul Nasser Youssef şi cu Abdul Salam al-Majali.

Youssef a servit la un moment dat în calitate de consilier militar senior pentru Yasser Arafat, dar a fost dezamăgit de corupţia exagerată din interiorul Autorităţii Palestiniene şi de lipsa de pace şi prosperitate reală pentru poporul palestinian, în ciuda anilor de negocieri cu Israelul. De fapt, în septembrie 2003, când Youssef a fost numit ministru de interne, l-a numit pe Arafat „cel mai incompetent lider revoluţionar din istorie" şi asta chiar de faţă cu el.[13] Astăzi este consilier pe probleme de securitate naţională al preşedintelui palestinian, o poziţie care aproape l-a costat viaţa când terorişti islamici radicali au deschis focul asupra locuinţei sale, în ianuarie 2006, în timp ce el se afla înăuntru.

Al-Majali era prim-ministrul Iordaniei când a preluat conducerea în negocierile pentru tratatul de pace dintre Iordania şi Israel şi practic a fost cel care a semnat tratatul cu Israel în 1994. În prezent, serveşte în senatul iordanian şi rămâne un consilier de frunte pentru Împăratul Abdullah al II-lea.

În mod remarcabil, amândoi împărtăşesc optimismul lui Abbas în ce priveşte încheierea unui tratat de pace final cu Israelul într-un viitor deloc îndepărtat. De fapt, ei cred că o astfel de înţelegere include un soi de federaţie sau confederaţie formală între entitatea palestiniană şi Imperiul Iordaniei.

„Toate părţile ar beneficia de pe urma unei asemenea relaţii [între palestinieni şi iordanieni], spune Youssef. Eu cred că palestinienii îşi vor împlini visul de a avea un stat printr-o strânsă colaborare cu Iordania."[14]

Al-Majali, care enunţa pentru prima oară ideea unei astfel de alianţe între Bancul de Vest şi Iordania în 1988, a sugerat ca noua entitate să fie numită „Statele Arabe Unite" sau „Statele Haşemite

Unite" şi să urmeze modelul uniunii europene sau al ţărilor „Benelux" alcătuite din Belgia, Olanda şi Luxemburg. Ar exista în esenţă două state distincte – unul palestinian şi unui iordanian – dar ar fi legate împreună din punct de vedere diplomatic, militar şi economic. Cetăţenii şi-ar alege naţionalitatea, fie ea iordaniană sau palestiniană, pe paşapoarte sau în cărţile de identitate. Ambele guverne ar fi democratice. Militanţii ar fi arestaţi sau deportaţi. Iar conducerea entităţii s-ar roti de la un executiv iordanian la unul palestinian, la fiecare patru ani.

„Ideea aceasta ar putea fi cu adevărat lumina de la capătul tunelului", conflictului arabo-israelian, spune Al-Majali. „Un stat palestinian singur nu va fi viabil... Dar o confederaţie cu Iordania ar oferi palestinienilor perspectiva de a fi parte a unui stat înfloritor care să funcţioneze cu adevărat. Aceasta ar reprezenta o asigurare pentru iordanieni că Bancul de Vest nu va deveni un domeniu-incubator pentru radicali şi militanţi. Şi va constitui o asigurare şi pentru israelieni că Iordania va oferi ajutor în menţinerea securităţii interne, precum şi a unei graniţe sigure în Est... Trebuie să daţi israelienilor sentimentul securităţii, altfel palestinienii nu vor avea parte niciodată de un stat."[15]

Oare Olmert, Abbas şi ceilalţi doar visează? Poate că da, iar evenimentele din regiune sunt mult prea volatile pentru a permite enunţarea unor preziceri cu privire la momentul când va avea loc înţelegerea finală între israelieni şi palestinieni, sau cum va arăta aceasta.

Mai mult, ar trebui să notez aici că deşi sunt un fervent susţinător al ideii că palestinienilor trebuie să li se asigure autonomia de a se guverna singuri, fără interferenţe din partea Israelului în schimbul păcii şi stabilităţii adevărate în ţările conduse de palestinieni, eu personal mă opun ideii ca statul Israel să renunţe la ţinuturile străvechi ale Iudeii şi Samariei pentru a crea un stat palestinian suveran care să devină o bază pentru terorismul antiisraelian şi antioccidental, şi care ar putea forma alianţe cu regimurile islamice radicale cum este, spre exemplu, Iranul, care ar reprezenta o ameninţare clară şi prezentă pentru Israel, pentru Iordania şi pentru interesele Americii în zonă. Dar nu aceasta este tema acestui capitol.

Ideea este că niciodată până acum în istoria sa modernă, Israelul n-a mai fost atât de sigur, de prosper, de dornic să renunțe la teritorii în schimbul păcii şi – cu Yasser Arafat dispărut de pe scena politică – aparent atât de aproape de a semna înțelegerea.

Oare există posibilitatea să vedem Israelul semnând un tratat de pace cu palestinienii (şi chiar cu alte națiuni arabe, cum ar fi Libanul sau Siria) înainte de izbucnirea Războiului lui Gog şi Magog? Da, există. Există posibilitatea ca statul evreu să descopere zăcăminte masive de petrol şi gaze şi să devină deosebit de prosper înainte ca Moscova, Teheranul şi aliații acestora să pornească acțiunea lor împotriva Israelului? Da, există.

Cu certitudine, eu unul n-aș fi surprins să văd şi mai multe semne de pace şi prosperitate, dar cu atât de multe semne evidente deja, nu sunt convins că mai este nevoie de altele. Pentru prima oară de când a fost scrisă cartea Ezechiel în urmă cu mai bine de 2.500 de ani, acum este posibil ca cele două condiții ale păcii relative şi ale prosperității tot mai mari din Israel să fie deja bifate pe lista sarcinilor lui Dumnezeu, şi ca restul profețiilor să se împlinească la rândul lor.

Israelul a fost renăscut ca națiune. Milioane de evrei s-au întors în masă în Țara sfântă. Deşertul înfloreşte. Economia, la fel. Ruinele străvechi sunt renovate. Israelul a semnat tratate de pace, armistiții, înțelegeri de încetare a focului şi/sau alte acorduri diplomatice ori economice cu toți vecinii săi imediați. Toate acestea s-au întâmplat exact după cum ne-a spus Ezechiel că avea să se întâmple, şi toate acestea stârnesc întrebarea: Ce se va întâmpla în continuare?

CAPITOLUL 7: **TITLU VIITOR**

UN ȚAR SE RIDICĂ ÎN RUSIA, ISCÂND TEMERI LEGATE DE IZBUCNIREA UNUI NOU RĂZBOI RECE

Câteva luni după publicarea *The Ezekiel Option*, am fost invitat la Capitoliul Statelor Unite pentru a mă întâlni cu câțiva dintre cei mai puternici lideri politici ai țării. Auziseră cu toții despre roman şi erau curioşi cu privire la reputația mea de a scrie ficțiune care avea un mod ciudat de a deveni realitate. Erau intrigați în mod deosebit de noțiunea că în urmă cu 2.500 de ani un profet evreu din vechime fusese capabil să privească de-a lungul coridorului timpului şi să vadă națiuni care nici măcar nu se născuseră pe atunci şi alianțe care nu existau încă. Cu toate evenimentele care se desfăşurau în Moscova, Teheran şi în alte părți, doreau să afle mai multe.

În timp ce am început să le explic războiul lui Gog şi Magog şi modul în care acesta urma să afecteze profund politica internă şi externă a SUA, precum şi întreaga economie globală, unul dintre lideri m-a întrebat dacă ne-am putea întoarce puțin în timp şi să ne ducem direct la sursă. A dorit să citească capitolul 38 din Ezechiel şi să înțeleagă profeția mai bine înainte de a pătrunde implicațiile ei. Toți ceilalți şi-au exprimat consimțământul.

M-au luat puțin prin surprindere. Nu mai condusesem un studiu

biblic în fața unui grup atât de influent. Dar am apreciat seriozitatea cu care au abordat această chestiune. Aşa că am deschis cu toții Scriptura. Am început prin a citi primele cinci versete din Ezechiel 38, apoi fiecare lider a continuat, citind alte cinci versete, până când am parcurs întregul capitol.

Întrebările au început să curgă imediat. Cine este Gog? Ce este Magog? De ce nu apar cuvinte precum *Rusia, Uniunea Sovietică* şi *Moscova* în text? Apar aceste cuvinte în altă parte în cartea Ezechiel? Dacă nu, de unde eram atât de sigur că într-o zi lumea avea să citească titluri în ziar anunțând un dictator care se ridicase la putere în Rusia, care înnoia armata rusă şi care plănuia să cucerească Orientul Mijlociu şi să distrugă Israelul?

Erau întrebări pertinente şi ne-au catapultat direct în esența problemei. Timpul limitat mi-a permis să ofer doar răspunsuri scurte la Capitoliu. Dar dați-mi voie să vă conduc acum prin răspunsuri ceva mai în detaliu. Şi haideți să începem de unde au început şi aceşti lideri, examinând profeția în sine.

În Ezechiel 38:2-4, Dumnezeu îi spune lui Ezechiel: „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului, şi proroceşte împotriva lui! Şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! Te voi târî, şi-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut şi pavăză şi care toți mânuiesc sabia.»“

Ezechiel 39:1 apoi reafirmă personajele centrale în profeție, ca nu cumva să ne scape vreunul: „Fiul omului, proroceşte acum împotriva lui Gog, şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată că am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului!»“

După cum puteți vedea, cuvintele *Rusia, Moscova, Uniunea sovietică* şi *țar* nu apar nicăieri în aceste pasaje. Nu apar nici în alte locuri în cartea Ezechiel. Nici nu sunt menționate în vreun alt loc în Biblie. Dar nu există nicio îndoială că străvechiul profet se referea la un popor pe care acum îl cunoaştem sub denumirea de Rusia.

Asemenea atâtor alte informații secrete provenite din surse

externe, textul din Ezechiel este inițial destul de confuz. Haideți să îl analizăm frază cu frază.

Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegem este faptul că Gog nu este probabil un nume personal, ci mai degrabă un titlu, cum ar fi *țar* sau *faraon*. Prin urmare, nu căutăm ridicarea unei anumite persoane al cărei nume sau prenume să fie Gog cât un „prinț" care se va înălța în „țara numită Magog" (Ezechiel 38:2), un teritoriu geografic în „fundul miazănoaptei" (Ezechiel 38:15) [zonele îndepărtate din nord]. În *The Ezekiel Option,* dr. Eliezer Mordechai (un fictiv fost conducător al Mosadului, agenția de servicii secrete străine) îi explică lui Jon Bennet (un consilier senior fictiv de la Casa Albă) faptul că aceasta înseamnă că Gog este un lider politic dintr-o țară aflată la nord de Israel. O verificare rapidă pe orice hartă a lumii va dezvălui că nu sunt decât cinci astfel de țări în prezent: Libanul, Siria, Turcia, Ucraina şi Rusia. Iar cea mai îndepărtată spre Nord este, desigur, Rusia.

Ca nişte buni analişti ai serviciilor secrete, haideți să nu ne oprim

aici. Haideți să continuăm săpăturile, să vedem ce alte indicii putem descoperi, mai ales despre acest cuvânt *Magog*.

E curios faptul că unul dintre indicii ni-l sugerează chiar Voltaire, filosoful francez din secolul al optsprezecelea. Voltaire nu a fost nici pe departe un om religios. De fapt, s-a autodeclarat dușman al lui Isus Cristos. Voltaire i-a adresat la un moment dat o scrisoare lui Frederic cel Mare, regele Germaniei pe atunci, argumentând că creştinismul „este fără îndoială cea mai ridicolă, cea mai absurdă şi cea mai sângeroasă religie care a infectat vreodată lumea aceasta"[1]. Cu toate acestea, dintr-un motiv anume, a fost interesat să rezolve enigma străveche a lui Gog şi Magog, astfel că în cursul propriei cercetări a ajuns să fie convins – aproape cu 150 de ani înainte de ridicarea Rusiei ca mare putere mondială – că Magog era Rusia.

„Există un arbore genealogic al evenimentelor în lume", a scris în *The Philosophical Dictionary*, notând că „este incontestabil faptul că locuitorii Galiei şi Spaniei sunt descendenții lui Gomer, iar ruşii ai lui Magog, fratele său mai tânăr".[2]

Este interesant totuşi că arborele genealogic la care se referea îşi găseşte originile chiar în Biblie – față de care avea atât de puțină considerație. Magog este primul menționat în Geneza 10 – Magog a fost unul dintre fiii lui Iafet, care era unul din fiii lui Noe (scăpat pe arca lui Noe). Biblia ne prezintă întregul arbore genealogic al familiei lui Noe. Ne arată că descendenții lui Noe au migrat în Africa, Europa şi Asia, stabilind diferitele civilizații de pe aceste continente. Încercând să descifreze profeția lui Gog şi Magog, Voltaire a studiat arborele genealogic al lui Noe, apoi l-a comparat cu istoriile acestor continente diferite, în speranța de a determina locul unde s-au stabilit până la urmă fiecare dintre descendenții lui Noe.

În această privință, istoricul roman Iosephus ne poate oferi un alt indiciu. În *Antichități iudaice*, lucrarea sa clasică în douăzeci de volume, scrisă în primul secol după Cristos, Iosephus scrie despre descendenții lui Noe: „După [ce au încercat să zidească turnul Babel – vezi Geneza 11] au fost risipiți care încotro, pe baza limbii lor, şi s-au împrăştiat pretutindeni, întemeind colonii; şi fiecare colonie a luat în stăpânire ținutul din locul unde s-au aşezat şi unde i-a condus Dumnezeu... Magog a fondat poporul care după el a fost

cunoscut sub numele de magogiți, însă pe aceştia grecii i-au numit sciți."[3]

Sciții, după cum învățăm din cărțile noastre de istorie, au fost nişte barbari neîntrecuți – călăreți desăvârşiți, ucigaşi setoşi de sânge care foloseau țeste de om pentru a bea sângele victimelor lor. Genetic, erau arieni. Geografic, au locuit în zonele cunoscute în prezent drept Rusia, fostele republici sovietice, şi Asia Centrală. O lucrare de referință îi descrie pe sciți drept „parte a unui popor nomad de proveniență originar iraniană, care au migrat din Asia Centrală până în Rusia de Sud în secolele 7 şi 8 înainte de Cristos... Sciții au fondat un imperiu bogat, puternic care a supraviețuit timp de câteva secole."[4]

La sfârşitul lui august, în 2004, eu şi tatăl meu am făcut o călătorie până în Rusia, pentru a face cercetări pentru *The Ezekiel Option*. Eram curioşi cu privire la această aparentă moştenire scită a Rusiei, pentru că despre acest lucru nu se vorbeşte în mod uzual în Occident. Aşa că, pe când ne aflam în Moscova, am făcut un tur al Muzeului național de istorie. Bineînțeles, în timp ce am petrecut câteva ceasuri plimbându-ne pe la etajele clădirii enorme din cărămidă din fața Pieței Roşii, am descoperit numeroase artefacte scite expuse într-o mulțime de vitrine de sticlă, scoase la lumina zilei de arheologi şi antropologi ruşi şi toate sunt expuse în echivalentul rusesc al [muzeului] nostru Smithsonian. Nu doar că obârşia scită a ruşilor este o realitate, am aflat acolo, dar guvernul rus chiar este mândru să etaleze lumii întregi acest adevăr.

ROŞ, MEŞEC ŞI TUBAL

Aceasta ne aduce la următoarea întrebare importantă: unde sunt „Roşul, Meşecul şi Tubalul", unde Gog este „prinț"? Un studiu de ebraică veche, istorie antică şi geografie modernă ne indică Rusia, Moscova şi respectiv Tobolskul (în Siberia).

Termenul *Roş* în ebraică poate însemna „cap" sau „căpetenie", ceea ce i-a condus pe câțiva oameni de ştiință la concluzia că Gog este „prințul de frunte" al Meşecului şi Tubalului. Dar atât Septuaginta cât şi textul masoretic, două dintre cele mai vechi şi mai de încredere copii ale Sfintelor Scripturi, traduc *Roş* drept nume propriu al unui teritoriu geografic. Septuaginta este cea mai veche traducere

grecească a Scripturii ebraice. A fost tradusă în Alexandria, Egipt, cu câteva sute de ani înainte de Cristos. Textul masoretic reprezintă textul ebraic complet al Tanahului, sau Vechiului Testament, pe care se bazează majoritatea bibliilor ebraice. (În mod surprinzător, una din cele mai vechi şi mai bine păstrate copii pe care le avem pentru textul masoretic – una care ne oferă versiunile complete ale viziunii lui Ezechiel despre Gog şi Magog – se numeşte Codex Leningrad şi se află la Biblioteca naţională rusă în St. Petersburg, Rusia.)

În lucrarea sa de referinţă, *Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament*, William Gesenius – părintele lexicografiei ebraice moderne (ştiinţa ce stă în spatele compilării unui lexicon) – concluzionează că Roşul la care se referă Ezechiel este un nume propriu. Tot el concluzionează şi faptul că Roş îi reprezintă „indubitabil pe ruşi, care sunt menţionaţi de scriitorii bizantini ai secolului al zecelea, sub numele de Ros, dezvoltându-se în partea de nord a Taurusului [în Turcia]."[5] Ceea ce mi se pare interesant despre această afirmaţie este că a fost scrisă în 1846, cu mult înaintea revoluţiei comuniste sau a ascensiunii consecvente a Uniunii Sovietice ca super-putere nucleară. În acest caz, Gesenius nu folosea o lentilă politică sau economică pentru a ajunge la această concluzie. Folosea *doar* cea de-a treia lentilă, cea a Scripturii, iar dovezile i-au indicat Rusia acum mai bine de 160 de ani.

Dr. Arno C. Gaebelein, distinsul comentator al Bibliei din secolul douăzeci, a ajuns la aceeaşi concluzie. În clasica sa lucrare *The Prophet Ezekiel*, publicată în 1918 – imediat după revoluţia comunistă – Gaebelein scria că „o cercetare atentă" a surselor biblice şi istorice „au stabilit că... Roşul este Rusia" şi că *„prinţul Roşului* este, prin urmare, prinţul sau regele Imperiului Rus. Dar el se află şi în controlul Meşecului şi al Tubalului, care transpuse în [termeni] moderni ar veni Moscova şi Tobolsk."[6] Tobolskul este oraşul modern al petrolului siberian aflat pe fluviul Tubal.

În 1958, dr. J. Dwight Pentecost, distins profesor de comentariu biblic la Dallas Theological Seminary, în urma propriilor cercetări şi a studiului lucrărilor altor învăţaţi în ştiinţele biblice, a ajuns la concluzia că „identificarea Roşului cu Rusia modernă pare bine certificată şi general acceptată."[7]

Părerile oamenilor de ştiinţă nu sunt însă singulare. Există un oarecare dezacord în identificarea Meşecului cu Moscova şi a Tubalului cu Tobolskul, astfel că sunt unii care cred că acestea se referă la nişte triburi străvechi care s-au aşezat în zone ale Turciei de azi. Dar există un acord larg între învăţaţii de frunte ai Bibliei şi între experţii în profetologie că Magog şi Roş se referă, într-adevăr, la Rusia şi la ţările şi popoarele fostei Uniuni Sovietice, şi că Gog este dictatorul aflat în fruntea acestora.[8]

Pe baza dovezilor textuale, lingvistice şi istorice, putem, prin urmare, să tragem concluzia cu un mare grad de certitudine că Ezechiel se referă la Rusia şi la fosta Uniune Sovietică în capitolele 38 şi 39. De asemenea putem fi siguri că persoana cunoscută drept Gog va fi un lider politic puternic, care va controla un teritoriu întins, un popor mare, şi va dispune de resurse naturale şi armate importante. Acest lider îşi va dedica timpul pentru a-şi pregăti forţele militare şi alianţele politice în vederea iminentului războiului cu Israelul.

O privire atentă aruncată asupra capitolului 38 din Ezechiel ne oferă şi alte informaţii importante pe care trebuie să le luăm în considerare:

- Ezechiel 38:10 ne spune că acest lider rus „va urzi planuri rele", sugerând un strateg militar şi politic deja familiarizat cu răul.
- Ezechiel 38:18-19 ne spune că Dumnezeu Se va opune acestui lider rus cu „mânie aprinsă" şi „gelozie".
- Ezechiel 38:4 şi 38:9 ne spune că acest lider rus va conduce o armată enormă şi grozavă (o „ceată mare"), o oaste care odată aliată cu oştile islamice, va veni „ca o furtună" împotriva Israelului şi „va acoperi ţara ca un nor negru" cu toate trupele Rusiei şi „multe popoare cu tine".
- Ezechiel 38:7 ne spune că în timpul ce va duce până la acest război, liderul acesta rus va gândi: „Pregăteşte-te, deci, fii gata, tu, şi toată mulţimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor!"

Însă nu e suficient să ştii la ce să priveşti. Trebuie să fim atenţi acum la cuvintele lui Isus din Luca 12:56 şi să „deosebim vremea de acum."

MISTERUL CE PLANEAZĂ ASUPRA RUSIEI

Adevărul este că schimbări extraordinare sunt în curs în Rusia şi în fosta Uniune Sovietică – schimbări care sugerează cu putere că împlinirea profeției lui Ezechiel este tot mai aproape. Dați-mi voie să vă descriu câteva dintre schimbările importante pe care le-am observat din proprie analiză în ultimele două decenii.

Prima mea călătorie în Rusia a fost în vara lui 1986, când mai exista încă Uniunea Sovietică. Mihail Gorbaciov venise de curând la putere. Trei prieteni din facultate şi cu mine am aplicat pentru vize la ambasada sovietică de la Washington, explicându-le că doream să aflăm mai multe despre această „ghicitoare învelită în misterul din interiorul unei enigme", după cum numise Winston Churchill cândva Rusia. Şi era adevărat. Ne doream în realitate să vedem Kremlinul şi locuitorii săi prin cele trei lentile ale politicului, economicului şi Scripturii. Dar aveam şi altă agendă. Urma să participăm la un proiect de misiuni clandestine numit Steaua Nordului, condus de Campus Crusade for Christ, pentru a introduce Biblii în Uniunea Sovietică şi a ne mărturisi credința în Cristos studenților cu care urma să ne întâlnim.

Douăzeci de ani mai târziu încă îmi amintesc cu putere exact sentimentul de anxietate şi încântare pe care l-am simțit când am luat trenul din Viena – Austria, prin Cehoslovacia şi am ajuns la granița *Sovietsky Soyuz*, Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. Ca şi când aş fi jucat într-un film, brusc m-am trezit privind la nişte ziduri păzite, la sârmă ghimpată, câini ciobănești, soldați ce păreau fioroşi – mulți la fel de tineri ca şi mine, şi pe atunci nu aveam decât nouăsprezece ani – înarmați cu mitraliere şi care juraseră să protejeze societatea lor atee de orice religie, luate aspru în derâdere, considerate drept „opiu pentru popor".

În timp ce ofițerii grăniceri îmi verificau paşaportul şi bagajele, m-am rugat propria-mi versiune a rugăciunii contrabandistului, devenită faimoasă prin Fratele Andrei, care a ajutat ca milioane de Biblii să ajungă la oamenii captivi în spatele Cortinei de Fier în timpul celor mai geroase zile ale Războiului Rece. *„Doamne Isuse, cât timp ai fost pe pământ, ai făcut ochii orbilor să vadă. Te rog acum să orbeşti ochii*

aceştia văzători, ca să pot duce Cuvântul Tău unor oameni care nu au auzit niciodată vestea cea bună a mântuirii Tale. "În ziua aceea, ca şi în atât de multe altele după aceea, Dumnezeu a dovedit încă o dată că este un Dumnezeu care ascultă şi răspunde la rugăciuni.

În mod remarcabil, am reuşit să intrăm în țară fără niciun incident, şi în următoarele patru săptămâni ne-am mărturisit credința şi am dăruit toate Bibliile în Moscova, în L'vov (un oraş în Ucraina, nu departe de Cernobîl, care numai ce fusese pârjolit), şi în trei oraşe predominant islamice din Asia Centrală – Taşkent (capitala Uzbekistanului), Alma-Ata (acum numită Almatia, capitala Kazahstanului) şi Frunze (acum numit Bişkek, capitala Kîrgîzstanului). Ceea ce am văzut, ne-a uluit. Ocazional, am avut privilegiul de a întâlni credincioşi în secret în biserici subterane mici, dar atât de pline de viață, şi am strâns amintiri pe care le prețuiesc enorm de atunci încoace, pentru că aceştia erau, în ochii mei, adevărații eroi ai credinței creştine. Dar în acelaşi timp, am văzut cu ochii noştri biserici care au fost transformate în muzee ale ateismului. Am fost martorii sărăciei lucii materiale şi spirituale din această țară. Mai mult, am observat ezitarea de pe fața majorității oamenilor de a petrece timp cu nişte americani, de teamă că ar putea fi apoi hărțuiți sau închişi de poliția secretă.

Şi dacă asta nu era destul, am simțit pentru puțin timp gustul amar al represiunii religioase, pe care pe atunci majoritatea ruşilor o cunoşteau de o viață întreagă. De două ori eu şi prietenii mei am fost reținuți de KGB şi am fost interogați pe îndelete cu privire la cine suntem, de ce ne aflăm acolo şi de ce încălcam legile sovietice, astfel expunându-ne riscului de a fi închişi sau deportați. De fiecare dată, prin harul lui Dumnezeu, am fost eliberați fără nicio acuzație. Ambele experiențe încă se regăsesc printre cele mai îngrozitoare şi terifiante experiențe de care am avut parte vreodată. Cu toate acestea, în acelaşi timp experiențele acestea m-au ajutat să înțeleg – la o scară foarte mică şi într-un mod foarte personal – lucrul la care se referea preşedintele Reagan când descria Uniunea Sovietică drept ținta răului în lumea modernă, ale cărei ultime capitole erau scrise chiar atunci, şi lucrul despre care vorbea Isus Cristos când a promis că „[Eu] voi zidi Biserica Mea, şi porțile Locuinței morților [iadului] nu o vor birui" (Matei 16:18, KJV).

Un astfel de sistem al răului nu putea supraviețui mult, am început să-mi dau seama. Cum ar fi şi putut? Guvernul sovietic se îndrepta în sens opus adevărurilor fundamentale legate de natura şi comportamentul uman pe care lumea liberă le găsea evidente: faptul că eram înzestrați de către Creatorul nostru – nu de stat, şi în mod particular de statul comunist – cu anumite drepturi inalienabile, incluzând dreptul la viață, libertate şi fericire. Chiar şi mai important, Kremlinul luase o poziție direct opusă lui Dumnezeu, cea mai prostească şi obtuză atitudine din câte există. Mai devreme sau mai târziu, guvernul Rusiei era sortit să ajungă un morman de cenuşă, în timp ce biserica din Rusia nu doar că avea să supraviețuiască, dar chiar să crească.

„Dumneavoastră şi colegii dumneavoastră spuneți că nu aveți niciun dumnezeu", i-am spus odată unui ofițer KGB care ne interoga. „Dar asta nu e adevărat. Voi vă închinați în fața altarului marxism-leninismului. Voi îl considerați pe Vladimir Lenin drept salvatorul societății sovietice. Noi ne ducem la Moscova să-l vedem pe acest Lenin căruia vă închinați, dar care se află încă în sicriul lui. Noi însă ne închinăm Dumnezeului celui viu, Dumnezeului adevărat. Duceți-vă la Ierusalim. Vizitați mormântul lui Isus Cristos. El nu-i acolo. A înviat. A învins moartea şi spune tuturor celor care sunt dispuşi să asculte: «Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» Într-o bună zi, sperăm noi, voi şi toți cei din țara voastră veți şti şi veți experimenta dragostea lui Cristos şi planul Lui pentru viața voastră. Până atunci, ne vom ruga pentru dumneavoastră în fiecare zi."

Şi vorbeam cât se poate de serios. Pentru că eram într-o țară a cărei religie de stat era lipsa religiei, o țară responsabilă de moartea a zeci de milioane de oameni în secolul douăzeci, o țară care a subjugat cea mai mare parte a continentului la o tiranie atee, o țară din care bunicii şi străbunicii mei evrei ortodocşi au avut norocul să scape, dar în urma lor au rămas milioane de alți evrei şi creştini care au continuat să sufere una din cele mai aspre persecuții religioase din istoria omenirii. Cu toate acestea, pe cât de ispititor era să îi blestemăm pe sovietici pentru tot răul pe care-l săvârşiseră, ca urmaşi ai lui Cristos nu am putut. Pentru că în Matei 5:43-44, Isus a spus limpede: „Ați auzit ce

s-a spus: «Să-l iubeşti pe aproapele tău şi să-l urăşti pe vrăjmaşul tău.» Dar eu vă spun, iubiți pe vrăjmaşii voştri şi rugați-vă pentru cei care vă prigonesc."

Ne-am străduit să ascultăm acele cuvinte, cât am putut de bine, rugându-ne pentru ca acel sistem totalitar să se prăbuşească şi Evanghelia să poată pătrunde în această țară. Ceea ce nu ne-am dat noi seama a fost cât de repede aveau rugăciunile noastre să fie ascultate.

Pe când m-am întors în cele din urmă la Moscova la sfârşitul verii din anul 2004, totul se schimbase. Imperiul Răului se prăbuşise. Uniunea Sovietică nu mai exista. O epocă cu totul nouă era în curs. Dar cumva, enigma din jurul Rusiei a rămas.

Nu există nicio îndoială că ruşii au devenit semnificativ mai liberi după ce steagul sovietic a fost pentru ultima oară coborât în bernă de deasupra Kremlinului în ziua de Crăciun a anului 1991, şi nicăieri acest lucru n-a fost mai evident decât în viața religioasă a țării. Dacă la un moment dat fusese ilegal pentru mine să-mi mărturisesc credința în Cristos, în 2004 am avut posibilitatea de a vorbi în public în una din bisericile evanghelice cu cea mai mare creştere din Rusia. Şi cum în acest moment nu mai era ilegal să distribui Cuvântul lui Dumnezeu în Rusia, am putut să văd cu ochii mei cum Bibliile şi literatura creştină pătrundea în Rusia din toată lumea, precum şi faptul că acum acestea se tipăreau în mod legal în interiorul granițelor Rusiei. Astfel că între 1992 şi 2002, Josh McDowell – el însuşi un ateu devenit evanghelist – şi echipa lui au distribuit aproape 20 de milioane de Biblii şi cărți creştine în interiorul fostei Uniuni Sovietice prin misiunea Campus Crusade for Christ.[9]

Dar cu cât petreceam mai mult timp la Moscova, cu atât mi-a fost tot mai clar că valul de libertate se apropia de sfârşit. Sezonul remarcabil de libertate politică, economică şi religioasă care începuse odată cu insistențele curajoase ale lui Boris Elțin pentru piața liberă şi pentru alegeri libere, se apropia în mod sistematic de sfârşit sub regimul succesorului lui Elțin, ales cu mare grijă, Vladimir Putin. Iar Occidentul părea să nu dorească sau era incapabil să facă ceva în această privință ori să vadă implicațiile profetice.

FURTUNA TOT MAI AMENINȚĂTOARE

Miercuri, în data de 1 septembrie 2004, mă aflam cu tata în Moscova, făcând cercetări pentru *The Ezekiel Option*. În acel moment, scrisesem deja circa două-treimi din roman. Capitolul introductiv începea cu nişte teroriști ceceni care reuşeau să deturneze un avion rus.

Până la urmă, realitatea s-a dovedit mai crudă decât ficțiunea – o temă obişnuită în viața mea de când începusem să scriu aceste cărți.

Din camera mea de hotel aflată la câteva străzi de Kremlin, am postat un articol pe blogul meu, oferind câteva detalii asupra unor evenimente care aveau loc în jurul nostru:

> Cu trei zile înainte să plecăm din Washington spre Moscova, teroriştii ceceni au deturnat două avioane ruseşti, reuşind să omoare 90 de cetățeni nevinovați.
>
> Noaptea trecută – la exact o săptămână de la atacurile cu avioane – o femeie din Cecenia, o sinucigaşă cu bombă s-a aruncat în aer într-o stație de metrou, aflată la doar câteva străzi de hotelul nostru, reuşind să ucidă 10 persoane, şi rănind alte 50.
>
> Astăzi, teroriştii ceceni au ocupat o şcoală în sudul Rusiei şi în momentul în care scriu acest articol țin ostatici 400 de ruşi, inclusiv sute de elevi. Măsurile de securitate s-au înăsprit substanțial aici, în capitala țării, precum şi în tot restul țării.

Nimeni nu ştia în acel moment cât avea să dureze valul de teroare. Întrebarea din mintea tuturor era dacă preşedintele rus era pregătit pentru slujba de a-şi apăra țara.

> [Putin] a câştigat realegerile cu un procent sovietic de 71% din totalul voturilor. Şi-a aruncat oponenții politici în închisoare, i-a alungat în exil sau a reuşit să-i reducă la tăcere prin şantaj. În esență, a desființat orice rapoarte negative despre sine de la televiziunea națională. Ultimul articol din Moscow Times de azi dimineață: un ziar mic cu un tiraj de numai 10.000 de exemplare, este amenințat că va fi închis de

către Kremlin pentru că publică articole cu tentă critică la adresa lui Putin.

Imaginea pe care Putin a încercat să o prezinte este una a stabilității. Alegeți-mă pe mine şi voi fi aspru – aspru cu teroriştii, aspru cu oligarhii miliardari, aspru cu mafia rusă. Da, vă voi deposeda de libertăți şi vă voi ignora reformatorii democratici. Dar aveți nevoie de mine, pentru că eu voi împiedica Rusia să se dezintegreze. Dar în discuțiile purtate cu analiştii politici de aici... auzim iar şi iar o temă constantă: oare chiar a fost înțeleaptă înțelegerea făcută de popor cu Putin?

Libertățile personale sunt din ce în ce mai îngrădite. Putin îşi autocentralizează toată puterea. Devine noul Țar al noii Rusii.[10]

Treisprezece zile după ce am postat acest articol pe blogul meu, Putin a reuşit să uimească lumea centralizând şi mai mult puterea, folosindu-se de pretextul unor atacuri teroriste pentru a dezvălui planurile unui sistem politic „radical restructurat" în care se punea capăt alegerilor directe ale celor optzeci şi nouă de guvernatori regionali şi în schimb el avea să fie cel care avea să-i numească.

„În condițiile de față, sistemul puterii executive în țară trebuie nu doar adaptat pentru operarea în situații de criză, dar trebuie şi restructurat radical pentru a întări unitatea țării şi a preveni crize viitoare, a declarat Putin la o întâlnire televizată şi transmisă național în Kremlin. Cei care instigă, organizează şi pun în aplicare acte de terorism urmăresc dezintegrarea țării, distrugerea statului și ruinarea Rusiei."[11]

Critica la adresa acaparării puterii fără nicio ruşine a fost rapidă şi severă.

„Este începutul unui *coup d'etat* [puci – n.trad.] constituțional, a afirmat Serghei Mitrohin despre partidul Iabloko prodemocrat din Rusia. Este un pas spre dictatură... Aceste măsuri nu au nimic de-a face cu lupta antiteroristă."[12]

Viktor Pokmelkin, un alt membru prodemocrat din Duma statului (parlamentul minor din Rusia), a numit planul lui Putin o dovadă a

restaurării „managementului imperial" şi a atras atenția: „Astăzi s-a comis o greşeală foarte gravă. Greşeala aceasta este o amenințare la adresa viitorului statului rus."[13]

Vladimir Tihonov, guvernatorul regiunii ruse Ivanovo, a descris planul lui Putin drept „nedemocratic şi neconstituțional".[14]

Fostul lider sovietic Mihail Gorbaciov a numit planul drept „un pas înapoi de la democrație" şi a avertizat că, „sub mottoul războiului declarat terorismului", Putin „limitează drastic libertățile democratice" şi „cetățenii [sunt] deposedați de oportunitatea de a-şi exprima direct atitudinea față de această guvernare".[15]

Chiar şi fostul preşedinte Boris Elțin – omul care l-a promovat pe Putin – a avertizat: „Nu ar trebui să ne permitem să ne îndepărtăm de litera sau de spiritul unei constituții pe care țara a adoptat-o într-un referendum național... Sugrumarea libertăților, desființarea drepturilor democratice – asta nu poate însemna decât că terorismul a avut câştig de cauză."[16]

Desigur, aceste critici nu au avut niciun efect. Planul lui Putin a trecut cu succes de parlament, în cadrul căruia două treimi din membrii erau deja controlați de Kremlin.[17]

Iar Putin era abia la început.

În octombrie, *Washington Post* raporta că republica exsovietică a Belarusului „a organizat un referendum pentru numirea puternicului Alexander Lukashenko, care deja fusese de acord să-şi reunească țara cu Rusia, ca preşedinte pe viață. Un exit-poll condus de Gallup Organization a demonstrat că propunerea a fost respinsă. Dar când autoritățile belaruse au anunțat că hotărârea fusese luată cu 77% din voturi, Rusia a numit votul corect şi liber."[18]

Între timp, în fosta republică sovietică Ucraina, Putin îl susținea agresiv pe Viktor Ianukovici, un prieten apropiat al Kremlinului, pentru a fi următorul preşedinte al țării şi prim-ministru împotriva candidatului prodemocrat Viktor Iuşcenko. Putin l-a lăudat în mod repetat pe Ianukovici. Ba chiar a călătorit până în Ucraina de două ori pentru a face campanie electorală în favoarea acestuia. Televiziunea națională a Rusiei l-a susținut fervent pe Ianukovici, şi toate acestea puteau fi urmărite în direct de ucrainenii din vecinătate. Rusia chiar a „suplinit jumătate din cei 600 de milioane de dolari pe care Ianukovici

i-a cheltuit în campania sa electorală – incluzând şi o plată de 200 de milioane din partea colosului energetic Gazprom, controlat de Kremlin", raporta *Washington Post*.

„În schimb, continua articolul din *Post*, la ultima lor întâlnire, Ianukovici i-a promis lui Putin că avea să pună capăt politicii Ucrainei de a deveni membră NATO, avea să promoveze o politică a frontierelor deschise şi a cetăţeniei duble pentru ruşi şi ucraineni, că avea să facă din rusă a doua limbă oficială a ţării şi va înainta cererea de membralitate a Ucrainei la World Trade Organization sub pretextul formării unui „singur spaţiu economic", iniţiativa lui Putin de a crea o nouă uniune cu Ucraina, Belarus şi Kazahstan."[19]

Până în noiembrie, Iuşcenko – care era mult subfinanţat – şi care a fost în mod misterios otrăvit în timpul campaniei sale, fapt care a dus la desfigurarea chipului său atât de telegenic anterior – a reuşit să-l învingă la mustaţă pe omul lui Putin. Dar Putin a solicitat organizarea unui tur de scrutin eliminator, ca apoi să-l numească pe Ianukovici câştigător, şi a cerut ca Occidentul să nu se amestece. Dar opoziţia a reacţionat – iscând ceea ce a devenit cunoscut drept Revoluţia Portocalie, când sute de mii de ucraineni au luat cu asalt străzile pentru a cere alegeri libere şi corecte. În cele din urmă, alegerile au avut loc corect, iar Iuşcenco a fost câştigător în cele din urmă, însă planurile lui Putin de a reface Imperiul Rus bucată cu bucată a fost dat în vileag.[20]

Până la sfârşitul anului, întrebarea „Încotro se îndreaptă Rusia?" devenea tot mai clară – şi mai tulburătoare. Vineri, 3 decembrie 2004, în timp ce aduceam ultimele retuşuri romanului *The Ezekiel Option*, am postat următorul articol pe weblog-ul meu:

> În septembrie, am fost zece zile în Rusia pentru a face muncă de cercetare pentru următorul meu roman. M-am întâlnit cu un membru senior al Dumei de Stat, cu oficiali seniori de la ambasada SUA, cu analişti politici ruşi de frunte şi cu şeful biroului de la Moscova al New York Times şi un reporter economic de la Times.
>
> Tuturor acestora le-am descris un scenariu posibil:

o lovitură de stat din partea unei grupări fasciste, ultranaționaliste în Moscova conduce la asasinarea liderului democratic ales în Rusia şi aduce la putere un dictator care dispune de arme nucleare, incitat de putere să pornească o nouă şi periculoasă confruntare cu Occidentul. Unul câte unul, fiecare dintre ei mi-apus că nu este nevoie de o lovitură de stat; dictatorul se află deja la putere. Şi aşa şi este.

În ultimele circa optsprezece luni, Vladimir Putin a dat constant înapoi ceasul democrației din Rusia, centralizând puterea înapoi în Kremlin şi metamorfozându-se încet într-un țar atotputernic.

A naționalizat rețelele de televiziune din Rusia; a aruncat în închisoare oponenți politici, pe baza unor acuzații dubioase; a amenințat mereu să naționalizeze una din cele mai mari companii petroliere ale Rusiei; a anunțat că guvernatorii ruşi nu vor mai fi aleşi de către popor, ci vor fi numiți de Kremlin; şi a sprijinit constant un candidat prezidențial în Ucraina, chiar şi după ce observatorii internaționali au protestat că acest candidat încerca să fraudeze alegerile.

Între timp, Putin furnizează centrale de producere a energiei nucleare, combustibil şi tehnologie nucleară Iranului – celui mai periculos stat susținător al terorismului de pe planetă. Tot el a anunțat o creştere cu 40 % a bugetului militar rus şi, de curând, dezvoltarea unei noi clase de proiectile nucleare strategice în Rusia.

„Nu doar că efectuăm cercetări şi testăm cu succes cele mai noi sisteme de proiectile nucleare, le-a spus Putin comandanților din Ministerul Apărării, potrivit New York Times (17 noiembrie 2004). Sunt convins că în anii următori vom fi înarmați cu aceste sisteme. Sunt sisteme şi dispozitive pe care celelalte state înarmate nuclear nu le au şi nici nu le vor avea în anii imediat următori."

The Times a adăugat că despre forța militară a Rusiei „se raportează că a încercat să-şi perfecționeze proiectilele

balistice pe uscat şi pe mare cu focoase care ar putea eluda un sistem de apărare antiproiectile, precum cel construit de administrația Bush."

Ceea ce ne aduce în prezent.

În timpul unei cuvântări din India, Putin a atacat Washingtonul, acuzând administrația Bush că urmăreşte să instaureze „o dictatură a afacerilor internaționale".

„Chiar dacă împachetăm dictatura într-o expimare frumoasă, pseudo-democratică, nu va fi îndeajuns pentru a rezolva problemele de sistem", a afirmat Putin în New Delhi.

Dictatură?

Este clar că situația din Rusia nu este nici pe departe aşa de rea în prezent cum a fost în timpul Războiului Rece. Iar Putin a făcut unele lucruri bune; spre exemplu, a sprijinit eforturile SUA în războiul împotriva terorismului; a permis avioanelor SUA şi NATO să survoleze spațiul aerian de pe teritoriul rus, sprijinind astfel eforturile de război în Afganistan; s-a opus dar nu a încercat direct să împiedice războiul declarat de SUA Irakului; şi planul său de reducere a taxelor la 13%, pe lângă alte reforme economice pozitive economiei de piață, au ajutat, de fapt, economia rusă să crească semnificativ în ultimii ani şi să atragă fonduri de investiții şi companii străine din SUA şi Occident.

Acestea fiind spuse, tendința este per ansamblu tulburătoare. Rusia se îndreaptă în direcția greşită. Putin este un dictator în devenire.[21]

Şi se pare că nu eram singurul de această părere. Un număr tot mai mare de jurnalişti, de echipe editoriale şi de observatori ai Kremlinului, atât din interiorul cât şi din exteriorul Rusiei, au unit aceleaşi puncte pe care le-am unit şi eu. Şi continuă să o facă, dacă e să ne luăm după următoarele titluri:

ȚARUL VLADIMIR

Boston Globe, 15 SEPTEMBRIE 2004

RUSIA MERGE DE-A-NDĂRATELEA?

Commentary, OCTOMBRIE 2004

VIITORUL RUSIEI ESTE OARE DEMOCRAȚIA? PUTIN STÂRNEŞTE DIN NOU ÎNDOIELILE

USA Today, 29 NOIEMBRIE 2004

PUTIN AŞAZĂ RUSIA PE DRUMUL CĂTRE FASCISM

Omaha Herald, 16 DECEMBRIE 2004

ALUNECAREA RUSIEI SPRE DICTATURĂ:

Regimul lui Putin se aseamănă cu cel al lui Weimar în Germania

Los Angeles Times, 9 IANUARIE 2005

IMPERIUL CONTRAATACĂ

Un Kremlin plin de încredere se întoarce

Newsweek, 30 IANUARIE 2006

PUTIN AL RUSIEI RECLAMĂ ROLUL DOMINANT ÎN FOSTA UNIUNE SOVIETICĂ

Associated Press, 20 MARTIE 2006

PUTIN, ÎN PROPRIILE-I CUVINTE

Vladimir Putin a fost instruit de KGB şi cândva a fost spionul de vârf al Rusiei, însă în mod surprinzător nu a ascuns deloc obiectivele sale pe termen lung sau strategia la care va recurge pentru a le atinge. Ba dimpotrivă, a fost foarte franc pentru cei care îl urmăresc şi îl ascultă cu atenție.

În 1999, spre exemplu, Reuters a prezentat următorul titlu: **„Premierul rus jură să reconstruiască puterea militară."** Putin, pe atunci premier sub conducerea lui Elțin, tocmai ținuse un discurs în care declara că „guvernarea a început să reconstruiască şi să întărească forța militară a statului, pentru a răspunde noilor realități geopolitice,

atât amenințărilor interne cât şi celor externe." Şi-a îndreptat în mod special atenția asupra „noilor amenințări [care] au apărut la granițele noastre de sud". Putin a anunțat de asemenea şi o creştere cu 57 % a cheltuielilor militare în anul 2000.[22]

Nici n-a apucat bine Elțin să plece, că Putin şi-a reiterat jurământul de a reconstrui maşinăria militară considerabil slăbită. „Țara noastră, Rusia a fost cândva un stat mare, puternic, o forță, declara el în ianuarie, 2000, şi este evident faptul că acest lucru nu este posibil în prezent dacă nu avem forțe armate puternice, forțe armate serioase."[23]

Putin s-a ținut de cuvânt. Gândiți-vă la anul 2004.

În ianuarie, Putin ordona cele mai mari manevre ale forțelor nucleare ruse din ultimele două decenii, folosind bombe strategice, lansând proiectile de croazieră, testând proiectile balistice şi trimițând noi sateliți de spionaj pe orbită, în ceea ce analiştii au descris drept „o imitație a unui atac nuclear împotriva Statelor Unite".[24]

În februarie, Putin a insistat că „Rusia nu are şi nu poate avea obiective agresive de ambiție imperialistă". Cu toate acestea a ordonat îmbunătățiri dramatice la nivel militar rus, pentru a obține „o armată şi o marină mai capabilă de luptă", determinând una din cotidienele chineze de frunte să îşi facă griji de „învierea forței militare ruse".[25]

În august, Putin a ordonat o creştere cu 40 % a bugetului apărării ruse, incluzând noi aeronave de luptă, noi proiectile şi două noi divizii de armată.[26]

În decembrie, când criza alegerilor din Ucraina încă nu se liniştise, sub pretextul unei testări, Putin a ordonat lansarea unui proiectil balistic intercontinental provenit din timpul Războiului Rece, cunoscut ca Satan SS-18, fiind prima oară când Rusia a lansat un astfel de proiectil de la prăbuşirea Uniunii Sovietice.[27]

Despre refacerea forțelor militare convenționale şi a forțelor proiectilelor nucleare strategice, Vladimir Putin a ținut un discurs la 25 aprilie 2005, care cred că se califică printre cele mai periculoase declarații prezidențiale ale timpurilor noastre.

„În primul rând, a declarat domnia sa, merită să recunoaştem că desființarea Uniunii Sovietice a fost cea mai mare catastrofă geopolitică a secolului. Iar pentru poporul rus, aceasta a devenit o

adevărată tragedie. Zeci de milioane dintre cetățenii noştri s-au trezit în afara granițelor ruse."

Putin a continuat argumentând că întrucât Rusia era în continuare „foarte puternic" amenințată de terorism, Kremlinul trebuia să rămână ferm pentru eradicarea acestei terori. „Momentul în care ne manifestăm slăbiciunea sau lipsa coloanei vertebrale, pierderile noastre vor fi incomensurabile." Apoi a insistat asupra faptului că Rusia trebuia să rămână „conectată" la „fostele republici din URSS." Argumentul său a fost acela că Rusia şi vecinii săi au „un singur destin istoric" împreună şi a afirmat că doreşte să „sincronizeze pacea şi parametrii proceselor de reformă" din Rusia şi din acele foste republici sovietice.[28]

Gândiți-vă pentru o clipă ce spune un astfel de discurs despre lentilele prin care îşi priveşte liderul Rusiei propria țară şi lumea întreagă. Atunci când Vladimir Putin priveşte peste vasta întindere a secolului douăzeci, nu este atât de preocupat de cele 20 de milioane de persoane care şi-au găsit sfârşitul sub regimul tiranic al lui Stalin. Sau de cei 6 milioane de evrei care au murit în Holocaust sub conducerea lui Adolf Hitler. Sau de cei 3 milioane care au murit pe câmpurile de execuție în Cambodgia, sub conducerea lui Pol Pot. Ci mai degrabă consideră că dezintegrarea Imperiului Răului reprezintă „cea mai mare catastrofă geopolitică a secolului" şi că reintegrarea şi sincronizarea acestuia sunt o chestiune de „destin istoric".

Un astfel de atașament față de un imperiu atât de crud şi criminal ar fi înfiorător dacă ar fi verbalizată de liderul *oricărei* țări care deține 10.000 de proiectile nucleare. Dar e cu atât mai înfiorător când cel care-l manifestă este tocmai liderul Rusiei, o țară pe care Scriptura o descrie ca având ambiții de expansiune în perioada din urmă.

Cu toate acestea, nu era prima oară când Putin îşi dădea în vileag concepțiile şi ambițiile în această privință. În 2000, trei jurnalişti ruşi – Natalia Ghevorkian, Natalia Timakova şi Andrei Kolesnikov – au publicat *La persoana întâi*, din punctul meu de vedere cea mai importantă carte scrisă vreodată despre Putin. E importantă nu atât pentru că aceşti jurnalişti şi-au exprimat propria opinie sau propria analiză cu privire la Putin, cât pentru că aceştia l-au lăsat pe Putin să vorbească singur. L-au intervievat pe Putin în şase

sesiuni separate. Fiecare interviu a durat circa patru ore. Cartea nu este decât o transcriere, iar când încercăm să înțelegem ambițiile şi abordarea lui Putin, cartea aceasta este o mină de aur a serviciilor secrete.[29]

- **Putin despre misiunea sa în viață:** „Misiunea mea istorică", a insistat el, este să opresc „colapsul URSS-ului" (pag. 139). În acest sens, a jurat să „consolideze forțele armate, Ministerul de Interne, şi FSB-ul [succesorul KGB-ului, poliția secretă a Uniunii Sovietice]" (pag. 140). „Dacă pot opri Rusia de la colaps, atunci voi avea de ce să fiu mândru" (pag. 204).
- **Despre stilul său:** „Toți spun că sunt aspru, chiar brutal, a recunoscut Putin, fără să conteste vreodată astfel de calificative. Un câine simte când cineva se teme de el, şi muşcă. [...] Acelaşi lucru se aplică [în abordarea duşmanilor cuiva]. Dacă devii nervos, ei îşi imaginează că ei sunt mai puternici. Un singur lucru funcționează în astfel de situații – să fii ofensiv. Trebuie să ataci primul şi să-l loveşti cu atâta putere pe oponentul tău, încât să nu se mai poată ridica în picioare." (pag. 168).
- **Despre țari:** „Încă de la bun început, Rusia a fost creată ca un stat supercentralizat. Acest lucru este practic înscris în codul său genetic, şi în mentalitatea poporului său", a afirmat Putin, adăugând: „În anumite perioade de timp... în anumite locuri... în anumite condiții... monarhia a jucat şi continuă până în prezent să joace un rol pozitiv... Monarhul nu trebuie să-şi facă griji dacă va fi ales sau nu, sau pentru interesele politice meschine, sau cum să influențeze electoratul. Se poate gândi la soarta poporului, fără să se lase tulburat de trivialități" (pag. 186).
- **Cel mai interesant lider politic din istorie, după părerea sa:** „Napoleon Bonaparte" (pag. 194).
- **Despre ascensiunea sa de la funcția de spion la cea de preşedinte:** „În Kremlin, am o poziție diferită. Nimeni nu mă controlează acolo. Eu îi controlez pe toți ceilalți" (pag. 131).
- **Despre cei care-l critică:** „Să-i înfunde iadul" (pag. 140).

Putin a promis în repetate rânduri că nu va încerca să-şi prelungească mandatul odată ce se va încheia cel de-al doilea mandat al său în 2008, şi fiecare persoană pe care am intervievat-o în Rusia în 2004 – inclusiv fiecare personalitate politică şi diplomat cu care am vorbit de la Ambasada Statelor Unite la Moscova – mi-au spus că au crezut că avea să plece în pace atunci când avea să fie momentul. Dacă va proceda cu adevărat aşa, Putin îi va preda succesorului său o putere executivă nemaiîntâlnită din perioada pre-Gorbaciov şi o dinamică ce sugerează un viitor cu o mai mare centralizare a puterii.

Dar cât de în serios ar trebui luate afirmaţiile lui Putin? În cel puţin şase ocazii distincte după ce a devenit preşedinte, a jurat să nu pună capăt alegerilor directe ale guvernatorilor regionali din Rusia şi să-i numească el însuşi. Cu toate acestea, în 2004, atunci când acest lucru i-a fost prielnic, exact asta a făcut.[30] De ce ar trebui să fie altfel cu promisiunea lui de a părăsi biroul prezidenţial în 2008?

Acum aflat în a şasea decadă a vieţii sale, Putin este încă un bărbat tânăr, aflat în culmea carierei sale, fără niciun fel de altă experienţă profesională în afara instruirii sale ca suprimator de dizidenţi şi un lider politic în ascensiune.[31] Dacă îi vine ideea să schimbe constituţia pentru a-şi permite rămânerea în post? Belarusul a procedat exact aşa în 2004 (şi preşedintele Alexander Lukashenko a fost „reales" în 2006 cu 83% din voturi).[32] Alte foste republici sovietice au procedat, la rândul lor, la fel, printre care Kazahstanul, Turkmenistanul şi Tadjikistanul.[33]

Dacă tot ce urmăreşte Putin este să caute un pretext pentru a deveni noul monarh rus? Oare ar fi suficiente o nouă şi teribilă serie de atacuri teroriste – poate similare cu criza ostaticilor din Beslan? Sau o tentativă de asasinare, sau tentativele unei lovituri de stat, sau noi revoluţii în fostele republici sovietice? Cum rămâne cu sondajele de opinie care indică faptul că, în absenţa lui Putin, cei doi candidaţi de frunte la preşedinţia Rusiei sunt ultranaţionalistul fascist Vladimir Jirinovski şi comunistul conservator Ghenadi Ziuganov?[34]

Ar putea „voinţa poporului rus" să fie suficientă? În 2004 numai 27 % dintre ruşi l-ar fi sprijinit pe Putin într-un al treilea mandat. (Poate din această cauză fiecare expert cu care am discutat respingea această posibilitate). Până în martie 2006 însă, numărul acestora a urcat la 47 %.[35]

Şi în plus, voturile pentru Stalin sunt la rândul lor în creştere. Întrebați dacă ar vota un dictator sovietic, în cazul în care acesta ar fi în viață şi ar candida în cursa electorală pentru preşedinție, în mod uimitor, un rus din patru ar spune în prezent că i-ar da votul. Şi asta deoarece două-treimi din poporul rus consideră că în prezent în țara lor este mai puțină ordine decât era în trecut, ca atare, își doresc o mână de fier care să cârmuiască, iar Putin se pare că le oferă exact asta.[36]

ÎNTREBAREA CEA MARE

Cu cât aflăm mai multe despre liderul rus, cu atât putem înțelege mai bine de ce aproape peste tot unde vorbesc în prezent, oamenii mă întreabă: „Este Vladimir Putin Gog? Este el liderul rus despre care prezicea Ezechiel că va ataca Israelul?"

Este o întrebare interesantă, dacă e să ținem cont de tendințele recente. Putin este fără îndoială perceput ca un țar în ascensiune. Iar el vorbeşte fără rezerve despre monarhia istorică a Rusiei. Centralizează puterea politică şi controlul în propriile sale mâini. Reconstruieşte forța militară a Rusiei în scop ofensiv. Vorbeşte despre colapsul Imperiului Malefic Sovietic ca despre o catastrofă şi vorbeşte despre restaurarea gloriei istorice a Mamei Rusii. El operează într-un climat social şi politic care pretinde tot mai mult un lider de talia lui Iosif Stalin. Mai mult, el stabileşte tot mai multe legături politice, economice şi militare cu fiecare dintre țările pe care Ezechiel le-a descris în viziunea sa despre viitor, după cum voi arăta în detaliu în următoarele două capitole.

Toate acestea fiind spuse, însă, nu putem trage nici concluzia categorică a faptului că Putin ar fi cel despre care a vorbit Ezechiel, dar nu îl putem nici exclude. Cel puțin nu încă. Trebuie să se mai întâmple câteva lucruri în Rusia şi în Orientul Mijlociu înainte să putem şti cu siguranță cum stau lucrurile. E posibil ca Putin să nu fie decât cel care pregăteşte scena pentru ascensiunea altei persoane.

CAPITOLUL 8: **TITLU VIITOR**

KREMLINUL SE ASOCIAZĂ „AXEI RĂULUI", ÎNCHEIND O ALIANȚĂ MILITARĂ CU IRANUL

La 4 mai 2006, vicepreşedintele Dick Cheney a ținut un discurs la o conferință în Vilnius, Lituania, care a înfuriat Kremlinul.

El a avertizat asupra faptului că, deşi America îşi doreşte să vadă Rusia manifestând o democrație sănătoasă şi plină de viață şi doreşte să o considere un partener de încredere în economia mondială, sub conducerea lui Vladimir Putin țara se afla în plin proces de anulare a tuturor câştigurilor din ultimul deceniu.

„În multe privințe ale societății civile – de la religie la mass-media, la grupurile de susținere şi la partidele politice – guvernul [rus] a restricționat incorect şi necorespunzător drepturile poporului său", a afirmat Cheney. De asemenea a avertizat asupra faptului că „niciun interes legitim nu este deservit atunci când țițeiul şi gazele naturale devin instrumente de şantaj şi intimidare, prin manipularea ofertei sau tentativele de a monopoliza transportul. Şi nimeni nu poate justifica astfel de acțiuni care subminează integritatea teritorială a unei țări învecinate sau care interferează cu mişcările democratice."

Liderii Rusiei au de ales, a explicat Cheney. Pot alege calea libertății şi a democrației sau pe cea a tiraniei şi agresiunii. A făcut

de asemenea observația că viitorul păcii şi securității în secolul al douăzeci şi unulea va fi profund afectat de deciziile pe care le va lua Moscova în anii următori şi a insistat ca liderii occidentali să rămână optimişti.

„Niciunul dintre noi nu crede că Rusia e sortită să devină duşman", a afirmat domnia sa.[1]

A fost un discurs mult-aşteptat, profund şi cu un raționament bun, şi m-am bucurat de alegerea Casei Albe de a transmite un astfel de mesaj plin de forță preşedintelui Putin şi consilierilor săi de frunte. Dar acea ultimă afirmație mi-a dat bătăi de cap, pentru că dacă cineva priveşte spre Rusia nu doar prin lentilele politice şi economice, ci şi prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, vedem că Rusia este, de fapt, sortită să devină un duşman al Occidentului, şi mai ales al Israelului, în parte datorită alianței sale cu Iranul.

Dați-mi voie să justific.

CE ANUME SĂ URMĂRIM

Un studiu atent al capitolului 38 din Ezechiel evidențiază clar faptul că într-o bună zi va apărea un lider rus care va porni un atac împotriva Israelului. Mai mult, aflăm că țarul Rusiei nu va ataca doar Israelul. Ci mai degrabă va forma o coaliție militară – în genul celei formate de Statele Unite atunci când a dorit să înlăture regimul lui Saddam Hussein în 2003. Aici Ezechiel ne oferă informații secrete precise. Cu toate că scria acum mai bine de 2.500 de ani, profetul evreu a fost capabil să ne spună ce anume trebuie să urmărim. De fapt, ne-a dat o listă detaliată de țări care se vor alătura în zilele din urmă Rusiei într-o coaliție împotriva lui Israel.

Prima țară specifică pe care a menționat-o ca parte a alianței ruse a fost Persia (Ezechiel 38:5). Până în 21 martie 1935, Persia a fost numele oficial al țării căreia în prezent îi spunem Iran. Dar în ultimii 2.500 de ani Rusia şi Iran nu au încheiat niciodată vreo alianță militară. Aceasta i-a determinat pe mulți sceptici să gândească: *Uite, Biblia habar nu are ce spune. Ruşii i-au urât dintotdeauna pe iranieni. Iranienii i-au urât dintotdeauna pe ruşi. Pur şi simplu nu se poate să formeze vreodată o alianță împotriva*

Israelului sau a altcuiva. Iar asta demonstrează faptul că Biblia este plină de erori.

O astfel de concluzie poate să le fi părut multora rezonabilă până de curând. Ruşii, la urma urmei, au ocupat de câteva ori pentru scurt timp porțiuni din partea de nord a Iranului: în secolul al nouăsprezecelea, în 1912, în timpul Primului Război Mondial şi între anii 1941 şi 1946. Însă Moscova nu a încheiat niciodată vreo alianță cu Iranul. Dimpotrivă, repetate ocupații ale sovieticilor a determinat Iranul să încheie o serie de alianțe militare cu Statele Unite pentru câteva decenii.

După ce Armata Roşie a părăsit Iranul în 1946, Teheranul a stabilit relații apropiate cu Statele Unite, când Mohammad Rezā Shāh Pahlavi (cunoscut în mod obişnuit drept „Şahul") a acceptat mult ajutor pe plan militar şi o mare cantitate de arme din partea americanilor, pentru a forma o contragreutate față de ambițiile sovietice de a prelua controlul zăcămintelor petroliere ale Iranului şi din restul Orientului Mijlociu.

În 1979, SUA a pierdut Iranul în timpul revoluției islamice, când Şahul a fost detronat şi forțat să meargă în exil, iar personalul Ambasadei americane a fost luat ostatic 44 de zile. Dar pe cât de serioasă a fost această lovitură pentru interesele Statelor Unite, ascensiunea lui Ayatollah Khomeini n-a creat deschiderea la care sperase Moscova – sau cea pe care o profețise Biblia. Khomeini, un om profund religios nu avea nicio intenție să creeze o alianță sau o înțelegere cu ateii din Nord. Mai mult, după ce sovieticii au invadat Afganistanul din vecini, în decembrie 1979, Khomeini s-a temut că Kremlinul urma să atace ulterior și Iranul.

În mod ironic, chiar Saddam Hussein a fost cel care l-a forțat pe Khomeini să înceapă să stabilească legături cu comuniştii. La sfârşitul anilor '80, Iranul suferea pe plan economic şi militar an după an, din cauza unui război irano-irakian brutal şi aparent fără sfârşit (1980-1988). Teheranul a avut nevoie de ajutor din partea unei superputeri, şi cu siguranță nu aveau de gând să se adreseze Washingtonului. Astfel că Khomeini şi mullahii s-au adresat în schimb Moscovei, imaginându-şi că dacă Mihail Gorbaciov îşi retrăgea trupele din Afganistan, nu avea de gând să le trimită în Iran.

APARIȚIA UNEI ALIANȚE MILITARE

În prezent, chiar şi cei mai sceptici cu privire la informațiile secrete furnizate de Ezechiel trebuie să recunoască faptul că pentru prima oară în istorie începe să se contureze o alianță între Rusia şi Iran.

Legături economice şi politice între Rusia şi Iran au început să se stabilească în mod continuu din anii '90. Legăturile militare s-au consolidat chiar şi mai rapid. Teheranul era disperat în a-şi reconstrui forțele după lungul război cu Irakul. Moscova era disperată după bani lichizi în urma prăbuşirii Uniunii Sovietice şi după un cap de pod spre Orientul Mijlociu atât de bogat în petrol.

O pereche făurită în iad.

Administrația Clinton a devenit tot mai preocupată, astfel că în 1995 a silit Rusia să semneze o înțelegere conform căreia Moscova avea să înceteze vânzarea de arme către Iran şi să promită că va finaliza furnizarea tuturor sistemelor armate vândute anterior Teheranului până la finele anului 1999. Dar înțelegerea semnată de vicepreşedintele Al Gore şi premierul rus Viktor Cernomirdin ar putea trece drept unul din cele mai puțin eficiente acorduri semnate vreodată. Vânzarea de arme către Iran între 1992 şi 2000 a ajuns la suma de 4 miliarde de dolari.[2]

Când Vladimir Putin a ajuns preşedinte, a abandonat rapid înțelegerea din 1995 cu americanii. În decembrie 2000, l-a trimis pe ministrul apărării Igor Sergheev la Iran pentru a se întâlni cu omologul său iranian Ali Shamkhani şi a începe negocierile unei noi şi dramatice relații militare între cele două țări. În martie 2001, Putin l-a primit pe preşedintele iranian Mohammed Khatami la Moscova. Khatami a fost primul lider iranian care a vizitat capitala rusă după cei douăzeci şi şapte de ani scurşi de la vizita Şahului.[3] Vizita a furnizat titluri de primă pagină în ziarele din toată lumea şi a fost o sursă de îngrijorare la Washington şi la Ierusalim.

În timpul vizitei sale de trei zile, Khatami a făcut un tur al centrelor nucleare ruse, al uzinelor de proiectile şi al comandamentului spațial al Rusiei. Putin, Khatami şi consilierii săi au accelerat de asemenea negocierile pentru o afacere pe zece ani, de vânzare de arme în valoare de mai multe miliarde de dolari între cele două state, în ciuda

avertismentelor Statelor Unite la adresa Kremlinului de a nu sprijini regimul islamic radical.[4]

De-a lungul timpului, natura relației cultivate de cele două state a devenit şi mai clară, după cum este evidențiat în titlurile mediei mondiale:

RUSIA PLĂNUIEŞTE ÎNFIINȚAREA ALTOR CINCI CENTRALE NUCLEARE ÎN IRAN

Washington Post, 27 IULIE 2002

O NOUĂ CALE FERATĂ FACE LEGĂTURA ÎNTRE RUSIA ŞI IRAN VIA AZERBAIDJAN

Agenția France-Presse, 22 MAI 2004

RUSIA PREFERĂ RUTA IRANULUI PENTRU EXPORT BRUT

Tehran Times, 14 IUNIE 2004

PUTIN: IRANUL NU PLĂNUIEŞTE SĂ CONSTRUIASCĂ ARME ATOMICE

Al Jazeera, 18 FEBRUARIE 2005

PUTIN SUSȚINE VÂNZAREA DE ARME SIRIEI ŞI IRANULUI

Associated Press, 28 APRILIE 2005

IRAN CONSIDERĂ RUSIA DREPT UN POSIBIL PARTENER PENTRU CONSTRUIREA A 20 DE CENTRALE NUCLEARE

MosNews.com, 7 SEPTEMBRIE 2005

KREMLINUL ESTE GATA SĂ APERE IRANUL

MosNews.com, 13 SEPTEMBRIE 2005

RUSIA SEMNEAZĂ ACORDUL DE VÂNZARE DE ARME IRANULUI ÎN VALOARE DE UN MILIARD DE DOLARI

Associated Press, 2 DECEMBRIE 2005

Ceea ce face ca aceste ştiri să fie tulburătoare este, desigur, faptul că Kremlinul vinde aceste arme convenționale şi furnizează combustibil nuclear, tehnologie şi susținere unuia dintre cele mai periculoase regimuri teroriste islamice radicale de pe fața pământului, o țară pe care preşedintele Bush a numit-o specific drept membră a Axei Răului.

Putin a încercat în mod repetat să-i asigure pe liderii mondiali că Iranul nu intenționează să construiască arme nucleare. Într-o întâlnire din februarie 2005 la Kremlin cu Hassan Rowhani, cel mai bun negociator nuclear al Iranului, Putin a insistat că „ultimii paşi ai Iranului în sensul convingerii noastre este că Iranul nu intenționează să construiască o armă atomică. În consecință, vom continua să cooperăm cu Iranul în toate privințele, inclusiv în ce priveşte energia nucleară."[5] Două luni mai târziu, în timpul unei conferințe în Ierusalim asupra acestei călătorii istorice în Israel – o premieră absolută pentru un lider rus – Putin a explicat faptul că „lucrăm împreună cu Iranul pentru a dezvolta un atom pentru finalizările paşnice şi suntem împotriva oricărui program care caută să doteze Iranul cu o armă atomică."[6]

Totuşi intențiile Iranului de a obține arme nucleare s-au născut cu mulți ani înainte. În cadrul cuvântării sale din ianuarie 1987 în fața comunității ştiințifice nucleare a Iranului la Teheran, Ali Khamenei, pe atunci preşedintele Iranului (şi care mai târziu ajungea Liderul Suprem al Iranului, Ayatollahul Khamenei, după moartea Ayatollahului Khomeini) a stabilit o legătură directă între programul nuclear al Iranului şi securitatea națională a Iranului şi a subliniat iminența înarmării nucleare cât mai rapid cu putință.

„În ce priveşte energia atomică, avem nevoie de ea acum, a spus Khamenei. Națiunea noastră a fost întotdeauna amenințată din afară. Cel mai mic lucru pe care-l putem face în privința acestui pericol este să îi anunțăm pe duşmanii noştri că ne putem apăra. De aceea, fiecare pas pe care-l poți face în acest sens este pentru apărarea țării tale şi pentru progres. Având toate acestea în minte, trebuie să lucrezi asiduu şi cât de poate de rapid."[7]

La 6 octombrie 1988, într-o adresă către Gărzile Revoluționare

Islamice, Ali Akbar Hashemi-Rafsanjani a făcut şi mai clare intenţiile nucleare ale ţării.

„Ar trebui să ne echipăm complet atât în utilizarea ofensivă cât şi în cea defensivă a armelor chimice, bacteriologie şi radiologice. De aici înainte, ar trebui să faceţi uz de oportunitate şi să duceţi această sarcină la îndeplinire."[8] În 1989, Rafsanjani a fost ales preşedinte al Iranului, funcţie pe care a deservit-o până în 1997.

Ca să nu mai existe nicio îndoială, Rafsanjani a fost chiar şi mai provocator în lumina atacurilor teroriste asupra New Yorkului şi a Washingtonului. La 14 decembrie 2001, serviciul de presă iranian a publicat un articol cu titlul: **„Rafsanjani afirmă că musulmanii ar trebui să folosească arme nucleare împotriva Israelului."**[9]

Potrivit acestui articol, Rafsanjani a afirmat că un atac nuclear ar „anihila Israelul", în timp ce Iranul ar „suferi doar nişte daune". A spus: „Dacă vine ziua când lumea islamică va fi echipată cu armele pe care Israelul le are în posesie, strategia colonialismului ar intra într-un impas, datorită faptului că lansarea unei bombe atomice ar şterge de pe faţa pământului tot ce există în Israel, dar nu ar produce decât câteva daune în lumea islamică." Articolul sublinia „nu doar că discursul domnului Hashemi-Rafsanjani e cel mai puternic mesaj antiisraelian, dar de asemenea se întâmplă pentru prima oară când un lider proeminent al Republici Islamice sugerează în mod făţiş folosirea unei arme nucleare împotriva statului evreiesc."

Pentru a împlini o astfel de misiune, Rafsanjani a candidat din nou la alegerile prezidenţiale în 2005. A fost învins de Mahmoud Ahmadinejad, care era chiar şi mai conservator şi mai antisemit decât el – şi care a jurat să accelereze programul de înarmare nucleară a Iranului – chiar în ziua în care se lansa *The Ezekiel Option.*

Sincronizarea între victoria lui Ahmadinejad şi lansarea cărţii a fost suficient de ciudată, dar chiar şi mai ciudate s-au dovedit a fi similarităţile între evenimentele prezentate în roman și realitatea din Iran.

La pagina 333 a ediţiei broşate a romanului *The Ezekiel Option*, liderul meu iranian fictiv are un îndemn de anihilare a Israelului, spunând: „Lumea trebuie să înţeleagă – sioniştii trebuie smeriţi. Moarte Israelului... Această tumoră evreiască canceroasă este cea mai

periculoasă amenințare de pe fața pământului. Însă Noaptea Evreilor a ajuns aproape la sfârşit. Allah, te implorăm, anihilează-i cu mânia Ta.“ La pagina 358, un învățat islamic fictiv care sprijină Iranul în lupta sa împotriva Israelului avertizează că „Allah nu este de partea evreilor. El nu se va lăsa batjocorit de afirmațiile că ar fi. Lumea va afla cine este cu adevărat Singurul Dumnezeu Adevărat când Israelul va fi şters de pe fața pământului pentru totdeauna.“

În toamna anului 2005, ficțiunea a devenit din nou realitate:

AHMADINEJAD: ŞTERGE ISRAELUL DE PE HARTĂ
Al Jazeera.net, 26 OCTOMBRIE 2005

ŞTERGE ISRAELUL „DE PE HARTĂ“, SPUN IRANIENII
New York Times, 27 OCTOMBRIE 2005

ISRAELUL AR TREBUI ŞTERS DE PE HARTĂ, SUSȚINE PREŞEDINTELE IRANULUI
The (U.K.) Guardian, 27 OCTOMBRIE 2005

Ahmadinejad, invitat la conferința pe tema „Lumea fără sionism“ organizată la Teheran, nu doar că le-a spus tovarăşilor săi radicali islamişti că „Israelul trebuie şters de pe hartă“ pentru că Israelul încearcă „în mod satanic şi viclean să câştige controlul“ peste toată Palestina. În acelaşi timp a avertizat că „oricine va recunoaşte Israelul, va arde în flăcările furiei poporului islamic“ şi orice lider islamic „care recunoaşte regimul sionist înseamnă că recunoaşte capitularea şi înfrângerea lumii islamice.“ Şi a lansat o amenințare ți împotriva Statelor Unite. „Este posibil oare să trăim într-o lume fără America şi fără Sionism?... Ştiți că acest slogan şi acest obiectiv sunt tangibile, şi cu siguranță le putem realiza.“[10]

Remarcile au cules condamnare internațională pe plan mondial, dar Ahmadinejad nu s-a dat înapoi. La 9 decembrie a ținut o cuvântare la Mecca în fața Organizației Conferinței Islamice, unde a numit Israelul o „tumoră“, a pus sub semnul întrebării dacă Holocaustul a avut loc cu adevărat şi a sugerat că dacă europenii sunt atât de preocupați de soarta evreilor, ar trebui să şi-i ia pe evrei la ei, în Europa.[11]

„PUNCTUL DUPĂ CARE TOTUL DEVINE IREVERSIBIL"

Retorica incendiară a lui Ahmadinejad împotriva Israelului şi a SUA nu ar trebui considerată ameninţări în van, la fel cum nici ameninţările lui Saddam Hussein de a invada Kuweitul nu au fost în van în anii care au condus la ziua de 2 august 1990. Cuvintele lui Ahmadinejad sugerează mai degrabă o numărătoare inversă pentru începerea unui nou şi îngrozitor război în Orientul Mijlociu.

Spre sfârşitul anului 2005, în timpul unei călătorii în Israel, m-am întâlnit cu unul dintre experţii de vârf ai Israelului în ce priveşte Mossadul, cel mai important serviciu de informaţii externe (versiunea israeliană a CIA). „Vă rog să ascultaţi ceea ce transmite acest regim şi vă rog să le daţi credit, mi-a spus agentul, un detectiv care el însuşi a petrecut ani întregi sub acoperire în Iran. Regimul iranian este înainte de toate mai cu seamă orientat împotriva SUA, şi nu a Israelului. Israelul nu este decât un mijloc de a ajunge la SUA Israelul este Micul Satan. Voi sunteţi Satan cel Mare."

„Nu uitaţi, a continuat agentul Mossad, iranienii au inventat tabla de şah. Ei sunt cu trei sau patru mutări înaintea noastră... Ar trebui să ni-i amintim permanent pe Hitler şi alte regimuri fasciste din istorie. Ei şi-au anunţat întotdeauna intenţiile supreme din timp... Un consilier de vârf al lui Mahmoud Ahmadinejad a spus de curând: «O ciocnire între Islam şi Occident este inevitabilă, şi trebuie să fim pregătiţi.» Am ignorat un astfel de avertisment în propriul nostru detriment. Şi noi trebuie să fim pregătiţi."[12]

Conducătorii iranieni cu siguranţă s-au pregătit pentru o ciocnire între Islam şi Occident, pentru că se străduiesc din răsputeri să construiască, să cumpere sau să fure arme nucleare, cât şi rachetele care să livreze astfel de armament până la obiectivul intenţionat. În iulie 1998, Comisia de evaluare a ameninţării rachetelor balistice pentru Statele Unite – prezidată de Donald Rumsfeld – a emis un raport obiectiv în care membrii ei (oficiali de vârf ai armatei şi ai serviciului secret de informaţii din SUA) au ajuns în unanimitate la concluzia că „singurul aspect care influenţează realitatea dacă Iranul va avea în curând sau are deja o armă nucleară este cantitatea de material radioactiv de care dispune. Din cauza lacunelor majore din

informațiile de care dispunem, SUA nu va reuşi să cunoască starea de fapt a posesiei de către Iran a armelor nucleare decât după ce aceasta va fi o certitudine."[13]

Comisia a aflat că Iranul – ale cărei proiectile pot deja atinge Tel Avivul, Parisul şi Londra – poate construi o rachetă balistică intercontinentală capabilă să lovească SUA „în termen de maxim cinci ani de la decizia de a o construi", cu toate că, din nou, membrii au subliniat faptul că oficialitățile din Washington s-ar putea să nici nu afle când s-a luat o asemenea decizie. Au atras atenția că „o rachetă iraniană cu o rază de acțiune de până la 10.000 de km ar putea prezenta un risc pentru SUA pe un arc ce s-ar întinde spre nord-est pe o linie de la Philadelphia, Pennsylvania, la St. Paul, Minnesota."

Ceea ce e şi mai tulburător, comisia a avertizat că țări precum Iranul căutau căi de a lansa rachete Scud de pe un submarin sau de pe orice alt vas comercial, aducând în felul acesta focoasele nucleare, chimice, biologice sau convenționale ale Iranului în apropierea unor oraşe importante din America, Europa sau Israel, practic fără niciun avertisment.

Şi asta se întâmpla în 1998. În prezent, amenințarea Americii cu rachete lansate de pe vase a crescut dramatic. „Circa 75 % din populația SUA de 290 de milioane de cetățeni şi 75 % din bazele ei militare sunt la o distanță de 200 de mile de coastă", a raportat un articol al United Press International în 2005. „Numărul potențialelor platforme de lansare este enorm, cu 130.000 de vase comerciale înregistrate din 195 de țări... Mii de SCUD-uri şi alte rachete balistice cu rază scurtă de acțiune şi ieftine au fost dispersate, vândute pe plan mondial către o serie de țări unde grupurile teroriste operează deschis. Iranul a testat o rachetă balistică tactică de pe un vas maritim anul trecut, iar amenințarea a devenit cu atât mai serioasă cu cât rachetele de croazieră au cunoscut o dezvoltare rapidă. China a livrat deja o mulțime de astfel de arme Iranului."[14]

De la publicarea raportului comisiei lui Rumsfeld, am învățat mult mai multe, inclusiv că timp de aproape două decenii, Iranul a ascuns cu succes centre de cercetare nucleară scumpe şi sofisticate de ochii SUA, ai Israelului şi ai altor servicii de informații secrete din Occident. Abia în momentul când un grup de dizidenți iranieni

cunoscuți sub numele de Sfatul Național de Rezistență a organizat o conferință de presă la 14 august 2002, dezvăluind existența şi locația unor astfel de centre, a aflat o lume întreagă despre cât de agresivă este achiziționarea de arme nucleare de către Teheran.

În centrul de la Natanz s-a dovedit că iranienii plănuiau să îmbogățească uraniul la standarde conforme utilizării sale în fabricarea de arme [nucleare]. În centrul de la Arāk, iranienii plănuiau să extragă plutoniu pentru scopuri militare.

„Ştiam în anii 2000-2001 că Iranul avea situri nucleare secrete şi încercam să aflăm unde se găsesc acestea", a spus David Albright, un fost inspector nuclear al Agenției internaționale de energie atomică (International Atomic Energy Agency – IAEA). Dar când a aflat în final, a recunoscut că a fost uimit de magnitudinea eforturilor Iranului. „În doar câteva zile [după finalizarea centrelor de la Natanz şi Arāk] ar putea produce destul [combustibil nuclear] cât să le fie suficient pentru o bombă. Şi nu doar o bombă. Cele două centre imense subterane – fiecare de dimensiunea unui teren de fotbal – sunt construite în aşa fel, încât să poată găzdui 50.000 sau chiar mai multe aparate de centrifugă. Aceasta ar putea genera uraniu pentru 25 până la 50 de bombe nucleare pe an."[15]

Kenneth Pollack, un oficial de rang înalt din Consiliul de securitate națională al SUA, responsabil de situația din Iran şi Golful persic în anii '90, a recunoscut că: „În ciuda promisiunilor făcute administrației Clinton de interlocutorii informatori ai lui Khatami că reformatorii [din guvernul iranian] înțelegeau interesul Statelor Unite cu privire la programul nuclear al Iranului şi că aveau să facă tot posibilul pentru a furniza date concrete, programul nuclear al Iranului nu s-a diminuat niciodată. De fapt, a făcut chiar progrese colosale."[16]

În timp ce scriam această carte, am vorbit cu peste cinci oficiali seniori din armata şi serviciul de informații a Israelului care, cu condiția păstrării anonimatului, mi-au spus că Iranul fie a ajuns, fie se apropie vertiginos de punctul pe care ei îl numesc „punctul după care totul devine ireversibil". Acesta este punctul la care Iranul va avea toate informațiile tehnice, oameni de ştiință instruiți, toate machetele de construire a unei bombe, uraniul îmbogățit şi toate celelalte elemente critice necesare construirii unei dispozitiv nuclear.

Odată ce mullahii au toți bucătarii şi toate ingredientele necesare pentru a găti otrava termo-nucleară, sursele acestea afirmă că realizarea unei bombe s-ar putea întâmpla foarte rapid. Unii estimează că Iranul ar putea avea „bomba islamică" despre care vorbea Rafsanjani deja în 2007. Alții spun că e mai probabil că acest lucru să se realizeze între 2008 şi 2011. Dar adevărul este că nimeni nu ştie cu certitudine, şi acest aspect este cel mai periculos dintre toate.

Ceea ce ştim cu siguranță este faptul că Rusia dă o mână de ajutor pentru a grăbi tot acest proces, şi nu pentru a-l diminua. „Uneori sunt întrebat dacă Iranul doreşte să creeze astfel de arme [nucleare] sau doar se gândeşte la această posibilitate, şi întotdeauna le răspund că da şi da, spune Viktor Mikhailov, director al Institutului de stabilitate strategică al ministerului rus de energie atomică, considerat pe plan mondial drept unul dintre părinții industriei nucleare iraniene. Este imposibil să ne păstrăm independența şi suveranitatea națională în prezent fără arme nucleare... Cred că sectorul nuclear al economiei iraniene este menținut la un nivel de cercetare şi de tehnologie foarte înalt... Iranul va crea – poate crea – bomba sa nucleară în cinci până la zece ani. Nu va fi la fel de sofisticată ca armele nucleare ale Rusiei sau ale Statelor Unite, dar va fi funcțională. Americanii se tem de aceasta... pentru că moartea nucleară nu trebuie neapărat să vină pe calea aerului, ci poate veni prin atâtea alte moduri. Se tem chiar şi de o singură explozie nucleară pe teritoriul lor."[17]

Peste 1.000 de oameni de ştiință în fizică nucleară din Iran au fost instruiți în Rusia sau de oameni de ştiință seniori ruşi. Rusia a jurat să termine construcția primei centrale nucleare a Iranului la Bushehr (poate până în 2007), în ciuda presiunilor internaționale intense de a opri ajutorul oferit Iranului de înarmare nucleară. Rusia negociază de asemenea cu Iranul în vederea construirii a nici mai mult nici mai puțin de alte douăzeci de centrale nucleare în ciuda faptului că Iranul deține zăcăminte uriaşe de țiței şi gaze naturale, şi e departe de a duce lipsă de resurse energetice. Diplomații ruşi au împiedicat în repetate rânduri eforturile întreprinse de SUA şi de Uniunea Europeană (U.E.) de a aplica sancțiuni Iranului pentru activitățile sale secrete în domeniul nuclear. Iar Vladimir Putin şi-a pus amprenta personală de aprobare a asistenței nucleare ruse

oferite Iranului, în ciuda jurământului lui Mahmoud Ahmadinejad de a anihila statul evreu.

Întrebarea este de ce.

CE DOREŞTE RUSIA

„Rusia are două interese în Iran, mi-a spus dr. Dore Gold când l-am întâlnit la Tel Aviv în toamna anului 2005. Mai întâi, vor să reînvie presupusa glorie a Uniunii Sovietice. Iar în al doilea rând, vor să facă bani."

Mai întâi l-am întâlnit pe Gold, fostul ambasador israelian al Naţiunilor Unite, în vara anului 2000, când Ehud Barak încerca să pregătească drumul spre Yasser Arafat. Gold, unul din primii diplomaţi israelieni care s-au întâlnit personal cu Yasser Arafat, m-a iniţiat în modul de gândire al lui Arafat şi m-a ajutat să înţeleg cine era acesta şi ce dorea. Mi-a fost de foarte mare ajutor când îmi făceam munca de cercetare pentru *The Last Days*, şi mai târziu l-am ajutat la rândul meu să promoveze lansarea propriului său bestseller, potrivit *New York Times*, *Hatred's Kingdom: How Saudi Arabia Supports the New Global Terrorism.*

Însă Gold nu a fost doar un expert în ce-l privea pe Arafat şi pe arabi. De asemenea a monitorizat îndeaproape activităţile şi ambiţiile ruşilor în Orientul Mijlociu ani de zile şi a slujit în calitate de consilier senior pentru prim-ministrul Sharon.

„Ruşii îşi doresc un imperiu, şi pentru a-l obţine trebuie să stabilească o „relaţie specială" cu regimurile arabe şi islamice din Orientul Mijlociu, pe care le poate folosi ca agenţi ai influenţei proprii", mi-a spus el într-o dimineaţă în timp ce ne beam cafeaua. „Din 1948 şi până la căderea Uniunii Sovietice, sovieticii au fost principalii susţinători ai ameninţării arabe la adresa Israelului. Dar nu au fost niciodată capabili să ofere securitate Iranului ca aliat, cum probabil o pot face acum... Iranul este pivotal în gândirea rusă. Este o forţă regională de seamă cu propriile drepturi, şi este o poartă spre restul Orientului Mijlociu.

Mai mult, nota el, Moscova îşi imaginează că o relaţie puternică cu Iranul scade probabilitatea ca mullahii să îi susţină agresiv pe

rebelii din Cecenia sau să întreprindă vreun efort de a instiga la o lovitură de stat în capitala rusă.[18]

Gold, un american emigrat în Israel, a argumentat că în timp ce economia Rusiei este mult mai puternică în prezent decât era la începutul anilor '90, acest fapt se datorează în mare parte industriei petroliere. Complexul militaro-industrial pe de altă parte – motorul care pentru ani de zile a furnizat milioane de locuri de muncă pentru mâna de lucru rusă – s-a redus dramatic de la sfârşitul Războiului Rece. Astfel, Rusia are nevoie să vândă arme în valoare de miliarde de dolari unor ţări precum Iranul, ca facilităţile de producţie militară să nu trebuiască să îşi reducă şi mai mult producţia sau chiar să fie nevoite să-şi închidă porţile. Şomajul ar atinge cote ridicate, la fel şi sărăcia, şi, ca urmare, ar creşte posibilitatea instabilităţii domestice de genul de care se teme Kremlinul cel mai mult.[19]

Dr. Yuri Shtern împărtăşeşte o afirmaţie similară cu cea a lui Dore Gold, însă adaugă câteva comentarii nuanţate din perspectiva avantajului unic pe care-l deţine. Născut în Moscova în 1949, Shtern a absolvit Universitatea de la Moscova cu un doctorat în economie. A militat – la fel ca Natan Sharansky – pentru drepturile evreilor sovietici până când i s-a îngăduit în cele din urmă să emigreze în Israel până în 1981. A reuşit să pună bazele unei colonii ebraice în Iudeea şi a lucrat pentru un timp pentru Federaţia comerţului camerelor Israelului, încercând să încheie afaceri între Israel şi fostul URSS, după ani de boicotare a produselor sovietice din cauza persecuţiei sovietice a evreilor. În 1996 a fost ales ca membru al Knessetului (parlamentul israelian) iar în prezent este personalitatea numărul doi în Yisrael Beitenu, unul din partidele politice din Israel cu cea mai spectaculoasă creştere.

Eu şi Shtern ne-am întâlnit prima oară în februarie 2004, la National Prayer Breakfast la Washington, DC, unde eu eram parte a unei delegaţii israeliene alcătuită din şapte persoane. Ne-am reîntâlnit un an mai târziu la Dan Panorama Hotel în Tel Aviv şi l-am întrebat de ce ţara sa natală sprijină cu arme unul din cei mai mari duşmani ai săi.

„Rusia – după Israel – este al doilea cel mai ciudat loc din lume, mi-a spus Shtern într-o seară după ce luaserăm cina. Are o istorie a creştinismului şi a educaţiei, dar şi o tradiţie profundă în ce priveşte

tirania. Pericolul care domneşte acum este acela că Rusia ar putea reveni la tiranie."

O parte a motivului o constituie faptul că „Rusia este în mare pericol de islamicizare", şi „este incredibil cât de multe oficialităţi ruse sunt mituite de către islamici" din Iran, Arabia Saudită şi din alte ţări ale Orientului Mijlociu. Acesta, a spus Shtern, este un motiv serios pentru care Rusia ajută Iranul să se înarmeze nuclear. Muncitorii ruşi au nevoie de locuri de muncă. Companiile ruse au nevoie de bani lichizi. Politicienii ruşi îşi primesc retribuţia." Şi a avertizat asupra faptului că şi alte probleme pândesc la orizont. În timp ce atenţia lumii întregi a fost ţintită în ultimii ani asupra problemelor din Irak, Shtern insistă că „viitorul lumii este hotărât de Rusia".[20]

Cu câteva luni înainte de aceste întâlniri cu Gold şi Shtern, am luat parte la o întâlnire cu Natan Sharansky la Madison Hotel în Washington DC, pentru a discuta despre Putin, Iran şi ameninţarea nucleară tot mai serioasă. Pe atunci, domnia sa era membru al cabinetului prim-ministrului Sharon, în poziţia de ministru israelian al afacerilor [interne] pentru Ierusalim şi diaspora. Scriam un articol pentru publicaţia *World* despre summitul preşedintelui Bush cu preşedintele Putin în capitala Slovaciei, Bratislava.

Am început prin a-i pune întrebări legate de imaginea de ansamblu.

„Un număr tot mai mare de observatori din Occident îşi fac griji cu privire la faptul că Vladimir Putin devine un nou dictator rus. Ei remarcă în acest sens preluarea de către Kremlin a posturilor de televiziune, închiderea oponenţilor politici şi suspendarea alegerilor democratice pentru guvernatorii provinciilor ruse. Ca unul care a crescut în Rusia şi a petrecut nouă ani într-un gulag KGB ca dizident, care este părerea dumneavoastră despre viitorul democraţiei în Rusia?"[21]

„Auzim două tipuri de afirmaţii în aceste zile, mi-a spus Sharansky. Prima este aceea că Rusia s-a întors în trecut din cauză că ruşilor le plac vechile lor regimuri totalitare, iar aceasta este dovada că ruşii nu pot fi democraţi sau că nu-şi doresc democraţia. Iar acest lucru este o prostie. Celălalt sentiment este că guvernul rus este angajat în acţiuni serioase de desfiinţare a democraţiei, iar lumea ar trebui să-şi facă griji. Acest lucru este categoric adevărat. Spre exemplu, timp de o mie de

ani, Rusia nu a fost niciodată democrație. Dar cred că poporul rus își dorește libertatea și democrația. Au existat schimbări colosale aici în ultimii zece - cincisprezece ani. Milioane de oameni nu mai sunt subjugați în gulaguri. Milioane de oameni nu mai lucrează pentru KGB. Milioane nu mai trăiesc de teama că un cuvânt greșit va determina aruncarea lor la închisoare. Acesta este un progres real, istoric. Acestea fiind spuse, au existat însă o serie de pași serioși de retragere. Dar nu uitați, la doisprezece ani după Revoluția Franceză a existat Napoleon. În orice țară există suișuri și coborâșuri în dezvoltarea apărut. Acum Putin restricționează multe domenii ale vieții rușilor. Lumea liberă nu ar trebui să ezite să abordeze aceste aspecte și să încurajeze guvernul rus să extindă libertatea, nu să o restricționeze."

L-am întrebat care este părerea dumnealui în legătură cu faptul că Rusia vinde tehnologie nucleară Iranului, când Iranul era recunoscut pe plan mondial drept o țară teroristă și, după expresia faimoasă a Președintelui Bush, era parte a Axei Răului.

„Ei bine, știți și dumneavoastră că am fost implicat pentru multă vreme în negocierile de a convinge rușii să înceteze în a vinde aceste tehnologii Iranului", a explicat Sharansky, atrăgând atenția asupra întâlnirilor sale cu Putin și a „multor altor întâlniri cu lideri ruși de-a lungul anilor" în această direcție. „Și este important să subliniem faptul că nu guvernul rus a vândut direct aceste tehnologii. Ci diferite companii ruse, iar Kremlinul nu a luat o poziție fermă... Putin mi-a spus acest lucru personal – și întâmplarea face că are absolută dreptate în această privință – că va veni ziua când va fi clar că vânzările occidentale de tehnologie nucleară Iranului vor avea același rol critic în ajutarea Iranului să-și dezvolte arme de distrugere în masă, poate chiar mai mult, și nu doar tehnologiile ruse. Și fără îndoială, în urmă cu un an, când s-a descoperit orizontul de interes al activităților iraniene, toți au putut vedea că tehnologiile care tranzitau Pakistanul, Anglia și Olanda au creat un mare pericol ca Iranul să dezvolte arme nucleare într-un an sau doi."

„Prin urmare, guvernul dumneavoastră crede că această nouă alianță ruso-iraniană este o amenințare directă la adresa securității naționale a Israelului?" am întrebat eu.

„Lumea liberă este oarbă în a întreprinde măsuri eficiente pentru

a împiedica acest dezastru amenințător, a răspuns el. Acum trebuie să fie clar că lumea liberă nu își poate permite să îngăduie regimului Ayatollahilor să dețină arme nucleare și rachete care să le lanseze. Iranienii și-au expus punctul de vedere foarte clar. Intenționează să distrugă Israelul și pe ceilalți «Satani» din această lume."

„Ce ar trebui făcut pentru a împiedica Iranul de la a-și achiziționa o bombă?" m-am întrebat eu.

„După cum subliniez în cartea mea [*The Case for Democracy*], Iranul este un exemplu unic de țară unde într-o singură generație o societate de drept-credincioși ai islamului radical au devenit o societate de bigoți, a spus Sharansky. Adică în inima și în mintea lor sunt dezgustați de guvernul lor și deziluzionați de islamul radical, cu toate că cu buzele lor ei trebuie să evite să fie critici, de teama represaliilor din partea conducerii. Sunt mulți iranieni dornici să-și schimbe guvernul. Cu încurajarea lumii libere, cred că putem ajuta poporul din Iran să producă o schimbare democratică. Am fost încântat să-l aud pe președintele Bush adresându-se direct poporului iranian în cuvântarea sa *Despre Starea Națiunii*. Dar asta nu este suficient. Statele Unite și Europa – întreaga lume liberă – trebuie să facă mult mai mult spre a încuraja forțele libertății și reformei în Iran, înainte să fie prea târziu."

„Dar dacă este deja prea târziu? am întrebat eu. Vă puteți imagina un scenariu în care Israelul este silit să adopte o acțiune militară împotriva Iranului?"

„Dacă este prea târziu și nu va avea loc o schimbare democratică în Iran, și s-a pierdut atât de mult timp, iar lumea liberă a fost prea precaută să sprijine dizidenții din Iran, atunci există un pericol foarte real ca Iranul să achiziționeze arme nucleare. În acest sens, lumea liberă nu va avea de ales decât să acționeze. Dar nu doresc să discut scenarii specifice. Să sperăm că nu se va ajunge până acolo."

Dar realitatea este că s-ar putea să fi și ajuns deja acolo.

SCENARIILE CELE MAI SUMBRE

În februarie 2006 l-am întrebat pe Steve Forbes dacă mi-ar putea aranja un interviu cu Caspar Weinberger, care a lucrat ca secretar al

apărării SUA din 1981 în 1987, iar acum era directorul publicației *Forbes* şi redactor al rubricii de afaceri externe la cea mai importantă publicație economică din lume. Steve a avut amabilitatea de a-mi accepta cererea, programându-mă pentru o oră la care să-l sun pe Weinberger la locuința sa din Connecticut. Interviul l-am avut cu doar câteva săptămâni înainte de decesul lui Weinberger.

Ca unul dintre planificatorii cheie ai strategiei lui Ronald Reagan de a răsturna Imperiul Răului, un om care a avut la propriu degetul pe buton în timpul câtorva dintre cei mai încordați ani ai relației Americii cu forța militară sovietică, puțini îi cunosc pe ruşi mai bine decât „căpitanul" Weinberger.[22] Şi mai puțini au avut parte de o asemenea experiență la cel mai înalt nivel al guvernului SUA, confruntându-se direct cu mullahii din Iran. Weinberger, la urma urmei, a avut acces la toate serviciile secrete americane despre ayatollah şi despre regimul revoluționar de la Teheran. A participat la eliberarea ostaticilor americani din Iran în 1981. A fost prezent când administrația Reagan a stabilit legături cu Irakul, ca o contragreutate pentru agresiunea iraniană. A fost chiar acuzat de un procuror extrem de nedrept în afacerea Iran contra arme-pentru-ostatici, care a umbrit al doilea mandat al administrației Reagan, cu toate că mai târziu a fost amnistiat de preşedintele George W. Bush, care pe bună dreptate l-a numit „un adevărat patriot" care a „slujit în mod extraordinar patria noastră".

Weinberger, care avea optzeci şi opt de ani când a murit, n-ar fi putut fi mai generos cu timpul său sau mai profund în răspunsurile pe care mi le-a oferit. Când am stat de vorbă, memoria îi era încă proaspătă, iar capacitatea sa de analiză purta încă dovada clară a deceniilor sale de experiență în linia întâi. I-am pus întrebări legate de o mulțime de probleme legate de Rusia şi Iran, în mod particular dacă el credea că Iranul avea să achiziționeze arme nucleare în următorii ani. Iar răspunsul său m-a lăsat gură-cască.

„Eu unul cred că au pornit deja în direcția aceasta, mi-a spus el. Cred că sunt deja echipați în sensul construirii unor anumite tipuri de arme nucleare şi... cred că ar putea face foarte mult rău chiar acum."[23]

Acest lucru, credea Weinberger, era motivul din care Ahmadinejad

era atât de provocator față de Israel – pentru că deja poseda arme nucleare şi se pregătea pentru o confruntare militară directă.

Era o teorie ce-ți dădea fiori.

„Dacă Iranul a început deja înarmarea nucleară, l-am întrebat eu, atunci de ce ajută ruşii Iranul să construiască centrale nucleare şi oferă instruire şi tehnologie nucleară unei țări pe care cea mai mare parte a lumii o consideră periculoasă?"

„Răspunsul îl găsiți chiar în prima parte a întrebării dumneavoastră – e vorba de ruşi" mi-a răspuns Weinberger. Acesta e modul în care operează ei... [În timpul războiului rece] sovieticii au încercat să-şi intensifice influența asupra întregului Orient Mijlociu şi Îndepărtat. Foloseau una din rutele tradiționale către zăcămintele de țiței, prin Afganistan, şi încercau să le izoleze nu doar bazele, dar şi rutele de alimentare. Noi întreprindeam acțiuni şi ne pregăteam pentru a preveni succedarea acelei dominații... [Dar] ei nu au acceptat niciodată ideea că erau sortiți să fie o putere secundară sau terțiară. Voiau să-şi obțină din nou calitatea de superputere, şi cam asta este în mare parte ce face Putin chiar acum... Ei [Putin şi consilierii săi] nu au acceptat cu adevărat ideea de democrație sau de formă transparentă de guvernământ în care oamenii să poată întreprinde ceva... Nu vor accepta faptul că au fost înfrânți total şi fără drept de apel."

„În concluzie, cât de periculos este Vladimir Putin?" am întrebat.

„Cred că are contextul potrivit, şi acesta este lucrul pentru care îşi fac oamenii griji, a afirmat Weinberger. A fost spion sovietic. Întregul său trecut şi toată instruirea sa au fost în interesul fostei poliții sovietice, şi nu cred că s-a schimbat prea mult. Nu cred că poți ajunge atât de departe în atât de scurt timp cum a reuşit el, dacă nu faci exact ceea ce se aşteaptă din partea ta să faci [de către conducerea KGB]."

Îngrijorarea lui Weinberger nu se oprea la actuala conducere a Rusiei. El a prezentat un alt scenariu cu implicații sumbre, incluzând pe cineva mai periculos chiar decât Putin, ridicându-se la Moscova prin alegeri, asasinat sau lovitură de stat.[24]

În cartea sa *The Next War [Războiul viitor, n.trad.]* din 1996, Weinberger şi coautorul Peter Schweizer şi-au imaginat un ultranaționalist rus preluând puterea printr-o lovitură de stat în 2006, iar

apoi amenințând întreaga lume cu un război nuclear. L-am întrebat dacă mai credea că era posibil așa ceva.

„Este o posibilitate", mi-a spus Weinberger, notând faptul că deşi recentele revoluții din fostele republici sovietice, precum Ucraina, Georgia şi Kîrgîzstan, au fost prooccidentale şi prodemocratice ca natură, ele n-au avut alt rezultat decât întețirea temerilor printre naționaliştii şi ultranaționaliştii ruşi că Rusia ar putea fi următoarea, dacă Kremlinul nu ceda în fața opoziției şi cârmuia cu mână de fier." [Scenariul nostru] a fost prezentat nu doar ca o posibilitate, ci ca un scenariu probabil la academia militară şi în gândirea şi studiul de strategie avansată, şi cred în continuare că este o posibilitate. Cred că Rusia este un perdant furios [şi] cred că e greşit şi lipsit de imaturitate ca cineva să-şi imagineze că Rusia s-a alăturat taberei occidentale... Am fi periculos de naivi dacă am crede că câştigarea Războiului Rece este tot ce era de făcut."

CE ÎŞI DOREŞTE AHMADINEJAD

Problema este că Kremlinul se joacă cu focul.

După cum menționam în introducere, preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad a spus apropiaților săi că după părerea lui sfârşitul lumii este la distanță de doar câțiva ani și că modalitatea de a accelera sosirea lui mesia islamic este de a porni un război sfânt apocaliptic împotriva creştinilor şi evreilor. De aceea a jurat să anihileze Statele Unite şi Israelul şi îşi pregăteşte febril armata pentru a realiza exact acest lucru.[25]

Cel mai bun mod de a înțelege modelul de escatologie şiită a lui Ahmadinejad (teologia legată de sfârşitul vremurilor) este de a-i asculta pe iranieni autodescriindu-se.

Amir Taheri este un redactor de proveniență europeană care a fost la un moment dat director executiv al publicației *Kayhan*, cel mai mare cotidian iranian. Într-un eseu din aprilie 2006, intitulat „Adevărul cutremurător despre motivul pentru care Iranul îşi doreşte o bombă", Taheri scria că înainte chiar de a anunța o lume întreagă că Iranul a „intrat în clubul nuclear", preşedintele Ahmadinejad „a dispărut pentru câteva ore", timp în care a avut o întâlnire secretă

cu mesia islamic, o persoană cunoscută ca al doisprezecelea imam sau Mahdi. Taheri scria: „Potrivit tradiției șiite, Imamul este o figură mesianică ce, cu toate că se ascunde, rămâne adevăratul stăpân absolut al lumii."

Articolul descria pretenția lui Ahmadinejad de a fi unul dintre membrii unui grup select de oameni aleși anume de cel de-al doisprezecelea imam spre a-i fi reprezentanți și ajutoare în lumea de dinaintea întoarcerii sale. Ahmadinejad „se laudă că imamul i-a dat lui președinția dintr-un singur motiv: provocarea unei «ciocniri a civilizațiilor» în care lumea musulmană, condusă de Iran, se năpustește asupra Occidentului „infidel", condusă de Statele Unite, și îl înfrânge.

Articolul continuă:

> Din copilărie, copiii șiiți sunt învățați să cultive două calități. Prima este *entezar*, capacitatea de a aștepta cu răbdare întoarcerea imamului. A doua este *taajil*, acțiunile necesare pentru a grăbi întoarcerea lui. Pentru că revenirea imamului va coincide cu o bătălie apocaliptică între forțele răului și neprihănire, iar răul va fi cel care va fi înfrânt în cele din urmă.[26]

Hossein Bastani este un jurnalist iranian care locuiește în exil. El a scris numeroase rapoarte despre lideri șiiți în Iran, care au susținut că au fost martori oculari ai celui de-al doisprezecelea imam și care au spus că acesta se va revela pe sine lumii foarte curând. „Dar în ciuda acestor mărturii, comenta Bastani într-un articol, președintele [Ahmadinejad] însuși care ridică cele mai serioase pretenții de a fi în contact și chiar sprijinit de cel de-al doisprezecelea imam." A adăugat că în 2005, „la o întâlnire cu miniștrii de externe ai țărilor islamice și răspunzând la o suspiciune că Iranul ar da semne de criză, președintele Ahmadinejad a susținut că acestea erau semnele revenirii celui de-al doisprezecelea imam, care se va întoarce cu siguranță peste doi ani."[27]

Ayatollahul Ibrahim Amini este profesor la Centrul de Învățătură Religioasă în Qom, Iran, și unul dintre cei mai respectați învățați

şiiți din țară. În cartea sa *Al-Imam al-Mahdi: The Just Leader of Humanity*, Amini descrie semnele veniri lui Mahdi în amănunt. Cele mai importante dintre ele: un cutremur masiv şi lansarea unui război mondial pentru a ucide şi/sau subjuga evrei, creştini şi alți „necredincioşi".

Într-un pasaj, Amini îl citează pe profetul Mohamed (deşi nu din Coran), care se crede că a spus: „Ascultați vestea cea bună despre Mahdi! El se va înălța într-o vreme când oamenii se vor confrunta cu un conflict grozav şi pământul va fi lovit de un mare cutremur. El va umple pământul de dreptate şi egalitate, la fel cum acum pământul e plin de nedreptate şi tiranie. El va umple inimile ucenicilor săi cu credincioşie şi va răspândi dreptatea pretutindeni."[28]

Alte pasaje cheie:

> Când lumea a devenit pregătită psihologic pentru a accepta conducerea lui Dumnezeu şi când condițiile generale vor fi devenit favorabile ideii de cârmuire a adevărului, Dumnezeu îl va lăsa pe Mahdi să pornească răscoala sa finală... Câțiva aleşi... vor fi primii care vor răspunde chemării sale şi vor fi atraşi de el precum fierul de magnet încă din primul ceas al apariției lui...
>
> Când vor vedea împlinindu-se multe din semnele promise din vechime, un mare număr de necredincioşi se vor întoarce la islam. Cei care vor stărui în necredincioşia şi fărădelegea lor, vor fi ucişi de soldații lui Mahdi. Singura cârmuire biruitoare din lumea întreagă va fi aceea a islamului, iar oamenii se vor dedica cu credincioşie să-l apere. Islamul va fi religia tuturor şi va pătrunde în toate popoarele lumii...
>
> Mahdi va oferi religia islamului evreilor şi creştinilor; dacă o vor primi, vor fi cruțați, dacă nu, vor fi ucişi...
>
> Pare puțin probabil ca această catastrofă să poată fi evitată... Războiul şi vărsarea de sânge [sunt] inevitabile.[29]

Venirea celui de-al doisprezecelea imam nu este pomenită niciodată în Coran. Aceasta se trage din presupuse cuvinte ale lui Mohamed şi ale urmaşilor săi, imediat după ce Coranul a fost complet. Astfel, nu toți musulmanii sunt adepții teologiei pe care tocmai v-am

prezentat-o, după cum nu toți șiiții o acceptă.[30] Însă Ahmadinejad, apropiații și consilierii săi nu lasă nicio îndoială asupra faptului că sunt mânați de credința că mesia islamic va apărea în următorii doi sau trei ani și că prin lansarea unui război de anihilare a Israelului, în mod particular, ei pot grăbi venirea acelei zile.

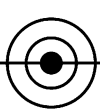

CAPITOLUL 9: **TITLU VIITOR**

MOSCOVA ÎŞI EXTINDE ALIANȚELE MILITARE, INCLUZÂND ŞI LUMEA ARABĂ, ISLAMICĂ

În tratatul său clasic *Arta Războiului* strategul chinez de război Sun Tzu din Antichitate scria: „Ceea ce îi face pe domnitorii, înțelepții și generalii iscusiți să atace, să cucerească și să dobândească aptitudini ce întrec capacitatea unui om de rând, este previziunea. Această preştiință nu poate fi obținută de la duhuri; nu poate fi obținută inductiv din experiență şi nici prin calcule deductive. Cunoaşterea dispozițiilor vrăjmaşilor poate fi obținută doar de la alți oameni. De aceea folosim iscoade.“[1]

N-ar trebui să fie surprinzător, deci, că un om precum Saddam Hussein era hotărât să cunoască cât mai multe informații cu putință despre dușmanii aliați împotriva sa în zilele de dinaintea inițierii Operațiunii Libertatea Irakului care a avut loc la 19 martie 2003. Ce poate părea surprinzător unora este rolul pe care l-a jucat Vladimir Putin şi serviciul de informații rus în informarea lui Saddam cu privire la componența și locația precisă a navelor aeriene de luptă, a elicopterelor, a navelor maritime, a proiectilelor de croazieră, a tancurilor, a vehiculelor blindate, a artileriei şi chiar locația şi numărul unităților forțelor speciale.

Documente irakiene strict secrete capturate de militarii Statelor Unite în timpul invaziei Bagdadului şi care de curând au fost date publicității de către Pentagon, ne oferă o privire năucitoare în interiorul sălii de război a lui Saddam şi gradul uimitor de cooperare între Putin şi Hussein, în ciuda cooperării bine-mediatizate dintre Putin şi preşedintele Bush şi presupusul său parteneriat în Războiul declarat terorismului. Un document manuscris este un proces verbal scris pentru Saddam şi consilierii săi de frunte, în care se descrie o întâlnire cu ambasadorul Rusiei în Irak cu circa două săptămâni înainte de demararea ostilităților.

Document irakian capturat CMPC-2003-001950
[Manuscris, nedatat, dar scris înainte de 5 martie, 2003][2]

Către: Biroul preşedintelui, Dl. Secretar
Re: Întâlnire cu ambasadorul rus

Cele mai calde salutări!

Am dori să vă informăm că ambasadorul rus s-a întâlnit în seara aceasta cu [oficialii irakieni] şi ne-a informat despre... plecarea specialiştilor ruşi care lucrau în cadrul proiectelor misiunii noastre în perioada 5-8 martie, iar ultimul avion va decola în data de 9 martie, după cum a fost de acord. El ne-a explicat că evacuarea cetățenilor ruşi a venit la ordinul preşedintelui rus... În cadrul acestei întâlniri, ambasadorul a prezentat următoarea informație cu privire la prezența militară americană în Golf şi în regiune în data de 2 martie:

- numărul forțelor: 206.500, incluzând 98.000 soldați în marină şi 36.500 infanterie. Nouăzeci de procente din aceste forțe se află în Kuweit şi pe vase militare americane.
- forțele americane au ajuns de asemenea pe Insula Bubian
- număr tancuri: 480
- număr vehicule blindate: 1.132

- număr piese artilerie: 296
- elicoptere [Apache] 735
- avioane de luptă: 871
- unități ale flotei americane: 106, inclusiv 68 în Golf, iar restul în Oman, Aden, Marea Roşie şi Mediterană.
- număr portavioane: 5, inclusiv un portavion cu energie nucleară; trei dintre ele se găsesc în Golf, unul în Mediterană, iar celălalt în [neclar, ed.]
- număr proiectile de croazieră: 583, aparținând marinei americane, distribuite pe 22 vase navale.
- număr proiectile de croazieră aeropurtate: 64
- număr aeronave de mare tonaj [B-52H] în Oceanul Indian: 10
- numărul de nave B-1B aflate la baza americană din Oman [Thumrait]: 8

Ambasadorul a indicat că ceea ce ne priveşte este creşterea numărului de avioane în Iordania. Ne-a explicat că numărul acestor aeronave aflate la Baza Al-Salt este acum după cum urmează:

- 24 aparate F-16
- 10 nave Tornado
- 11 portavioane [F-18s]

De asemenea ne-a indicat că sunt cinci aparate A-10 antitanc, la Baza King Faisal în Iordania. Ambasadorul a indicat şi faptul că un număr de persoane din Divizia 82 [aeriană] au început să sosească în Kuwait. Această divizie este locată în Afganistan, iar numărul persoanelor care au ajuns este de 750.

Documentele irakiene capturate ne arată că şi după începutul războiului, serviciul de informații rus a continuat să-i furnizeze lui Saddam Hussein şi consilierilor săi de frunte informații permanent aduse la zi asupra forțelor şi planurilor SUA şi aliaților, precum şi mişcările foarte sensibile ale diviziei a 4-a de infanterie mecanizată a Statelor Unite şi a diviziei de elită Delta Force.[3]

Din fericire, Saddam nu a putut face uz de astfel de informații pentru a învinge Statele Unite sau forțele coaliției. Mai mult, unele din informațiile ruse s-au dovedit a fi complet greşite.

Cu toate acestea, astfel de documente ne sunt prețioase din câteva motive. Ele ne dau o măsură a anvergurii ajutorului pe care Moscova este gata să-l ofere unuia dintre statele ei cliente din Orientul Mijlociu, indiferent cât de nelegiuit este regimul acestui stat-client. Ne oferă noțiuni asupra a cât de hotărât este Kremlinul să fie un jucător în Orientul Mijlociu şi să se opună implicării americane şi occidentale în regiune. Mai mult, ei subestimează înțelepciunea lui Sun Tzu cu privire la precunoaşterea planurilor unui duşman, a aliaților şi a dispozițiilor acestora, care sunt atât de critice în toate războaiele, atât străvechi cât şi moderne.

PRECUNOAŞTEREA LUI EZECHIEL

Aceasta ne readuce la Ezechiel, la precunoaşterea pe care ne-o revelează el.

În timp ce Iranul este cea dintâi țară identificată drept viitor aliat al Rusiei, mai sunt şi altele, şi este important să le identificăm înainte să stabilim dacă Rusia are parteneriate militare cu astfel de țări în prezent.

În Ezechiel 38:2-6 găsim astfel de țări criptate cu nume precum Cuş, Put, Gomer şi Bet-Togarma. Haideți să decodificăm aceste nume unul câte unul.

Cuş

Prima menționare biblică a oamenilor din Cuş este în Geneza 10:6, unde citim: „Fiii lui Ham au fost: Cuş, Mițraim, Put şi Canaan." Fiii lui Cuş s-au aşezat în Arabia, Mesopotamia şi Asiria (Geneza 10:6-11). Dar Scriptura îi identifică pe cuşiți drept situați în centrul Africii. Câteva traduceri importante ale Bibliei în limba engleză, spre exemplu, traduc Cuş drept „Etiopia."[4] Istoricul Iosephus din Antichitate i-a localizat pe cuşiți (el îi numea ciusiți) în țara Etiopia.[5] Însă țara cândva cunoscută drept Etiopia în Antichitate cuprindea un teritoriu mult mai amplu decât țara cunoscută în prezent sub

același nume. Și includea țara modernă a Sudanului și posibil chiar și Eritreea din prezent.[6]

Put

Iosephus scria că „Putes... a dat mai târziu naștere țării Libia, și locuitorii acestei țări s-au numit puteeni."[7] Dar din nou, Libia antică cuprindea un teritoriu mai vast decât țara cu același nume din prezent. De aceea, e rezonabil să credem că țara Put din cartea lui Ezechiel includea de asemenea țări moderne de azi cum ar fi Algeria și Tunisia, cu toate că probabil nu ajungea tocmai până la Maroc.[8]

Gomer

Nu există un consens istoric clar asupra locației din prezent a țării Gomerului și a „tuturor cetelor" sau „tuturor triburilor" sau „tuturor hoardelor" lor, cu toate că teoriile moderne se îndreaptă spre Turcia de azi și/sau Germania de azi. Știm din Geneza 10 că Gomer – la fel ca Magog, Meșec și Tubal – era un fiu al lui Iafet, ceea ce-i include pe toți într-un singur clan mare și violent. De aici încolo devine puțin problematic.

Iosephus, spre exemplu, scria că „Gomer a dat naștere celor pe care grecii de azi îi numesc galateni, dar pe atunci erau numiți gomerieni."[9] Galatenii Noului Testament locuiau în regiunea Turciei, cei cărora apostolul Pavel le-a scris epistola către galateni, și de unde s-a ridicat Imperiul Otoman care a ajuns să ocupe cea mai mare parte a Orientului Mijlociu.

Întrebarea este dacă gomeriții au migrat din țara pe care azi o numim Turcia spre alte țări de-a lungul secolelor. Voltaire scria că „locuitorii Galiei [Franței] și Spaniei se trag incontestabil din Gomer".[10] Alte surse susțin că gomeriții și rudele lor au migrat înspre Nord, spre Germania. Geneza 10:3 identifică unul dintre rudele lui Gomer, și anume pe Așchenaz. În prezent, israelienii îi descriu pe evreii din Germania, Austria și Polonia drept „așkenazi."

Dr. Arno Gaebelein argumenta în cartea sa *The Prophet Ezekiel* din 1918 că „informații valoroase ne sunt oferite în Talmud; acolo se spune că urmașii lui Gomer sunt germanii. Pare un lucru stabilit faptul că descendenții lui Gomer au migrat spre nord și s-au stabilit

în părți ale Germaniei. Învățații din ziua de azi par să cadă de acord că Gomer se referă probabil fie la Turcia, fie la Germania.[11]

Bet-Togarma

Cuvântul acesta în ebraică are semnificația de „Casa lui Togarma." Iosephus a identificat oamenii din Togarma drept „thorgamieni, numiți, după spusele grecilor, frigieni."[12] Frigia a fost un regat apusean în Asia Mică – ceea ce în prezent numim Turcia modernă – în perioada dintre anii 1200 şi 600 î.Cr. Apostolul Pavel, în cea de-a doua sa călătorie misionară, „a trecut prin ținutul Frigiei şi Galatiei" în Turcia, potrivit textului din Faptele apostolilor 16:6. Istoricul grec Herodot scria că oamenii din Armenia proveneau din Frigia înainte să traverseze teritoriul cunoscut de noi azi drept Armenia – regiunea din Caucaz, Anatolia de Răsărit şi partea de sud a Rusiei – în perioada anilor 700 î.Cr.[13] De aceea, cercetătorii Bibliei cred în general că Bet-Togarma se referă la oamenii din Turcia şi Armenia şi popoarele vorbitoare de limbă turcă care s-au răspândit în timp în toată Asia Centrală, incluzând țări moderne precum Georgia, Azerbaidjan, Turkmenistan, Uzbekistan, Kazahstan, Kîrgîzstan şi Tadjikistan.[14]

Alți aliați

În afară de țările menționate în mod specific, Ezechiel indică faptul că vor fi şi alți aliați. În Ezechiel 38:2, spre exemplu, profetul îl menționează pe Magog, care, după cum am stabilit mai devreme, nu se limitează doar la Rusia, ci include teritorii unde sciții s-au răspândit de-a lungul timpului, şi anume fostele republici ale Uniunii Sovietice, în mod particular cele din Asia Centrală.

În Ezechiel 38:6, după ce arată că Gomer şi Bet-Togarma sunt parte a coaliției ruso-iraniene, profetul adaugă faptul că „popoare multe" vor fi, la rândul lor, parte a coaliției. Aceasta ar putea însemna pur şi simplu că multe trupe se vor comasa pentru războiul lui Gog şi Magog împotriva Israelului. Ceea ce ar putea însemna că şi alte țări specifice, pe lângă cele deja menționate, s-ar putea alătura în atacul împotriva Israelului. Sau ar putea însemna de asemenea că forțele armate ale popoarelor deja menționate vor

cuprinde multiple etnii (după cum şi este cazul în prezent în fostele republici sovietice).

În Ezechiel 38:13, profetul se referă la „Șeba" şi „Dedan" şi la „negustorii din Tars" şi „toate ținuturile sale" [NASB] şi „toți puii lui de lei" [trad. D. Cornilescu]. Este un acord general între experții Bibliei că Șeba şi Dedan se referă la popoarele din Peninsula Arabiei, incluzând Arabia Saudită, Yemenul şi Omanul de azi, precum şi țările din Golf, cum sunt Kuweitul şi Emiratele Arabe Unite.[15]

Tarsul era în acea vreme regiunea care se întindea din zona pe care astăzi o cunoaştem drept sudul Spaniei, însă termenul era de asemenea folosit în Antichitate pentru a descrie civilizația occidentală. Prin urmare, mulți experți biblici cred că „negustorii din Tars" şi „puii lui de lei" şi „ținuturile sale" fac referire la economia de piață a Europei Occidentale şi poate chiar a Statelor Unite. Evident, SUA şi majoritatea țărilor europene nu vor ataca Israelul, iar acest pasaj le descrie nu ca făcând parte din coaliția ruso-iraniană, ci ca țări care pun sub semnul întrebării motivele şi obiectivele acelei coaliții. Dacă țările arabe din Golf vor participa activ la coaliția ruso-iraniană sau o vor accepta tacit, sau vor rămâne neutre împreună cu puterile occidentale, este pur şi simplu neclar din acest pasaj.

În fine, Ezechiel 38:8 afirmă că această coaliție va fi adunată dintre mai multe popoare „în munții Israelului". Ezechiel 39:2 afirmă de asemenea că coaliția se va îndrepta „spre munții lui Israel". Ezechiel 39:4 susține că aceste puteri „vor muri/cădea pe munții lui Israel." Munții lui Israel se află în principal la hotarul de nord al țării, în vecinătate cu Siria, Libanul şi Iordania nordică de azi (e notabil piscul Golan care are o locație strategică). Cum coaliția ruso-iordaniană este descrisă de către profet provenind îndeosebi din Nord, este rezonabil să concluzionăm că Siria şi Libanul sunt parte a coaliției. Și probabil Iordania, cu toate că acest amănunt nu este deosebit de clar.

Coaliția împotriva Israelului

În rezumat, Ezechiel descrie o serie de națiuni specifice care vor forma o viitoare coaliție antiisraeliană. Rusia este descrisă drept

liderul acestei noi-constituite Axe a Răului. Iranul este menționat mai întâi între egali. Aproape toți aliații Rusiei şi Iranului descrişi de Ezechiel sunt popoare care în prezent sunt fie predominant islamice, fie au un procent înalt de cetățeni musulmani. Nu este clar dacă toate republicile foste sovietice vor participa, dar este posibil ca un număr semnificativ din ele să o facă, în mod particular cele din Asia Centrală, de vreme ce sunt incluse atât de menționarea lui Magog cât şi de cea a lui Bet-Togarma. Arabia Saudită şi statele din Golf sunt menționate în profeție, dar, din nou, nu este clar dacă ele sunt participante sau simpli observatori. E notabilă absența din această listă a vreunei referințe directe la Egipt sau Irak.

Coaliția împotriva Israelului

Națiuni antice	Națiuni moderne
Magog, Roș, Meșec și Tubal	*Rusia și fostele republici sovietice*
Persia	*Iran*
Cuș	*Sudan, Etiopia și, posibil, Eritreea*
Put	*Libia, Algeria și Tunisia*
Gomer	*Turcia și, posibil, Germania și Austria*
Bet-Togarma	*Turcia, Armenia și vorbitorii de limbă turcă din Asia Mică și Asia Centrală*
Țări și munți la granița cu Israelul	*Siria, Liban și nordul Iordaniei*
„Popoare multe împreună cu tine”	*Alți posibili aliați islamici*
[Șeba și Dedan]	*Arabia Saudită, Yemen, Oman și Țările din Golf*

ECOURI ALE ALIANȚELOR ANTIISRAELIENE MODERNE

Acum că am examinat informațiile secrete furnizate de Ezechiel, haideți să analizăm pe scurt războaiele recente arabo-israeliene, precum şi starea prezentă a conflictului din Orientul Mijlociu, pentru a avea o imagine mai clară asupra a cât de curând s-ar putea împlini această profeție.

„Noi israelienii avem un trecut încărcat de confruntări cu forțe copleşitoare îndreptate împotriva noastră", mi-a spus cândva fostul ambasador israelian în cadrul ONU Dore Gold. Şi are dreptate. Spre exemplu, chiar în ziua când Israelul şi-a declarat independența, în 14 Mai 1948 forțele a şapte armate arabe – Egipt, Siria, Transiordania, Liban, Irak, Arabia Saudită şi Yemen – au atacat statul evreu proaspăt ieşit din găoace din nord, din sud şi din est.

Războiul din 1948 ne oferă astfel un ecou al viitorului război al lui Gog şi Magog. Dar nu se poate să fi fost războiul prevestit de Ezechiel. Nici Rusia şi nici Iranul nu au participat la acel război, şi nici alți membri ai coaliției citați în mod specific de către Ezechiel. Ba dimpotrivă, Moscova a recunoscut formal Statul Israel încă din primele sale zile. De asemenea, Egiptul şi Irakul au luptat împotriva Israelului în 1948, în timp ce Ezechiel nu a afirmat niciodată că aceste state vor fi implicate.

Războiul de Șase Zile din iunie 1967 a oferit un alt prototip al Războiului lui Gog şi Magog. Israelul a fost din nou înconjurat de forțele arabe şi islamice ostile şi din nou a câştigat o victorie răsunătoare, în acest caz recâştigând teritoriile biblice ale Iudeii şi Samariei (Bancul de Vest), teritoriul străvechi al Filistiei reprezentat de Fâşia Gaza şi „munții lui Israel" atât de strategici în partea de nord (Munții Golan). Israelul a reunificat oraşul sfânt al Ierusalimului.

Dar Războiul de Șase Zile nu putea fi războiul lui Gog şi Magog, pentru că, deşi sovieticii au furnizat atunci clienților lor arabi armele, instruirea şi informațiile, şi şi-au arătat sprijinul sub diferite alte aspecte, nu au participat direct la războiul împotriva Israelului. Şi nici Iranul sau alți membri ai coaliției specific menționați de Ezechiel. Egiptul şi Irakul însă, au avut roluri de frunte, contrar scenariului prezentat în cadrul profeției.

Din multe puncte de vedere, Războiul Yom Kippur din octombrie

1973 a fost chiar şi mai aproape de împlinirea profeției lui Ezechiel, cu toate că şi acesta prezintă diferențe cruciale. Din nou, Israelul s-a trezit înconjurat de o coaliție de dușmani, condusă de Egipt, Siria, Iordania şi Irak. Şi alte state au jucat un rol important. Arabia Saudită, Kuweit, Libia, Algeria, Tunisia, Maroc, Sudan şi Pakistan au ajutat în proporții diferite pe plan financiar, cu forțe terestre, cu piloți de luptă şi echipament militar. Chiar şi Cuba şi Uganda au trimis forțe care să ajute la înfrângerea israelienilor. Israelul a avut o victorie surprinzătoare, împotriva oricăror previziuni. Dar din nou, cu toate că sovieticii au fost sponsorul principal al coaliției antiisraliene, ei nu au trimis forțe proprii. Nici alte țări specificate de Ezechiel precum Iranul şi Turcia. Egiptul şi Irakul în schimb au jucat roluri cheie.

Ceea ce este semnificativ cu privire la Războiul Yom Kippur vizavi de profeția lui Ezechiel este că a pus în mişcare un proces de pace care a neutralizat Egiptul ca un combatant direct împotriva Israelului. Convins de faptul că sovieticii nu erau un aliat de încredere şi că Egiptul nu putea să recâştige vreodată Peninsula Sinai prin căi militare, preşedintele egiptean Anwar El Sadat s-a hotărât în final să pună capăt conflictului prin negocieri. A făcut o vizită istorică la Ierusalim, a vorbit direct poporului Israel şi înaintea parlamentului israelian şi în final a semnat un tratat de pace cu Israelul, cunoscut drept Acordurile de la Camp David.

După cum am subliniat, implicarea Egiptului în aceste conflicte precedente este unul din principalele motive pentru care niciuna din ele nu poate să fi socotită drept războiul prezis de Ezechiel. Însă tratatul de pace din 1979 între Egipt şi Israel aduce scenariul Războiului lui Gog şi Magog un pas important mai aproape de împlinire.

Cu Siria, principalul dușman al Israelului spre nord, nu s-a inițiat niciun proces de pace. De aceea „munții lui Israel" cunoscuți drept Munții Golan rămân un teritoriu intens disputat şi vor deveni în cele din urmă zona zero a Războiului lui Gog şi Magog.

INIȚIATIVA ISLAMICĂ A LUI PUTIN

Pe baza informațiilor furnizate de Ezechiel, ar trebui să ne aşteptăm ca influența rusă în lumea islamică să crească dramatic pe

măsură ce se apropie momentul Războiului lui Gog şi Magog. Şi exact asta este ceea ce se întâmplă.

Odată cu instalarea la putere a lui Vladimir Putin din anul 2000, reconsolidarea alianţelor distruse în Orientul Mijlociu a dobândit o prioritate tot mai mare. În luna august a acelui an, Putin l-a primit pe Yasser Arafat la Moscova, imediat după vizita lui Arafat la Teheran. Arafat i-a cerut specific lui Putin să implice Rusia mai activ şi mai agresiv în Orientul Mijlociu decât au făcut-o predecesorii săi, Gorbaciov sau Elţin. Putin, atrăgând atenţia asupra faptului că urmărise negocierile de pace din regiune „cu foarte mare atenţie", a acceptat.[16]

Până în primăvara anului următor, Putin la primit pe preşedintele iranian Mohammed Khatami la Moscova – prima vizită a unui lider iranian de la revoluţia islamică din 1979 – pentru a discuta creşterea vânzărilor de arme, intensificarea cooperării nucleare şi alte tranzacţii.[17]

Iar apoi, ca şi când ar fi urmărit îndeaproape lista lui Ezechiel, Putin şi-a întins ceea ce eu numesc iniţiativa sa islamică mult dincolo de Iran.

În decembrie 2001, liderul rus l-a primit pe prim-ministrul etiopian Meles Zenawi la Kremlin şi a semnat primul tratat major între Moscova şi Addis Abeba. Putin a fost de acord să vândă Etiopiei şi mai multe arme ruseşti, incluzând avioane de vânătoare şi alte aeronave de luptă precum şi elicoptere de transport. Putin a fost de asemenea de acord să şteargă suma de 5 miliarde de dolari din datoria Etiopiei faţă de Uniunea Sovietică în schimbul unor noi tranzacţii precum şi oportunitatea companiilor petroliere ruse de a exploata zăcăminte de ţiţei şi gaze naturale din ţara africană.[18]

În septembrie 2003, Putin l-a primit pe prinţul moştenitor al Arabiei Saudite Abdullah Ibn Abdul Aziz la Moscova. A fost prima vizită a unui lider saudit de un asemenea rang din 1932 încoace, şi – dat fiind că saudiţii îl sponsorizaseră cu miliarde de dolari pe mujahedinul din Afganistan pentru a-i înfrânge pe sovietici, după invadarea acestora în 1979, şi că SUA aveau încă baze militare în emiratul saudit pe atunci – întâlnirea a fost istorică. Cele două ţări au semnat noi contracte tranzacţionale şi au discutat probleme de securitate în regiune şi afaceri armate viitoare. „Rusia ocupă o poziţie

specială în interesele şi inimile noastre, fiind prima țară care a recunoscut noul stat saudit [în 1926]", a spus prințul moştenitor.

La care Putin i-a răspuns: „Noi privim lumea islamică şi arabă de-a lungul celeï mai mari perioade a istoriei moderne ca fiind cei mai apropiați parteneri şi asociați ai noştri."[19]

În octombrie 2003 Putin a călătorit în Malaysia spre a se adresa Organizației Conferinței Islamice [the Organization of the Islamic Conference, OIC] şi a-i cere acceptul ca Rusia să devină stat membru, dat fiind că circa unul din şapte cetățeni ruşi (circa 20 de milioane de persoane) sunt musulmani. „Timp de secole Rusia ca țară euro-asiatică a avut interacțiuni cu lumea islamică, a spus Putin celor din sală. Ultimul deceniu a fost un timp de renaştere a vieții spirituale a musulmanilor din Rusia."

A notat faptul că în 1991 Rusia nu avea decât 870 de moschee, în timp ce în prezent sunt peste 7.000 şi a adăugat că „Rusia dezvoltă de asemenea legături cu majoritatea statelor reprezentate în această sală, păstrând în esență tradițiile străvechi şi mutual benefice în ce priveşte cooperarea şi respectul profund pentru toți."

Mişcarea a fost mult lăudată în tot Orientul Mijlociu. De fapt, i-a deschis o mulțime de uşi lui Putin spre a cultiva noi relații şi alianțe, iar Rusia a fost acceptată în OIC cu „statut de observator".[20]

În octombrie 2004 Putin a acceptat invitația Iranului de a vizita Teheranul, continuând să semnaleze naşterea alianței ruso-iraniene. „Nu avem o dată concretă pentru o vizită a preşedintelui în Iran, dar există acordul ferm cu partea iraniană că această vizită va avea loc într-un viitor previzibil", a declarat reporterilor Alexander Alexeev, ministrul afacerilor externe rus aflat atunci în funcție.[21]

În septembrie 2004, în timp ce mă aflam la Moscova, Putin şi-a programat o vizită în Turcia, dar pe care a fost nevoit să şi-o amâne din cauza atacului terorist care a avut loc într-o şcoală generală din Beslan. Când călătoria s-a materializat în final în decembrie, a fost bineînțeles un fenomen extrem de mediatizat în ambele țări. La urma urmei, Putin era primul lider rus care a vizitat *vreodată* Turcia modernă, un rival regional de-o viață, şi care în continuare era membră a alianței NATO. În Ankara, Putin a discutat modalități de a dezvolta legături economice şi de securitate şi despre vânzarea

de către ruşi a ţiţeiului şi gazelor naturale ruse. „Rusia şi Turcia se îndreaptă acum spre cooperare şi spre beneficiile pe care aceasta le va atrage după sine", a spus Putin.[22]

În februarie 2005, Putin a trimis trupe în Sudan. Motivul exprimat a fost dorinţa de a sprijini eforturile de „menţinere a păcii", doar că Rusia înarma regimul islamic radical din Khartoum de ani de zile, la fel ca şi iranienii.[23]

În aprilie 2005, Putin a devenit primul lider rus care după mai bine de patruzeci de ani vizita Egiptul. Nu doar că s-a întâlnit cu preşedintele Hosni Mubarak, dar de asemenea a vizitat cartierul general al Arab League. Acolo a avut discuţii cu secretarul general Amr Musa şi s-a adresat reprezentanţilor permanenţi ai ţărilor arabe în ceea ce Al Jazeera a numit „jurământul mai larg al Rusiei de a restaura influenţa ei din perioada sovietică în Orientul Mijlociu".[24]

În cadrul aceleiaşi călătorii din aprilie 2005, Putin a devenit cel dintâi lider al Rusiei sau din Uniunea Sovietică care a vizitat vreodată Israelul şi Autoritatea Palestiniană. S-a întâlnit la Ierusalim cu prim ministrul Ariel Sharon şi alţi oficiali israelieni de frunte. În oraşul din Bancul de Vest Ramallah, Putin s-a întâlnit cu Mahmoud Abbas, preşedintele Autorităţii Palestiniene. A susţinut recentele vânzări ruse de proiectile ruseşti Siriei, precum şi cooperarea pe plan nuclear cu Iranul, a depus o coroană la mormântul lui Yasser Arafat şi s-a jurat că va vinde şi mai multe arme palestinienilor.[25]

În ianuarie 2006, Putin a adresat o invitaţie liderului de curând ales al grupării Hamas de a vizita Moscova pentru discuţii la nivel înalt şi din nou s-a oferit să vândă palestinienilor arme. Mai mult, în timpul vizitei sale în Spania, Putin a declarat că nu consideră gruparea Hamas o organizaţie teroristă şi că victoria electorală a Hamasului este, după părerea sa, „un impediment important, un impediment de seamă în calea strădaniilor americane în Orientul Mijlociu, un impediment foarte serios", folosind cuvântul *impediment* de trei ori şi părând de-a dreptul încântat de mersul lucrurilor.[26]

Ar trebui să notăm că Putin a făcut aceste mişcări în ciuda eforturilor internaţionale de a izola gruparea Hamas pe plan diplomatic şi de a sista finanţarea acestei grupări până va renunţa la actele de violenţă şi va accepta dreptul Israelului de a exista. La

câteva zile după ce Putin le-a lansat invitația, liderul Hamas Khaled Mash'al a avut o predică la o moschee în Damasc, amenințând în mod direct securitatea națională a Statelor Unite, a Uniunii Europene şi a Israelului. Cu toate acestea, Putin n-a dat înapoi. În schimb, Kremlinul i-a primit pe liderii grupării Hamas la Moscova câteva săptămâni mai târziu.[27]

Şi lucrurile nu s-au oprit aici. În fiecare săptămână, se pare, apar noi titluri cu dovezi proaspete ale inițiativei islamice a lui Putin, împreună cu dovada că Iranul cultivă simultan alianțe cu multe din aceleași țări.

PARTENERI DE AFACERI, TURCIA ŞI RUSIA URMĂRESC O COOPERARE MAI APROPIATĂ ÎN VEDEREA APĂRĂRII

Turkish Daily News, 8 DECEMBRIE 2004

ETIOPIA A ECONOMISIT BANI PENTRU ARMELE RUSEŞTI

Kommersant, 13 IANUARIE 2005

RUSIA SUSȚINE CĂ ESTE PREGĂTITĂ SĂ ÎNARMEZE ARABIA SAUDITĂ

Moscow Times, 10 FEBRUARIE 2005

RUŞII VÂND PROIECTILE SIRIEI

London Telegraph, 17 FEBRUARIE 2005

LIBIA ŞI ALGERIA SUNT PREGĂTITE SĂ CUMPERE ARMAMENT RUSESC DACĂ RUSIA LE ŞTERGE DATORIILE

MosNews.com, 17 FEBRUARIE 2005

PREŞEDINTELE IRANIAN CIMENTEAZĂ ALIANȚA SIRIANĂ

Associated Press, 19 IANUARIE 2006

IRAN – TURCIA, ACORD DE SECURITATE

Islam Republics News Agency (Iran), 22 FEBRUARIE 2006

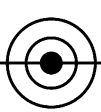

În martie 2006, Putin a devenit primul lider rus de la prăbuşirea Uniunii Sovietice care a vizitat Algeria. Acolo a semnat o înțelegere de 7,5 miliarde de dolari pentru vânzare de arme poporului nord-african, o afacere pe care unul dintre analiştii militari ruşi a numit-o „cel mai mare contract militar semnat de Rusia postsovietică".[28]

Putin s-a adresat de asemenea la o conferință în Moscova numită „Perspectivă strategică: Rusia şi lumea islamică", unde a îndemnat la „cooperare strânsă" şi a afirmat că „concentrarea eforturilor noastre" cu musulmanii din Orientul Mijlociu ar fi o prioritate de vârf pentru Rusia.[29]

CE ÎNSEAMNĂ ASTA

Nu există nicio îndoială în acest moment că Putin consideră că este în interesul vital al Rusiei să zidească o alianță politică, militară şi economică cu lumea islamică şi arabă, indiferent de riscurile furnizate de o asemenea alianță pentru relațiile Moscovei cu Washingtonul, cu Londra şi cu Bruxellesul. Principala problemă este cât de repede se va întoarce o astfel de alianță împotriva Israelului.

Indiferent dacă îşi dă seama de implicațiile profetice ale acțiunilor sale sau nu, Putin s-a lansat evident într-un efort agresiv şi sistematic pentru încheierea de noi alianțe cu țări specific citate în Ezechiel 38 şi 39, precum şi cu acele țări care vor fi implicate în războiul lui Gog şi Magog, dar nu sunt clar definite în text. Iar ceasul continuă să bată.

Deci urmăriți îndeaproape ce se petrece, pentru că astfel de eforturi se vor intensifica odată cu apropierea momentului când viziunea lui Ezechiel se împlineşte.

CAPITOLUL 10: **TITLU VIITOR**

TENSIUNILE GLOBALE SE INTENSIFICĂ ODATĂ CU ATACUL RUSIEI ASUPRA ISRAELULUI

În primăvara anului 2006, am dat peste un titlu pe un website de ştiri care spunea „**Rusia nu ar leza niciodată Israelul: Olmert.**“ Curios, am dat click pe link-ul acela şi am descoperit un articol al Agenției France-Presse, care începea astfel: „Liderul israelian Ehud Olmert a afirmat că a fost asigurat de preşedintele Vladimir Putin că Rusia «nu ar face niciodată nimic pentru a leza Israelul» în ciuda invitației sale adresate grupării Hamas de a participa la discuții la Moscova.[1]

„Preşedintele Putin mi-a spus că i-a dat asigurarea lui Ariel Sharon că Rusia nu ar face niciodată nimic pentru a leza statul Israel şi că această asigurare este valabilă şi în cazul meu, la fel cum a fost în cazul lui Ariel Sharon“, a explicat Olmert. Website-ul oficial al premierului israelian observa ceva mai târziu că „Preşedintele Putin a subliniat de câteva ori [în convorbirea sa cu Olmert] că Rusia nu ar face niciun pas împotriva intereselor Israelului şi nu ar leza cu nimic securitatea Israelului.“[2]

Numai de am putea crede astfel de asigurări. Din nefericire, nu este posibil.

Poate că e tentant să credem că Ursul rusesc este mort şi îngropat şi că nu reprezintă nicio ameninţare la adresa Israelului, a Statelor Unite sau a oricui altcuiva, Ezechiel ne spune foarte clar că Ursul se află doar în hibernare şi se va ridica în curând pentru a-şi lua răzbunarea.

Ezechiel 38:8 spune că în anii de apoi Rusia „va merge în ţara scăpată de sabie, şi ai cărei locuitori vor fi strânşi dintre mai multe popoare pe munţii lui Israel" (NASB). Ezechiel 38:12 afirmă că Rusia va ataca Israelul, epicentrul, poporul care locuieşte „în mijlocul pământului". Ezechiel 38:14 afirmă că Rusia va ţinti „poporul Meu Israel". Ezechiel 38:18 spune că Rusia „va porni împotriva pământului lui Israel". Ezechiel 39:2 afirmă că Rusia va porni „împotriva munţilor lui Israel". Ezechiel 38:10 afirmă cât se poate de clar că dictatorul rus, răspunzător de această operaţiune, va pune la cale „planuri rele".

Însă, în ciuda unei asemenea specificităţi, vor fi unii care vor înţelege greşit natura şi ameninţarea acestui „plan rău", şi prin aceasta vor fi expuşi riscului de a fi amăgiţi de el.

„AVANSAREA FINALĂ SPRE SUD"

Cu toate că Putin nu şi-a dezvăluit planul specific în ce priveşte Israelul, sunt oameni în jurul lui care au făcut-o. Un astfel de lider este purtătorul de cuvânt din prezent al Statului Duma, unul din liderii cu rangul cel mai înalt din guvernarea rusească şi un aliat strategic al lui Putin.

Analizaţi câteva extrase dintr-o carte scrisă de acest lider rus în 1993, în care prezintă în detaliu planurile sale de expansiune a Imperiului Rus spre Sud, în direcţia Israelului, şi mai apoi incluzându-l:

- Operaţiunea trebuie desfăşurată sub numele de cod „avansarea finală spre sud". Armata noastră va duce la îndeplinire această sarcină. Va fi un mijloc pentru naţiune ca întreg să supravieţuiască şi o cale de a reabilita armata rusă... Obiectivul ca Rusia să ajungă la malurile Oceanului Indian şi ale Mării

Mediterane va reprezenta salvarea națiunii ruse... Rusia va fi bogată.

- Arabii şi europenii... au un interes serios în a asigura stabilirea noilor granițe ale Rusiei... Doar în acest mod pot scăpa de capcana israeliană.
- Nu poate Rusia sau nu trebuie Rusia să facă o singură mişcare, una cât de mică, spre Sud?... Germanii o doresc... Lumea va înțelege că dacă Rusia are nevoie de aceasta înseamnă că este un lucru bun.
- Armata rusă are nevoie de aceasta. Îi va ajuta pe băieții noştri să-şi folosească muşchii în loc să zacă prin barăci, epuizați de corvezile din adâncurile Rusiei, fără a şti cine şi unde se găseşte duşmanul şi ce pregătiri morale şi fizice ar trebui ei să facă.
- Numai America nu ar fi mulțumită, dar ea nu se va amesteca. Alternativa acestei dezvoltări de situație este prea gravă pentru ea pentru a se amesteca.
- Aceasta este... soarta Rusiei, şi fără aceasta Rusia este sortită să înceteze să mai crească şi să moară... Rusia a primit o misiune istorică de proporții. De aceea trebuie să acționeze decisiv.
- Lăsați Rusia să-şi facă „avansarea" finală spre Sud. Îi şi văd pe soldații ruşi adunându-se pentru expediția finală spre Sud. Îmi şi imaginez comandanții în divizia rusă şi în cartierele generale ale armatei cum trasează ruta pentru formațiile militare şi fixează punctele finale ale acestor rute. Vizualizez forțele aeriene adunate la bazele aeriene din jurul regiunilor sudice din Rusia, submarine ridicându-se la suprafață şi vase amfibiene de atac în apropierea malului... şi autovehicule blindate ale infanteriei care sunt în mişcare şi multe tancuri înaintând printre ele. Rusia îşi va desfăşura expediția militară finală."[3]

Autorul acestei cărți, intitulată *Avansarea finală spre Sud* este Vladimir Volfovici Jirinovski, extremistul şi adesea ridiculizatul, ultranaționalistul şi influentul fondator al partidului, în mod nefericit şi eronat numit partidul democratic liberal din Rusia (PDLR). În 1994, când puțini analişti ai serviciilor secrete îl luau în serios, Jirinovski a produs un adevărat cutremur politic atunci când PDLR-ul său a

câştigat un sfert din locurile din parlamentul rus, la doar un an după ce şi-a prezentat viziunea fascistă şi imperialistă asupra viitorului Rusiei.

Un articol de primă pagină dintr-o ediție din 1994 a revistei *Time* intitulată „Țar în ascensiune?" afirma:

> Jirinovski nu este un politician de rând. Și-a atacat tovarăşii legiuitori în plenul parlamentului, a fost prieten la cataramă cu foşti soldați naziști din Austria şi a pozat nud pentru fotografi în timp ce țopăia într-o saună din Serbia. A fost expulzat sau i s-a refuzat accesul în aproape o jumătate de duzină de țări europene. A amenințat să restaureze granițele imperiale ale Rusiei, să anexeze Alaska, să invadeze Turcia, să reîmpartă Polonia, să ofere Germaniei „un nou Cernobîl", să transforme Kazahstanul într-un „deşert pârjolit", şi să închirieze ventilatoare uriaşe pentru a sufla reziduuri radio-active înspre țările baltice. Pentru occidentali, retorica incendiară şi grosolănia exuberantă a acestui Bonaparte declamator l-au calificat drept un gen de bufon. Dar pentru mulți ruşi, Jirinovski oferă un fel de standard al celor mai profunde dorințe şi frustrări ale lor.[4]

Şi într-adevăr aşa este, şi în asta constă şi pericolul. După cum scria în 1994 expertul Ariel Cohen de la Heritage Foundation Russia: „E tentant să desființăm cartea exagerată a lui Jirinovski ca fiind nimic mai mult decât polemică politică. Dar a mai existat un pictor austriac falit, fost caporal de armată, care a fost ignorat în mod asemănător când şi-a publicat propriul tratat: *Mein Kampf*. Tendința de a-l cataloga pe Jirinovski drept bufon şi de a presupune că suporterii săi nu ştiau ce votau ar fi un răspuns naiv, chiar periculos la alegerea sa, iar poziția sa ca lider de opoziție *de facto* îi conferă o influență care nu poate fi ignorată."[5]

OMUL DIN SPATELE OMULUI

Când am vizitat ultima oară Moscova, am dorit să mă întâlnesc cu Jirinovski. În *The Ezekiel Option* scriam practic despre un ultranaționalist fascist şi antisemit care ajunge la putere la Moscova,

devine țar şi conduce armata rusă la sudul Mediteranei. De ce să nu întâlnesc un astfel de personaj şi în viața reală?

Sprijinul personal al lui Jirinovski între ruşi scăzuse de când ajunsese pe coperta publicației *Time*. La alegerile din decembrie 2003, PDLR-ul a primit doar 11,6 procente din voturi şi 38 de locuri în Duma. Dar a rămas în joc. Jirinovski şi colegii săi reprezentau a treia cea mai importantă forță politică din țară, după Partidul Rusiei Unite a lui Putin (222 de locuri) şi Partidul Comunist (53 de locuri).[6] Mai mult, câțiva experți din Rusia în care am încredere au sugerat că prăbuşirea în preferințele electoratului a PDLR-ului nu are nimic de-a face cu faptul că ruşii ar fi devenit mai puțin naționalişti, ci cu faptul că Putin a devenit mai naționalist. De ce să voteze pentru „Vlad Nebunul", au argumentat ei, când Putin era adevăratul jucător – un lider tare ca piatra, un țar în devenire, fără nimic din retorica lui Jirinovski? Cu cât Putin a devenit mai autoritar, mi-au explicat ei, cu atât mai multe voturi a reuşit să atragă în favoarea sa de la partidele naționaliste şi ultranaționaliste.

De fapt, cel pe care doreşti tu să-l întâlneşti, mi-a spus unul din prietenii mei ruşi, nu este Jirinovski în persoană. Adică, e distractiv să vorbeşti cu el. Ai avea parte de câteva citate pe cinste. Dar persoana cu care îți doreşti cu adevărat să vorbeşti este omul din spatele omului, creierul lui Jirinovski."

„Şi cine ar fi acela?" i-am întrebat eu.

„Aleksei Mitrofanov", a spus el. „El e omul numărul doi din PDLR. Ani de zile a fost preşedintele Comitetului Geopolitic al Dumei, în mare echivalentul Comitetului pentru relații externe al Casei Albe din SUA E principalul strateg al lui Jirinovski. Dar mai important decât asta, el e un om care ajută în tăcere, cu grijă, la stabilirea direcției lui Putin, şi implicit a Rusiei."

Tata şi cu mine ne-am dat întâlnire cu Mitrofanov la o cafea în recepția Hotelului National, peste drum de Piața Roşie şi de Kremlin, miercuri, 1 septembrie 2004. Nu am mai întâlnit niciodată un fascist până atunci, şi cu siguranță nu pe unul cu o putere politică reală. Nici măcar nu ştiam cum arăta Mitrofanov şi nu ştiam la ce trebuia să ne aşteptăm. Dar curând, un om imens, greoi, nu cu mult mai în vârstă decât mine (e născut în 1962, iar eu în 1967) a ajuns

însoțit de câțiva bodyguarzi care şi-au ocupat locurile în dreptul uşii restaurantului.

Ca manieră, era total opusul lui Jirinovski – bine educat, cu o vorbire blândă, aproape timidă – şi avea evident intenția de a da o față „mai plăcută, mai blândă" brandului vicios de politică afişat de șeful său. Dar curând mi-am dat seama că, într-adevăr, acesta era „creierul lui Jirinovski." Pentru că gândesc absolut identic.

„Suntem oameni pragmatici, a început Mitrofanov, vorbind despre sine şi despre partidul său. Însă Rusia este în pericolul de a se prăbuşi peste zece ani... Gorbaciov a luat decizii greşite. A pierdut un imperiu întreg pe nimic. Dar asta nu face decât să ne demonstreze că dacă liderul va fi slab, Rusia va fi ruinată... Ruşii îşi doresc un dictator puternic."[7]

„Dar cum rămâne cu Putin? am întrebat eu. Este el un țar?"

„Putin este un naționalist, un naționalist pragmatic", a răspuns Mitrofanov. „Am purtat multe conversații private cu el înainte să devină preşedinte şi ştiu că este aproape de partidul nostru în inima lui... Dar el nu este un lider puternic. Are prea multe limitări."

Ei bine, asta era ceva nou, m-am gândit eu, cineva care consideră că Putin nu este suficient de calificat pentru titlul de țar. „Dar ce părere aveți de şeful dumneavoastră? Este el viitorul țar?"

„Jirinovski îşi doreşte să fie ca şi Stalin, a spus el, ca şi Lenin. Vrea să aibă putere şi să facă din Rusia din nou numărul unu în lume."

„Are vreo şansă să-l urmeze pe Putin?"

„Eu cred că da", a explicat Mitrofanov. „Nu la alegerile viitoare, în 2008, dar în 2012, cred că Jirinovski va fi preşedintele Rusiei. Atunci va avea şaizeci şi şase de ani. Va avea o experiență în politică de douăzeci de ani. Oamenii îi vor cunoaşte numele, brandul lui, la fel ca și Marlboro, ca şi Coca-Cola... Şi-apoi, Jirinovski va fi foarte tăcut [până atunci]. Se schimbă."

„Cum se schimbă?" am întrebat eu.

„Îşi schimbă stilul şi ideile, câştigă experiență... El este omul de care are nevoie Rusia."

„Ce ar face din postura de preşedinte în domeniul politicii externe, spre exemplu?"

„Ar forma o coaliție, răspunse Mitrofanov fără ezitare. Rusia

trebuie să controleze patru țări pentru a avea parte de granițe liniştite – Afganistan, Iran, Irak şi Pakistan." Şi după o pauză de o clipă, adăugă „Şi Turcia."

„De ce acestea?"

„Jirinovski vrea să rezidească Imperiul Bizantin", spuse el formal.

Eu am rămas privindu-l, încercând să procesez cuvintele lui şi motivul pentru care era atât de deschis cu privire la ambițiile partidului său. *Imperiul Bizantin?* mi-a trecut mie prin gând. *Asta ar include mult mai mult decât acele cinci țări. Ar include Siria, Liban, Iordania, Egiptul... şi Israelul."*

„Avem nevoie de asta, a explicat Mitrofanov, sau vom avea parte de instabilitate."

„Nu riscați cu o astfel de poziție să fiți acuzați că PDLR-ul este antisemit şi antiisraelian?"

„Rusia este foarte tăcută cu privire la evrei în prezent, a răspuns el. Nu există antisemitism aici. Nu cum este în Europa... Cunosc persoane din armata rusă – oameni foarte naționalişti – care consideră că evreii au adus Rusia la ruină, şi se gândesc să atace Israelul. Colonelul [Pavel] Cernov din FSB, spre exemplu. El consideră că ar trebui să spunem lumii musulmane că «noi avem puterea, țara, armele nucleare. Voi aveți un miliard de oameni, bombe vii. Haideți să conlucrăm.» El a spus că Rusia trebuie să fie musulmană, şi nu creştin-ortodoxă... A vrut să-i înlăture pe evrei din toate pozițiile de conducere din Rusia."

„Şi cu ce se ocupă Cernov în momentul de față?" l-am întrebat şi eu.

„Era cândva în PDLR, a recunoscut Mitrofanov fără nicio constrângere. A jucat un rol important în partid pentru o vreme. A fost de fapt numărul doi în partid, până când l-a demis Jirinovski. Bea prea mult. A tras cu o mitralieră. Dar avea o mulțime de suporteri."

M-am uitat la tatăl meu, iar el s-a uitat la mine. N-a mai spus nimic apoi; şi nici eu. Dar ne gândeam la acelaşi lucru. Şedeam cu un om care credea că abaterea cea mai gravă a unui fost ofițer al FSB era faptul că se îmbăta şi că se relaxa puțin, şi nu dorința lui de a forma o alianță nucleară cu Iranul şi cu restul lumii islamice pentru a arunca Israelul în aer. Şi deşi erau lucruri de o răutate fără măsură, nu era vorba

IMPERIUL BIZANTIN ÎN 550 d.Cr.
Zona de nuanță închisă reprezintă imperiul în timpul lui Iustinian I.
(Numele țărilor moderne sunt notate doar pentru a avea o referință)

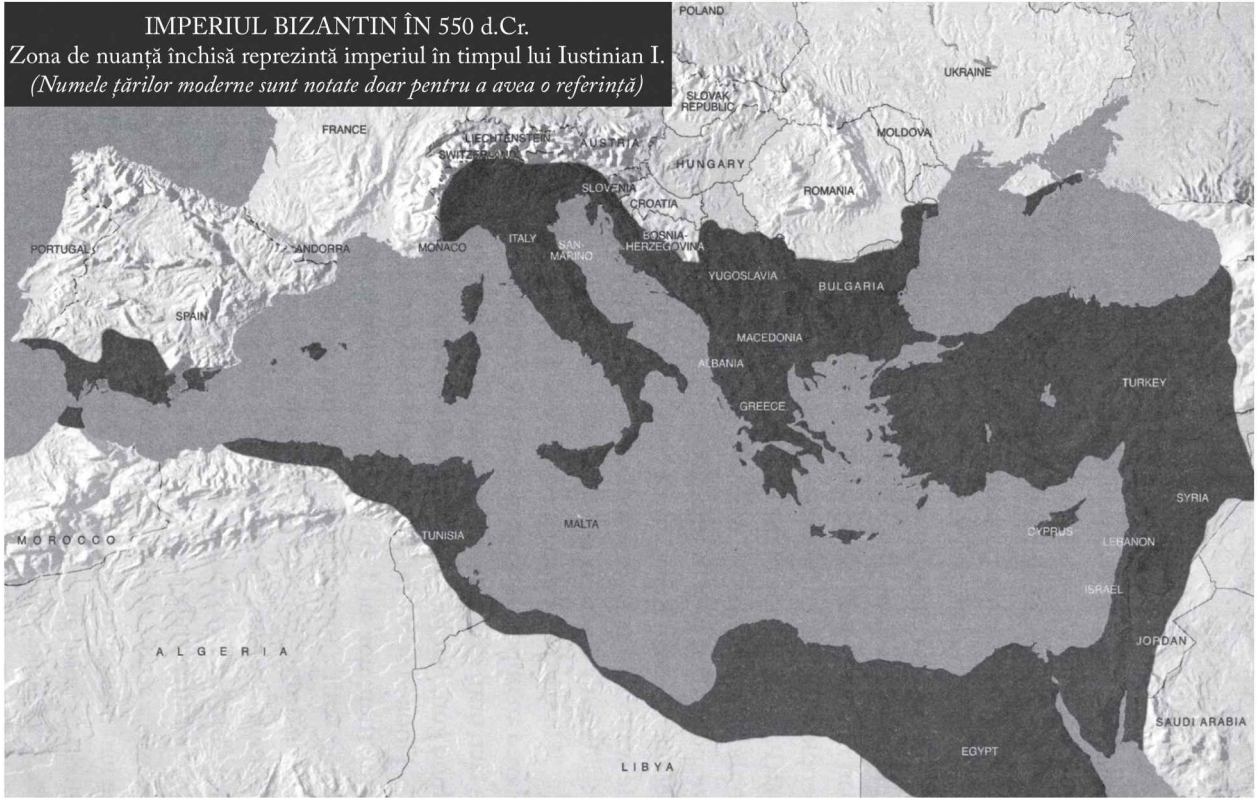

de o glumă peste care dădusem la vreun circ în Moscova. Mitrofanov era un membru respectat al parlamentului rus. Era consilier senior al purtătorului de cuvânt al acelui parlament. Şi nu ezita câtuşi de puțin să le spună unor americani că el şi partidul său doreau ca Rusia să clădească un imperiu şi să lanseze „avansarea finală spre Sud."

I-am mulțumit pentru timpul pe care ni l-a acordat, ne-am plătit factura şi am plecat cât am putut de repede.

1982: AMENINȚAREA DIN NORD.

Din timpurile țarului Petru cel Mare, liderii ruşi au avut planuri pentru Orientul Mijlociu şi Apropiat, şi pentru aproape jumătate din secolul douăzeci, Moscova a înarmat duşmanii Israelului şi i-a încurajat să atace şi să distrugă statul evreu. Dar acum ni se prezintă o imagine şi mai amplă, şi mai tulburătoare. Documente până nu demult clasificate ale Casei Albe, CIA şi ale departamentului de stat, precum şi interviuri oferite de lideri şi istorici de vârf din SUA şi Israel, ne dezvăluie că Moscova a plănuit în cel puțin o ocazie un atac rus asupra Israelului.

În vara lui 1982, spre exemplu, premierul rus de atunci, Menachem Begin, a făcut publică o poveste care înainte de acel moment nu o cunoscuseră decât eşaloanele superioare ale serviciilor secrete israeliene şi americane. Forțele de apărare israeliene, a explicat el, au descoperit un depozit secret, dar imens de armament sovietic în pivnițe şi tuneluri subterane din Liban, care l-au luat cu totul pe nepregătite pe el şi pe consilierii săi. Armele păreau a fi fost amplasate acolo de Moscova, pentru lansarea unei invazii la scară mare asupra Israelului şi a țărilor bogate în țiței din Orientul Mijlociu.

Begin a afirmat că Israelul descoperise „de zece ori mai multe arme ruseşti decât fuseseră raportate anterior". Prada, le-a spus el reporterilor, includea 4.000 de tone de muniție, 144 vehicule blindate şi tancuri, 12.500 arme mici, 515 arme de calibru mare, 359 dispozitive complexe de comunicație şi 795 „instrumente optice" (care includeau ochelari pentru vedere nocturnă şi binoculare). Era suficient, considera Begin, pentru a echipa cel puțin cinci brigăzi de luptă ruseşti şi a necesitat, potrivit unui raport, „o flotă de camioane

de 10 tone, care au lucrat zi şi noapte timp de şase săptămâni, pentru ca să le transporte înapoi în Israel."[8]

„Un lucru pot să vă spun, a continuat premierul israelian, că abia ieri... am descoperit alte depozite de arme care conţin de zece ori mai multe arme decât cele găsite anterior, suficiente să echipeze nu cinci brigăzi, ci cinci sau şase divizii. Vom avea nevoie literalmente de sute de camioane pentru a evacua aceste arme din Liban, unde fără îndoială vom găsi mai multe arme."

Begin a afirmat că serviciile israeliene au subestimat serios ameninţarea reprezentată de Rusia în nord. Israelul ştia cu siguranţă faptul că sovieticii îi înarmau pe Yasser Arafat şi Organizaţia de eliberare a Palestinei pentru atacurile lor teroriste împotriva Israelului. Acesta este principalul motiv pentru care Israelul a invadat Libanul. Dar Begin a concluzionat că nici el şi nici colegii săi nu şi-au putut imagina anvergura atacului terestru pe care Moscova îl pregătea împotriva statului evreu.

„S-a întâmplat ceva despre care nu ştia nimeni, a recunoscut Begin. De fapt, dovezile pe care le avem indică o conspiraţie. Acea amplasare de către Uniunea Sovietică a unei cantităţi atât de mari de arme – şi mă refer la arme moderne foarte sofisticate – nu poate sugera altceva decât o pregătire pentru o iminentă invadare a Israelului la o dată neprecizată, apoi a Iordanului, Arabiei Saudite şi a altor state din Golful Persic. Fiindcă nu există nicio altă explicaţie pentru cantităţile acestea de arme pe care le-am găsit. [Palestinienii] nu aveau cum să le deţină, întrucât nu aveau nici suficienţi oameni, nici îndemânarea necesară."

Washington Post a prezentat povestea proviziei de arme sovietice la 7 iulie 1982, dar implicaţiile unei descoperiri atât de importante s-au estompat ca urmare a unei serii de alte evenimente cutremurătoare din Orientul Mijlociu. Cu doar o lună mai devreme, un atac aerian israelian a distrus reactorul nuclear Osirak, şi odată cu acesta întregul program de dezvoltare de arme nucleare al Irakului. Şi la doar două luni după descoperirea armelor sovietice, membrii miliţiei Falanga Maronită a masacrat sute de bărbaţi, femei şi copii palestinieni din taberele libaneze cunoscute drept Sabra şi Shatila.

Bombardarea Osirakului şi masacrele de la Sabra şi Shatila, alături

de acuzațiile internaționale la adresa ministrului apărării Ariel Sharon de a fi îngăduit masacrele, au dominat luni de zile ziarele din lume. În final, Sharon a demisionat din postul de ministru al apărării. Astfel Begin s-a trezit nevoit să se apere alături de guvernul său în războaiele din relațiile cu publicul mondial. Iar planurile şi pregătirile sovietice de a invada Israelul şi restul Orientului Mijlociu s-au pierdut într-o lume care fie nici n-a auzit povestea aceasta vreodată, fie nu şi-o mai aminteşte, fie nici nu i-a păsat de ea.

Când i-am luat interviu lui Caspar Weinberger, care era secretarul apărării în SUA în 1982, şi-a adus aminte şi a confirmat povestea lui Menachem Begin. De asemenea, a recunoscut că descoperirea depozitului de arme sovietice „a fost mai mare decât poate s-ar fi aşteptat majoritatea oamenilor [din Washington]." Weinberger a concluzionat că el şi alte persoane de la Pentagon au fost surprinşi de „anvergura, scopul şi viteza" – şi caracterul secret – al acestei preamplasări sovietice în Orientul Mijlociu, cu toate că SUA supraveghea cu atâta grijă armata sovietică.

Însă Weinberger a afirmat că nu era surprins de faptul că sovieticii se pregăteau să invadeze Israelul, Arabia Saudită şi regiunea Golfului Persic. Ba dimpotrivă, acestea era exact tendința care determina politica antisovietică a administrației Reagan pe atunci.

„Noi [cei de la Casa Albă în vremea lui Reagan şi Pentagonul] eram cu toții îngrijorați de influența tot mai mare a sovieticilor şi de încercările tot mai asidue ale acestora de a-şi mări teritoriul în Orientul Mijlociu, mi-a spus Weinberger. Şi această descoperire a unei cantități foarte mari de armament era o confirmare a ipotezei, continuu deranjantă, dar nu era surprinzătoare... Faptul că [sovieticii] îşi fabricau armele şi plănuiau să folosească diferite puncte din Orientul Mijlociu ca baze ale acțiunilor lor militare nu era o surpriză; dimensiunea, scopul şi viteza cu care se desfăşurau evenimentele era un motiv în plus, credeam noi, pentru care trebuia să le supraveghem cu atât de mare atenție motivele."[9]

L-am întrebat pe Weinberger în mod specific dacă el şi preşedintele Reagan împărtăşiseră îngrijorarea premierului Begin că sovieticii ar putea ataca Israelul, Iordania, Arabia Saudită şi alte state din Golful Persic. Şi mi-a confirmat ipoteza.

„Sovieticii încercau să îşi crească influenţa în întregul Orient Mijlociu, a spus el. Ei [ţinteau] zăcămintele de petrol... Noi întreprindeam acţiuni şi ne pregăteam să prevenim succesul acestei dominaţii."

Oare credeau că descoperirea armelor sovietice justifica invadarea Libanului de către Israel şi tentativele de a distruge PLO? Weinberger a afirmat că mişcarea Israelului a fost mai întâi „deranjantă" pentru că era o „acţiune unilaterală" şi ameninţa să distrugă echilibrul fragil de puteri în Orientul Mijlociu, şi acest lucru „nu era bine".

Acestea fiind spuse, el a sugerat că la o privire mai atentă, israelienii aveau dreptate să continue, mai ales luând în considerare cele descoperite de ei şi invazia sovietică pe care probabil au împiedicat-o. A fost o surpriză totală care a generat o dezaprobare internaţională a Israelului, inclusiv o critică aspră chiar şi din partea administraţiei Reagan. Dar rezultatul a fost că Israelul a reuşit să împiedice nelegiuiri chiar şi mai cataclismice cu care îi ameninţau ruşii.

Atunci Weinberger a avertizat asupra faptului că descoperirea proviziei de armament sovietic secret erau dovezi deranjante „că se plănuiau o serie de acţiuni militare" sau „că deveneau tot mai posibile" în Orientul Mijlociu, care puteau trece neobservate chiar şi de cele mai bine puse la punct servicii secrete din lume.

1973: SCÂNTEIA PENTRU UN RĂZBOI NUCLEAR

În 6 octombrie 1973, forţe arabe reunite din Egipt, Siria şi numeroase alte ţări arabe şi islamice au atacat Israelul de Yom Kippur, Ziua Ispăşirii, cea mai sfântă zi a anului evreiesc.

De luni de zile tensiunea se întetea. Umblau zvonuri că un război stătea să izbucnească. Dar oficiali ai serviciilor secrete şi lideri politici atât din Israel cât şi din SUA au fost luaţi aproape pe nepregătite, nevenindu-le să creadă că războiul era cu adevărat posibil. Premierul israelian Golda Meir era atât de convinsă că conflictul nu avea să izbucnească, încât a refuzat să dea ordinul unui atac preemptiv sau chiar să mobilizeze rezervele israeliene, nedorind să provoace ostilităţi dacă puteau fi evitate. Ezitarea ei aproape că a condus la anihilarea statului evreu.

În cursul primei săptămâni de război, coaliţia arabă a câştigat

avantaje uimitoare. Din partea de nord, 1.000 de tancuri siriene şi 600 de piese de artilerie siriană au năvălit pe Munții Golan şi au avansat spre ferme israeliene lipsite de apărare din regiunea galileană. Din sud, circa 400 de tancuri egiptene au trecut Canalul Suez, au spulberat forțele de apărare ale Israelului şi au început să-şi croiască drumul prin deşertul Sinai. Între timp, forțele aeriene arabe au doborât trei duzini de aeronave de luptă israeliene doar în primele câteva zile.

Era evident pentru toți pe atunci că Uniunea Sovietică furniza armamentul, muniția, informațiile secrete şi instructajul militar pentru a ajuta coaliția arabă şi islamică să distrugă Israelul, un aliat cheie al Statelor Unite. Ceea ce nu se ştia la nivelul publicului larg era proporția orchestrării de către sovietici a acestui război din culise şi dacă aceştia se pregăteau să participe direct la conflict.

Până în a doua săptămână de război, situația a început să se schimbe. Israelienii au recâştigat Munții Golan şi bombardau Damascul. Recuceriseră şi o mare parte din Peninsula Sinai, traversaseră Canalul Suez şi aveau comasate forțe terestre până la circa o sută de kilometri de Cairo. Până în a treia săptămână, Moscova era expusă la presiuni uriaşe din partea întregii lumi arabe să nu permită israelienilor să-l umilească pe preşedintele sirian Hafez al-Assad sau pe preşedintele egiptean Anwar Sadat, astfel dă Moscova s-a pus în mişcare. Sovieticii au trimis o cantitate imensă de arme şi muniție aliaților lor. SUA în schimb, a început să trimită provizii imense şi continue Israelului.

La 24 octombrie, în jurul orei 22, ora Coastei de Est, ambasadorul sovietic la Washington, Anatol Dobrinin, l-a apelat telefonic pe secretarul de stat Henry Kissinger şi i-a dictat textul unui mesaj strict secret transmis de secretarul general al Rusiei Leonid Brejnev şi adresat preşedintelui Richard Nixon. În mesajul său, Brejnev acuza Israelul de a refuza să se supună chemării de întrerupere a focului lansat de Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite şi apoi a făcut o amenințare înfiorătoare: „O voi spune direct: dacă vă este imposibil să acționați împreună cu noi în această chestiune, vom fi confruntați cu necesitatea de a analiza urgent problema întreprinderii de paşi unilateral. Nu putem permite despotismul din partea Israelului.“[10]

Totul a fost cosmetizat în limbajul diplomatic, dar aceasta era realitatea: dacă administrația Nixon nu împiedica avansarea Israelului

şi nu accepta trimiterea unui echipaj terestru sovieto-american în regiune ca negociatori de pace, sovieticii aveau să trimită forțele terestre „unilateral".

Oficiali de vârf ai SUA din cadrul Casei Albe şi din Consiliul Național de Securitate au fost cutremurați când Brejnev a amenințat să transforme o confruntare regională – deja periculoasă – într-o desfăşurare globală de forțe între Orient şi Occident. Mai mult, ştiau că nu aveau de ales decât să îşi sincronizeze toate mişcările după sovietici pentru a deturna situația. Washingtonul trebuia să apere Israelul sau să trimită un mesaj devastator aliaților proprii că SUA nu putea fi părtaşă la o confruntare directă în alianță cu Rusia.

Atunci sovieticii au început să îşi întețească acțiunile. Cel puțin şapte divizii aeriene sovietice gata de luptă din Germania Democrată şi din alte regiuni est-europene au fost puse în alertă şi mobilizate pentru decolare imediată spre Orientul Mijlociu. Avioane de transport sovietice au fost poziționate şi pregătite pentru a introduce aceste forțe în lupta împotriva Israelului. Nave de război sovietice au intrat în Mediterană.

SUA, în schimb, a ordonat propriilor forțe militare să fie în alertă. Pentagonul a cerut forțelor nucleare ale SUA să [inițieze] DEFCON 3, cea mai înaltă stare de alertă în stat pe timp de pace. Comitetul Şefilor de Stat Major a ordonat de asemenea Diviziei Aeriene 82 să se pregătească pentru a decola spre Orientul Mijlociu. Alte forțe navale americane – inclusiv încă un portavion – s-au deplasat pe Mediterană, toate dintr-o grijă reală şi tot mai serioasă că sovieticii erau pe punctul de a întreprinde o acțiune militară fără precedent împotriva Israelului.[11]

Kissinger a pregătit un răspuns pentru Preşedintele Nixon (care pe atunci era implicat serios în scandalul Watergate) care a fost trimis Secretarului General Brejnev la 25 octombrie. În acea scrisoare, Nixon îi spunea limpede liderului sovietic faptul că SUA „nu avea niciun fel de informație care să indice că încetarea focului ar fi încălcată la acest moment în vreun fel". A fost de acord „să întreprindă orice pas eficient pentru garantarea implementării încetării focului" şi a spus că SUA lucrează cot la cot cu Israelul pentru a găsi o rezoluție paşnică pentru această criză.

Dar de asemenea a avertizat că „în aceste condiții, trebuie să considerăm sugestia dumneavoastră de acțiune unilaterală drept o chestiune cât se poate de serioasă, care implică consecințe incalculabile... noi nu am putea în niciun caz să acceptăm acțiunea unilaterală [sovietică.] Aceasta ar fi o încălcare a înțelegerilor noastre, a Principiilor Comune semnate la Moscova în 1972 şi a Articolului al II-lea din Înțelegerea asupra Prevenirii unui Război Nuclear... O astfel de acțiune ar produce consecințe incalculabile care n-ar fi în interesul niciuneia dintre țările noastre şi care ar pune capăt la tot ce ne-am străduit atât de asiduu să realizăm".[12]

Scrisoarea fermă a lui Nixon și poziția militară ofensivă a americanilor au arătat cât se poate de clar Moscovei că orice mişcare ar fi făcut împotriva Israelului, ar fi fost întâmpinată de rezistența în forță a Statelor Unite. În câteva zile, sovieticii s-au retras. Tensiunile au început să se disipeze şi în cele din urmă s-a obținut încetarea completă a focului. De la Criza proiectilelor cubaneze din 1962, SUA şi Uniunea Sovietică n-a mai fost niciodată atât de aproape de izbucnirea unui război nuclear, iar de această dată, factorul motivator a fost amenințarea unui lider rus de a ataca Israelul în mod direct.

Cu toate acestea, Kissinger remarca în fața unuia dintre consilierii săi de vârf că forța militară a sovieticilor „nu a acționat la fel de provocator ca în 1967".[13]

1967: KREMLINUL SE PREGĂTEŞTE DE RĂZBOI

Nori de război se formau deja de luni de zile. Israelienii s-au trezit tot mai mult înconjurați de forțe susținute de sovietici din lumea arabă şi islamică, ai căror lideri jurau „să arunce evreii în mare", şi israelienii se gândeau să atace primii. Elementul surpriză probabil avea să fie singura lor speranță de supraviețuire, se gândeau ei. Însă preşedintele Lyndon Johnson îl avertizase pe premierul israelian Levi Eshkol în termeni foarte clari că o astfel de mişcare ar fi fost o greşeală gravă.

După cum nota istoricul Michael B. Oren în foarte apreciata sa carte *Six Days of War: June 1967 and the Making of the Modern Middle East [Şase zile de război: Iunie 1967 şi crearea Orientului Mijlociu Modern,*

n.trad.], Johnson i-a trimis un mesaj secret lui Eshkol, spunând: „Este esențial ca Israelul să nu întreprindă nicio acțiune militară preemptivă şi prin aceasta să se facă responsabilă de inițierea ostilităților. Acțiunea preemptivă a Israelului ar face imposibil prietenilor Israelului să-i stea aproape." Oren observa faptul că Johnson „a avertizat în mod specific cu privire la posibilitatea intervenției sovietice directe."[14]

Mareşalul Andrei Antonovici Grechko, pe atunci ministrul apărării sovietic, a transmis omologului său egiptean la Cairo că Kremlinul a lansat „distrugătoare şi submarine la apă în apropierea Egiptului, unele înarmate cu rachete şi arme secrete" pentru a-i spulbera pe sioniști.[15] Unul dintre experții de vârf ai Israelului în domeniul politicii externe a sovieticilor a declarat serviciului de informații secrete a Israelului că „URSS-ul s-ar folosi de toată influența şi forța de care dispune pentru a-şi menține poziția din Orientul Mijlociu". Când a fost întrebat dacă sovieticii ar interveni direct, expertul a răspuns: „Desigur."[16] Premierul sovietic Kosighin, între timp a trimis un mesaj premierului Eshkol, avertizând că „dacă guvernul israelian insistă să-şi asume responsabilitatea inițierii confruntării armate, va plăti prețul suprem pentru o astfel de acțiune."[17]

Dar la ora 8:44, în dimineața zilei de 5 iunie 1967, Eshkol a trimis un mesaj urgent preşedintelui Johnson, informându-l că era prea târziu. Războiul începuse.

Explicând rațiunea pentru atacul preemptiv lansat cu puțin timp înainte de Israel, Eshkol scria:

> După săptămâni întregi în care primejdia la care ne-am expus creştea cu fiecare nouă zi, în prezent suntem angajați în respingerea agresiunii pe care [preşedintele egiptean] Nasser o clădea împotriva noastră. Existența şi integritatea Israelului au fost puse în pericol. Concentrarea provocatoare de trupe [arabe] la Sinai, în prezent ridicându-se la cinci divizii de infanterie şi două de artilerie; amplasarea a peste 900 de tancuri la granița noastră de sud; ... blocarea ilegală a străzilor din Tiran [...] introducerea iminentă a aeronavelor MiG-21 sub comandă irakiană [pe scenă]; anunțul lui Nasser de „război total împotriva Israelului" şi obiectivul său fundamental de a

> anihila Israelul... Toate acestea însumate generează un catalog extraordinar de agresiune, detestat şi condamnat de opinia mondială şi în ţara voastră minunată şi în rândul tuturor naţiunilor iubitoare de pace.[18]

Eshkol nota de asemenea că trei oraşe israeliene au fost bombardate în dimineaţa aceea de către forţele arabe, citându-le drept ultima picătură care a condus la izbucnirea războiului. I-a mulţumit lui Johnson pentru susţinerea din partea Americii şi şi-a exprimat speranţa că „poporul nostru mic poate conta pe loialitatea şi fermitatea celui mai bun prieten al său". Dar avea şi o rugăminte: ca SUA „să împiedice Uniunea Sovietică de la a exploata şi a extinde conflictul" în acest „cel mai periculos ceas" al Israelului.

„Eshkol îi cunoştea pe ruşi şi se temea de ei, observa Michael Oren. Războiul cu Siria [şi Egiptul] era suficient de riscant; cu URSS-ul avea să fie sinucidere curată." Dar Eshkol a calculat că fără sprijinul SUA, sovieticii aveau să se trezească îndemnaţi să se implice în mod direct. Moscova, la o adică, „investise masiv în Orientul Mijlociu, circa 2 miliarde de dolari americani numai în ajutorul militar – 1.700 de tancuri, 2.400 de piese de artilerie, 500 de avioane de luptă şi 1.400 de consilieri – din 1956, circa 43 de procente din toate acestea doar în Egipt."[19]

Cert este că pe măsură ce israelienii au distrus forţele coaliţiei arabe în următoarele trei zile şi au capturat Sinaiul, Bancul de Vest, Fâşia Gaza şi Munţii Golan, au reunit sfântul oraş al Ierusalimului şi au pornit ofensiva împotriva Damascului, Moscova s-a trezit privind în faţa unui dezastru geopolitic. Aceia erau, la o adică, soldaţi antrenaţi de sovietici care au fost înfrânţi. Erau miliarde de dolari de fonduri sovietice oferite statelor arabe, care mergeau pe apa sâmbetei. Şi – după cum aveau să afle mai târziu serviciile de informaţii americane şi israeliene – însuşi planul de război egiptean (cu nume de cod Operaţiunea *Conquerer*) a fost practic concepută în 1966 de către sovietici.[20] Drept urmare, sovieticii s-au temut că prestigiul le era făcut praf rapid.

Serviciul de informaţii american simţea deja primele semne ale

acestei temeri la Kremlin. În „President's Daily Brief" din 9 iunie, spre exemplu, CIA îl informa pe preşedintele Johnson că „sovieticilor le este greu să îşi ascundă şocul faţă de prăbuşirea rapidă a armatei egiptene. Un oficial sovietic [a cărui identitate este păstrată încă secretă] nu înţelegea «cum au putut serviciile noastre de informaţii să greşească atât de grav». Se întreba disperat: «Cum a fost posibil să ne băgăm într-aşa o belea?»"[21]

Aşa că Kremlinul s-a hotărât să ridice miza subit, în mod dramatic.

La 10 iunie, ora 8:48 a.m. ora Washingtonului, premierul sovietic Alexei Kosîghin l-a apelat telefonic pe preşedintele Johnson direct în sala rezervată situaţiilor de criză a Casei Albe. Mesajul a fost pe cât de direct, pe atât de disperat: „Am ajuns la un moment crucial care ne sileşte, dacă acţiunile militare [israeliene] nu se încheie în următoarele câteva ceasuri, să adoptăm o decizie independentă. Suntem pregătiţi să o facem. Oricum, aceste acţiuni ne-ar putea aduce într-o ciocnire care să conducă la o catastrofă gravă... Propunem să cereţi Israelului să înceteze necondiţionat acţiunile militare... Propunem să avertizaţi Israelul că dacă nu se conformează, se vor întreprinde acţiuni necesare, inclusiv acţiuni militare."[22]

Sovieticii au întrerupt imediat relaţiile diplomatice cu Israelul, iar guvernele fostului bloc sovietic din Cehoslovacia şi Bulgaria le-au urmat imediat exemplul.[23]

Directorul CIA Richard Helms îşi amintea mai târziu că discuţiile din Camera Situaţiilor de Criză din următoarele câteva ore se purtau „mai în şoaptă decât auzise el vreodată la o întâlnire de acel gen" şi că „atmosfera era încordată", în timp ce preşedintele şi cei mai experimentaţi consilieri ai săi militari, diplomatici şi ai serviciilor secrete analizau posibilitatea unei confruntări directe între sovietici şi Israel.[24]

Johnson, un prieten devotat al Israelului şi un anticomunist înfocat, nu era pregătit să se ploconească înaintea Moscovei şi nici să lase Israelul să fie distrus. A ordonat imediat Flotei a Şasea americană – care în acel moment se îndrepta spre Strâmtoarea Gibraltar – să facă stânga împrejur şi să pornească drept spre Israel, ca un semn

de solidaritate şi să-i avertizeze pe sovietici să nu se implice în mod direct.[25]

A făcut ceea ce era necesar, pentru că, potrivit Isabellei Ginor – o corespondentă născută în Rusia a BBC World Service – şi a altor servicii de ştiri internaţionale, „noi dovezi relevă acum că sovieticii au fost într-adevăr hotărâţi să atace Israelul... şi se pregăteau pentru o astfel de misiune de o bună bucată de vreme."[26]

La 10 iunie 2000 – la exact treizei de ani de la ameninţarea clară adresată direct de Kosîghin lui Nixon – Ginor publica un articol în *The Guardian* [London] intitulat „Războiul de Şase Zile ameninţa să conducă la Armaghedon: Noi dovezi cu privire la planul sovietic din 1967 de a invada Israelul arată cât de aproape a ajuns lumea de un conflict nuclear." În luna decembrie a aceluiaşi an, ea a publicat un articol mai lung şi mai detaliat în *Middle East Review of International Affairs* intitulat „Sosirea ruşilor: ameninţarea armatei sovietice din Războiul de Şase Zile din 1967." În aceste articole şi altele asemenea, ea îi cita pe oficialii sovietici care au ilustrat o imagine fragmentară, dar nu mai puţin tulburătoare a atacului care tocmai se pregătea.

Ginor observa că „în memoriile sale recent publicate, Nikita S. Hruşciov afirmă că conducerea armatei URSS a încurajat mai întâi delegaţiile egiptene şi siriene, într-o serie de vizite mutuale „confidenţiale", să pornească la război, apoi să ceară conducerii politice sovietice să-i susţină în aceşti paşi, în deplină cunoştinţă de cauză că intenţionau să pornească un război pentru distrugerea Israelului."[27]

Între timp, ministrul sovietic al apărării în funcţie, Andrei A. Greciko, şi şeful KGB-ului, Iuri V. Andropov, „insistau pentru o trimitere de forţe sovietice în Orientul Mijlociu." Locotenentul sovietic în rezervă, Iuri V. Nastenko, din forţele aeriene a confirmat că în 1998 acele bombardiere şi avioane de luptă, precum MiG 21 care au fost sub comanda sa, au intrat în stare de alertă operaţională în seara zilei de 5 iunie 1967, şi că era convins că aceasta era pregătirea pentru „lupta reală".[28]

Iuri N. Kripunkov, un fost ofiţer naval sovietic care a lucrat pe unul dintre cele treizeci de vase de război sovietice avansate din Marea Neagră spre sud în Mediterană în iunie 1967, l-a înştiinţat pe Ginor că el şi colegii săi se pregăteau să trimită forţe sovietice pe pământ

israelian. Propriul său pluton, a declarat el, „primise ordinul de a intra în Haifa – principalul port comercial şi bază navală a Israelului".[29] Profesorul rus Alexandr K. Kislov, care se găsea în Orientul Mijlociu în 1967, i-a spus lui Ginor că forța militară pregătită de sovietici pentru intrarea în Israel includea „nave desant cu soldați în marină bine pregătiți."[30]

Câțiva istorici şi diplomați respectați au analizat faptul că sovieticii plănuiau să atace Israelul în 1967.[31] Dar cu toate că mărturiile disponibile în momentul de față provenite din documente declasificate şi din interviurile cu participanții direcți ar putea să nu fie concluzive încă, sunt totuşi captivante. Mai mult, amenințarea premierului sovietic Kosîghin de a interveni militar direct în războiul din 1967 împotriva Israelului reprezintă o mărturie înfiorătoare a zelului trecut şi recent al Moscovei în ce priveşte statul evreu şi o avertizare cu privire la lucrurile ce vor să vină.

CAPITOLUL 11: **TITLU VIITOR**

UN NOU RĂZBOI IZBUCNEŞTE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, ÎN TIMP CE EUROPA, AFRICA ŞI ASIA SUNT LOVITE DE CUTREMURE ŞI PANDEMII

Într-o clipă, vom parcurge informațiile secrete ce ne-au fost furnizate de Ezechiel şi în care se descrie magnitudinea războiului viitor al lui Gog şi Magog. De asemenea vom analiza modul în care aceste evenimente vor afecta direct fiecare persoană de pe fața pământului. Dar mai întâi, trebuie să punem o întrebare fundamentală: de ce trebuie, la urma urmei, să aibă loc un război?

Cel mai simplu răspuns poate fi găsit în Geneza 12:1-3, unde Dumnezeu promite să-l binecuvânteze pe Avraam şi poporul evreu, să facă din Israel o națiune mare şi influentă şi să-i apere de vrăjmaşii lui. „Eu îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, spune Dumnezeu, şi pe cei ce te vor blestema, îi voi blestema şi Eu."

Nu putem citi Scripturile ebraice și Noul Testament fără să observăm cât de mult iubeşte Dumnezeu poporul evreu şi națiunea Israel şi că are un plan şi un scop pentru acesta, cu toate că de-a lungul anilor, mulți lideri mondiali au refuzat să se smerească înaintea Dumnezeului celui viu. De asemenea au refuzat să privească Israelul prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii. În schimb, nu numai că şi-au întors inimile împotriva lui Dumnezeu, dar şi împotriva poporului

Său ales şi a țării pe care El le-a promis-o. Şi ca un rezultat direct al acestui conflict spiritual profund, acei lideri au ales să blesteme poporul evreu. Unii au căutat chiar să înrobească poporul Israel sau să-l anihileze. Este un fenomen care a început odată cu faraonii din Egipt, dar evident acest model de rău patologic a existat de-a lungul istoriei şi continuă până în ziua de azi.

Gândiți-vă la Adolf Hitler.

Liderul nazist s-a considerat un mesia secular, „neinhibat de vreo pedeapsă religioasă şi cu un apetit de nesăturat de a controla omenirea", a observat renumitul istoric Paul Johnson. Hitler a respins în mod explicit ideea de Dumnezeu ca persoană cu autoritate asupra sa. A respins principiile şi autoritatea Bibliei şi s-a opus cu înverşunare tuturor celor care au susținut că-şi trăiau viața în conformitate cu Sfintele Scripturi.

„Hitler a urât creştinismul cu o pasiune care rivaliza cu cea a lui [Vladimir] Lenin, scria cândva Johnson. La puțin timp după ce a ajuns la putere în 1933, i-a spus lui Hermann Rauschning că intenționa «să smulgă rădăcina şi ramurile creştinismului... Nimeni nu putea fi şi creştin, şi german – ori una, ori cealaltă»."[1]

Această ură față de creştinism şi față de Biblie pe care se bazează creștinismul a condus la o ură şi mai virulentă față de evreii care au scris Biblia şi care au fost primii care L-au urmat cu adevărat pe Dumnezeu. Adolf Hitler scria în *Mein Kampf*:

> Oriunde mă duceam, am început să văd evrei, şi cu cât îi vedeam mai mult, cu atât au început să se distingă mai clar în ochii mei de restul omenirii... Mai târziu, adesea mi se făcea rău de la stomac când îi adulmecam pe aceştia [pe evrei]... Era oare vreo formă de ticăloşie, de depravare, mai ales în viața culturală, fără ca cel puțin un evreu să fie părtaş la aceasta? Dacă pătrundeai, chiar şi cu mare grijă, într-un astfel de abces, descopereai, precum un vierme într-un cadavru în descompunere, adesea orbit de lumina bruscă – un [evreu]. Treptat, am început să-i urăsc... Pentru mine aceasta a fost una din perioadele cele mai chinuitoare pe plan spiritual prin care a trebuit să trec vreodată. Încetasem să mai fiu un cosmopolit slab de înger şi am devenit antisemit.[2]

Condus de această ură față de Dumnezeu şi de poporul Său ales, Hitler a continuat prin uciderea a 6 milioane de evrei într-o campanie cunoscută drept *soluția finală* care avea ca scop eradicarea întregii populații evreiești. O astfel de campanie ar fi putut avea probabil sorți de izbândă dacă Statele Unite şi forțele aliate nu ar fi reuşit să distrugă regimul lui Hitler.

Iosif Stalin, liderul Uniunii Sovietice în anii '30 şi '40, i-a urât în egală măsură pe toți cei ce priveau Biblia drept o sursă de inspirație şi autoritate, şi a manifestat o cruzime aparte față de poporul evreu. Avea un dicton preferat după care trăia şi din cauza căruia au murit mulți evrei, observa expertul în istoria sovietică, Arnold Beichman: *„Est chelovek, est problema, net cheloveka – net problemy."* Adică „o persoană, o problemă; nicio persoană – nicio problemă." După cum o descria Beichman: „Milioane de oameni în Uniunea Sovietică au devenit ne-persoane în timpul regimului de un sfert de secol [al lui Stalin]... şi avea o ură deosebită față de evreii sovietici. Însăşi fiica lui Stalin, Svetlana, a confirmat acea psihoză: «Ceea ce inițial a fost ură politică a devenit treptat un sentiment de ură rasială împotriva tuturor evreilor, fără excepție.»" În timpul regimului plin de teroare al lui Stalin, zeci de milioane de ruşi au murit ca prizonieri în lagăre, din cauza războaielor şi a foametei. Mulți dintre aceştia au fost evrei, cel puțin un milion dintre ei au fost deportați din Moscova în 1953 şi trimişi în lagărele de muncă silnică din Siberia, şi de care nu s-a mai ştiut nimic.[3]

În prezent, spiritul ucigător antisemit şi anticreştin al lui Adolf Hitler şi al lui Iosif Stalin este promovat de preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad. După cum am văzut, a cerut eradicarea statului evreu, un ecou al cuvintelor Ayatollahului Khomeini: „Israelul trebuie să fie şters de pe hartă."[4] El caută cu ardoare să achiziționeze arme nucleare pentru a anihila complet Israelul şi Statele Unite. El crede că întoarcerea lui mesia islamic „va fi precedată de haos cosmic, război, vărsare de sânge şi epidemii." Şi crede că sarcina lui este de a aduce la îndeplinire astfel de evenimente apocaliptice prin lansarea unui jihad global împotriva evreilor şi creştinilor.[5]

Osama bin Laden de asemenea şi-a stabilit ca misiune a vieții sale să îi blesteme pe evrei, să le distrugă statul şi să îi distrugă pe toți – înainte de toate şi mai presus de orice Statele Unite – cei care

caută să binecuvânteze Israelul şi să stea alături de acest stat în timpul jihadului. „Suntem siguri de victoria lui Allah şi de victoria noastră împotriva americanilor şi a evreilor, după cum ne-a promis Profetul, pace lui, i-a spus bin Laden unui reporter în 1998. Ziua Judecății nu va veni până când musulmanii nu-i vor înfrânge pe evrei, când evreii se vor ascunde după copaci şi pe după stânci, iar copacul şi stânca vor grăi şi vor spune: «Musulmane, înapoia mea este un evreu. Vino de-l ucide.»"[6]

O analiză atentă a Scripturii ne prezintă câteva căi prin care Dumnezeu S-a ocupat de astfel de tirani care au blestemat poporul evreu de-a lungul istoriei. Însă Ezechiel ne avertizează că anumiți lideri ai anumitor popoare vor avea parte de o judecată cataclismică şi fără precedent în acele zile din urmă. Despre asta este vorba în războiul lui Gog şi Magog, şi acesta ar putea avea loc mai curând decât şi-ar imagina cineva.

RĂZBOIUL IMINENT

Haideți să ne îndreptăm acum atenția să înțelegem ce se va întâmpla în timpul acestui război al lui Gog şi Magog, şi cum vor fi afectate popoarele lumii de acest eveniment fără precedent.

În Ezechiel 38:9 aflăm că Israelul va fi confruntat cu un vrăjmaş copleşitor. Alianța ruso-islamică va veni „ca o furtună", şi trupele lor vor fi „ca un nor negru ce va acoperi țara". Forțele militare comandate de dictatorul rus vor veni „din fundul miazănoaptei" şi vor fi „o mare mulțime şi o puternică oştire" (Ezechiel 38:15).

Nicăieri în text însă Ezechiel nu indică faptul că vreo națiune va veni de partea lui Israel să o apere de un asemenea măcel de proporții. Ezechiel 38:13 sugerează că o discuție internațională este în desfăşurare asupra motivelor şi obiectivelor Rusiei. Poate că aceasta va avea loc în Adunarea Generală a ONU sau chiar în Consiliul de Securitate. Cu siguranță va avea loc la radio şi televiziune pe măsură ce se adună norii de furtună. Dar în cele din urmă, Israelul va fi singur, în pragul distrugerii, confruntându-se cu ceea ce mulți vor prezice pe față în momentul acela ca un alt holocaust.

De aceea, acel timp va fi o perioadă de însingurare şi groază

pentru israelieni în mod particular şi pentru întregul popor evreu din lume pe măsură ce vrăjmaşii lor se apropie tot mai mult de graniţele Israelului, zi după zi, până când statul Israel va fi complet împresurat, izolat şi singur. Din context, din istoria biblică şi din istoria recentă putem deduce rezonabil că duşmanii Israelului îl vor tortura, se vor lăuda cu puterea lor, cu slăbiciunea ei şi cu triumful iminent şi glorios al islamului.

Este mai mult decât rezonabil să ne aşteptăm ca liderii israelieni să facă pregătiri de război şi să lanseze un atac preemptiv. Nu este exclus să ia în considerare ceea ce numea cineva Opțiunea Samson, prin care Israelul – convins că e pe cale să fie distrus – alege să atragă odată cu sine toți dușmanii săi în mormânt.

Opțiunea Samson este numită după judecătorul evreu din vechime care s-a rugat în Judecători 16:28-30: „Doamne, Dumnezeule! Adu-ți aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta [...] Să mor împreună cu Filistenii!" În acest caz, Samson s-a năpustit asupra stâlpilor ce susțineau acoperişul templului în care stătea el şi cei ce-l prinseseră, iar prăbuşirea tavanului i-a zdrobit pe toți sub dărâmături. În cazul Israelului modern, planul ar fi lansarea unui atac masiv, preemptiv nuclear împotriva Moscovei, Teheranului, Damascului, Khartoumului, oraşului Tripoli şi a altor oraşe dușmane, în ciuda faptului că Rusia – cel puțin – ar lansa la rândul ei rachete nucleare, nelăsând pe nimeni în viață de ambele părți.

Indiferent de planurile legate de primul atac, pe care-l vor face ambele părți, războiul lui Gog şi Magog va fi diferit de orice alt război din istoria acestei lumi. Informațiile secrete pe care le furnizează Ezechiel ne indică foarte clar faptul că Însuşi Dumnezeu va merge la război de partea lui Israel şi împotriva dușmanilor lui, iar rezultatele vor fi devastatoare.

Ezechiel 38:18-20 indică faptul că „în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă. O spun în gelozia şi în focul mâniei Mele: În ziua aceea, va fi un mare cutremur în țara lui Israel. Peştii mării şi păsările cerului vor tremura de Mine şi fiarele câmpului şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ, şi toți oamenii care sunt pe fața pământului."

Cutremurul va avea epicentrul în Israel, dar undele de şoc se vor resimți în întreaga lume. Evident, duşmanii Israelului vor fi afectați direct şi imediat de cutremur, pe măsură ce „munții se vor răsturna, pereții stâncilor se vor prăbuşi, şi toate zidurile vor cădea la pământ" (Ezechiel 38:20). Dar oare textul are şi sensul literal că fiecare persoană de pe fața planetei se va cutremura fizic, ca şi când s-ar afla chiar în epicentru? Sau înseamnă că distrugerea va fi atât de mare în întregul Orient Mijlociu, încât toți locuitorii pământului vor fi afectați personal de frică, de prețuri mai mari pentru petrol şi gaze, sau de alte forțe mai puțin fizice, dar nu mai puțin puternice? Nu este foarte clar, dar trebuie să fim pregătiți pentru toate cele enumerate mai sus.

Dar acest cutremur puternic este doar începutul.

„Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu în Ezechiel 38:21. Sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său." Cu alte cuvinte, în haosul ce va avea loc, forțele duşmane ridicate împotriva Israelului vor începe să lupte una împotriva celeilalte. Războiul va începe bine, dar forțele ruseşti şi musulmane vor începe să deschidă focul *unii asupra altora*, şi nu asupra evreilor.

„Îl voi judeca prin ciumă şi sânge, continuă Domnul Dumnezeu în Ezechiel 38:22, referindu-Se la dictatorul rus cunoscut drept Gog. Printr-o ploaie năprasnică şi prin pietre de grindină; voi ploua foc şi pucioasă peste el, peste oştile lui şi peste popoarele cele multe, care vor fi cu el."

Acesta va fi cea mai îngrozitoare succesiune de evenimente din istoria umană de până atunci. Imediat după un cutremur supranatural îngrozitor care va lua fără îndoială viețile multora, va urma de o cascadă de alte dezastre. Bolile pandemice vor face ravagii în rândurile trupelor coaliției ruseşti, precum şi printre „multele popoare" care vor susține aceste armate în războiul lor de anihilare a Israelului. O judecată asemănătoare va fi aplicată atacatorilor, cum nu s-a mai văzut de la evenimentele cataclismice din Egipt dintre Moise şi Faraon (Exodul 7-11).

Grindină ucigătoare şi devastatoare va lovi forțele inamice şi pe susținătorii lor (despre care se vorbeşte în Exodul 9). La fel şi

ploaia de foc apocaliptică, ce din nou va aminti de judecata teribilă a Sodomei şi Gomorei (Geneza 19) şi de cele mai înspăimântătoare dintre filmele de pe lunga listă a producțiilor de la Hollywood cu dezastre. Dar evenimentele acelea nu vor fi nici istorie, nici ficțiune. Vor fi mult prea imediate, reale şi tragice.

Astfel de ploi de foc vor fi răspândite geografic şi prin aceasta categoric fatale. În Ezechiel 39:6, Domnul spune: „Voi pune foc Magogului şi celor ce locuiesc liniştiți în ostroave, ca să ştie că Eu sunt Domnul."

Se sugerează prin aceasta că obiectivele din întreaga Rusie şi fosta Uniune Sovietică, precum şi țările aliate Rusiei vor fi lovite în mod supranatural în această zi de judecată şi vor fi nimicite parțial sau total. Atacul ar putea fi limitat la depozite de proiectile nucleare, baze militare, instalații radar, ministere ale apărării, cartierele generale ale serviciilor de informații şi alte clădiri guvernamentale de tot felul. Dar astfel de ținte ar putea la fel de bine să includă centre religioase precum moscheile, şcolile şi universitățile islamice, şi alte facilități care proclamă ura împotriva evreilor şi a creştinilor şi care instigă la distrugerea Israelului. Oricum, va trebui să ne aşteptăm la distrugeri colaterale de proporții, şi mulți civili vor fi expuși unui risc sever.

URMĂRI

Devastarea va fi atât de serioasă, încât Ezechiel 39:12 ne spune că vor fi necesare şapte luni întregi ca Israelul să îngroape toate leşurile duşmanilor în mijlocul lor, fără a mai pomeni de toți cei morți şi răniți din țările coaliției. Mai mult, procesul ar lua mult mai mult dacă n-ar fi numărul mare de leşuri care va fi devorat de păsări răpitoare şi de fiare care vor fi atrase de câmpurile de luptă precum moliile de lumină.

„Spune păsărilor de orice soi, şi tuturor fiarelor câmpului: «Adunați-vă, şi veniți!» îi spune Domnul Dumnezeu proorocului Său în Ezechiel 39:17-19. Spune-le: «Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa Mea pe care o junghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne şi beți sânge, mâncați carnea vitejilor şi beți sângele voievozilor pământului, sânge de berbeci, de miei, de

țapi, de tauri îngrăşaţi [...] Mâncaţi grăsime până vă veţi sătura şi beţi sânge până vă veţi îmbăta, din jertfele mele pe care le voi junghia pentru voi.»"

O privelişte mai înspăimântătoare este greu de imaginat, dar din nou, nu este vorba de ficţiune. Ezechiel ne oferă un raport al informaţiilor secrete cu privire la viitor, un viitor care este tot mai aproape.

Ezechiel 38:22 spune că una din armele pe care Dumnezeu le va folosi împotriva duşmanilor lui Israel este boala. Când văd rapoartele legate de ameninţarea gripei aviare, e greu să nu mă gândesc la acest pasaj şi la implicaţiile sale. Virusul H5N1 face ravagii în rândul populaţiei aviare din Rusia, Orientul Mijlociu, Asia Centrală şi Asia de Est, şi a început să ajungă şi în Africa, silind oficialităţile din aceste regiuni să omoare peste 200 de milioane de păsări în încercarea de a împiedica o pandemie mondială. Naţiunile europene încep abia să descopere cazuri de păsări infectate. Oficialităţi americane afirmă că se aşteaptă ca păsările din America de Nord să fie lovite curând de boala mortală şi lucrează asiduu să producă şi să facă rezerve de vaccinuri destinate consumului uman.

La începutul anului 2006, peste 100 de persoane muriseră din cauza acestei tulpini de virus al gripei aviare în lumea întreagă. Dar experţii în probleme de sănătate ne avertizează că alte milioane ar putea muri dacă gripa reuşeşte să treacă de la păsări la om, de la om la om, şi apoi să se accelereze şi să atingă anvergura unei pandemii.

Unul din cele mai negre scenarii produse de un grup de cercetători din Australia a proiectat 142 de milioane de morţi şi pierderi economice mondiale de 4.400 miliarde de dolari americani. Dar cercetătorii au avertizat asupra faptului că până şi o pandemie „blândă" s-ar putea solda cu 1,4 milioane de morţi şi pierderi economice de 330 miliarde de dolari.[7] Raportul a descoperit de asemenea că numai decesele din SUA ar putea ajunge de la 20.000 în cazul unui scenariu „blând" şi la peste 2 milioane într-un scenariu sever.[8]

Nu ştim încă, desigur, dacă există vreo legătură între tulpina virală H5N1 şi împlinirea tot mai apropiată a profeţiei lui Ezechiel. S-ar putea să nu existe nicio legătură. Dar când privim cât de multă teamă reuşeşte acest virus să işte în inimile liderilor din guvern şi

a oficialităților din domeniul sănătății publice, putem începe să ne imaginăm cât de rapid şi cât de teribilă ar fi răspândirea unei pandemii moderne şi câte milioane de vieți ar fi afectate, exact cum a prezis Ezechiel că se va întâmpla în zilele din urmă.

MOTIVE DE SPERANȚĂ

Profeția lui Ezechiel ridică multe întrebări tulburătoare. Oare *toată* Rusia va fi distrusă în mod supranatural? Va fi distrus *tot* Iranul sau Libia, sau Sudanul, sau alte țări islamice din Asia Centrală, sau de oriunde altundeva? Cum rămâne cu Germania şi Austria? Toți oamenii din aceste țări vor fi ucişi la rândul lor?

Fără îndoială, devastarea descrisă în text nu se va compara cu nimic din întreaga istorie a omenirii. Este clar că Dumnezeu intenționează ca Războiul lui Gog şi Magog să fie o judecată divină a duşmanilor de moarte ai Israelului. Este de asemenea clar din text că țările care vor fi afectate cu siguranță de această judecată îi include pe cei care în ultimul timp s-au ridicat împotriva înseşi existenței lui Dumnezeu (comunism şi ateism de obârşie moscovită) şi pe cei care s-au ridicat împotriva Singurului Dumnezeu adevărat, Dumnezeul Bibliei, Dumnezeul lui Avraam, Isac, Iacov şi Isus (islamul condus de la Mecca).

De aceea, am putea concluziona în mod rezonabil că judecata va pune capăt ambelor sisteme politice şi spirituale. Mânia lui Dumnezeu va cădea asupra Kremlinului şi a Armatei Roşii. Lumea va fi martora sfârşitului islamului radical aşa cum îl cunoaştem în prezent.

După cum am discutat mai înainte, Germania şi poate Austria s-ar putea trezi confruntate la rândul lor cu o calamitate. Nu ştim cu siguranță dacă va fi într-adevăr cazul, dar nu putem nici exclude această posibilitate.

Acestea fiind spuse, există de asemenea indicatori puternici în text că devastarea nu va fi completă şi că Dumnezeu va arăta îndurare.

În textul masoretic – manuscrisul ebraic străvechi al Vechiului Testament, pe baza căruia se bazează traducerea King James în limba engleză a Bibliei – găsim un pasaj interesant în Ezechiel 39:2. Domnul îi spune lui Gog: „Te voi aduce înapoi, şi voi lăsa *a şasea*

parte din tine, şi te voi face să te ridici din părţile de la miazănoapte, şi te voi ridica pe munţii lui Israel" (sublinierea îmi aparţine). Aceasta sugerează că cinci şesimi din forţele lui Gog şi din forţele coaliţiei sale vor fi distruse dar acea şesime – circa 17 procente – va rămâne în urmă şi va supravieţui. Ar trebui să ne păstrăm speranţa că mulţi vor fi cruţaţi, dar adevărul este că pur şi simplu nu ştim cu siguranţă.

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a acţionat în moduri pe care omul nu le-a înţeles de fiecare dată, dar care a adus la îndeplinire o parte a planului Său perfect. Trebuie să recunosc că nu înţeleg pe deplin ceea ce va veni, şi o mare parte din mine îşi doreşte ca Dumnezeu, în providenţa Lui, să găsească o altă cale prin care să protejeze Israelul şi să alunge popoarele care i se opun. În acelaşi timp, descopăr semne ale speranţei care vor ieşi din judecata dezastruoasă descrisă în Ezechiel.

Câteva versete din textul biblic indică faptul că o mare trezire mondială va rezulta din această zi de judecată fără precedent. În Ezechiel 38:23, spre exemplu, Domnul Dumnezeu spune „ Îmi voi arăta astfel mărimea şi sfinţenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulţimii neamurilor, şi vor şti că Eu sunt Domnul." În Ezechiel 39:21-22, Domnul Dumnezeu ne oferă şi mai multe detalii: „Îmi voi arăta slava între neamuri; şi *toate* neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea. Cei din casa lui Israel vor şti că Eu Sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte." (sublinierea îmi aparţine)

Dr. Charles Ryrie, editor al *Ryrie Study Bible*, nota cândva: „Scopul dual al acestei judecăţi este ca popoarele să poată recunoaşte gloria lui Dumnezeu şi ca Israelul să poată cunoaşte harul lui Dumnezeu"[9]

Sunt de acord. E în întregime concordant cu caracterul lui Dumnezeu, cu planul Său şi cu scopul Său de-a lungul istoriei, privind modul în care gestionează timpul de judecată pentru a-i scutura pe unii – şi a-i trezi –, iar pe alţii pentru a-i conştientiza de nevoia lor de o relaţie personală cu El. În Ioan 3:16, citim: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu [Isus Cristos], ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică." 1 Timotei 2:3-4 ne spune că „Dumnezeu, Mântuitorul nostru... voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului." 2 Petru

3:3-9 ne spune că „în zilele din urmă vor veni batjocoritori", care vor desființa cuvintele profeților, pe motiv că previziunile lor nu s-au împlinit încă. Dar „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință."

E important să subliniem că, în pofida faptului că lideri precum cei ai Rusiei, Iranului, Germaniei şi ai altor țări ale coaliției s-au răzvrătit față de Dumnezeu, nu înseamnă că Dumnezeu nu-i iubeşte pe ei şi pe cei care sunt sub conducerea lor. Dimpotrivă, Cristos a murit pentru a-i mântui pe vrăjmaşii Săi. Apostolul Pavel – el însuşi cândva duşman notoriu al lui Isus Cristos – scria în Romani 5:8-9 că „Dumnezeu Îşi arată dragostea față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi." Şi „vom fi mântuiți de mânia lui Dumnezeu", vom fi mântuiți de condamnare dacă ne întoarcem la Cristos şi-L rugăm să fie Mântuitorul nostru. Isus a spus în Matei 5:44: „vă spun, iubiți-i pe vrăjmaşii voştri şi rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc". Apostolul Petru spunea în Faptele apostolilor 2:21 că „toți cei care vor chema Numele Domnului vor fi mântuiți." Prin urmare, este nădejde pentru toți, inclusiv pentru cei din popoarele aliate cu Gog. Dar ruşii, iranienii, germanii şi alții nu pot alege să-L urmeze pe Cristos dacă au pierit. De aceea, Dumnezeul lui Israel a lansat *dinainte* lumii un avertisment cu privire la judecata ce va veni, pentru a da locuitorilor acestor țări țintă suficient timp să se pocăiască de păcatele lor personale şi naționale şi să-L primească pe Isus Cristos prin credință ca Mântuitor şi Domn al lor personal. Mai mult, cred că El va îngădui multor persoane din aceste țări să supraviețuiască acestor judecăți încât să aibă o a doua şansă de a înțelege şi a accepta dragostea şi harul Său.

O POVESTE MONDIALĂ

În 2005, când tatăl meu şi cu mine ne aflam la Moscova, ne-am întâlnit cu pastorul senior al uneia din cele mai mari biserici evanghelice din Rusia. Prin intermediul unui translator, am discutat pentru mai bine de o oră despre climatul spiritual şi politic din Rusia şi din fosta Uniune Sovietică şi despre profețiile biblice pentru zilele din urmă. El mi-a spus

că, după părerea lui, Ezechiel 38 şi 39 se referă direct la viitorul Rusiei şi la faptul că războiul lui Gog şi Magog se apropie cu repeziciune. A spus că tocmai predicase pe marginea acestui subiect cu câteva luni înainte de vizita mea şi încerca să-i pregătească pe credincioşii din Rusia pentru zilele întunecate ce urmau pentru ţara lor.

Această sarcină nu este una uşoară, a spus el. Pastorii mai tineri din țară – dintre care mulți au venit la credința în Cristos abia după prăbuşirea Imperiului Sovietic şi au puțină pregătire teologică sau deloc – nu ştiu multe despre astfel de profeții. Însă el a insistat că este o sarcină importantă şi una căreia îi este pe deplin dedicat. „Trebuie să trezim biserica înainte să se întâmple, pentru ca creştinii să poată întoarce inimile ruşilor la Dumnezeu. Şi trebuie să fim pregătiți pentru perioada imediat următoare acelor evenimente, pentru că atât de mulți ruşi vor avea nevoi atât de mari.“[10]

Războiul lui Gog şi Magog nu va fi cea mai importantă zi din istorie. Acea zi a fost învierea din morți a lui Isus din Nazaret, Cel răstignit. Însă războiul lui Ezechiel va fi cu siguranță cel mai tragic moment dramatic din istoria modernă, şi va fi urmărit de miliarde de oameni. Circa cinci sute de oameni au fost martori oculari ai lui Isus cel înviat în cele patruzeci de zile de după învierea Sa. Dar Ezechiel 39:21 ne spune că „toate popoarele vor vedea“ judecata lui Dumnezeu. Cu o astfel de proliferare a televiziunilor şi a antenelor parabolice pe întreaga planetă, trăim în prezent prima epocă din istorie când această profeție s-ar putea îndeplini cu adevărat.

Este o realitate pe care am trăit-o în timp ce eu şi tata eram în Moscova iar şcoala din Beslan a fost asediată de terorişti islamici radicali. Puțini auziseră vreodată de acest orăşel obscur din Rusia de Sud , cu atât mai puțin să vadă imagini cu oamenii şi străzile de acolo. Noi cu siguranță nu ne număram între ei. Dar nici n-a apărut criza bine, că imaginile în direct au şi fost transmise din Beslan spre televiziunile din întreaga lume. La fel se va întâmpla şi atunci când va cădea judecata lui Dumnezeu. Va fi cea mai televizată, cea mai raportată poveste din lume, oferind fiecărei națiuni de pe planetă oportunitatea de a-L vedea pe Dumnezeul lui Israel manifestându-Şi gloria.

Ce se va întâmpla după ce se va risipi fumul de după războiul lui Gog şi Magog? Acesta este subiectul ultimelor capitole.

CAPITOLUL 12: **TITLU VIITOR**

IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ ȚARĂ DIN REGIUNE

Când este vorba de viitorul Irakului, nu sunt puțini cei ce se arată circumspecți. Senatorul Ted Kennedy din Massachusetts, un democrat, spune că deşi America a câştigat războiul din Irak, avertizează că „ne-am putea pierde pacea".[1]

Senatorul Robert Byrd, democratul din Virginia de Vest, afirmă că „costurile războiului au crescut mereu", cu toate acestea „situația din Irak s-a înrăutățit tot mai mult" şi „nivelul violențelor continuă să crească cu fiecare săptămână, cu fiecare lună".[2]

Senatorul democrat John Kerry din Massachusetts afirmă că „invadarea Irakului a creat o criză de proporții istorice şi, dacă nu schimbăm acest curs, perspectivele unui război căruia nu i se întrevede sfârşitul curând devin tot mai plauzibile". Adaugă faptul că preşedintele Bush „a condus defectuos, a calculat greşit şi a administrat deficitar fiecare aspect al acestui proiect şi a făcut ca obiectivele noastre – un Irak stabil, sigur în interiorul granițelor sale, cu un guvern reprezentativ – să fie mai greu de atins."[3]

Democrații nu sunt singurii care se arată sceptici în ce priveşte Irakul.

Senatorul Chuck Hagel, republicanul din Nebraska, afirmă: „Lucrurile nu se îmbunătățesc; sunt tot mai rele“ şi avertizează clar: „realitatea este că pierdem Irakul“.[4] El adaugă: „Cred că implicarea noastră acolo a destabilizat Orientul Mijlociu. Şi cu cât stăm mai mult acolo, cred... că destabilizarea va fi tot mai severă.“[5]

Tucker Carlson, unul dintre foştii comentatori republicani de la CNN, a fost unul dintre cei mai mari suporteri ai „schimbării regimului“ şi îndepărtării lui Saddam Hussein şi a răufăcătorilor săi. Acum afirmă: „Sunt stânjenit de faptul că am susținut războiul din Irak.“[6]

Lista celor de la Washington şi din media care au îndoieli în această privință este în continuă creştere, şi la fel şi lista de cărți care declară în mod preemptiv înfrângerea. Printre ele:

PIERDEREA IRAKULUI: ÎN CULISELE FIASCOULUI RECONSTRUCȚIEI POSTBELICE
de David L. Phillips

VICTORIE SPULBERATĂ: OCUPAȚIA AMERICANĂ ŞI EFORTURILE ZADARNICE DE A ADUCE DEMOCRAȚIA ÎN IRAK
de Larry Diamond

CUM A PIERDUT AMERICA IRAKUL
de Aaron Glantz

SFIDARE IMPERIALĂ: DE CE PIERDE OCCIDENTUL RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA TERORISMULUI
de Michael Scheuer

Astfel de pesimism este puțin obtuz din punctul meu de vedere, dar, ca să fiu sincer, este de înțeles. Cea de-a treia aniversare a eliberării Bagdadului în aprilie 2006 a fost, la o adică, marcată nu de o retragere incompletă a forțelor americane, ci de insurgență feroce care a lansat val după val de bombe sinucigaşe. Autovehicule erau frecvent aruncate în aer de bombe de pe marginea drumului. Numărul

victimelor americane era în creştere. Numărul victimelor dintre civilii irakieni era în creştere. Irakul părea să se afle în pragul izbucnirii unui război civil, iar îndemnurile lansate de politicieni americani şi de borduri editoriale de a ne retrage forţele şi de a-i lăsa pe irakieni să se descurce singuri cu problemele lor erau tot mai frecvente.

Dar cei care argumentează că eliberarea Irakului nu va reuşi să aducă o perioadă de stabilitate şi prosperitate se înşală, întrucât privesc evenimentele prezente doar prin lentila politică şi cea economică. Ca atare nu sunt capabili să vadă imaginea de ansamblu. Pentru că atunci când cineva priveşte spre viitorul Irakului prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, vede o cu totul altă imagine.

IRAKUL PRIVIT PRIN CEA DE-A TREIA LENTILĂ

Adevărul este că Irakul va forma un guvern central puternic, stabil şi decisiv. Forţele de securitate interne şi militare ale Irakului vor fi bine instruite, bine echipate şi tot mai eficiente. Insurgenţii vor fi nimiciţi, sprijinirea acestora va fi retrasă şi teroriştii străini vor înceta să mai pătrundă în ţară.

Pe măsură ce situaţia se stabilizează, infrastructura şi aeroporturile din Irak vor deveni sigure şi oamenii vor reuşi, în sfârşit să umble liberi prin ţară. Turiştii vor veni să viziteze multele situri arheologice străvechi şi comori naţionale. Companii de top vor intra din nou în ţară, la fel şi investitori străini, în mod particular pentru a moderniza exploatările de petrol, rafinăriile şi mijloacele de transport ale Irakului la standardele secolului al douăzeci şi unulea.

Pe scurt, Irakul se va înălţa ca o superputere petrolieră, rivalizând cu Arabia Saudită. Trilioane de petrodolari vor intra în ţară şi, în acest timp, Irakul va deveni un magnet pentru bănci şi corporaţii multinaţionale care îşi vor stabili birourile regionale şi internaţionale în ţară.

Se vor construi clădiri înalte cu birouri, apartamente de lux şi case. De asemenea se vor înălţa teatre, săli de concert, parcuri şi malluri. Oraşul străvechi al Babilonului se va ridica peste noapte, precum o pasăre Phoenix din cenuşă, pentru a deveni una din minunile lumii moderne.

După cum descriam în *The Last Days, The Ezekiel Option* şi, mai recent, în *The Copper Scroll*, Irakul este pe punctul de a cunoaşte o renaştere politică şi economică fără precedent în istoria lumii. Locuitorii Irakului sunt pe cale să cunoască un nivel de prosperitate şi putere personală şi naţională pe care nu au crezut-o vreodată posibilă. Criticii care au înfierat Irakul, numindu-l „ţara falimentului şi a haosului", vor fi uimiţi peste măsură de o asemenea turnură dramatică de evenimente, în acelaşi mod în care cei care au spus că zidul Berlinului nu va cădea niciodată şi că Imperiul Sovietic nu se va prăbuşi s-au trezind scărpinându-se în vârful creştetului, nevenindu-le să creadă ce vedeau cu ochii lor după doar câţiva ani.

Cum de sunt atât de sigur? Simplu. Privesc Irakul prin cea de-a treia lentilă, analizând informaţiile secrete ale Bibliei ce ne-au fost furnizate în avans.

Irakul este descris de profeţii evrei Ezechiel, Isaia, Ieremia şi Daniel, precum şi de către apostolul Ioan în cartea Apocalipsa, ca un centru de prosperitate şi putere fără precedent în zilele de pe urmă, înainte de revenirea lui Cristos. Oraşul Babilon nu doar că va renaşte din pulbere în zilele din urmă, dar autorii Scripturii îl prezintă ca viitoarea capitală a Irakului. În Apocalipsa 18, Babilonul este descris drept o „mare cetate" şi un centru de „desfătări extravagante".

Irakul este prezentat ca unul dintre marile centre comerciale ale lumii, unde „negustorii lumii" vin să facă negoţ cu „mari cantităţi de aur, argint, nestemate şi perle", şi tot felul de alte bunuri şi servicii „scumpe" care ademenesc „împăraţii lumii" şi atrag corăbii din toate colţurile lumii (Apocalipsa 18:11, 12, 9). Atunci când oamenii din lume se vor gândi la marile comori ale viitoarei capitale a Irakului, se vor întreba pe ei înşişi şi unii pe alţii: „Care cetate mai este aşa mare ca aceasta?" (Apocalipsa 18:18).

Tot din cartea Apocalipsa aflăm cu certitudine că Irakul va deveni şi un centru de mari nelegiuiri şi că într-o bună zi va avea parte de o judecată similară cu războiul lui Gog şi Magog. Însă Scriptura este limpede: înainte de aceasta, Irakul va fi bogat şi va avea multă putere.

Mai mult, judecata Rusiei, Iranului şi altor ţări din Orientul Mijlociu va fi în avantajul Irakului. Exportul de petrol şi gaz din

aceste țări va fi redus sau stopat cu totul din cauza unei distrugeri teribile descrise de Ezechiel. Irakul, între timp, drept una din puținele țări din Orientul Mijlociu care nu a participat la atacul împotriva Israelului, va fi una dintre puținele puteri petroliere (pe lângă Israel) care va rămâne neafectată după ce se vor limpezi lucrurile. Pe măsură ce prețurile la petrol şi gaze vor exploda din cauza crizei severe, lumea va deveni tot mai dependentă de energia furnizată de Irak, ca atare banii vor curge în vistieriile țării ca niciodată până atunci.

Dar mai întâi, Irakul trebuie să devină o țară stabilă, liberă, în care să domnească pacea. Abia atunci se vor putea pune bazele infrastructurii fizice şi financiare pentru o asemenea creştere explozivă. Abia atunci vor începe să investească serios companiile petroliere internaționale în reînnoirea echipamentelor şi facilităților de foraj, de export şi în rafinăriile Irakului. Abia atunci vor începe negustorii lumii să-și deschidă birouri în Irak, iar nivelul afacerilor în şi din Irak vor creşte dramatic. Este remarcabil, iar cei ce privesc cu atenție pot să vadă stadiile timpurii ale acestor evenimente realizându-se chiar de-acum.

UN DANIEL AL VREMURILOR MODERNE

Puțini oameni sunt mai calificați să vorbească despre viitorul țării sale decât generalul irakian Georges Sada, pentru că el cunoaşte din sursă primară cât de departe a ajuns deja poporul său.

Acum ajuns la vârsta de şaizeci şi ceva de ani, Sada a fost principalul purtător de cuvânt al premierului irakian şi consilier senior al preşedintelui Irakului, şi unul dintre principalii strategi ai noii armate irakiene. Dar cândva a fost cel mai bun pilot de luptă al Irakului, vicemareşalul aviației în țara sa şi consilier militar de vârf pentru Saddam Hussein – un rol pe care nu l-a căutat şi care aproape l-a costat viața.

În noiembrie 1990 – cu doar două luni înainte ca SUA şi forțele coaliției să elibereze Kuweitul – Saddam i-a ordonat lui Sada şi tovarăşilor săi de luptă să plănuiască un atac masiv împotriva Israelului, folosind fiecare avion din forța aeriană a Irakului. Dacă SUA avea îndrăzneala să atace Irakul, Saddam a jurat că va ordona şi

el un atac de răzbunare împotriva Israelului, care implica atacarea cu arme chimice a Ierusalimului, a Tel-Avivului, a Haifei şi a altor centre foarte populate din Israel, care aveau să se soldeze cu uciderea a sute de mii de israelieni, dacă nu chiar a milioane.

Sada a fost îngrozit. Ca un creştin evanghelic devotat, care servea un regim fervent anticreştin, a refuzat să intre în Partidul Baath şi a fost profund îndurerat să vadă ce făcea Saddam ţării sale preaiubite. Cu toate acestea, în mod remarcabil, a fost promovat în ierarhia militară, în parte datorită abilităţilor sale ca pilot şi a talentului său de lider, în parte datorită reputaţiei sale de a raporta adevărul superiorilor săi, indiferent de consecinţe, şi în parte datorită faptului că Saddam nu l-a considerat o ameninţare personală şi directă pentru el şi regimul său.

Acum, Saddam era confruntat cu cel mai dificil moment al vieţii sale. Dacă îşi exprima chiar şi numai îndoiala – cu atât mai puţin opoziţia – cu privire la acest plan, îşi putea semna sentinţa la moarte. Dar cum putea să nu spună nimic? Gândul de a ucide evrei îi repugna. În ochii lui, evreii erau poporul ales al lui Dumnezeu şi autorii Scripturii pe care o iubea de când crescuse în străvechiul oraş asirian Ninive (în prezent Mosul). Mai mult, ştia că de vreme ce majoritatea bombardierelor şi avioanelor de luptă ale Irakului aveau să fie categoric doborâte încă înainte de a pătrunde în spaţiul aerian al Israelului, cele mai multe bombe chimice ale Irakului aveau să ajungă la sol în Iordania şi Siria şi să ucidă mii, dacă nu milioane din vecinii Irakului.

Aşa că atunci când Saddam i-a cerut sfatul, Sada a înălţat o rugăciune tăcută, cerând îndurarea lui Dumnezeu, s-a pregătit de ce era mai rău şi a refuzat să sprijine planul. De fapt, în faţa a cel puţin nouăzeci de alţi ofiţeri militari seniori, chiar a încercat să-l facă pe Saddam să se răzgândească cu privire la atacarea Israelului lansându-se într-o descriere foarte tehnică a sistemelor de apărare antiaeriene ale Israelului şi a provocărilor la care ar fi expuşi piloţii irakieni dacă s-ar ridica împotriva unei tehnologii şi a unei instrucţii superioare. Prezentarea sa a durat o oră şi patruzeci şi unu de minute, iar când a terminat, în încăpere s-a aşternut o tăcere mormântală.

Nu mulţi oameni au îndrăznit să-l contrazică pe Saddam şi să

rămână în viață. Câțiva dintre colegii lui Sada i-au spus mai târziu că fuseseră absolut convinși că avea să fie executat pe loc. Dar prin harul lui Dumnezeu, a supraviețuit. Şi, desigur, şi Israelul.

La 17 decembrie 1990, Saddam a semnat de fapt ordinul pentru atacul masiv cu arme chimice împotriva statului evreu, dacă SUA ataca mai întâi Irakul. Dar când a început Războiul din Golf, în noaptea de 16 ianuarie 1991, americanii şi forțele coaliției au distrus atât de repede forța aeriană a Irakului, încât Saddam nu a apucat practic să-şi implementeze ordinul.

Am auzit pentru prima oară de Sada pe când locuiam la Cairo, lucrând la această carte. Memoriile lui Sada, *Secretele lui Saddam: Cum un general irakian l-a înfruntat pe Saddam Hussein şi a scăpat cu viață*, tocmai fusese lansată în SUA, şi un prieten mi-a trimis un e-mail sugerându-mi să le citesc cât mai curând cu putință.

Când m-am întors în SUA, am citit cartea lui Sada într-o singură zi şi l-am contactat în vederea realizării unui interviu. Ceea ce am descoperit a fost un bărbat care înțelegea atât trecutul țării sale cât şi viitorul acesteia mult mai bine decât orice jurnalist sau politician american, pentru că s-a aflat în mijlocul evenimentelor zeci de ani şi le-a analizat pe toate prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii. După părerea mea, Sada este un Daniel al zilelor noastre, un om al credinței şi al rugăciunii pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a-Și dezvălui adevărul unui Nebucadnețar al zilelor noastre.

NOUA LIBERTATE RELIGIOASĂ DIN IRAK

În cartea lui, Sada descrie felul în care a conlucrat cu noii lideri civili irakieni din Bagdad pentru a ajuta la reconstruirea națiunii lor după epoca Saddam. De asemenea îşi descrie întâlnirile pe care le-a avut la Washington cu diferiți oficiali de rang înalt de la Casa Albă, din Departamentul de Stat şi de la Pentagon. Materialul era foarte interesant şi important, dar când i-am luat interviul lui Sada, unul dintre primele lucruri pe care mi-am dorit să le cunosc a fost sentimentul pe care l-a trăit în timp ce se afla în fața lui Saddam Hussein şi chiar auzindu-l spunând: „Georges, am hotărât că forțele noastre aeriene vor ataca Israelul şi-l vor nimici cu arme chimice."

„M-am gândit la asta din două perspective, mi-a spus el. Mai întâi, din perspectiva unui creștin, a unui credincios. Apoi, ca ofițer național care făcea parte din forțele irakiene... În calitate de creştin, nu puteam accepta [ordinul acesta] de a trimite două valuri de soldați să atace Israelul, un val prin Iordania şi al doilea prin Siria. Cunoșteam capacitatea forțelor aeriene israeliene, apărarea lor antiaeriană şi planurile lor de a distruge orice aparat de zbor ce s-ar apropia de la Răsărit înainte de a trece granița Israelului. Aşa că asta însemna că bombele aveau să cadă [majoritatea] în Iordania şi Siria... Dar cu nouăzeci şi opt de aparate de zbor, unele dintre ele tot aveau să reuşească să pătrundă în Israel. Imaginați-vă însă scenariul din perspectiva unui creştin [decesele care urmau să fie generate de acest atac] când trei țări aveau să fie lovite de substanțe chimice."[7]

Sada nu putea suporta gândul că va trebui să stea înaintea lui Isus Cristos în Ziua Judecății cu un asemenea păcat pe conştiință. Dar nu putea suporta nici să vadă distrugerea ce avea să se dezlănțuie asupra propriului popor dacă planul lui Saddam avea succes.

Mai mult, „ca general şi strateg tactic, ştiam de asemenea că israelienii aveau să aibă toate motivele să răspundă cu arme nucleare şi aveau să distrugă oraşele noastre mari precum Bagdadul, Mosulul, Basra şi altele. Şi atunci care era beneficiul din toate acestea?"

„Ce v-a dat curajul de a încerca să-l determinați pe Saddam să se răzgândească?" l-am întrebat eu.

„Credeți-mă, numai Isus. *Numai* El. Ştiu cât de curajos sunt. Nu sunt laş. Dar să fii atât de curajos încât să-ți laşi viața în mâna lui Saddam când ştii că te poate împuşca în orice clipă... Au existat câțiva oameni care şi-au spus: «Georges e un om terminat. Azi îi va cădea capul...» Dar după cum vedeți, Isus a fost Cel care mi-a dat curajul necesar."

Doisprezece ani mai târziu, Saddam Hussein a ajuns să fie el însuși lichidat, şi nu Sada.

Americanii şi forțele coaliției au eliberat Bagdadul la 9 aprilie 2003. Irakienii au ieşit în urale pe străzi în acele prime zile amețitoare. Cântau, dansau, şi plângeau în timp ce dărâmau statuia de doisprezece metri a lui Saddam din Piața Fardus.

Sada mi-a descris scena pe care a trăit-o când s-a întors la Bagdad pe 8 mai în 2003 şi a intrat în palatul principal al lui Saddam la câteva

zile mai târziu. Clădirea care valora mai multe milioane de dolari, din aur şi marmură, nu mai avea uşi şi geamuri. Totul era acoperit de praf. Holurile acestei clădiri fuseseră zona zero a republicii fricii cu doar câteva săptămâni înainte. Dar acum iată-l aici, om liber, păşind într-o țară liberă.

Încet, cu grijă, Sada a intrat în sala tronului lui Saddam. I-au luat câteva clipe să înțeleagă enormitatea a ceea ce vedea, mai bine zis a ceea ce nu vedea. Saddam nu era aici. Fiii lui Saddam nu erau aici. Susținătorii lui Saddam nu mai erau aici. Nu mai erau la conducere. Nu mai puteau da decretele lor nelegiuite şi criminale. Irakul era liber. Da, îi aşteptau necazuri şi greutăți. Da, viața avea să fie grea pentru o vreme. Dar Călăul din Bagdad nu mai era. Iar Sada mi-a spus că atunci când acest adevăr şi-a făcut loc în sufletul lui, l-a năpădit plânsul.

După o vreme, la insistențele lui Sada, sala tronului lui Saddam a fost folosită pentru slujbe religioase evanghelice. Chiar în sala unde cu numai câteva luni mai devreme Saddam ordonase moartea irakienilor, creştinii se adunau acum pentru a lăuda Numele lui Isus. Ce putea fi mai potrivit, s-a gândit Sada, decât să transforme casa nelegiuită a lui Saddam în casa lui Dumnezeu?

„V-ați imaginat vreodată pe vremea când vă întâlneați cu Saddam Hussein că într-o bună zi vă veți închina lui Isus chiar în sala aceea?" l-am întrebat.

„Nu, nu, a spus el râzând, ca un om de pe care se luase o povară imensă. Nici nu am visat vreodată la aşa ceva."

Şi cu toate acestea s-a întâmplat.

Libertatea religioasă a venit peste Irak pentru prima oară de secole. Noi biserici se deschid. Se tipăresc Biblii. Numărul musulmanilor care se convertesc la creştinism depăşeşte orice precedent. Şi creştinii nominali au parte de o trezire spirituală, sunt revigorați în credința lor într-un mod în care Sada şi alți lideri evanghelici cu care am stat de vorbă nu mai văzuseră până atunci.

Voi descrie aceasta mai în detaliu în Capitolul 14 în contextul revoluției evanghelice care are loc în Orientul Mijlociu de după 9/11 [2001]. Dar deocamdată este important să notăm că această libertate religioasă nou-descoperită este o parte semnificativă a

motivului pentru care Sada şi mulţi dintre colegii săi sunt plini de speranţă cu privire la viitorul ţării lor. Au ajuns atât de departe, în atât de scurt timp după zilele întunecate ale regimului lui Saddam, încât, în ciuda pesimiştilor din Occident, ei nu au nicio îndoială că schimbări pozitive chiar şi mai dramatice sunt pe cale să se înfăptuiască.

O CONVERSAŢIE NAŢIONALĂ

„Eu sunt foarte, foarte optimist cu privire la viitorul Irakului", spune Sada cu o pasiune care devine dintr-odată credibilă şi contagioasă.

Libertatea religioasă nou-descoperită este parte a răspunsului. Şi la fel este şi noua libertate politică pe care o experimentează irakienii pentru prima oară în viaţa lor. În ciuda insurgenţei violente, fiecare nouă rundă de alegeri a atras de fiecare dată tot mai mulţi irakieni la urnele de vot. În ianuarie 2005, au votat 8,5 milioane de cetăţeni – 58% dintre cei eligibili să participe. Până în luna octombrie a acelui an, procentajul celor care au votat s-a ridicat la 9,8 milioane de irakieni – 63% dintre cei cu drept de vot. Iar până în decembrie, peste 12 milioane de irakieni au ieşit la urne, un procentaj uimitor de 77% dintre cei cu drept de vot.[8]

Mai mult, schimbările au fost observate în mod dramatic chiar şi în provincii tulburate de violenţe, şi acolo unde locuiesc un mare număr de musulmani sunniţi, dintre care mulţi sunt precauţi în privinţa participării la procesul politic, ori de-a dreptul ostili.

Asta înseamnă oare că alegătorii din aceste provincii sunt mulţumiţi cu rezultatele alegerilor? Nu neapărat. Dar înseamnă că încep să vadă procesul electoral ca pe o cale prin care îşi pot atinge obiectivele personale şi politice, iar acesta este un semn încurajator.

Adevărul este că în interiorul acestei ţări are loc o conversaţie la nivel naţional. Irakienii au acum libertatea de a gândi, de a spune ceea ce gândesc şi de a discuta şi dezbate idei, cum nu s-a mai întâmplat niciodată până acum. Şi în ciuda violenţelor severe de pe străzile din unele provincii, dialogul nu a încetat. Ci doar s-a intensificat.

„Există o schimbare imensă, dramatică dacă o comparăm cu regimul lui Saddam Hussein, mi-a spus Sada. Indiferent ce se întâmplă acum, va fi mult, mult mai bine decât acel [regim]. Pentru că acum dacă ucizi cincizeci de oameni, rezultatul este o reacție uriașă în ziare şi pe posturile de televiziune. Toți vor vorbi [despre asta]. Dar în vremea lui Saddam, dacă ucideam 5.000 de oameni, nimeni nu afla nimic. Erau uciși şi aruncați în gropi comune. Însă aşa ceva nu se va mai întâmpla în Irak... Avem multe ziare, multe posturi de radio şi TV, toți au o antenă [parabolică], toți urmăresc ce se întâmplă, şi aşa ceva era de neînchipuit pe vremea lui Saddam."

NOUA ECONOMIE A IRAKULUI

Un alt motiv de optimism este şi faptul că noua economie a Irakului aproape s-a dublat de la eliberare şi deja începe să atragă unele din cele mai mari companii din lume, care cred tot mai mult că țara are un viitor foarte prosper.

În aprilie 2006 am avut privilegiul de a lua prânzul cu Ali Abdul Ameer Allawi, ministrul de finanțe al Irakului, şi cu Dr. Sinan Al-Shabibi, guvernatorul Băncii Centrale a Irakului. Ei au venit la Washington pentru a explica jurnaliştilor şi politicienilor povestea impresionantă şi nespusă a economiei cu o extindere rapidă din Irak.

„Discutăm despre restructurarea unei întregi țări, mi-a spus ministrul Allawi. Și discutăm într-o atmosferă de violență... Dar Irakul progresează. Creşte. Şi odată ce securitatea se va stabiliza, țara va cunoaşte o creştere economică explozivă. Este atâta energie gata să fie eliberată."[9]

Dr. Al-Shabibi a aprobat întru totul spusele antevorbitorului său. „Suntem în plină tranziție de la o economie de război la una de pace. Suntem în plină tranziție de la dictatură la democrație, şi de la o economie centralizată la o economie de piață. Va lua timp. Dar facem deja progrese remarcabile."[10]

Fără îndoială, după scăderea cu două treimi după invadarea Kuweitului, economia țării a crescut de la 18,9 miliarde de dolari în 2002 la 33,1 miliarde de dolari americani în 2005. În 2006 creşterea se aşteaptă să atingă 10,4%. A fost preconizată o creştere de 15,5% în

2007. Noul dinar irakian este stabil, iar inflația anuală a scăzut de la 32 % la circa 10 % în prezent.[11]

O astfel de traiectorie a ieșit în evidență în ochii directorilor corporatiști din lumea întreagă. Visa a dovedit încă o dată că „se găsește oriunde este dorită" când s-a deschis în vederea afacerilor în Irak în iunie 2003. Compania de cărți de credit a fost prima care a procesat plăți în Irak de când s-au impus sancțiuni economice.[12]

FedEx a început preluarea și expedierea de colete directe în Bagdad, Basra și Mosul în august 2003. Un comunicat de presă nota că „rolul companiei, acela de a se număra printre liderii mondiali în afaceri, datorită creșterii economice pe care o înregistrează pe plan internațional, va fi un atuu puternic în favoarea Irakului și pentru lumea de afaceri a acestei țări, pe măsură ce țara se îndreaptă în direcția reconstrucției infrastructurii și economiei sale. Accesul la rețeaua internațională a FedEx Express este de asemenea de folos în facilitarea transportului de ajutoare umanitare în țară, inclusiv conlucrarea cu Water Missions International și International Aid".[13]

Hamdi Osman, vicepreședinte regional al FedEx a spus: „Irakul are potențialul de a avea una din economiile cu cea mai rapidă creștere. Nu există nicio îndoială că țara prezintă un climat dur de afaceri, dar nimic nu este de netrecut."

Coca-Cola a început negocierile cu câteva companii irakiene de îmbuteliere în noiembrie 2003, în final încheind un contract și lansând un nou front în războiul între Cola și Pepsi, cel mai mare rival al lor. Coca-Cola a fost interzisă în Irak timp de treizeci și șapte de ani, pentru că alesese să facă afaceri cu Israelul, și din această cauză a trebuit să suporte efectele furiei antisioniste a lui Saddam.[14]

În decembrie 2003, fostul ministru de finanțe al Irakului, Kamel al-Gailani, scria un eseu pentru *Wall Street Journal* intitulat „Irak: Deschis pentru afaceri!" El observa că companiile străine care operau în Irak aveau acum în sfârșit permisiunea de a deține „proprietăți directe, societăți pe acțiuni comune sau ramuri comune, după cum găseau de cuviință. Vom garanta egalitatea în ce privește stabilitatea legală pentru toate firmele străine precum și o expediere imediată a profiturilor, dividendelor, intereselor și redevențelor. Procesul de

investiții va fi rapid şi clar, fără piedici birocratice care să creeze vreun impediment."[15]

De atunci, sute de companii străine, inclusiv General Electric, General Motors, Nokia, Lucent Technologies, Motorola şi Canon au pătruns în Irak.

Mai mult, s-au înregistrat circa 33.000 de noi afaceri irakiene, şi circa 1,5 milioane de irakieni au fost angajați pentru a zidi sau rezidi şcoli, spitale, secții de poliție, drumuri, poduri şi numeroase alte proiecte de infrastructură.[16] Un raport al SUA în fața Congresului din primăvara anului 2006 nota că „peste 20.000 de împrumuturi de microfinanțare în valoare de 44 de milioane de dolari americani au fost plătite micilor întreprinzători, creând un număr estimat de 30.000 de noi locuri de muncă" şi „peste 2.400 de oameni de afaceri au acceptat avantajul programelor de instruire în întreprinderi mici şi mijlocii".[17] Raportul nota de asemenea că „şi alte țări în afară de SUA au oferit un ajutor de circa 13,5 miliarde de dolari americani în sprijinul Irakului".

Între timp, industria petrolieră din Irak revine încet la linia de plutire, ceea ce reprezintă o siguranță uriaşă pentru viitorul țării. Irakul produce în prezent circa 2,1 milioane de barili pe zi şi exportă în medie 1,5 milioane de barili pe zi, potrivit declarațiilor ministrului de finanțe Alawi.[18] Peste 350 de conducte au fost reparate de la sfârşitul principalelor operațiuni de luptă, iar oficialii SUA raportează că veniturile petroliere ale Irakului au crescut de la 5,1 miliarde de dolari în 2003 la o impresionantă cifră de 24,5 miliarde în 2005.[19]

Dar, din nou, acesta este numai începutul. Ministrul Allawi notează că deşi în prezent Irakul deține locul doi în regiune în ceea ce priveşte zăcămintele petroliere, după Arabia Saudită, țara nu şi-a descoperit încă toate rezervele şi are nevoie disperată de noi instalații petroliere şi centre de producție pentru a maximiza producția. „Tehnologia noastră nu este cu mult mai bună decât era în epoca sovietică, mi-a spus Allawi. Putem face mult mai mult."

Allawi estimează în mod conservator că Irakul va exporta 3 milioane de barili de petrol pe zi peste câțiva ani. Dar el şi guvernatorul Băncii Centrale Al-Shabibi mi-au spus de asemenea că un nou

studiu intern în Irak a scos la iveală că până în 2010, Irakul ar putea exporta 6 milioane de barili pe zi.

Directori de companii petroliere occidentali şi experţi în energie pe care i-am consultat pentru această carte au susţinut această afirmaţie. Potrivit unui studiu al Serviciului de Cercetare al Congresului, „numai şaptesprezece din cele optzeci de câmpuri petroliere [irakiene] au fost valorificate" şi „Irakul ar avea potenţialul de a produce mult mai mult petrol decât oricând în toată istoria sa. În virtutea unei securităţi stabile, a unei părţi semnificative din investiţia de capital şi prin implicarea uneia sau mai multor companii petroliere de calibru, este realist să sugerăm o posibilă creştere a forajelor de până la 5 sau 6 milioane de barili pe zi pentru o perioadă de câţiva ani."[20]

După un discurs pe care l-am ţinut la o conferinţă în 2005, vicepreşedintele unei mari companii petroliere nord-americane mi-a spus că tocmai terminase de citit *The Last Days* şi dorea să-mi spună că *subestimam* semnificativ zăcămintele petroliere pe care Irakul avea să le descopere curând. În prezent se crede că Irakul posedă rezerve petroliere de circa 115 miliarde de barili, a spus el, însă regimul încărcat de teroare al lui Saddam şi mai bine de un deceniu de sancţiuni economice aplicate de Naţiunile Unite au făcut ca în toţi aceşti ani să fie amânat un sondaj serios în solul ţării cu tehnici şi tehnologie de cartografiere geologică de ultimă oră. Odată ce violenţa va înceta şi companii ca şi a sa pot reconstrui în siguranţă izvoarele Irakului şi face noi explorări, el şi colegii săi sunt siguri că rezervele confirmate ale Irakului se vor dovedi mult mai mari.

„Deja ne trimitem echipele de sondaj, mi-a spus. Clădim alianţe cu guvernul şi cu liderii locali. Suntem pregătiţi să intrăm şi să facem investiţii majore în Irak, de îndată ce violenţele se liniştesc. Şi noi nu suntem singurii."[21]

ÎN INTERIORUL NOII ARMATE IRAKIENE

Întrebarea este, cât de curând se vor linişti lucrurile în Irak?

Generalul Sada ezită să se pronunţe în acest caz particular. Consideră că pentru moment, ţara lui pare a fi „aproape de un război civil", şi nu elimină posibilitatea ca un astfel de război să izbucnească.

Dar este convins că în zece ani, sau chiar mai puțin, Irakul va fi o țară liniştită, stabilă şi deosebit de prosperă, iar el personal crede că aceasta se va petrece chiar şi mai curând de atât.

Cheia, spune el, este recrutarea, instruirea, echiparea şi pregătirea de luptă a noilor soldați irakieni. Este un proiect la care lucra din momentul în care s-a întors în țara sa de curând eliberată. „În mai 2003, i-am spus [generalului american] Garner: «Acum lasăți-ne pe noi irakienii să preluăm [conducerea] securității interne. Voi v-ați îndeplinit excelent misiunea în luptă. Ați îndepărtat regimul lui Saddam. Dar acum lăsați-ne pe noi să ne asumăm responsabilitatea securității.»"

SUA inițial a propus doar trei divizii armate irakiene – una în nord, una în centru şi una în sud. Sada nu a considerat că aceasta ar fi fost suficient, nici pe departe, pentru a spulbera insurgenții sau pentru a menține Irakul în siguranță față de Iran sau de alți vecini potențial ostili. A propus nouă divizii, cu rezerve de circa 150.000 de oameni. Odată cu intensificarea violențelor din cadrul insurgenței, Sada şi-a ridicat recomandarea inițială la unsprezece diviziuni, şi oficialitățile SUA şi-au dat în cele din urmă seama că el şi colegii săi din armata irakiană aveau dreptate. Mai târziu, s-a luat decizia de a crea şi o diviziune antiteroristă, ceea ce a ridicat numărul total al diviziunilor irakiene la doisprezece. Fiecare este formată acum din circa 12.000 de militari, din totalul de circa 160.000 de militari din forțele armate irakiene, separat de poliție şi forțele de securitate interne.

„Douăsprezece diviziuni funcționează deja, spune Sada. Jumătate dintre ei sunt bine instruiți de către americani. Americanii sunt foarte pricepuți în acest domeniu, şi sunt convins că peste puțin timp, întreaga armată irakiană va fi bine instruită."

Pe măsură ce această forță tot mai călită în luptă se maturizează, Sada spune că irakienii vor fi capabili să-şi asume singuri provocarea susținerii propriei securități şi să permită forțelor americane şi ale coaliției să se întoarcă acasă. De asemenea spune că noua armată irakiană este instruită doar în scopuri defensive şi nu va avea niciun rol teritorial sau ideologic în relația cu țările vecine, ca în trecut, chiar şi vizavi de Israel.

„De la bun început, când am lucrat la strategia formării forțelor armate, insistă Sada, principiul a fost de a le forma pe baza libertății

şi democraţiei şi [ca] aceste forţe să fie instruite nu pentru a provoca acte de violenţă în regiune şi în lume... Natura forţelor va fi una defensivă, nu ofensivă."

Pe cât de mult îl respect pe generalul Sada, nu pot fi de acord cu el în privinţa acestor ultime afirmaţii. Nu am nicio îndoială că el şi cei din jurul lui instruiesc noua armată irakiană pentru operaţiuni exclusiv defensive. Însă Scriptura este fermă în ce priveşte faptul că Irakul va găzdui într-o bună zi cartierul general al Anticristului, un dictator care se va bucura de o autoritate globală fără precedent şi care îşi va stabili baza de putere în cetatea Babilonului. Ştim, de aceea, că în timp ce forţele irakiene sunt antrenate în prezent de comandanţi ai SUA şi NATO – cei mai buni din lume – şi sunt echipaţi cu echipament militar de ultimă oră, într-o bună zi aceste forţe vor fi implicate într-o desfăşurare de forţe finale cu Israel la Armaghedon, şi în final cu Dumnezeu Însuşi.

Unii creştini pe care-i cunosc au întrebat dacă merită efortul de eliberare şi reconstrucţie a Irakului, cunoscând răul ce ne stă înainte. Cu alte cuvinte, tot sângele, truda, lacrimile şi sudoarea sunt închinate lucrării de instituire a democraţiei în Irak, sau vor servi în final Anticristului?

Răspunsul, sincer să fiu, este da pentru amândouă variantele. Dar da, cred că merită. La o adică, poporul irakian are nevoie disperată de o vreme de libertate religioasă, politică şi economică, chiar dacă numai pentru o perioadă. Ei merită oportunitatea de a gândi şi a citi, de a dezbate şi a călători. Ar trebui de asemenea să aibă oportunitatea de a cunoaşte Vestea Bună despre dragostea lui Dumnezeu pentru ei şi calea mântuirii ce le este oferită prin Isus Cristos. Urmaşii lui Cristos din afara Irakului au nevoie de oportunitatea de a aduce Evanghelia în interiorul ţării şi de a întări credinţa fraţilor şi surorilor noastre de acolo – mai ales dacă urmează să se înalţe un rău mai mare.

Gândiţi-vă la toate acestea în felul următor: Ronald Reagan credea că după prăbuşirea Imperiului Răului, un alt dictator rău – Gog – avea să ajungă la putere într-o bună zi. Dar aceasta nu l-a împiedicat pe Reagan să se oprească din a provoca prăbuşirea Uniunii Sovietice şi dărâmarea Zidului Berlinului. De ce? Pentru că a văzut viitorul acelei regiuni din lume prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii.

Ştia ce urma să vină, dar nu ştia când. Aşa că a dorit ca poporul rus să guste libertatea, chiar dacă numai pentru o vreme. El a dorit ca rușii să aibă oportunitatea de a auzi Evanghelia şi de a răspunde înainte să fie copleșiți de evenimentele profetice.

În cazul Rusiei, a trecut un deceniu şi jumătate de la desființarea URSS-ului. Nu ştim când se va închide complet fereastra libertății în Rusia, dar cu certitudine a început deja să se închidă. De asemenea, nu ştim cât de mult va dura fereastra pe care o vom avea în noul Irak, dar ar trebui să profităm la maxim de fiecare oportunitate, atâta timp cât se poate.

ÎNĂLȚAREA BABILONULUI

Bineînțeles că cei care nu privesc evenimentele mondiale prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, vor avea dificultăți să-şi imagineze o vreme de pace şi prosperitate în Irak. De asemenea vor avea dificultăți să-şi imagineze reconstruirea vechii cetăți irakiene a Babilonului, cel puțin la scala descrisă în seria *Left Behind* sau în romanele mele.

Fostul strateg republican devenit autor de cărți bestseller, Kevin Phillips, este un sceptic, şi nu este singurul. „Babilonul cel rău, antiteza Ierusalimului – cetatea cea bună, şi-a generat propria literatură în anii '90, iar zecile de milioane de cititori ai lui [Tim] LaHaye i-au ovaționat seria de romane, susținând că a reuşit «să dea viață» Bibliei şi presupuselor ei preziceri", a afirmat Phillips, citând autori care erau în asentimentul lui şi care ironizau „credincioşii profețiilor" care acceptă concepția biblică conform căreia Babilonul va fi practic reconstruit într-o bună zi „din propriile sale ruine".[22]

Din punct de vedere istoric, este de înțeles un astfel de cinism. La o adică, pentru aproape două mii de ani, cetatea Babilonului, localizată la circa şaizeci de kilometri sud de Bagdad, a fost practic ştearsă de pe fața pământului. Aceasta a condus la speculația că Babilonul descris în cartea Apocalipsa se referă de fapt la New York sau Washington, sau Roma, sau Moscova. Cum s-ar putea referi la o cetate Irakiană ce nici măcar nu există?

Doar că acum există.

„Acum mai bine de 2.500 de ani, o cetate fabuloasă s-a înălțat aici, într-o cotitură a fluviului Eufrat, scria corespondentul *New York Times,* John Burns, în toamna anului 1990. Sub cârmuirea împăratului Nebucadnețar, Babilonul şi grădinile sale suspendate au devenit la fel de vestite şi în același timp o locație a puterii imperiale, cum avea să devină Roma mai târziu. Sub conducerea preşedintelui Saddam Hussein, una dintre cele mai legendare cetăți ale lumii antice au început să se înalțe din nou."[23]

Burns explică faptul că Saddam a investit milioane de dolari pentru a reconstrui replicile clădirilor lui Nebucadnețar – incluzând palatele şi sălile tronului – „pe siturile originale". El a descris eforturile întreprinse de Saddam pentru a reconstrui drumurile, lacurile, canalele şi podurile oraşului, şi chiar de a construi noi muzee, magazine de suveniruri şi restaurante fast-food. Şi a raportat că Saddam oferise „un premiu de 1,5 milioane de dolari oricui putea proiecta un plan satisfăcător pentru reconstruirea Grădinilor Suspendate".

Însă articolul lui n-a ajuns nici măcar pe prima pagină a ziarului. A fost îngrămădit la pagina 13, secțiunea A. Dar pentru mine, cât şi pentru milioane de creştini evanghelici care cred profeția biblică, a avut o semnificație enormă.

Anul următor, Charles Dyer, vicepreşedinte senior la Moody Bible Institute în Chicago, a publicat *The Rise of Babylon: Sign of the End of Times*. În această lucrare şi-a descris experiența acumulată în urma participării la un festival internațional ținut în Babilon, în 1987 şi a oferit chiar şi mai multe detalii de primă mână ale eforturilor întreprinse de guvernul irakian de a face din cetatea străveche un simbol al viitorului țării.[24]

Atât Burns, cât şi Dyer au notat că construcțiile în Babilon au stagnat după invadarea Kuweitului de către Irak, fiindcă Saddam a rămas fără bani peşin. Dar ceea ce este mai semnificativ în privința acestor rapoarte şi a altora similare a fost că ele au oferit noi dovezi că o profeție biblică atât de greu de crezut atâta timp pentru unii – o profeție care priveşte învierea unei întregi cetăți antice la prosperitate şi putere în lumea modernă – începea de fapt să prindă contur. De asemenea au sugerat cu putere că de îndată ce Irakul va fi alimentat cu noi petrodolari, Babilonul se va înălța chiar şi mai rapid.

Iar ziua aceea s-ar putea să sosească mai curând decât şi-ar imagina majoritatea oamenilor.

La 18 aprilie 2006, *New York Times* a raportat într-un articol de primă pagină că „Babilonul, cetatea de cărămizi, cu un nume de milioane de dolari, a plătit preţul războiului. A fost jefuită, prădată, răscolită, făcută una cu pământul, desconsiderată şi ocupată cu forţa... Însă liderii irakieni şi oficialităţile Naţiunilor Unite nu au renunţat la ea. Lucrează asiduu să restaureze Babilonul, gazda uneia dintre cele şapte minuni ale lumii, şi să-l transforme într-un centru cultural, posibil chiar un parc tematic irakian". Primarul acestei regiuni afirmă că,, „cu voia lui Dumnezeu", vor construi chiar un sat de vacanţă.[25]

„Organizaţia culturală, ştiinţifică şi educaţională a Naţiunilor Unite pompează milioane de dolari în protejarea şi restaurarea Babilonului şi câteva alte ruine antice din Irak", notează corespondentul Jeffrey Gettleman. „UNESCO a publicat chiar şi o broşură elegantă, cu Babilonul prezentat drept destinaţie de mare clasă, pentru a fi oferite sponsorilor bogaţi."

Turismul cultural ar putea deveni a doua industrie irakiană, după cea petrolieră, a spus Philippe Delanghe, un oficial al Naţiunilor Unite care contribuie la implementarea proiectului."

Gettleman observa: „Ceea ce face ca proiectul să fie chiar şi mai realizabil este că regiunea din jurul Babilonului este una dintre cele mai sigure din Irak, un far de civilizaţie, din nou, într-o ţară a haosului.

„Într-o bună zi, milioane de oameni vor vizita Babilonul, spunea Donny George, liderul bordului irakian de antichităţi. Doar că nu sunt sigur dacă ştie cineva când."

L-am întrebat pe ministrul de finanţe irakian Allawi despre acest proiect atunci când l-am întâlnit în Washington, la câteva zile după publicarea articolului. Îi plăcea ideea reconstruirii Babilonului – orice care să atragă investitori şi capitalul lor şi care să ajute din nou la creşterea economiei irakiene.

„Turismul cultural, religios, arheologic şi biblic este o mare oportunitate pentru Irak, mi-a spus el. Cred că reconstruirea Babilonului este o idee minunată, atâta timp cât nu se face cu preţul

antichităților însăşi." Apoi a adăugat: „Nu ştiu despre un parc tematic, cu toate că poate nu e exclus, atâta timp cât se construieşte în afara Babilonului, departe de siturile arheologice."[26]

Totul părea atât de natural, dar ceea ce îmi spunea ministrul Allawi de fapt era o realitate istorică. Liderii din pozițiile cele mai înalte ale noului guvern irakian doresc să reconstruiască cetatea antică a Babilonului şi să facă din ea un mare centru comercial. Profeții evrei şi cartea Apocalipsa ne-au spus ce se va întâmpla. Şi iată că exact asta se întâmplă acum.

Prin urmare, oameni precum generalul Sada şi frații săi creştinii din Irak nu prea au mult timp de gândire în legătură cu implicațiile profetice ale strădaniilor lor din prezent. Sunt atât de concentrați să facă din Irak o țară sigură, să asigure noi locuri de muncă şi oportunități economice şi să ducă Evanghelia lui Isus Cristos la fiecare irakian dispus să o asculte.

„Ce se va întâmpla în viitor? întreabă Sada. Sunt un om care crede în promisiunile lui Dumnezeu sută la sută. Cred ce scrie în Biblie. Acele [profeții] se vor împlini indiferent dacă ne place nouă sau nu... Noi credincioşii vedem cum toate acestea se întâmplă [în Irakul de azi], şi primul lucru care ne vine atunci în minte este că trăim în ultimele zile. Dar gândurile lui Dumnezeu – căile şi metodele şi ideile Lui – nu sunt identice cu gândurile noastre. E foarte dificil ca un om să ştie şi să înțeleagă gândurile şi căile lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este să credem în [profeții] că se vor întâmpla."

CAPITOLUL 13: **TITLU VIITOR**

EVREII CONSTRUIESC AL TREILEA TEMPLU ÎN IERUSALIM

Reacția evreilor în fața Războiului lui Gog şi Magog va îmbrăca diferite forme.

Mai întâi, ateismul şi secularismul atât de răspândite se vor prăbuşi practic peste noapte în cadrul lumii ebraice, în lumina protecției supranaturale a Israelului. În schimb, lumea va cunoaşte o renaştere fără precedent a expresiei religioase în rândul israelienilor şi printre evreii din lumea întreagă. Întrebarea nu va mai fi: „Există un Dumnezeu în Israel?“ Întrebarea va deveni: „Cum L-am putea cunoaşte pe Dumnezeul lui Israel?“

Unii se vor alătura comunităților ortodoxe şi ultraortodoxe în căutarea lor presantă. Alții probabil se vor îndrepta spre forme mai mistice ale iudaismului, cum sunt mişcarea Chabad-Lubavitch şi practica Cabala, ajunse faimoase în ultimii ani datorită câtorva staruri de la Hollywood, inclusiv Madonna. Cu toate acestea, alții se vor întoarce cu credință la Isus ca Mesia şi se vor alătura mişcării dinamice a evreilor mesianici din Israel şi din întreaga lume. Dar aproape toți evreii se vor uni într-o singură misiune centrală: reconstrucția Templului Sfânt la Ierusalim.

Este dificil pentru majoritatea oamenilor din primii ani ai secolului al douăzeci şi unulea să îşi imagineze fie Primul Templu construit de Regele David, fie pe cel de-al doilea, mult mai mare şi mai grandios, început de Neemia şi de Ezra, după ce evreii au început să se întoarcă din captivitatea în Babilon în anul 538 î.Cr. şi mai târziu a fost extins de Regele Irod, devenind Templul din vremea lui Isus. Şi este aproape imposibil pentru majoritatea oamenilor să-şi imagineze cel de-al treilea Templu ce se va înălța curând acolo unde se află în prezent Moscheea Al-Aksa şi Domul Stâncii. Dar când privim la evenimentele prezente şi viitoare prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, imaginea viitorului Templu se limpezeşte.

Ezechiel foloseşte două capitole întregi pentru a descrie Războiul lui Gog şi Magog, dar următoarele nouă capitole descriu viitoarea „casă a Domnului". Iar Ezechiel n-a fost nici pe departe singurul [profet] care o face. Profetul evreu Isaia ne spune: „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că Muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el." (Isaia 2:2). Profetul Mica reverberează această afirmație. Daniel vorbeşte de un Templu de la sfârşitul vremurilor care va fi pângărit de un duşman viitor al lui Dumnezeu (cunoscut de către creştini drept „Anticristul"), iar această concepție a fost certificată în Noul Testament de către apostolii Pavel şi Ioan şi de către Isus Cristos Însuşi.[1]

Întrebarea pe care şi-au pus-o evreii şi creştinii de la distrugerea celui de-al doilea Templu de către romani în anul 70 d.Cr. este cum se va reuşi reconstrucția Templului?

În ultimii ani, lideri palestinieni de seamă – inclusiv Yasser Arafat – au negat vehement că un templu evreiesc ar fi existat vreodată în Ierusalim şi au declarat în termeni fără echivoc că s-au opus ferm ideii construirii vreunui templu în viitor. Printre cele mai recente declarații făcute de liderii palestinieni:

- „Evreii n-au avut niciodată nicio legătură cu Ierusalimul."
- „Evreii n-au trăit niciodată în Israelul străvechi."
- „N-a existat niciodată un Templu evreiesc în Ierusalim."
- „Templul n-a existat la Ierusalim... Ci în Nablus."[2]

Liderii evrei afirmă în schimb că Israelul, Ierusalimul şi Muntele Templului le-au fost date de către Dumnezeu însuşi, şi că planurile lui Dumnezeu nu pot fi anulate de Autoritatea Palestiniană sau de capii terorismului islamic radical din Iran, Arabia Saudită sau din altă parte. Muntele Templului a devenit din acest motiv un subiect fierbinte în conflictul israeliano-palestinian şi locația a numeroase ciocniri violente de când israelienii au preluat controlul asupra Muntelui Templului în timpul Războiului de Şase Zile în 1967.

Experții în securitate cred că Muntele Templului cuprinde cei mai periculoşi 2,5 kilometri pătrați ai planetei. Poliția israeliană şi forțele serviciilor de informații mențin un grad înalt de securitate în jurul acestui sit, pentru a împiedica evrei sau alți extremişti de la a încerca să arunce în aer Dome of the Rock sau moscheea Al-Aksa. La o adică, nu doar că un asemenea atac ar fi o eroare morală, ci ar fi şi incredibil de periculos. Pentru că dacă Domul sau moscheea ar fi distruse de un atac terorist într-o bună zi, aceasta ar putea genera un război de proporții oribile, pentru că furia unui miliard de musulmani s-ar întoarce împotriva Israelului.[3]

Marea majoritate a creştinilor şi evreilor se opun ideii unor asemenea acte de violență. Şi eu la fel. Suntem convinşi că Templul se va construi pentru că aşa spune Biblia că va fi. Pur şi simplu nu ştim când se va întâmpla asta. Însă „Războiul lui Gog şi Magog" ne-ar putea oferi răspunsul.

O posibilitate este aceea ca Dumnezeul Israelului să folosească o judecată supranaturală, care să implice un cutremur de proporții, grindină şi fulgere din cer pentru a distruge Domul Stâncii şi moscheea Al-Aksa, curățind Muntele Templului, pentru construirea unui Templu Sfânt în care lumea să I se închine Lui. Acesta este scenariul pe care l-am sugerat în *The Ezekiel Option* şi în *The Copper Scroll*.

O altă posibilitate este ca aceste evenimente supranaturale să nu distrugă direct aceste situri islamice, însă distrugerea celor mai periculoşi duşmani ai Israelului să faciliteze guvernului israelian să demoleze domul şi moscheea atunci când haosul de după război se va limpezi, şi apoi să reconstruiască Templul.

Cu toate că o altă posibilitate este ca atmosfera postbelică să creeze

o situație de o asemenea toleranță religioasă că Templul evreiesc, domul și moscheea să poată cumva coexista.

Știm oare cu siguranță *cum* se va întâmpla aceasta? Nu, nu știm. Dar știm cu siguranță că se va întâmpla ceva care va facilita construcția celui de-al treilea Templu – poate chiar în timpul vieții noastre. Și știm faptul că între evreii din Israel există o mișcare tot mai intensă în vederea pregătirilor pentru acea zi.

O MIȘCARE DE RECONSTRUCȚIE

Gershon Salomon este descendentul a zece generații de ierusalemiți și ofițer al armatei israeliene care a devenit convins în anii '60 că Mesia va veni curând și că Dumnezeu l-a ales pentru a ajuta la pregătirea căii. Așa că în 1967, după ce Israelul a reunificat Ierusalimul, Salomon a format o organizație cunoscută sub numele de Credincioșii Muntelui Templului, n.trad., cu șapte obiective provocatoare.

Printre ele: „eliberarea Muntelui Templului de sub ocupație arabă (islamică)... consacrarea Muntelui Templului în Numele lui D_u[4] pentru a putea deveni centrul spiritual și moral al Israelului, al poporului evreu și al întregii lumi, în conformitate cu profețiile tuturor profeților evreilor... [și] reconstruirea celui de-al treilea Templu" pentru „Regele lui Israel care va veni, Mesia Ben David".[5]

Salomon crede că Israelul este epicentrul lumii, că Ierusalimul este epicentrul Israelului, iar Templul – epicentrul Ierusalimului, și că acolo – în Sfânta Sfintelor – va domni Mesia. Așa că în ultimii patruzeci de ani, a scris și a conferențiat în tot Israelul și în toată lumea, încercând să-i învețe pe oameni despre centralitatea Templului în viața evreilor și importanța zidirii celui de-al treilea Templu înainte de venirea lui Mesia. Mai mult chiar, Salomon este convins că ziua aceea este tot mai aproape.

În 1998, spre exemplu, Salomon le-a spus urmașilor săi că se apropia cea de-a cincizecea aniversare a Israelului „și vedem cum evenimentele se îndreaptă tot mai mult spre împlinirea promisiunilor lui D_u pentru sfârșitul vremurilor cu referire la Israel". El observa

specific faptul că „profetul Ezechiel a profeţit că în vremurile de la sfârşit ale răscumpărării poporului lui Israel, un război groaznic va izbucni în ţară atunci când Gog şi Magog împreună cu multe alte popoare vor veni în ţara Israelului şi vor încerca să distrugă poporul şi statul Israel“ şi că „D_u a spus că El îl va aduce pe acest duşman din nordul îndepărtat împotriva munţilor lui Israel“.

Salomon a continuat prin a explica faptul că „războiul ce va să vină va fi războiul final întreprins împotriva Israelului de către duşmanii săi“, pentru că „în aceasta D_u îi va înfrânge răsunător“. După acest război, a concluzionat el, „va începe noua eră“, şi „al treilea Templu va fi Casa lui D_u, singura clădire de pe Muntele Templului... Mashiach Ben David [Mesia, fiul lui David] va fi Rege în Israel şi peste toată omenirea“.[6]

În iulie 2001, în timpul sărbătorii ebraice care marchează distrugerea primelor două Temple (Tisha B'Av), Salomon şi suporterii săi au încercat să urce pe Muntele Templului pentru a pune o piatră din colţul unghiului de patru tone şi jumătate,pe care o ciopliseră din calcar, pentru a servi drept piatră de temelie pentru al treilea Templu. Autorităţile israeliene le-au interzis accesul, însă Salomon convins fiind că se afla pe partea câştigătoare a istoriei şi că victoria era aproape, nu s-a lăsat abătut. Aşa că în fiecare an de atunci încoace, el şi grupul său îşi reiau strădaniile, numai pentru a fi opriţi atât de poliţia locală cât şi de Curtea Supremă a Israelului, niciunul din ei nedorind să se facă vinovaţi de izbucnirea unei revolte islamice.[7]

„D_u Se aşteaptă ca Israel să reconstruiască Templul acum, apoi Îl va trimite pe Mashiach Ben David, scria Salomon. Activităţile şi eforturile depuse au adus această idee foarte aproape de a fi împlinită, şi ştim că timpul acela este scurt şi că va trece curând.“[8]

Rabinul Yisrael Ariel este un alt israelian care clădeşte o mişcare dedicată reconstruirii Templului. Ca unul dintre primii paraşutişti care a ajuns pe Muntele Templului în timpul Războiului de Şase Zile – Ariel a devenit conştient de faptul că era parte a unei profeţii ce avea să se împlinească. A continuat să se adâncească în studiul Scripturii şi a devenit unul din rabinii de frunte ai Israelului.

„Este foarte greu de descris sentimentul care ne-a umplut în timpul acelui timp extraordinar în viaţa naţiunii noastre“, scria odată

Ariel, care fusese atât de nerăbdător şi convins că venirea lui Mesia era iminentă, şi pe atât de dezamăgit în următorii câțiva ani când nu s-a întâmplat nimic. Avea să explice mai târziu că „în trecerea timpului, odată cu studiile pe care le-am întreprins, am descoperit că aşteptările noastre sunt pur şi simplu deplasate... Cu cât am studiat mai mult, cu atât am început să înțeleg că nu depindeam decât de noi înşine şi nu puteam da vina decât pe lipsa noastră de acțiune şi eram singurii răspunzători: D_u nu doreşte ca noi să aşteptăm o zi a miracolelor. Se aşteaptă din partea noastră să acționăm. Trebuie să realizăm lucrul cu care am fost însărcinați – să facem tot ce ne stă în putere pentru a ne pregăti de reconstruirea Templului Sfânt."[9]

Aşa că Ariel a fondat Institutul Templului în 1987 „pentru a reaprinde flacăra Templului Sfânt în inimile oamenilor prin educație" şi „pentru a face tot ce stă în puterile noastre limitate pentru a aduce la îndeplinire construirea Templului Sfânt în timpul vieții noastre". Institutul, al cărui cartier general l-am vizitat în Cartierul evreiesc din Oraşul Vechi (nu departe de Zidul de Vest), serveşte unei funcții educaționale similare celor de la Credincioşii Muntelui Templului. Dar în acelaşi timp întreprinde un pas important mai departe.

Ariel şi echipa sa conduc o cercetare istorică meticuloasă pentru a înțelege aspectul, mărimea şi funcția vaselor sacre şi pentru a implementa Scripturile care erau cândva folosite în Templu. Mai mult, odată cu înțelegerea faptului că aceleaşi vase sfinte vor fi într-o bună zi folosite în al Treilea Templu, echipa lui Ariel le reconstruieşte, folosind aceleaşi materiale – aur, argint, aramă şi lemn, folosind cei mai buni meşteşugari. Cu toate că multe dintre obiecte pot fi văzute expuse la sediul lor central, Ariel insistă că acestea nu sunt piese de vernisaj. El şi echipa sa se aşteaptă să le vadă folosite... şi cât de curând.

„Aceste vase sunt, veritabile, nu doar nişte replici sau modele, explică pe site-ul său. „Toate aceste obiecte sunt potrivite şi gata de folosință în slujba de la Templul Sfânt. Printre aceste multe obiecte expuse se numără şi instrumente muzicale, la care cântau corul leviților, coroana de aur a Marelui Preot şi vase din aur şi argint folosite la tămâiere şi la serviciile sacrificiale. După mulți ani de efort şi străduanii, Institutul a reuşit să termine trei dintre vasele cele mai importante şi centrale în serviciul divin: sfeşnicul cu şapte

brațe, sau Menorah, făcut din aur curat, altarul tămâierii din aur, şi masa pentru punerea pâinilor, tot din aur." De asemenea, Ariel şi echipa sa „creează în prezent veşminte sfinte pentru *cohen-gadol* [marele preot]. Acest proiect, culminarea a câțiva ani de studii şi cercetare, este în desfăşurare de ceva vreme. În prezent *choshen*-ul marelui preot [pieptarul] şi efodul [veşmântul marelui preot] sunt deja realizate."[10]

„O ceremonie unică – probabil doar a doua de felul acesta în ultimii 1.600 de ani – are loc în Tiberiada în prezent: lansarea unui Sanhedrin, cel mai înalt tribunal legislativ evreiesc în țara lui Israel", scria un articol din presa evreiască în ianuarie 2005, sanhedrinul a fost „o adunare religioasă care se aduna într-una din camerele din Templul Sfânt în Ierusalim" şi era alcătuită în vremurile străvechi din „71 de înțelepți".[11] Organizatorii noului Sanhedrin şi-au anunțat la rândul lor intenția de a convoca şaptezeci şi unu de rabini, care să se întâlnească regulat, să solicite planuri arhitecturale pentru a clădi Templul şi să analizeze care sunt căile de a reîncepe jertfele de animale, ceva ce nu s-a mai făcut în Israel de la începutul primului secol.

„Se cuvine ca Sanhedrinul să-şi propună să discute această chestiune măreață [a locației Templului] în această săptămână a declarat purtătorul de cuvânt al Sanhedrinului, Rabinul Chaim Richman, unui post de ştiri israelian Arutz-7, la fel cum partea din Tora numită *Terumah* – cea cu care începe Biblia, este cea în care se discută pregătirile pentru Tabernacol. Cu toate că pare esoteric, pregătirile pentru zidirea unui Tabernacol şi a Templului se află în centrul a ceea ce suntem ca popor".[12]

O VACĂ ROŞIE

Un titlu specific care trebuie urmărit în mijlocul unor asemenea pregătiri se va centra asupra naşterii unei vaci roşii, una care potrivit legii evreieşti trebuie sacrificată înainte de curățirea şi consacrarea Templului şi a celor care intră în el.

În Numeri 19 aflăm că israeliților li se cerea să aducă „o vacă roşie, fără pată, fără vreun cusur trupesc şi care să nu fi fost pusă la jug" şi să

o aducă Marelui Preot, după care avea să fie înjunghiată şi arsă. „Un om curat să strângă cenuşa vacii şi s-o pună într-un loc curat afară din tabără; s-o păstreze pentru adunarea copiilor lui Israel, ca să facă apa de curăţire. Aceasta este o apă de ispăşire [pentru păcat]."

„Prin lipsa cenuşii unei vaci roşii, pur şi simplu... nu există nicio cale pentru evrei să se poată curăţi pentru a intra în locul sfânt, nu există nicio cale pentru iudaism să-şi revendice Muntele, nu există nicio cale de a reconstrui Templul", scria un jurnalist israelian pe tema interesului tot mai mare în Israel pentru a găsi o astfel de vacă roşie.[13]

Când în august 1996 s-a născut o vacă roşie care a fost numită Melody, şi pentru puţin timp s-a crezut că ea este „vaca aşteptată", a urmat o adevărată avalanşă mediatică. Echipe TV de la ABC, CBS, CNN şi altele din Japonia, Olanda şi Franţa au relatat pe larg despre acest eveniment, la fel ca şi alţi jurnalişti de la ziare din întreaga lume. Cea mai mare parte a mediei a considerat interesul Israelului faţă de vacă şi ideea reconstruirii Templului drept nostimă sau amuzantă. Însă editorialistul David Landau de la *Ha'aretz* „a susţinut că serviciile de informaţii ar trebui să considere vaca cea roşie drept o «bombă cu patru picioare» probabil mult mai periculoasă decât un terorist: «E echivalentă, în abilitatea ei de a pune o regiune întreagă pe foc, cu puterea unor arme ne-convenţionale în mâinile ayatollahilor iranieni.»"[14]

În final, Melody a fost declarată „necurată" de către rabinii israelieni. În vârful cozii ei roşii i-au crescut câteva fire de păr albe, şi prin aceasta a dovedit că nu era cea aleasă. Acum se fac eforturi de către unii de a produce prin inginerie genetică o vacă roşie desăvârşită.

ALTE TITLURI VIITOARE?

Toate acestea sunt dovezi în plus că zidirea celui de-al treilea templu este tot mai apropiată şi, în egală măsură, şi evenimentele din Ezechiel 38-39. Sunt precum un şir de lumini aliniate de-a lungul pistei de decolare-aterizare pe timp de noapte, ghidând pilotul unde să aterizeze. Când vedem astfel de lumini, nu am ajuns încă la destinaţia noastră finală, dar ştim că suntem cât se poate de aproape. În această

ultimă abordare am fi bine orientați dacă ne-am ține ochii ațintiți la alte evenimente care, chiar dacă nu sunt promise explicit în Scriptură, vor fi cu siguranță concordante cu reconstrucția Templului.

În cel de-al patrulea roman al meu, *The Copper Scroll*, scriu despre posibila descoperire a vistieriei celui de-al doilea Templu. Nu pot arăta spre profeții biblice care să ne asigure ferm că aceste comori vor fi găsite. Dar există o serie de versete uluitoare care par că indice că astfel de descoperiri s-ar putea întâmpla în zilele din urmă.

În Ieremia 27:21-22 citim că în timpul exilului evreilor în Babilon, Domnul plănuieşte să păzească uneltele Templului dintâi şi să le redea copiilor lui Israel când avea să vină timpul zidirii celui de-al doilea. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, despre uneltele, care au mai rămas în Casa Domnului, în casa împăratului lui Iuda şi în Ierusalim: «Ele vor fi duse în Babilon şi vor rămâne acolo până în ziua când le voi căuta Eu – zice Domnul – când le voi ridica iarăşi şi le voi aduce înapoi în locul acesta.»"

La fel, profetul Isaia promisese copiilor lui Israel că vistieriile din primul Templu aveau să le fie restituite când avea să vină vremea să-l zidească pe cel de-al doilea. În Isaia 52:11, instruindu-i pe israeliți să se întoarcă din captivitatea lor în Babilon, profetul scrie: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!"

Oare astfel de versete, precum şi altele cum se găsesc în cărțile lui Neemia şi Ezra, nu ne oferă un precedent că Dumnezeu păzeşte vistieriile celui de-al doilea Templu pentru copiii lui Israel şi că le va descoperi acestora când va veni vremea să zidească Templul al treilea? Unii învățați evrei şi creştini cred că aşa va fi. Dar noi pur şi simplu nu ştim cu siguranță. Ideea este, însă, îmbătătoare.

Eu, unul, n-aş fi surprins deloc dacă s-ar întâmpla. Descoperirea acestor comori neprețuite – fiecare obiect fiind mai vechi de două mii de ani – ar face ocolul lumii pe prima pagină a ziarelor cu litere de-o şchioapă. Nu i-ar face oare aceasta pe mulți să-şi revizuiască atitudinile sceptice şi/sau negative cu privire la Dumnezeu şi Biblie?

Imaginați-vă tulburarea pe plan internațional care ar fi provocată de redescoperirea subită a chivotului legământului – atâta timp cât n-a fost ascunsă în vreo arhivă a guvernului american, aşa cum se încheie *Raiders of the Lost Ark*. Nu avem nicio profeție categorică în

care să ni se spună că chivotul va fi găsit în zilele din urmă. Dar din nou, există o serie de învățați evrei şi creştini care cred că vistieriile Templului şi chivotul vor fi descoperite atunci când va veni vremea hotărâtă pentru zidirea celui de-al treilea Templu.

Cât despre celelalte comori ale Templului, există un precedent biblic pentru chivotul legământului care a fost ascuns de cei care aveau de gând să distrugă sau să pângărească Templul, doar pentru a fi redat Templului când timpul a fost potrivit şi vremurile se limpeziseră. În 2 Cronici 35:3, spre exemplu, citim că „[împăratul Iosia] le-a zis leviților, care învățau pe tot Israelul şi care erau închinați Domnului: «Puneți chivotul sfânt în casa pe care a zidit-o Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel. N-aveți să-l mai purtați pe umeri. Slujiți acum Domnului, Dumnezeului vostru, şi poporului Său, Israel.»“[15]

Unii sunt convinşi că ştiu deja unde se găseşte chivotul, dar nu pot ajunge încă la el. „Tradiția consemnează că Împăratul Solomon, în timp ce construia primul Templu, ar fi ştiut – prin inspirație divină – faptul că acesta va fi distrus într-o bună zi, notează Rabinul Ariel pe website-ul său Temple Institute. Astfel Solomon, cel mai înțelept dintre oameni, a prevăzut construcția cu un vast sistem de labirinturi, camere şi coridoare sub complexul Muntelui Templului. El a poruncit să se construiască acel loc special în măruntaiele pământului, unde puteau fi ascunse vasele sfinte ale Templului, în cazul unui pericol iminent. Tradiția midraşică [comentariile ebraice] ne învață că împăratul Iosia al Israelului, care a trăit cu circa patruzeci de ani înainte de distrugerea primului Templu, a poruncit leviților să ascundă chivotul, împreună cu Menorah şi cu alte câteva obiecte, în această ascunzătoare secretă pregătită de Solomon.“[16]

Rabinul Ariel continuă susținând că „această locație este înregistrată de sursele noastre, iar azi sunt persoane care ştiu exact unde se găseşte aceasta cameră. Şi ştim că chivotul este încă acolo, neatins, aşteptând ziua când va fi din nou descoperit. S-a făcut acum câțiva ani o încercare de a excava în direcția acelei camere. Însă aceasta a produs o tulburare şi un scandal de proporții în lumea musulmană. Ei ştiu că au foarte multe de pierdut dacă se va găsi chivotul – pentru că aceasta va dovedi întregii lumi că aici s-a aflat cu adevărat un Templu Sfânt, şi prin aceasta, faptul că evreii au dreptul să revendice Muntele Templului.“

Imaginați-vă, deci, ce s-ar putea descoperi după Războiul lui Gog şi Magog.

EZECHIEL ŞI MESIA

Unul dintre lucrurile care m-au uluit în timp ce scriam romanele mele este numărul tot mai mare de evrei, indiferent de tradițiile lor religioase specifice, care văd la rândul lor luminile de aterizare, care sunt convinşi că Mesia va veni curând.

La sfârşitul anilor '80 şi începutul anilor '90, credința că rabinul Menachem Schneerson din ramura Chabad-Lubavitch (cunoscut drept „*Rebbe*") era Mesia a atins cote fierbinți în rândul a sute de mii de evrei din lumea întreagă. „Schneerson a vindecat intenționat bolnavi, a redat fertilitatea femeilor sterpe şi a rezolvat tragedii familiale", spunea o caracterizare a sa în 1988 în *Washington Post*. „N-a susținut niciodată în public că ar fi mesia, însă criticii spun că nici nu s-a grăbit să nege această pretenție atunci când au făcut-o urmaşii săi. Ei au susținut că acesta este motivul din care Schneerson n-a pus niciodată piciorul în Israel; în tradiția evreiască, mesia va ajunge doar când va începe era răscumpărării."[17]

Chiar şi atunci când Schneerson a suferit un accident vascular cerebral masiv în 1992, încă existau cei care au refuzat să renunțe la convingerile lor. „*Rebbe* îi va surprinde pe toți", a spus unul din urmaşii săi la *U.S.News&World Report*, susținând că Mesia avea să se dezvăluie imediat ce medicii renunțau să mai facă ceva. „*Rebbe* ne va conduce pe toți la Ierusalim, a spus el, şi tu şi cu mine s-ar putea să ne trezim unul lângă celălalt."[18]

După moartea lui Schneerson în 1994, la vârsta de nouăzeci şi doi de ani, suporterii săi l-au ovaționat pentru a fi pregătit calea pentru un altul după sine. „Practic în fiecare cuvântare a sa, în fiecare scrisoare pe care a scris-o şi în fiecare acțiune pe care a inițiat-o, *Rebbe* avea tema, concluzia şi obiectivul acesta: venirea lui *Moshiach* [Mesia], realizarea Răscumpărării", observă website-ul Chabad.org, adăugând că „poate niciun lider din întreaga istorie nu a subliniat iminența şi urgența lui Moshiach cum a făcut-o *Rebbe*".[19]

În prezent, Rabinul Ariel şi colegii săi de la Temple Institute nu sunt

doar convinşi de faptul că Mesia va veni curând; dar sunt de asemenea convinşi că Templul al treilea va fi zidit mai curând. Într-un articol postat pe website-ul său, ¨Rabinul Ariel scria: „Cine va veni mai întâi, Mesia sau Templul? Pare să existe o serie de dovezi care să indice că zidirea Templului Sfânt va precede sosirea lui Mesia. Diferite versete şi afirmaţii biblice făcute de marii înţelepţi o dovedesc. Aceasta este de fapt părerea lui Maimonides, un rabin şi filosof evreu, care citează un verset uluitor din profeţia lui Maleahi (3:1) în clasica sa Scrisoare către Yemen: «Şi deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutaţi.» Se pare că această profeţie, cu referire la venirea lui Mesia, specifică faptul că El va sosi într-adevăr la Templul deja zidit."[20]

În timp ce scriam cartea aceasta, am dat peste acest titlu din *Times* din Londra „**O cocioabă va oferi Madonnei un loc în primul rând pentru sosirea lui Mesia.**" Potrivit acestui articol, cântăreaţa de muzică pop „încerca să cumpere o casă cu priveliştе spre Marea Galileii, într-un loc unde urmaşii credinţei ei cabaliste îl aşteptau pe Mesia să reapară pentru a aduce pace în lume... Starul – care a fost crescută în credinţa catolică italiană, dar a adoptat numele evreiesc Esther [Estera] acum câţiva ani – doreşte o casă pe care să o transforme într-un centru de studiu al Cabalei, unde adepţii pot să mediteze la textele mistice. Cabaliştii cred că Mesia va apărea la Safed şi se va îndrepta spre Tiberiada pe malurile Mării Galileii."[21]

De asemenea există convingerea tot mai mare între evreii din lumea întreagă că evenimentele cataclismice din ultimele decenii sunt semne ale zilelor din urmă şi a tot mai apropiatei veniri a lui Mesia. Faimosul scriitor evreu al secolului douăzeci Martin Buber, spre exemplu, a scris un roman intitulat *Gog şi Magog* (a fost foarte diferit de romanele mele). În acesta, el vorbeşte despre „cele trei ceasuri de groază nespusă după tulburarea produsă de războaiele lui Gog şi Magog şi înainte de venirea lui Mesia", care va fi „mult mai greu de suportat decât tot tumultul şi tunetele" care au fost înainte şi „numai cel ce le va răbda îl vor vedea pe Mesia".[22]

Elie Wiesel, mult iubitul evreu laureat al premiului Nobel, a împletit de asemenea profeţiile lui Ezechiel în lucrările sale şi a crezut cu putere că împlinirea lor vor fi semnul revenirii lui Mesia. În romanul său tulburător *Souls on Fire* din 1972, scria despre comunităţi

evreieşti care aşteptau cu mare frică desfăşurarea evenimentelor în lume. „Graniţe, tronuri, alianţe şi sisteme întregi se schimbă peste noapte. Întregul pământ se cutremură. Popoare descoperă noi pasiuni, eliberatoare, dar ucigătoare totodată. Istoria merge înainte şi izbucneşte în flăcări. Iar sângele curge... În curţile rabinice, aceste evenimente sunt înzestrate cu o dimensiune mesianică. Unul vorbeşte de Gog şi Magog, de giganticul lor război apocaliptic... Evreii aveau nevoie de Mesia, poate mai mult ca oricând."[23] Ani mai târziu, Wiesel spunea într-un interviu că „mesianismul este darul oferit lumii de către evrei, dar în tradiţia noastră credem că înainte de răscumpărare va fi o catastrofă de proporţii. Noi îl numim războiul lui «Gog şi Magog.»"[24]

Sunt de acord. Războiul despre care a scris Ezechiel a precedat apariţia lui Mesia pe pământ. Dar aceasta va fi a doua Lui venire, şi nu prima, iar numele lui va fi *Yeshua HaMoshiach*, Isus Mesia.

Puţini oameni au vreo idee cât de mulţi evrei au ajuns să creadă în Isus în ultimii ani, dar cifrele sunt dramatice. Într-adevăr, în prezent mai mulţi evrei se întorc la credinţa în Isus decât în orice altă perioadă de la primul secol încoace.

În 1967, când m-am născut eu, nu erau decât cinci sau şase israelieni nativi care credeau în Isus, şi mai puţin de 250 în Ţara Sfântă. În prezent, sunt mai mult de 1.000 de credincioşi *sabra* – creştini israelieni autohtoni – şi circa 10.000 de evrei mesianici în total în Israel.[25]

În 1967, în lumea întreagă erau mai puţin de 2.000 de urmaşi evrei ai lui Isus. În prezent, cei conservatori estimează că sunt cel puţin 100.000 de credincioşi evrei, în timp ce alţii urcă cifra la peste 300.000.[26] O agenţie de cercetare creştină respectată pe plan internaţional, afirmă că există 132.000 de evrei care cred în Isus care participă la serviciile bisericilor neevreieşti din lumea întreagă.[27]

Pentru un urmaş al lui Isus cu o moştenire de evreu ortodox cum este cazul meu, nu doar că este emoţionant, dar este şi o dovadă uluitoare a unei profeţii străvechi care prinde viaţă în faţa ochilor noştri. Isus a vorbit odată despre evreii din Israel spunând: „căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»" (Matei 23:39). Cu alte cuvinte, Isus a spus că Îşi va amâna revenirea până când evreii

se vor întoarce la El într-un număr dramatic – şi să fie încântaţi de a doua Sa venire.

Cât de mulţi sunt suficienţi pentru a provoca a doua venire? N-am nici cea mai mică idee. Dar tendinţa este emoţionantă, şi cred că mulţi, mult mai mulţi evrei se vor întoarce la Isus în perioada ce va duce la războiul lui Gog şi Magog şi imediat după aceea.

CAPITOLUL 14: **TITLU VIITOR**

MUSULMANII SE ÎNTORC LA CRISTOS ÎN NUMĂR FĂRĂ PRECEDENT

Charles Sennott fost editor şef în Orientul Mijlociu pentru *Boston Globe* din 1997 până în 2001. Când a părăsit acel post pentru a observa evenimentele din Europa, a publicat o carte care a devenit bestseller în regiunea Boston, intitulată *The Body and the Blood: The Middle East's Vanishing Christians and the Possibility for Peace [Trupul şi sângele: creştinii pe cale de dispariţie în Orientul Mijlociu şi şansele de pace – n.trad.]*

Cartea dorea să certifice „prezența creştină în dramatică scădere" în Orientul Mijlociu, un veritabil „exod al creştinilor" care a lăsat comunitatea creştină de acolo „emaciată" şi „în primejdie" în faţa războiului, persecuției şi a islamului radical. „Ce se va întâmpla dacă acele idei şi acele instituții [creştine] sunt abandonate, dacă devin niște pereți pustii și goi, un biet ecou al trecutului? se întreba Sennott. Oare creştinismul este sortit morții în țara unde a început?"[1]

Christian Science Monitor a numit cartea „o narațiune puternică şi tulburătoare... Valoroasă şi de actualitate, aruncă lumină asupra frământărilor umane în timp ce descrie contextul istoric profund, esențial pentru a înțelege conflictele din prezent." *Foreign Affairs*

numeşte cartea „o impresionantă descriere a unei comunități venerabile, aflată într-un declin net." *Hartford Courant* a numit-o „profundă şi tulburătoare... un succes în ce privește înțelegerea, profunzimea şi interpretarea."[2]

Cartea lui Sennott despre iminența morții creştinismului este un ecou al unei dominante concepții media pe plan mondial. „**Creştinii părăsesc Orientul Mijlociu**", declara un titlu CNN.[3] „**Creştinii abandonează locul de naştere al lui Cristos**", proclama BBC.[4] Un reportaj al postului național de radio vorbea despre „numărul tot mai mic de creştini din Orientul Mijlociu".[5] Un articol din *Denver Post* afirma că „comunitățile creştine oarecând semnificative" din Orientul Mijlociu „au scăzut la doar o fracțiune din statura robustă pe care-o aveau cândva" şi „în 50 de ani s-ar putea să fi dispărut cu desăvârşire".[6] Un articol din ziarul *Guardian* din Londra scria că creştinii din Orientul Mijlociu au devenit „o specie pe cale de dispariție."[7] Un articol din *Toronto Sun* sugera că „dacă situația politică nu se ameliorează dramatic, s-ar putea să vină o vreme când comunitățile creştine din Orientul Mijlociu nu vor mai exista".[8]

Această temă a creştinismului-pe-moarte se suprapune unei alte teme, cea a islamului-care-pune-stăpânire-pe-lumea-întreagă, atât de actuală în cercurile academice şi media din ultimul deceniu. În cartea sa *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order [Ciocnirea civilizațiilor şi refacerea ordinii mondiale, n.trad.]* din 1996, spre exemplu, Samuel P. Huntington afirma că procentul de creştini din lume a scăzut masiv în secolul al douăzeci şi unulea şi, ca urmare, va fi depăşit de o creştere explozivă a musulmanilor. „În ultimă instanță, scria Huntington, Mahomed are câştig de cauză."[9] CNN, între timp, a numit islamul drept „religia cu cea mai rapidă creştere" din lume."[10] PBS a numit islamul „credința cu cea mai mare creştere din lume."[11] Dacă dați o căutare pe Google pentru *islam* şi *fastest-growing religion [religia cu cea mai rapidă creştere, n.trad.]* veți găsi zeci de website-uri musulmane care abundă în citate similare din surse pornind de la ABC News la Mike Wallace de la emisiunea *60 Minutes* la *USA Today.*[12]

Există o singură problemă în ce privește aceste articole. Nu sunt tocmai corecte. Cel puțin în momentul de față nu mai sunt.

Războiul lui Gog şi Magog, după cum am văzut, va aduce o zdruncinare a islamului radical ce va provoca o criză spirituală a musulmanilor din întreaga lume, pentru că vor vedea, spre surprinderea lor, că mâna Dumnezeului lui Israel apără – nu nimiceşte – poporul evreu. Cercetarea sufletelor ce va rezulta din aceasta va fi intensă. În timp ce vor urmări emisiunile de mare interes transmise la radio, la televiziune şi pe internet, musulmanii vor auzi urmaşi ai lui Cristos explicând ce se va întâmpla în continuare şi de ce, şi vor vedea profeţiile Bibliei – nu ale Coranului – împlinindu-se chiar sub ochii lor. Mai mult, vor vedea puterea Dumnezeului Bibliei desfăşurată sub ochii lumii.

În tot acest proces, mulţi vor realiza pentru prima oară că Isus Cristos a murit, de fapt, pe cruce *pentru ei*. De asemenea El a înviat *pentru ei* – spre a le asiguraa mântuirea, un loc în cer pentru vecie şi o viaţă din belşug şi plină de bucurie aici pe pământ, doar dacă vor primi darul Său gratuit al mântuirii. Atunci când se va întâmpla aceasta, musulmanii se vor întoarce la Isus Cristos în masă.

Dar chiar şi azi, mediei îi scapă o revoluţie emoţionantă şi dramatică ce are loc în lumea islamică. Marea poveste (nepovestită) din Orientul Mijlociu este că mai mulţi musulmani se întorc *azi* la Cristos decât în orice altă perioadă a istoriei omenirii, şi mare parte din aceasta s-a petrecut de la 11 Septembrie încoace.

În ultimii câţiva ani, am avut privilegiul de a intervieva aproximativ patruzeci de pastori iranieni şi arabi şi lideri creştini din toată Africa de Nord, Orientul Mijlociu şi Asia Centrală. Într-un puternic contrast cu imaginea descrisă de media, imaginea pe care ei o prezintă este una a creştinismului care renaşte dramatic în ţara unde a fost scrisă Biblia.

În timp ce scriam această carte, spre exemplu, eu, soţia şi copiii noştri am locuit două luni în Egipt, unde o mulţime de arabi se întorc la Cristos în cele mai minunate moduri. Cât timp am fost acolo, am vizitat cele mai mari biserici de credincioşi născuţi-din-nou din Orientul Mijlociu, care se întâlnesc într-o peşteră la marginea oraşului Cairo, în apropierea localităţii cunoscute drept „satul gunoaielor."

Circa 10.000 de credincioşi născuți din nou, şi numărul continuă să crească, se închină acolo la fiecare sfârşit de săptămână. În mai 2005, peste 20.000 de credincioşi arabi s-au adunat la o zi de rugăciune pentru ca prietenii lor musulmani nemântuiți să devină urmaşi ai lui Cristos. Evenimentul a fost transmis în tot Orientul Mijlociu de o rețea de televiziune creştină prin satelit, ceea ce a permis altor milioane de oameni să vadă cu câtă putere lucrează Dumnezeu.

Această lucrare extraordinară a Bisericii a început în 1972, când un tânăr om de afaceri egiptean numit Farahat a pierdut un ceas în valoare de 11.000 de dolari americani şi a fost uimit când un gunoier l-a găsit şi i l-a dat înapoi.

„De ce nu ai luat ceasul pentru tine?" l-a întrebat Farahat.

„Cristosul meu mi-a spus să fiu cinstit până la moarte", i-a răspuns omul, îmbrăcat în zdrențe.

„Eşti creştin?" a întrebat Farahat.

Gunoierul i-a spus că da.

„Nu-l ştiam pe Cristos pe atunci, avea să-i spună Farahat mai târziu unui reporter, dar i-am spus că L-am văzut pe Cristos în el. I-am spus gunoierului: «Pentru ceea ce ai făcut şi pentru exemplul pe care mi l-ai dat, mă voi închina şi eu Cristosului căruia te închini tu.»"[13]

În următorii câțiva ani, Farahat a început să studieze Biblia şi să crească în credința sa, dar când gunoierul i-a cerut lui Farahat să-l ajute să-i câştige şi pe tovarăşii săi gunoieri pentru Cristos, Farahat a spus mereu că era prea ocupat. În următorii doi ani, de fapt, omul l-a implorat mereu să vină şi să înceapă o biserică între tovarăşii săi, dar Farahat s-a opus.

În cele din urmă, în 1974, Farahat a vizitat satul gunoaielor din afara orașului Cairo, şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor ceea ce a găsit acolo. Niciodată nu mai văzuse (sau mirosise) ceva mai cumplit – o serie de clădiri dărăpănate din beton construite deasupra unor mormane uriaşe de gunoaie, unde bărbați, femei şi chiar şi cei mai mici dintre copiii lor scormoneau prin zecile de mii de tone de gunoaie, sortând sticle, conserve, articole de sticlărie şi alte bunuri reciclabile şi căutau lucruşoare de cea mai mică valoare pentru a le putea vinde să câştige ceva bani sau să le dea în schimbul hainelor sau a mâncării. Nu aveau apă curentă, curent electric şi nicio nădejde. Mulți se apucau de băut,

de droguri, de jocuri de noroc şi de prostituţie pentru a găsi o scăpare cât de mică din anturajul acela profund deprimant. Dar chiar şi mai copleşitoare i s-au părut lui Farahat cifrele. Între 15.000 şi 30.000 de oameni trăiau în mijlocul celei mai sfâşietoare mizerii din câte şi-ar fi putut imagina.

Cu cât Farahat şi soţia lui, Su'aad, vedeau mai multe, cu atât erau mai pătrunşi de cuvintele lui Isus din Matei 5:3: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor" şi de cuvintele apostolului Pavel din 1 Corinteni 4:13: „Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor." Curând, s-a născut o mică lucrare. Farahat şi soţia lui au început să vestească Evanghelia în satul gunoaielor şi să se îngrijească de nevoile spirituale şi materiale ale oamenilor, iar oamenii au început să se întoarcă în masă la Cristos.

În 1978, Farahat a fost ordinat de biserica Coptă (ortodoxă), şi a fost cunoscut ca Părintele Sama'an. Congregaţia se întâlnea într-o peşteră din munţii Muqattam de lângă satul gunoaielor. Până în 1993, au trebuit să extindă peştera, pentru a-i cuprinde pe toţi noii credincioşi şi prieteni care doreau să participe. Mărturia lor despre harul lui Dumnezeu într-o zonă unde mulţi cred că creştinismul este pe moarte este uimitoare.

Am vizitat satul gunoaielor împreună cu soţia şi copiii noştri. Am făcut şi un tur al peşterii care găzduieşte biserica, împreună cu un om care ne-a mărturisit viaţa lui de alcoolic şi dependent de haşiş până când l-a auzit pe Părintele Sama'an predicând. Şi-a predat viaţa lui Cristos în 1992. Ar trebui să-i auziţi pasiunea din voce şi să-i vedeţi strălucirea din priviri. Ajunsese la fund, iar acum se afla în vârful lumii. Şi a ţinut să ne spună cu toată convingerea că numai dragostea şi puterea lui Isus Cristos îl schimbase.

Astfel de poveşti ale vieţilor transformate se răspândesc cu repeziciune în Egipt şi în Africa de Nord. În ciuda restricţiilor din partea guvernului şi a atacurilor musulmanilor împotriva bisericilor şi credincioşilor, creştinismul creşte ca un foc mistuitor. „N-am mai văzut niciodată o asemenea foame după Cuvântul lui Dumnezeu şi după mesajul lui Isus cum îl văd azi", mi-a spus un lider creştin arab din Africa de Nord.

În 1996, Societatea Biblică Egipteană a vândut 3.000 de copii video ale filmului ISUS, bazat pe Evanghelia după Luca şi produs la sfârşitul anilor '70 de Warner Brothers şi Campus Crusade for Christ. În 1997, Societatea Biblică a decis să vândă video-urile la faimosul Târg internațional de carte de la Cairo. Vânzările au sărit de 35.000 de copii în doar câteva săptămâni. În 2000, grupul a vândut 600.000 de copii ale filmului ISUS şi o versiune pentru copii a videoului. În prezent, vânzările anuale raportează 750.000 de copii ale Bibliei pe casete audio, între 200.000 şi 300.000 de Biblii şi între 300.000 şi 500.000 de Noi Testamente.[14]

„Nu le dăruim, mi-a spus un lider al Societății Biblice. Nu avem un preț mare, dar am pus un preț, şi mulți, foarte mulți oameni le cumpără. Gândiți-vă ce înseamnă asta... Egiptenii cu siguranță nu au bani sau interesul să cumpere o Biblie sau o copie a filmului ISUS sau orice alt exemplar de literatură creştină decât dacă este foarte serios în a-L găsi pe Dumnezeu. Cred că vânzările acestea sunt indicatorii cei mai importanți ai interesului spiritual tot mai mare în această țară, în mod particular între creştinii copți, care sunt circa zece milioane... Are loc o trezire între creştinii ortodocşi."

RIDICAREA CREŞTINISMULUI ÎN AFRICA DE NORD

Egiptul nu este o excepție.

Când am fost la Casablanca şi Rabat în 2005, am găsit media marocană în fierbere despre „fenomenul marocanilor care se întorc la creştinism". Articolele din ziare și reviste estimau că între 25.000 şi 40.000 de musulmani au devenit urmaşi ai lui Isus Cristos în ultimii ani. Aceste cifre sunt exagerate, mi-au spus liderii creştini din țară, dar faptul că sunt publicate şi discutate pe larg spune multe despre dinamica aflată la lucru şi despre cât de repede creşte biserica de acolo.[15]

Guvernul din Maroc – care a muncit asiduu să-i împiedice pe misionari să intre în țară şi pe cetățenii țării lor să aibă acces la Biblii, filmul ISUS şi alte materiale creştine – a început să facă o serie de paşi mici, dar importanți, spre a lega relații cu creştinii evanghelici şi de a proiecta o imagine de deschidere religioasă. În 2004, spre exemplu,

oficiali de vârf au început un dialog deschis cu Richard Cizik de la National Association of Evangelicals şi cu Rob Schenck de la National Clergy Council, printre alţii. În 2005, regele Mohammed al VI-lea l-a invitat pe evanghelistul american Josh McDowell şi alţi lideri şi muzicieni creştini pentru o serie de discuţii la nivel înalt, la evenimente publice şi chiar la un concert creştin la Marrakech. Concertul a atras peste 80.000 de tineri marocani, şi un eveniment similar a fost organizat în mai 2006.

Când l-am întâlnit pe Ahmed Kostas, un ajutor al regelui, în biroul său din cadrul Ministerului de afaceri islamice în Rabat, a insistat că regatul se deschide şi dezvoltă relaţii mai cordiale cu creştinii. „[Filmul] *Patimile lui Cristos* se poate cumpăra în magazine din întreg Marocul. Marocanii pot urmări emisiuni creştine transmise de posturile de televiziune prin satelit. Nu ne mai deranjează la ce se uită oamenii. Pot să se uite la tot ce doresc. Pot alege tot ce-şi doresc... [În trecut] Occidentul a încercat să ne impună creştinismul – sentimentul de impunere este adevărata tensiune."[16]

„Cum rămâne cu eforturile întreprinse de creştinii arabi şi occidentali pentru a aduce mai multe Biblii şi mai multă literatură creştină în Maroc?" am întrebat eu.

„Oficial, nu este o problemă, a spus el. Dar modurile prin care se realizează, este... Marea problemă o constituie orice activităţi care provoacă tulburare."

„Sunteţi îngrijoraţi de faptul că eforturile publice şi vizibile de a promova creştinismul în Maroc i-ar putea înfuria pe fundamentaliştii radicali, care pot să provoace probleme regimului?" am insistat eu.

„Nu dorim nimic care să provoace tulburare."

Câteva luni mai târziu mă întâlneam cu şeful domnului Kostas, cu dr. Ahmed Abaddi, delegatul regelui pentru postul de director al afacerilor islamice în Maroc, responsabil să supravegheze cele 33.000 de moschei ale ţării. Abaddi, un fost profesor de religii comparate foarte manierat şi cu o vorbire blândă, mi-a spus că regele doreşte să clădească punţi de prietenie cu creştinii evanghelici din Statele Unite pentru că el ştie că „adevărata" America nu este Hollywoodul sau industria pornografică, ci oamenii credinţei. „Din punct de vedere istoric, creştinii sunt cei care au ţinut America unită, a spus Abaddi.

Oricine cunoaşte istoria Americii, ştie că în spatele ei stau [creştinii] evanghelici."[17]

Regele doreşte de asemenea ca toţi marocanii – şi îndeosebi liderii islamici din ţara sa – să dezvolte relaţii mai cordiale cu creştinii, mi-a explicat Abaddi. „Vrem ca oamenii noştri să cunoască adevăratul Occident, să înţeleagă faptul că Occidentul nu este un înger, dar nici un demon."

De ce ar dori Marocul să stabilească legături cu evanghelicii, când unul dintre obiectivele centrale ale acestor creştini este de a evangheliza, o practică neapreciată în ţara lui? Abaddi a afirmat că evanghelicii sunt gentlemeni în care poţi avea încredere. „Încercăm să intrăm în relaţii cu adevărata Americă... Evanghelicii sunt oameni serioşi, oameni de nădejde."

Abaddi a recunoscut că ideea musulmanilor care se convertesc la creştinism este un subiect foarte sensibil în ţara sa. Dar mi-a spus de asemenea că a publicat de curând o carte în Liban despre importanţa încurajării libertăţii religioase în cadrul islamului şi chiar a sugerat că „musulmanii au dreptul de a-şi schimba religia", dacă doresc.

Din nefericire, nu toţi liderii din regiune sunt la fel de deschişi ca şi Dr. Abaddi şi colegii săi. Biserica creşte ca niciodată înainte în toată Africa de Nord, şi majoritatea liderilor musulmani sunt în fierbere.

În Algeria învecinată – locul de naştere al Sf. Augustin, dar pentru multe secole aproape complet lipsită de prezenţă creştină – peste 80.000 de musulmani au devenit urmaşi ai lui Cristos în ultimii ani.[18] Situaţia a devenit atât de alarmantă pentru clericii islamici încât în martie 2006, oficialii algerieni au decretat o lege care interzice musulmanilor să devină creştini sau chiar să afle despre creştinism. Creştinii care încearcă să-şi împărtăşească credinţa cu musulmanii sunt pasibili de pedeapsă cu închisoarea între doi şi cinci ani, şi amenzi între 5.000 şi 10.000 de euro pentru „încercarea de a ademeni musulmani să îmbrăţişeze alte religii". În încercarea de a înăbuşi mişcarea bisericilor în case, aflată într-o creştere rapidă, legea interzice creştinilor să se întâlnească împreună în vreo clădire fără o autorizaţie din partea guvernului.[19]

În Sudan, între timp, unul dintre cele mai mari evenimente ale

creştinismului modern este în plină desfăşurare – o trezire spirituală de proporţii aproape inimaginabile chiar în mijlocul războiului civil, a islamismului radical, a persecuţiilor excesive şi a genocidului făţiş. Peste un milion de sudanezi s-au întors la Cristos din anul 2000 încoace – şi nu în ciuda persecuţiei, a războiului şi a genocidului, ci *din cauza* lor. „Oamenii văd ce înseamnă islamismul radical, mi-a spus un lider creştin sudanez, şi Îl vor în schimb pe Isus."[20]

Când Sudanul şi-a obţinut în 1956 independenţa, nu erau decât cinci sau şase preoţi anglicani născuţi-din-nou în întreaga ţară. În prezent, sunt circa 3.500, îngrijindu-se de mai bine de 5 milioane de urmaşi ai lui Cristos afiliaţi numai bisericii anglicane. Alte denominaţii cresc de asemenea rapid. „Creşterea bisericii este într-adevăr fantastică, spune Daniel Bul, episcop al Bisericii Episcopale din Sudan. Sperăm... în partea de sud a Sudanului... că toţi vor fi creştini."[21]

Clericii musulmani din regiune au urmărit această mişcare dramatică spre creştinism de ceva vreme, şi sunt îngroziţi. Iar acum tendinţa se accelerează rapid.

În 1993, un şeic saudit pe numele său Salman Al-Odeh a ţinut o predică intitulată „Christian Missionaries Sweeping the Islamic World." [Misionarii creştini spulberă lumea islamică, n.trad.] El a afirmat că „în Spania, [creştinii] au cel mai mare centru de misionari pentru Africa. Sunt foarte bine instruiţi, şi eforturile lor au ca rezultat convertirea multor marocani". Apoi a citat *World Christian Encyclopedia* – pe care a descris-o drept un „sondaj periculos" – şi i-a avertizat pe tovarăşii săi musulmani că „numărul creştinilor din Africa era de numai 9 milioane în 1900 d.Cr., adică 9 % din populaţia continentului. În anul 1980 ei au numărat 200 de milioane de locuitori! Populaţia a crescut impresionant de la 9 la 200 de milioane în 80 de ani [iar autorii sondajului] se aşteptau ca numărul să atingă cifra de 390 de milioane în anul 2000, sau 48 % din populaţia Africii."[22]

Opt ani mai târziu, în decembrie 2001, Şeicul Ahmad Al Qataani, un alt cleric saudit de frunte, a apărut într-un interviu televizat în direct pe postul de televiziune prin satelit Al Jazeera pentru a confirma că, fără îndoială, musulmanii se întorc la Isus într-un număr alarmant. „La fiecare oră, 667 de musulmani se convertesc la creştinism, a

avertizat Al Qataani. În fiecare zi, 16.000 de musulmani se convertesc la creştinism. În fiecare an, 6 milioane de musulmani se convertesc la creştinism."

Uluit, cel care-i lua interviu clericului l-a întrerupt pe acesta. „Staţi puţin! Daţi-mi voie să clarific puţin lucrurile. Vorbiţi de 6 milioane de oameni care se convertesc de la islamism la creştinism sau care se convertesc de la islamism *şi* de la alte religii?"

Al Qataani şi-a repetat afirmaţia.

„Deci într-un an, 6 milioane de musulmani se convertesc?" a repetat reporterul.

„În fiecare an, a confirmat clericul, adăugând, s-a întâmplat o tragedie."[23]

DUMNEZEU LA LUCRU ÎN ASIA CENTRALĂ

Dumnezeu este de asemenea la lucru în Asia Centrală, iar musulmanii se întorc la Cristos în număr record.

Înainte de 11 Septembrie 2001, nu existau decât şaptesprezece urmaşi cunoscuţi ai lui Cristos în tot Afganistanul. În prezent, liderii creştini din Afganistan îmi spun că în ţară se găsesc peste 10.000 de credincioşi, iar musulmanii afgani sunt gata să accepte mesajul Evangheliei ca niciodată până acum. Zeci de servicii de botez au loc în fiecare săptămână. Oamenii cumpără Biblii şi alte cărţi creştine imediat ce sunt tipărite sau introduse în ţară. Filmul ISUS a fost difuzat la un post de televiziune într-o localitate, înainte ca poliţia să închidă postul.

Enorma controversă din cazul lui Abdul Rahman, un musulman convertit la creştinism condamnat la moarte pentru apostazie de o curte de apel din Cabul, a devenit subiectul de discuţie al întregii ţări în primăvara anului 2006, abordat pe larg de televiziunea naţională, la radio şi în ziare. Evenimentul a aruncat o lumină intensă asupra faptului că afganii se întorc la Cristos într-un număr care-i înfurie nespus pe liderii islamici. De asemenea a arătat tinerei biserici afgane că creştini din întreaga lume se roagă pentru ei şi sunt dornici să-i vadă crescând şi înflorind.

Prin harul lui Dumnezeu şi datorită presiunilor exercitate de

lideri americani, canadieni, britanici, italieni şi nu numai, acuzaţiile împotriva lui Rahman au fost retrase. A fost eliberat şi a părăsit ţara.

Însă persecuţia credincioşilor în Afganistan nu a dat aproape deloc înapoi. Doar cu câteva zile înainte de eliberarea lui Rahman, alţi doi credincioşi afgani au fost arestaţi şi, potrivit serviciului Compass Direct News şi Open Doors International – o organizaţie creştină pentru ţările „închise" din Orientul Mijlociu – „Un tânăr afgan convertit la creştinism a fost bătut cu violenţă în faţa casei sale de un grup de şase bărbaţi, care în final l-au lăsat inconştient în urma unei lovituri grave la tâmplă. S-a trezit două ore mai târziu într-un spital, dar a fost externat înainte de venirea zorilor." Compass şi Open Doors au raportat de asemenea că „şi alţi câţiva creştini afgani au fost supuşi raidurilor poliţiei la casele lor şi la locurile lor de muncă în ultima lună, precum şi ameninţărilor telefonice."[24]

Cu toate acestea, creşterea biserii afgane nu a fost diminuată. „Dumnezeu acţionează cu rapiditate în Afganistan, iar noi ne străduim să ţinem pasul cu El", mi-a spus un credincios afgan. „Cea mai mare nevoie a noastră în prezent este formarea de lideri. E nevoie să instruim pastori care să aibă grijă de toţi aceşti noi credincioşi."[25]

Afganistanul nu este singur.

După cum menţionam ceva mai devreme în această carte, m-am dus la Alma-Ata (acum Almatî), un oraş din sudul Kazahstanului, lângă graniţa chineză, într-o călătorie de misiune în 1986. Pe atunci nu exista niciun credincios cazac în Cristos, într-o ţară de circa 15 milioane de oameni. Până în 1990, au fost doar trei credincioşi cunoscuţi. Însă în prezent, liderii evanghelici din ţară raportează că sunt peste 15.000 de creştini cazaci şi peste 100.000 de creştini dintre toate etniile.

În aceeaşi călătorie, am ajuns la Taşkent, capitala Uzbekistanului. Pe atunci, nu erau decât o mână de credincioşi uzbeci într-o ţară de 27 de milioane de locuitori. În prezent, sunt circa 30.000 de urmaşi ai lui Cristos uzbeci, şi foamea pentru Evanghelie a atins culmi nebănuite.

În timp ce toate acestea pot părea cifre insignifiante în comparaţie cu populaţia totală a acestor ţări musulmane, imensitatea importanţei lor nu poate fi subliniată îndeajuns. Acestea sunt evoluţii istorice, fără precedent în ultimii o mie patru sute de ani, de la fondarea religiei

islamice, mai ales când ne gândim la persecuția severă pe plan social, religios, juridic şi economic cu care se confruntă musulmanii ce se convertesc de la islamism. În multe din aceste țări, un nou credincios în Cristos riscă să fie ostracizat de propria familie, să-şi piardă locul de muncă, să fie agresat verbal şi fizic de fundamentalişti islamici, să fie închis de către autorități şi chiar executat.

ÎN BĂTAIA FOCURILOR DIN IRAK

În Irak, foamea pentru Cristos este de asemenea la cote fără precedent, spun pastorii irakieni şi alți lideri creştini arabi care au fost în țară.

Peste un milion de Noi Testamente în arabă şi cărți creştine au fost introduse în Irak de la căderea regimului lui Saddam Hussein. Altele sunt tipărite în interiorul țării, iar pastorii spun că nu pot ține pasul cu cererea. Mai mult, irakienii se întorc la Cristos în prezent în număr care ar fi fost de neimaginat în orice moment al regimului de teroare al lui Saddam Hussein.

Generalul irakian Georges Sada – care este şi consilier senior al preşedintelui irakian şi a lucrat ca preşedinte al Bisericii prezbiteriene naționale din Bagdad şi preşedinte al Adunării bisericilor prezbiteriene evanghelice din Irak – spune că cel puțin 5.000 de irakieni au declarat public că sunt noi urmaşi ai lui Cristos de la căderea lui Saddam Hussein. Numărul credincioşilor secreți ar putea fi mult mai mare, mi-a spus, de vreme ce condițiile din țară nu sunt suficient de sigure pentru ca toți credincioşii să se adune laolaltă pentru închinare şi rugăciune.

Kurzii din nordul Irakului sunt în mod deosebit receptivi la mesajul Evangheliei şi se convertesc la creştinism „cu sutele", afirmă Sada. O biserică evanghelică de curând fondată în Kurdistan are peste 800 de credincioşi, închinându-se în fiecare săptămână, dintre care majoritatea sunt noi convertiți de la islamism. Mai mult, Nechirvan Barzani, prim-ministrul Guvernului Regional din Kurdistan, a jurat să protejeze comunitatea creştină asiriană străveche din Erbil, precum şi pe noii urmaşi ai lui Cristos de persecuție şi acte de violență. Sada şi dr. Terry Law, preşedintele World Compassion, o organizație de

asistență creştină fondată în Oklahoma, s-au întâlnit cu Barzani în mai 2006. „Prefer să știu că un musulman devine creştin decât musulman radical", le-a spus Barzani, o afirmație absolut remarcabilă care avenit din partea unui lider musulman într-o țară chinuită de violență sectară.[26]

În ciuda faptului că numeroase biserici irakiene au fost bombardate şi convertiții de la islamism au fost atacați şi uciși, cel puțin paisprezece noi biserici evanghelice s-au deschis în Bagdad doar de la război încoace. Alte congregații evanghelice iau naştere în întreaga țară, unele înregistrând chiar şi 500-600 de persoane care frecventează biserica în fiecare duminică. În 2004-2005, peste 160 de lideri irakieni şi-au început pregătirea pentru a deveni noi pastori şi lideri laici. Irakienii inundă de asemenea bisericile creştine tradiționale.

„Preoții creştini ortodocşi şi catolici îşi văd credința în Cristos reîmprospătată, mi-a spus un pastor irakian, care a dorit să-şi păstreze anonimatul. Ei doresc să-şi vadă bisericile revenind la practicile creştinilor din primul secol – evanghelizare, ucenicizare şi miracole."[27]

De ce există o asemenea foame spirituală? Fiecare creştin irakian căruia i-am luat interviu mi-a dat aceleaşi două răspunsuri: război şi persecuție.

„Securitatea în Irak se deteriorează, a explicat unul din liderii mişcării evanghelice din Irak la un mic dejun, dar lucrarea este în creştere, în comparație cu orice alt moment al istoriei bisericii. Nu este chiar atât de complicat, Joel. Atunci când oamenii trăiesc în amenințare, caută o forță mai mare care să-i ajute – un loc de refugiu. Irakienii privesc în jur, şi când îi văd pe credincioşii în Isus cum se bucură, când văd pacea lor interioară într-o vreme dominată de atâta violență şi frică, şi-L doresc la rândul lor pe Isus."[28]

Dar, am întrebat eu, cum îți poți împărtăşi credința şi să-i conduci pe oameni la Cristos cu atâtea bombe sinucigaşe, cu atâtea maşini-bombă, cu atâtea focuri de armă şi alte necazuri?

„Facem ce putem, şi mai ales căutăm să facilităm accesul oamenilor la Biblii, a explicat el. De asemenea oamenii pot urmări acum predici şi învățături creştine transmise de posturi de televiziune prin satelit şi pot accesa materiale de studiu biblic direct de pe internet. Dar adevărul este că Dumnezeu mai face un lucru uimitor.

Oamenii sunt vindecați. Mulți dintre ei. Nu avem multă experiență cu ceea ce vedem că se întâmplă oricum... Şi asta nu e tot. Musulmanii au viziuni cu Isus Cristos. El vine şi le vorbeşte, iar ei se pocăiesc şi îşi predau viețile Lui. *Şiiți!* Vorbesc despre musulmani şiiți care au viziuni cu Isus şi devin urmaşii Lui. De fapt, eu personal nu am întâlnit niciun şiit care să fi venit la Cristos şi care să se fi convertit datorită cuiva care să-i fi împărtăşit Evanghelia. Toți au venit la credință prin vise şi viziuni. Ei ni se adresează după ce au fost practic convertiți deja. Atunci sarcina noastră este să-i ajutăm să studieze Biblia, să întâlnească alți credincioşi şi să crească în credința lor."

Pastorul acesta nu a fost singurul care mi-a spus despre numărul enorm de musulmani care se întorc la Cristos prin vise şi viziuni. Este un mesaj pe care l-am auzit aproape de la fiecare lider creştin din Orientul Mijlociu pe care l-am intervievat. Mai mult, ei cred că aceasta este o împlinire a mesajului lui Dumnezeu prin profetul evreu Ioel şi prin apostolul Petru. În Faptele apostolilor 2:17-20 Petru, citând din Ioel 2:28-31, spune: „«În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri [...] înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită.»"

Într-o noapte într-o țară din Orientul Mijlociu pe care nu o pot numi, am luat cina cu un pastor irakian din Bagdad. L-am rugat să-mi prezinte o imagine a ceea ce-L vedea pe Dumnezeu realizând în țara lui. Iar el a fost de acord, din fericire.

„Ştii, Joel, cel mai bun mod în care să te gândeşti acum la Irak este să te gândeşti la Şadrac, Meşac şi Abednego, a spus el, referindu-se la faimoasa povestire care se găseşte în Daniel 3. Mai ții minte, erau captivi în Babilon şi au refuzat să se plece şi să se închine idolului pe care-l înălțase regele Nebucadnețar. Aşa că regele a poruncit să se încingă un cuptor de şapte ori mai mult decât de obicei, şi atunci i-a aruncat pe cei trei tineri în flăcări. Dar când regele a privit în cuptor, a fost uluit. I-a întrebat pe mai-marii săi: «N-am aruncat eu oare trei inşi în flăcări?» Iar ei i-am răspuns: «Fără îndoială că da, măria ta.» Dar apoi el a spus: «Dar ia te uită! Văd patru inşi umblând prin foc, fără lanțuri la mâini şi fără să fie vătămați – iar cel de-al patrulea este ca un fiu de zei!»

Ceva asemănător trăim noi azi. Când te uiți la ştiri, vezi Irakul în flăcări – de şapte ori mai tare decât înainte Și e adevărat. Lucrurile sunt foarte dificile. Este multă violență şi vărsare de sânge. Dar asta nu este decât o față a monedei. Ceea ce se vede din afară. Din interior, pentru Şadrac, Meşac şi Abednego lucrurile arătau cu totul diferit. Da, erau în flăcări. Dar erau în acelaşi timp liberi, şi umblau cu Isus. Aceasta este situația noastră astăzi. Pentru prima oară în viața noastră, suntem liberi, iar Isus umblă alături de noi, călăuzindu-ne, ajutându-ne să fim binecuvântare pentru irakienii de lângă noi, care au atât de disperată nevoie de dragostea şi mântuirea Lui. Nu putem fi îndeajuns de recunoscători pentru miracolele pe care le săvârşeşte Dumnezeu aici. Am vrea doar să rugăm biserica de afară să continue să se roage pentru noi să fim suficient de curajoşi şi de vrednici să purtăm numele lui Isus."[29]

PASIUNEA DIN PERSIA

Poate că cea mai dramatică poveste din Orientul Mijlociu este explozia creştinismului în interiorul Iranului, probabil țara cu cel mai feroce islamism şi cu atitudinea cea mai diabolică anticreştină de pe fața pământului, cu siguranță la concurență cu Arabia Saudită.

„În ultimii 20 de ani, mai mulți iranieni s-au întors la Cristos [decât în] ultimele 14 secole, a afirmat Lazarus Yeghnazar, un evanghelist născut în Iran, care acum trăieşte în Marea Britanie. N-am mai văzut niciodată o sete atât de mare... Cred că acest fenomen [se va] transforma într-o avalanşă de proporții. Încă plouă. Aceasta nu este avalanşa... dar se va întâmpla foarte, foarte curând."[30]

În timpul revoluției islamice în 1979, în țară nu se aflau decât circa 500 de musulmani cunoscuți că se convertiseră la Isus. În 2000, un sondaj al tendințelor demografice creştine a raportat că în Iran erau 220.000 de creştini, dintre care între 4.000 şi 20.000 erau convertiți musulmani.[31] Dar potrivit liderilor creştini iranieni pe care i-am intervievat pentru această carte, numărul urmaşilor lui Cristos din interiorul țării a explodat practic din 2000 încoace.

De fapt, liderul unei lucrări iraniene de frunte, care a fost de acord că vorbească cu mine cu condiția păstrării anonimatului, mi-a spus:

„Pornind de la toate lucrurile pe care le vedem în prezent în Iran, eu personal cred că dacă fiecare iranian care crede în taină în Isus ar putea să păşească în faţă chiar acum şi să-şi mărturisească credinţa în public, numărul ar atinge un milion."[32]

Astfel de cifre sunt imposibil de verificat acum, date fiind condiţiile politice din prezent, însă tendinţele sunt clare, iar reacţia tot mai plină de panică a autorităţilor iraniene în anii recenţi indică o creştere fără precedent a bisericii iraniene.

În aprilie 2004, clericul şiit iranian Hasan Mohammadi a ţinut un discurs uluitor la un liceu din Teheran. El i-a îndemnat pe elevi să „îşi păzească credinţa lor şiită preaiubită" de influenţa evanghelicilor şi a altor religii aşa-numite apostate, şi i-a avertizat că: „din nefericire, în medie, cinzeci de fete şi băieţi iranieni se convertesc zilnic în taină la denominaţii creştine în ţara noastră."[33]

Mohammadi a fost angajat de Ministerul Educaţiei pentru a preda islamism şiit fundamental tinerilor din ţară, care sunt tot mai nemulţumiţi de revoluţia islamică, şi încep să caute în alte părţi împlinirea. Dar aşa cum a spus unui reporter un părinte al cărui fiu se afla în public, Mohammadi „a recunoscut fără să vrea înfrângerea Republicii Islamice a Iranului ca regim teocratic în promovarea islamismului."

Până în luna septembrie a acelui an, regimul iranian arestase optzeci şi şase de pastori evanghelici şi i-a supus unor interogatorii epuizante şi chiar la tortură.

În octombrie 2004, Compass Direct News raporta că „un oficial de vârf [iranian] din interiorul Ministerului Serviciilor secrete şi al Securităţii a vorbit pe Canalul 1 al postului de televiziune de stat, avertizând populaţia împotriva multor «religii străine» care sunt active în ţară şi a implorat să se protejeze «islamismul şiit preaiubit» al poporului de toate forţele externe". Serviciul de ştiri a continuat raportând că acest oficial al securităţii, care dăduse informaţii ce au dus la interogarea şi arestarea a zece pastori evanghelici, se plânsese că activităţile creştine în Iran scăpaseră „de sub control" şi „insista ca biserica lor să facă ceva pentru a împiedica promovarea literaturii, a programelor de televiziune şi radio creştine care atacă Iranul".[34]

Ajungerea la putere a lui Mahmoud Ahmadinejad a condus la

o accelerare dramatică a persecuției creștinilor iranieni dictate de la nivel înalt – mai ales a pastorilor, dintre care mulți au fost arestați, interogați, bătuți şi chiar mai rău de atât.

Compass Direct News raporta în noiembrie 2005:

> Un iranian convertit la creştinism a fost răpit săptămâna trecută de la domiciliul său aflat în nord-estul Iranului şi a fost înjunghiat mortal, iar trupul său însângerat a fost aruncat în fața casei sale câteva ore mai târziu. Ghorban Tori, 50 de ani, păstorea o biserică independentă într-o casă a unor creştini convertiți din Gonbad-e-Kavus, un oraş aflat la est de Marea Caspică, lângă granița cu Turkmenistanul. La câteva ore de la crima comisă în 22 noiembrie, poliția secretă locală a ajuns la casa pastorului martirizat, căutând Biblii şi alte cărți creştine interzise în limba farsi. Până la sfârşitul zilei următoare, poliția secretă întreprinsese raiduri în casele tuturor celorlalți creştini cunoscuți din oraş. Potrivit unei surse de informații iraniene, în timpul ultimelor opt zile, reprezentanții Ministerului Iranian al Informațiilor și Securității (MOIS) au arestat şi torturat alți zece creştini în diferite orașe, inclusiv Teheran.[35]

Cu doar câteva zile înainte de uciderea pastorului, Ahmadinejad s-a întâlnit cu treizeci de guvernatori provinciali şi a jurat să închidă mişcarea înfloritoare a bisericilor în case, declarând: „Voi pune capăt creştinismului în țara aceasta."[36]

Cu toate acestea, liderii evanghelici din Iran spun că văd împlinirea cuvintelor lui Isus din Matei 16:18 chiar sub ochii lor: „Eu voi zidi Biserica Mea, şi porțile Locuinței morților nu o vor birui."

„Înaintea Revoluției [Islamice] nu a existat decât un răspuns firav la Evanghelie, mi-a spus un pastor iranian. În vara lui 1975, prin lucrarea noastră, L-am împărtăşit pe Cristos la aproape 5.000 de oameni. Numai doi au arătat interes față de acest mesaj. Însă [în 2005], 98 % dintre oamenii cărora le-am împărtăşit [Evanghelia] au arătat interes, şi i-am văzut pe mulți alegându-L pe Cristos."[37]

A adăugat că o lucrare de radiodifuziune în limba farsi la care lucrează, a primit 50.000 de apeluri telefonice în 2005 de la iranieni care doreau să-L primească pe Cristos, în ciuda faptului că trebuiau să dea telefoane la distanță, pe cheltuială proprie, știind că telefoanele puteau fi ascultate și înfruntând pericolul persecuției, închisorii și al torturii.

Lucrările de evanghelizare prin radio sau televiziuni transmise prin satelit sunt factori importanți în ducerea Evangheliei la milioane de iranieni care altfel nu ar avea acces la adevăr. Iar Dumnezeu folosește la rândul Său și alte metode creative. Spre exemplu, în 2003, când iranienii au auzit că filmul *Patimile lui Cristos* al lui Mel Gibson este antisemit, abia au așteptat să-l vadă. La fel s-a întâmplat, se pare, și cu mullahii și cu autoritățile guvernamentale, gândindu-se că orice lucru negativ pentru evrei trebuia să fie bun pentru musulmani. Așa că, în ciuda faptului că islamismul interzice ilustrarea vizuală a lui Isus – și învață că Iuda a fost de fapt crucificat în locul lui Isus, și astfel n-a fost niciodată înviat – filmul *Patimile* a rulat în Persia. E adevărat, a rulat într-un singur cinematograf. Dar a existat o listă de așteptare de zece zile pentru bilete. Mai mult, zeci de mii au piratat copii ale filmului care acum circulă în Iran, iar versiunea oficială este disponibilă în magazine, cum este de altfel în majoritatea țărilor musulmane din întreaga regiune.[38]

În final, însă, mi se spune că mulți iranieni nu vin la Cristos în principal prin filmul *Patimile lui Cristos* sau filmul ISUS sau prin lucrările de radio și televiziune prin satelit, sau chiar prin lucrarea înfloritoare a mișcării bisericilor în case. Aceste resurse sunt de o importanță vitală. Ele oferă multor necredincioși primul contact cu Evanghelia, și cu siguranță consolidează credința noilor credincioși și a celor care Îl urmează pe Cristos de ceva vreme. Dar ele nu sunt suficiente pentru a-i aduce pe unii iranieni la punctul de a lua o decizie. Ceea ce îi aduce pe acești iranieni la Cristos sunt vise și viziuni cu Isus, la fel ca în Irak, doar că în număr mult mai mare.

După cum îmi explica un pastor iranian: „Managerul unei fabrici a apărut de curând la biserică. Nu a fost nevoie să-i împărtășim Evanghelia, ceea ce era bine, într-un fel, pentru că mulți din congregația noastră sunt îngroziți să trebuiască să-și împărtășească

credința. Dar acest om credea deja, pentru că Isus îi vorbise într-un vis. De fapt, a spus că Isus îl învățase personal cum să Îl urmeze, două ore pe zi un an întreg. Acum, a avut în sfârşit curajul de a se identifica cu alți credincioşi, şi a vrut să se închine lui Cristos împreună cu noi. A fost uimitor. Dar lucruri ca acesta se întâmplă frecvent în Iran."[39]

În al treilea roman al meu, *The Ezekiel Option*, relatez povestea a doi creştini care traversează munții Iranului cu o maşină plină de Biblii. Brusc, maşina le scapă de sub control şi sunt nevoiți să acționeze frânele brutal, pentru a nu aluneca pe marginea drumului în hău. Când îşi ridică privirile, văd un bătrân care bate la geamurile lor întrebându-i dacă au cărțile. „Ce cărți?" întreabă ei. „Cărțile pe care m-a trimis Isus aici jos să le iau", le răspunde bătrânul.

Apoi le explică faptul că Isus îi apăruse de curând într-un vis şi îi spusese să-L urmeze. Când se trezise, descoperise că toți cei din satul său montan avuseseră acelaşi vis. Acum erau toți de curând urmaşi ai lui Isus, dar nu ştiau ce aveau de făcut în continuare. Însă bătrânul avusese încă un vis în care Isus îi spunea să coboare muntele şi să aştepte pe marginea drumului, până când venea cineva cu cărțile în care avea să li se prezinte cum să fie creştini. El ascultase şi, dintr-odată, doi oameni cu o maşină plină de Biblii s-a oprit chiar în fața lui.

Acesta a fost unul dintre pasajele mele preferate din *The Ezekiel Option*, dar nu este ficțiune. N-am inventat nimic. E adevărat. Am preluat totul de la un prieten drag de-al meu care este liderul unei lucrări în Orientul Mijlociu. El îi cunoaşte personal pe cei implicați în operațiunea aceasta. L-am întrebat pur şi simplu dacă le-aş putea schimba numele pentru a-i folosi în roman, iar prietenul meu a fost de acord.

Cu toate veştile bune legate de ceea ce se întâmplă în Iran în prezent, acesta nu este decât începutul. Avalanşa de har a lui Dumnezeu este pe cale să se reverse, şi s-ar putea ca acest lucru să se petreacă curând. Acum câțiva ani, în timp ce scriam *The Ezekiel Option*, eu şi soția mea am invitat câțiva prieteni la cină, un cuplu drag nouă; soția este iraniană, o fostă musulmană pasionată convertită la Cristos. De fapt ea nu a auzit niciodată despre războiul lui Gog şi Magog sau despre profețiile lui Ezechiel din capitolele 38 şi 39. În orice caz, în timp ce

mă asculta explicându-le, a spus că a fost uimită de asemănările dintre tot ce spuneam şi o profeţie despre care discutau toţi credincioşii iranieni pe internet, din Ieremia 49:34-39.

În „zilele de apoi", spune Ieremia, Dumnezeu va risipi poporul Elam – vechiul Iran – în „cele patru vânturi" şi „nu va fi niciun popor, la care să n-ajungă fugari din Elam." Prietena noastră ne-a explicat că exact asta s-a întâmplat după Revoluţia Islamică din 1979: iranienii s-au trezit risipiţi în toată lumea, neputând să se mai întoarcă acasă, şi în prezent diaspora perşilor numără 5 milioane de oameni. În continuare, profeţia spune că Dumnezeu îşi va manifesta „mânia Sa aprinsă" împotriva Elamului, „şi-i voi nimici împăratul şi căpeteniile" (Ieremia 49:37, 38).

Iar între creştinii iranieni din prezent umblă zvonul că această profeţie este pe cale să se împlinească, că liderii şi reprezentanţii din Iran vor fi nimiciţi de Dumnezeul Bibliei, care va turna apoi Duhul Său cel Sfânt şi va aduce poporul persan înapoi în Împărăţia lui Isus Cristos, într-un mod care va ului lumea întreagă. Mai mult, mulţi cred că această prorocie ar putea fi conectată direct la evenimentele din Ezechiel 38-39.

CÂŞTIGAREA HAMASULUI PENTRU ISUS

Există multe, multe alte povestiri minunate despre ceea ce face Isus în Orientul Mijlociu, pe care mi-aş dori să le pot împărtăşi cu voi, dar spaţiul nu mi-o permite. După cum scria odată apostolul Ioan: „Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, cari, dacă s-ar fi scris cu deamăruntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris" (Ioan 21:25). Cu toate acestea, aş fi ingorant dacă nu aş încheia acest capitol cu povestea uimitoare a modului în care un om a pornit să câştige liderii Hamas pentru Isus.

În octombrie 2004, eu şi soţia mea am avut privilegiul de a lua prânzul în California de Sud cu un Fratele Andrei, unul din cei mai remarcabili misionari ai secolului acesta şi ai secolului trecut.[40] El este fondatorul Open Doors International şi autorul mega-bestsellerului *Contrabandistul lui Dumnezeu*, în care descrie eforturile sale de a penetra Imperiul Răului cu Evanghelia. Fratele Andrei este acum

autorul (împreună cu Al Janssen) unei cărți puternice şi de neuitat numită *Light Force: A Stirring Account of the Church Caught in the Middle East Crossfire*, care descrie eforturile sale de a penetra lumea musulmană cu Evanghelia.

Ceea ce ne-a uluit prima oară când l-am întâlnit – pe lângă faptul că devenise o figură de bunic blând şi plin de bunătate – este îndrăzneala omului şi încrederea sa incurabilă. Nu doar că spune că crede într-un Dumnezeu care poate „deschide uşile" [joc de cuvinte în engleză, „open doors" – denumirea organizației fondate de acesta, n.trad.], în cele mai închise țări şi în cele mai închise inimi de pe fața pământului, ci vorbeşte cât se poate de serios.

Între porția de salată şi ceaiul cu gheață, Fratele Andrei ne-a povestit cu toată smerenia modul în care a împărtăşit personal Evanghelia lui Yasser Arafat, ayatollahilor islamici şi teroriştilor palestinieni exilați în Liban. Însă povestea care m-a impresionat cel mai mult a fost experiența lui de neuitat când a predicat Evanghelia la patru sute de lideri Hamas în oraşul Gaza. Nu am luat notițe la prânzul acela, aşa că dați-mi voie să citez aici din cartea Fratelui Andrei.

„Nu pot schimba situația cu care vă confruntați aici în Gaza, le-a spus Fratele Andrei liderilor Hamas. Nu pot rezolva problemele pe care le aveți cu duşmanii voştri. Dar vi-L pot oferi pe Cel care este numit Prințul Păcii. Nu puteți avea pace cu adevărat fără Isus. Şi nu Îl puteți experimenta pe El fără iertare. El Se oferă să vă ierte toate păcatele. Dar nu putem primi iertarea aceasta dacă nu o cerem. Biblia o numeşte pocăință şi mărturisire a păcatelor. Dacă vreți, Isus vă poate ierta. El m-a iertat pe mine, şi m-a făcut un om nou. Acum nu mi-e frică să mor, pentru că toate păcatele mele sunt iertate şi am parte de viața veşnică."[41]

Când am auzit povestea aceasta, am fost uluit de credința omului acesta şi, în egală măsură, ruşinat de propria mea lipsă de credință. A trebuit să-i mărturisesc Fratelui Andrei că nu m-am gândit niciodată să mă rog pentru liderii Hamas – darămite să le predic Evanghelia. Dar nu asta ne cere oare Isus urmaşilor Săi – să ne iubim duşmanii şi să îi binecuvântăm pe cei care ne persecută? Ceea ce a făcut ca povestea lui să fie şi mai remarcabilă a fost faptul că în loc să-l linşeze

pe Fratele Andrei pentru că încercase să-i convertească la Cristos, liderii Hamas l-au invitat chiar să le vorbească şi altor musulmani.

„Andrew, cred că ştii că predau la Universitatea Islamică, i-a spus unul dintre ei. Din câte ştiu, nu am mai auzit niciodată vreo prelegere despre creştinism. În timp ce vorbeai, m-am gândit că ar fi util pentru studenții noştri să afle lucruri despre creştinismul real. Ce ai spune să vii la universitate şi să ții o prelegere despre diferențele dintre creştinism şi islamism?"

Chiar şi liderii palestinieni care-l însoțeau pe Fratele Andrei la evenimentul respectiv au fost uluiți.

„Cred că Dumnezeul meu este prea mic, a spus liderul Societății Biblice Palestiniene. Niciodată nu m-am gândit că un creştin ar putea vorbi în fața unor fundamentalişti fanatici şi radicali. Dar chiar dacă cineva ar fi avut şansa să o facă, niciodată nu m-am gândit că vor sta şi vor asculta Evanghelia. Astăzi Dumnezeu mi-a arătat cât de mare este El."

Acestea nu sunt poveşti pe care să le auziți relatate de media de azi, şi ele sunt doar începutul a ceea ce va face Dumnezeu ca împlinire a pasajului din Ezechiel 38 şi 39. Dar ele ridică o întrebare importantă cu care mi-ar place să închei acest capitol.

Cât de mare este Dumnezeul tău?

CAPITOLUL 15:

SĂ DETECTĂM VIBRAȚIILE

Uraganul Katrina a lovit Louisiana şi coasta golfului din SUA la finele lunii august în 2005. Pe atunci, mă aflam la mijlocul unui turneu prin şaptesprezece oraşe pentru cartea *The Ezekiel Option* prin SUA şi Canada, dar, ca şi toți cei din America de Nord, am fost îngrozit când am privit reportajul televizat al dezastrului şi al numărului mare de victime omeneşti cu care se soldase catastrofa.

La fel ca şi tsunamiul asiatic în decembrie 2004, Katrina era o subită şi brutală aducere aminte a cât de mare poate fi devastarea ce poate fi generată de „mâna lui Dumnezeu". Dar de data aceasta, nu era vorba de vreun cătun îndepărtat. Un oraş *american* fusese practic şters de pe fața pământului peste noapte. Americani de toate vârstele, rasele şi din toate păturile sociale şi-au văzut casele, afacerile şi amintirile măturate de ape pentru totdeauna. Oficiali locali, statali şi federali din amândouă partidele politice s-au trezit copleşiți de magnitudinea distrugerilor şi păreau de-a dreptul paralizați pentru a reacționa suficient de rapid sau eficient pentru a face față nevoilor tot mai mari ale locuitorilor din New Orleans sau din alte localități de pe coasta golfului.

Apoi au început întrebările: De ce atât de mulți oameni au ignorat avertismentele de furtună? De ce primarul şi guvernatorul n-au făcut mai multe pentru a le explica oamenilor cât de puternică urma să fie furtuna de fapt? De ce nu fuseseră evacuate mai multe persoane? De ce nu s-a folosit în acest scop toate autobuzele de şcoală avute în dotare? Şi aşa mai departe.

La câteva zile după ce uraganul se dezlănțuise, mă pregăteam să țin un discurs la Winnipeg, Canada, în fața a 250 de lideri de afaceri despre *The Ezekiel Option* şi iminența Războiului lui Gog şi Magog. Chiar înainte de discursul meu, am simțit telefonul mobil vibrând, anunțându-mă că primisem un nou e-mail. Nu ştiu ce m-a determinat să-l citesc imediat. Eram chiar pe punctul de a urca pe scenă. Dar ceva mi-a atras atenția.

Alerta e-mail de la NBC News era scrisă de Brian Williams, descriind o experiență ciudată pe care o avusese cu o zi înainte ca uraganul Katrina să atingă țărmul. „Vorbeam la telefon cu soția mea în zona de ieşire [a unui magazin local Wal-Mart] când am primit buletinul meteo prin SMS și un avertisment serios din partea producătorilor noştri din New York, explică Williams. Exprimarea şi conținutul erau atât de incendiare, încât oamenii noştri se gândeau că nu poate fi real... poate s-a strecurat o greșeală sau poate este o farsă. Am tirmis un raport în direct prin telefon pentru Nightly News (după ce m-am consultat cu New Yorkul pentru conținutul buletinului) şi am cosmetizat cu mare precauție informația. Mai târziu, am aflat că mesajul fusese real, fiecare cuvințel. Dedesubt ataşez extrasul original, scris în stilul urgent, cu majuscule din media. Observați momentul expedierii mesajului... dar mai important chiar... observați conținutul."[1]

URGENT - MESAJ METEO
SERVICIUL NATIONAL DE METEOROLOGIE NEW ORLEANS
LA 1011 AM CDT DUMINICA 28 AUGUST 2005

... SE AŞTEAPTĂ PAGUBE DEVASTATOARE...
URAGANUL KATRINA... UN URAGAN EXTREM
DE PUTERNIC, CU O FORȚĂ FĂRĂ PRECEDENT...

RIVALIZEAZĂ INTENSITATEA URAGANULUI CAMILLE DIN 1969.

CEA MAI MARE PARTE A REGIUNII VA FI DE NELOCUIT CÂTEVA SĂPTĂMÂNI... POATE CHIAR MAI MULT.

CEL PUȚIN JUMĂTATE DINTRE CASELE CU STRUCTURĂ SOLIDĂ VOR AVEA PAGUBE LA NIVELUL ACOPERIŞURILOR ŞI ZIDURILOR. TOATE ACOPERIŞURILE TRIUNGHIULARE VOR FI DISTRUSE ... TOATE CLĂDIRILE CU APARTAMENTE PE STRUCTURĂ DE LEMN VOR FI DISTRUSE COMPLET ... TOATE GEAMURILE SE VOR FACE ȚĂNDĂRI.

MAREA MAJORITATE ... A COPACILOR VOR FI DEZRĂDĂCINAȚI SAU RUPȚI. NUMAI CEI MAI PUTERNICI VOR RĂMÂNE ... DAR VOR FI DESFRUNZIȚI COMPLET.

ÎNTRERUPERILE DE CURENT ELECTRIC VOR DURA SĂPTĂMÂNI ... MAJORITATEA STÂLPILOR DE ÎNALTĂ TENSIUNE VOR CĂDEA ŞI TRANSFORMATOARELE VOR FI COMPROMISE. LIPSA DE APĂ VA GENERA SUFERINȚĂ UMANĂ INTOLERABILĂ DUPĂ STANDARDELE LUMII MODERNE.[2]

„Ultima propoziție din mesaj este un rezumat concis al condițiilor posibile în New Orleans, scrie Williams. S-a dovedit a fi o *copie în avans a descrierii furtunii*, prezicând cu detalii incredibile nivelul pagubelor care urmau să se înregistreze în numai 24 de ore de la momentul emiterii lui. Din punctul meu de vedere, reprezenta imaginea unui meteorolog singuratic, cunoscut doar într-un cerc restrâns de tovarăşii săi, dar care se lupta să depășească exprimarea învechită specifică Serviciului de Meteorologie și să adopte cel mai viu limbaj cu putință într-o încercare supremă de a avertiza întreaga regiune“ (sublinierea îmi aparține).

O ÎNȘTIINȚARE PREALABILĂ DESPRE ACEASTĂ FURTUNĂ

Când m-am îndreptat spre podium, continuam să rumeg acele ultime câteva propoziții, şi m-am trezit amintindu-mi că Ezechiel 38:89 spune că războiul lui Gog şi Magog va veni „ca o furtună" peste Israel şi peste lume. Şi m-a uimit în clipa aceea că Dumnezeu Însuşi ne oferă o înștiințare prealabilă despre această furtună mondială plină de groază şi puternică.

Aşa că în momentul când am început să vorbesc, am parcurs cu tot auditoriul profețiile din Ezechiel 38-39, apoi am citit e-mailul lui Williams şi buletinul meteo al Serviciului Național de Meteorologie. Am explicat că atunci când va lovi „furtuna" lui Ezechiel, aceasta va face pagube în comparație cu care pagubele produse de tsunamiul asiatic şi Uraganul Katrina vor părea neînsemnate, şi atunci am încercat tot ce am putut pentru a ajuta publicul să înțeleagă modul în care viața le va fi schimbată pentru totdeauna.

Înainte de război, spre exemplu, un val de frică va trece prin lumea întreagă, pe măsură ce cataclismul nuclear se apropie. Liderii lumii vor încerca să negocieze febril o soluție de pace care nu va fi obținută niciodată. S-ar prea putea să vedem armata americană mobilizată în poziție defensivă împotriva forțelor ruse, iraniene şi a altor țări islamice care vor ataca Israelul.

În acelaşi timp, sunt mari şanse să se înregistreze creşteri de prețuri fără precedent la pompe, pentru că prețurile petrolului şi gazelor naturale vor atinge cote record. În final, piața va fi marcată de perspectiva unui al Treilea Război Mondial în regiunea bogată în petrol. Dar în același timp s-ar putea înregistra o scădere a zăcămintelor de petrol de care depindem atât de mult. Vom vedea cetățeni americani şi oameni de afaceri părăsind în grabă Orientul Mijlociu, în căutarea unui loc sigur. S-ar putea să vedem o intensificare a atacurilor teroriste peste hotare, şi chiar şi aici, la noi acasă.

Când va izbucni războiul propriu-zis, lumea va avea parte de un mare cutremur despre care Ezechiel scria că „toți oamenii care sunt pe fața pământului [vor tremura]" în prezența lui Dumnezeu (Ezechiel 38:20). Dacă asta înseamnă că toți oamenii de pe glob vor experimenta în fapt un cutremur fizic, în contrast cu o zdruncinare

emoțională sau spirituală, am putea vedea probabil un număr catastrofic de victime şi daune materiale aici în America de Nord. E posibil să aibă loc [cutremurul] „cel mare" de care se temeau atât californienii şi îndeosebi locuitorii din San Francisco, aducând distrugeri nemaipomenite, cu toate că acest fenomen nu va fi sub nicio formă limitat la Coasta de Vest a Americii.

În acelaşi timp, ar trebui să ne aşteptăm să vedem boli pandemice făcând ravagii în Rusia, în Orientul Mijlociu, în Asia Centrală, în Africa de Nord şi în Europa de Sud , punând întreaga lume în pericolul acestor epidemii şi molime. Să fie oare vorba de o izbucnire în masă a gripei aviare? Sau altceva, gen Ebola sau altă epidemie? Nu ştim cu siguranță, dar putem concluziona că numărul victimelor va fi foarte mare. Mai mult, vom vedea ploi torențiale, grindină şi incendii cum nu a mai cunoscut această lume vreodată, şi, din nou, numărul victimelor, pagubele materiale şi traumele psihologice vor copleşi toate sistemele de urgență pe care le-au înființat vreodată țara noastră şi alte țări.

Traficul aerian şi naval va fi întrerupt pe perioadă nedeterminată. În funcție de magnitudinea cutremurului, drumurile şi căile ferate s-ar putea să fie afectate în toată Canada şi SUA. Dar chiar dacă nu ar fi aşa, comerțul global va fi sever afectat, şi cu toate că americanii şi ceilalți vor fi fără îndoială exagerat de generoşi cu contribuțiile lor financiare la Crucea Roşie, la Armata Salvării şi alte agenții de intervenții urgente, toate aceste contribuții nu vor fi nici pe departe suficiente. Cel puțin nu pe termen scurt.

Cel mai sigur loc de pe planetă va fi, în mod surprinzător, Israelul, cu toate că nici această țară nu va fi scutită de efectele „Zilei necazului" asupra vecinilor săi şi a restului lumii. Dacă industria petrolieră din Israel va fi consolidată şi în plină producție pe atunci, resursele energetice şi serviciile din statul evreu vor avea nevoie disperată de binecuvântarea restului lumii. Dacă nu, Dumnezeu ar putea folosi perioada imediat următoare războiului pentru a aduce în sfârşit pe linia de plutire acele resurse petroliere. Oricum ar fi, ştim că Israelul va fi centrul atenției globale şi o binecuvântare pentru lume în acel ceas dificil.

Curând după aceea, bisericile din întreaga lume vor fi inundate de oameni, pe măsură ce aceştia se vor întoarce la Isus Cristos şi vor

căuta părtășia urmașilor Săi pentru a găsi înțelepciune și mângâiere în mijlocul unor asemenea evenimente cataclismice. Sinagogile vor fi ticsite de mulțimea evreilor care se vor întoarce nu la Isus (deși mulți se vor întoarce și la El), cât înapoi la rădăcinile lor din Scripturile evreiești. Moscheile, pe de altă parte, vor fi părăsite treptat – dacă vor apuca să supraviețuiască acestei zile a judecății – pe măsură ce musulmanii vor intra într-o perioadă intensă de cercetare sufletească în umbra subitei manifestări a puterii Dumnezeului lui Israel desfășurată global. New Age-ul și alte forme de spiritualitate vor crește ca popularitate, în timp ce mulți vor căuta explicații pentru evenimentele acestea în alte surse decât Biblia. Iar Internetul va deveni o sursă primară în căutarea globală de știri, analize și răspunsuri.

Din nefericire, războiul lui Ezechiel nu este sfârșitul acestei traume mondiale. Biblia afirmă că acesta este numai începutul. Va fi urmat în final de un eveniment cunoscut drept Răpire, în care urmașii lui Isus Cristos vor dispărea subit și-L vor întâlni pe Cristos pe norii cerului. Aceasta va duce la ridicarea Anticristului și o perioadă de șapte ani descrisă în cartea Apocalipsa drept „necazul cel mare" (Apocalipsa 7:14), cei mai grei șapte ani din întreaga istorie a omenirii.

Îmi dau seama că mulți dintre cei care vor citi această carte vor fi sceptici, oameni care sunt convinși că toate acestea sunt povești, și nu ceva ce merită să fie luat în serios. După cum am afirmat în introducere, nu încerc să vă conving că aceste evenimente se vor produce în realitate. Încerc doar să explic ce spune Biblia că se va întâmpla, de ce este important, și modul în care aceasta va schimba lumea în care trăim.

Și dacă este totuși adevărat? Dacă Dumnezeu ne-a oferit în Scriptură o privire pe furiș aruncată asupra lucrurilor teribile care vor veni? Niciunul dintre noi nu dorim să se întâmple aceste lucruri. Eu unul, cu siguranță nu mi-o doresc. Dar pentru aceia dintre noi care credem că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu și prin urmare nu avem nicio îndoială că aceste evenimente chiar se vor petrece – poate chiar în timpul vieții noastre – oare ar trebui să păstrăm tăcerea? Ar trebui oare să păstrăm astfel de informații pentru noi?

Nu văd cum. Prefer să fiu criticat și chiar ridiculizat, decât să fiu

întrebat după aceea cum am putut să tac când am știut că astfel de catastrofe se vor întâmpla şi nu i-am avertizat pe oameni cu nimic. Aşa că am pus publicului din Winnipeg în acea seară – şi multor altor audiențe de atunci încoace – aceste întrebări: Aveți de gând să luați în serios avertismentele legate de această furtună viitoare şi să întreprindeți pașii de precauție necesari pentru a vă proteja pe voi, pe cei dragi ai voştri şi pe vecinii voştri? Sau veți încerca să înfruntați furtuna şi să suferiți consecințele ei nespuse?

„N-AM CREZUT CĂ VA VENI ATÂT DE CURÂND"

E uşor să ignorăm astfel de avertismente sau să ne gândim că mai avem ceva timp. Dar istoria ne învață că aceasta este o greşeală. Iar dovezile nu întârzie să apară. În 15 septembrie 2005 vizionam *NBC Nightly News,* când Brian Williams a continuat dezbaterea subiectului într-un interviu în direct cu Robert Ricks de la Serviciul Național de Meteorologie, „meteorologul singuratic" care scrisese acel avertisment anticipativ, desființat cu atâta ignoranță de mult prea mulți.

Williams*:* A existat o parte din tine care şi-ar fi dorit să greşeşti?

Ricks: Aş fi preferat să fi greşit în acest caz. Aş fi preferat ca în acest dialog cu tine să fiu nevoit să-mi recunosc greșeala și să înghit găluşca. Dar temerile s-au adeverit. Însă expertiza locală n-a acceptat prea ușor previziunile mele. Cunoști genul de ironii: „Hei, să ne pregătim de Catastrofa cea Mare, aceasta va fi Cea Mare."

Williams: Cât de mult te-ai implicat în raportul acela? Care sunt cuvintele tale?

Ricks: A trebuit să validez fiecare afirmație şi... în mintea mea, îmi spuneam „N-o să elimin afirmația asta, e valabilă. Nu voi scoate nici partea asta, şi asta e valabilă."

Williams: Deci ai revizuit fiecare afirmație în parte?

Ricks: Da, am recitit fiecare propoziție din nou. Încercam să descopăr informațiile pe care să le pot elimina. Şi mi-am spus: „Nu îndrăznesc să scot nimic din toate astea, pentru că toate par cât se poate de probabile în această situație." Şi am experiența de a fi trecut personal prin [uraganele] Betsy şi Camille în Lower Ninth Ward [din New Orleans].

Williams: Știind că pagubele vor fi atât de mari și pentru că ați căutat să faceți tot ce v-a stat în putință să-i informați pe oameni că un monstru e pe cale să năvălească asupra lor, reacția lor nu v-a frânt inima?

Ricks: Ba da. Pentru că întotdeauna ne pregătim pentru Catastrofa cea Mare; doar că n-am crezut că va veni atât de curând.[3]

În timp ce urmăream interviul acesta, am simțit o mare tristețe pentru oamenii care au ales să nu ia avertismentele în serios şi au plătit prețul suprem pentru necredința lor sau pentru lipsa lor de acțiune. În acelaşi timp, m-am gândit la cât de mult mai mulți ar fi suferit şi ar fi murit dacă Ricks ar fi ştiut că un astfel de uragan cumplit va veni şi n-ar fi spus nimic sau ar fi ales să-şi tempereze sentimentul iminenței de teama de a părea un panicat. Într-un astfel de scenariu, Ricks n-ar fi fost responsabil el însuşi pentru apariția Katrinei. Dar cu siguranță ar fi fost vinovat de a fi ştiut adevărul – indiferent cât de groaznic – şi să nu fi făcut prea multe sau nimic pentru a-i avertiza pe cei care ar fi avut cel mai mult de suferit de pe urma lui. Slavă lui Dumnezeu că a făcut ce a putut.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi-am dat tot mai mult seama de faptul că Ezechiel scrisese capitolele 38 şi 39 din acelaşi motiv din care Robert Ricks îşi scrisese buletinul său meteo – nu pentru că aşa *dorise* el, ci pentru că *nu putuse* altfel. Amândoi aceşti oameni au văzut apropierea unor evenimente groaznice. Şi amândoi au fost dispuşi să-şi rişte reputația publică pentru a oferi oamenilor timp să se retragă într-un loc sigur.

Am scris *Epicentru* şi seria Last Jihad din acelaşi motiv. Unii s-ar putea să le ignore. Alții s-ar putea să fie ofensați sau chiar înfuriați de conținutul lor. Dar cu peste un milion de exemplare vândute în prezent în diferite limbi, am fost uimit decât de mulți oameni din întreaga lume sunt dornici să privească la evenimentele din lume prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, şi să se asigure că sunt în siguranță înainte ca furtunile descrise de Ezechiel să lovească cu toată puterea.

INFORMAȚII SECRETE DE ULTIMĂ ORĂ

Totuşi, o carte nu poate decât să prezinte elementele fundamentale ale poveştii. Nu pot ține pasul cu evenimentele care se schimbă rapid.

De aceea, pentru a monitoriza schimbările în timp util, am creat un weblog pe www.joelrosenberg.com, unde scriu despre ultimele modificări pe plan politic, economic, militar şi spiritual în Washington D.C., Moscova şi Orientul Mijlociu.

Site-ul acesta îmi permite să vorbesc despre ştiri de ultimă oră – cum a fost atunci când a anunţat preşedintele iranian Mahmoud AhmadinejadŞ „Vă place sau nu, regimul sionist se îndreaptă spre anihilare... Regimul sionist este un copac uscat, putrezit, care va fi eliminat *de o singură furtună*", rezonând cu limbajul folosit de Ezechiel 38:9.[4] De asemenea îmi permite conectarea la relatări care ar putea trece neobservate pentru un observator obişnuit, adesea din media străină şi din surse de informaţii secrete, şi analizarea unei largi game de scriitori evrei, musulmani şi creştini evanghelici cu propriile lor păreri şi perspective unice.

Tehnologia de ultimă oră îmi facilitează postarea de informaţii din orice colţ al lumii m-aş afla, în timp real, şi chiar am avut acestă oportunitate pe când mă aflam la Ierusalim, pe Munţii Golan, la Moscova, Istanbul, Aman, Cairo sau alte locaţii din Orientul Mijlociu.

Mai mult, cititorii site-ului pot posta propriile lor comentarii şi să-mi ofere mie şi celorlalţi amănunte legate de povestiri incitante pe care le-au găsit. Pot de asemenea să-mi trimită per e-mail informaţii valoroase pe care le-au cules din propria lor experienţă. Aceasta se poate dovedi extraordinar de util. Un cititor, spre exemplu, era ofiţer de sisteme armate F-16 care a zburat în misiuni de luptă deasupra Irakului în timpul războiului. Nu mi-a oferit nicio informaţie clasificată, desigur, dar ne-a oferit mie şi cititorilor un punct de vedere incitant asupra demersurilor din război, pe care nu le-am fi putut obţine din nicio altă parte. Un fost ofiţer CIA sub acoperire care opera în Asia Centrală îmi trimite ocazional câte un e-mail cu detalii asupra tulburărilor tot mai intense din regiunea respectivă. Un pastor palestinian mi-a trimis un e-mail din interiorul Fâşiei Gaza când gruparea Hamas a câştigat alegerile acolo. Un investitor de pe Wall Street (un adevărat Jon Bennett) îmi trimite cele mai recente ştiri din Rusia şi din Orientul Mijlociu. Când pot, le postez sau inserez informaţiile pertinente în articolele pe care le scriu.

Unul din exemplele mele favorite provine de la un realizator

de emisiuni radio din California, care a fost intrigat de *The Ezekiel Option*, apoi a început să citească weblogul meu şi să studieze Scriptura mai pe îndelete de unul singur. La un moment dat, a ajuns la Ezechiel 38:4-8, unde Dumnezeu îi spune dictatorului din Rusia: „Te voi târî şi-ți voi pune un cârlig în fălci, te voi scoate... pe munții lui Israel." Pasajul i-a reamintit brusc de un articol pe care-l citise în *U.S. News & World Report.* M-a contactat şi m-a întrebat dacă am citit „Pariul nebun al Moscovei", un articol de Mort Zuckerman. Nu-l citisem. „Ar trebui, mi-a spus el. E destul de ciudat în lumina cărților tale."

Şi avea dreptate. Zuckerman scria că dacă venea vorba de ambițiile nucleare ale Iranului, „Rusia devenise parte a problemei, şi nu soluția." De ce? Pentru că Moscova vindea centrale nucleare şi tehnologie nucleară Iranului, şi devenise astfel conectată inextricabil de soarta Iranului. După cum îi spusese un diplomat american lui Zuckerman, această afacere nucleară ruso-iranian, este *„un cârlig uriaş în fălcile Rusiei"* care va duce la pericole serioase pentru ambele țări.[5] Articolul fusese scris cu trei luni în urmă, în ianuarie 2006, dar l-aş fi scăpat, dacă n-ar fi fost un cititor atent care privea acum evenimentele prezente prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii.

>> FLASH TRAFFIC<<

Un alt mod în care încerc să-i ajut pe oameni să observe evenimentele este prin alerte e-mail pe care le trimit din Washington, numite >>FLASH TRAFFIC<<, la care se poate înscrie oricine gratuit pe joelrosenberg.com

Acestea sunt de obicei interviuri scurte cu jucători cheie din Washington şi Orientul Mijlociu, propria mea analiză a unor ştiri cutremurătoare, sau anunțuri în avans ale unor importante evenimente viitoare, filme sau apariții media. Uneori sunt de natură geo-politică; alteori sunt mai mult spirituale. Dar dacă informațiile de pe weblog le actualizez la fiecare una sau două zile (şi uneori chiar de câteva ori pe zi), e-mailurile FLASH TRAFFIC nu le trimit decât o dată pe săptămână sau la două săptămâni. Sunt destinate oamenilor care poate că nu au timp să citească weblogul meu în fiecare zi, dar doresc

să aibă acces la cele mai importante articole direct pe desktop-ul lor, pe Palm Pilot sau pe mobil, fără să trebuiască să li se amintească.

Un mesaj din 30 martie 2006 descria experiența pe care am avut-o în cadrul unei cine oferite de Asociația Corespondenților din Televiziune şi Radio, unde conversația de la masa mea s-a centrat în jurul celor trei I – Iran, Irak şi Israel.

L-am citat pe Frank Gaffney, care a lucrat ca secretar asistent al apărării în administrația Reagan, iar acum este conducătorul Centrului pentru politică de securitate. Frank mi-a spus că Iranul îl îngrijora din câteva motive, şi nu doar datorită programului său nuclear. „Mai întâi: Iranul are acum capacitatea de a trimite o rachetă *Scud* de pe un vas comercial, ceea ce face posibilă aruncarea unui proiectil nuclear asupra SUA fără a avea un ICBM [Intercontinental Ballistic Missile – rachetă balistică intercontinentală, n.trad.]. În al doilea rând: Iranul lucrează la construirea unei bombe cu puls electromagnetic, care ar putea fi detonată deasupra unui oraş american, european sau israelian, ar putea distruge toată aparatura electronică şi ar întrerupe comunicațiile, lăsând practic o țară întreagă lipsită de orice apărare."

L-am citat de asemenea pe locotenent general Thomas McInerney – fost vicepreşedinte asistent în conducerea U.S. Air Force şi autorul cărții *Endgame: The Blueprint for Victory in the War of Terror* – care mi-a împărtăşit că iranienii erau aproape sau chiar trecuseră dincolo de punctul după de care nu mai există întoarcere în dezvoltarea unei bombe nucleare şi că Bush avea o fereastră îngustă de timp pentru a închide capacitatea militară a mullah-ilor şi a decapita regimul.

Părerile lui McInerney s-au dovedit a fi adevărate preziceri, iar cititorii mei aveau să descopere curând aceasta. La unsprezece zile după ce am trimis acel FLASH TRAFFIC, Iranul a anunțat că reuşise să îmbogățească cu succes uraniul şi că se alăturase clubului nuclear. A doua zi, un oficial de la nivel înalt din Departamentul de Stat a avertizat asupra faptului că odată ce Iranul reuşea să perfecționeze folosirea a 50.000 de aparate de centrifugat, putea produce o bombă nucleară în şaisprezece zile.

Cu un an înainte, soția mea și cu mine am avut minunatul privilegiu de a lua parte la un National Prayer Breakfast la Washington D.C., pentru prima oară în viața noastră. A fost un eveniment remarcabil,

cu 4.000 de invitați de pretutindeni din SUA şi din lume, şi am fost mişcați de ceea ce am văzut şi auzit. Când m-am întors acasă, în după-amiaza acelei zile, am scris un FLASH TRAFFIC pentru a descrie importanța pe care o puneau diferiții lideri pe puterea rugăciunii în timp de război şi terorism. În acest mesaj, i-am citat pe liderii ambelor partide politice, incluzându-l pe preşedintele Bush şi senatorul Dianne Feinstein, democrata din California, care a dat citire unui fragment biblic din scrierile profetului evreu Mica.

Dar cel mai interesant discurs al dimineții a fost ținut de Tony Hall, fostul congresman democrat din Dayton, Ohio, care a fost însărcinat de preşedinte ca ambasador al SUA în cadrul agențiilor Națiunilor Unite responsabile de agricultură şi alimente, cu baza la Roma. În felul său blând, umil, Hall i-a îndemnat pe membrii credincioşi din ambele partide să nu mai fie atât de reținuți în a-şi manifesta credința la locul de muncă şi a arăta public ceea ce cred de fapt. În acest sens, a descris o călătorie pe care a întreprins-o într-o țară islamică, unde a fost întâmpinat de ambasadorul SUA la aeroport.

„Domnule congresman Hall, a spus ambasadorul căruia nu-i dezvălui identitatea, nu doresc decât să vă reamintesc că vă aflați într-o țară musulmană. Vă rog, nu pomeniți de religie, altfel ar putea nărui tot ce încercăm noi să realizăm aici."

Hall a spus că a încuviințat doar politicos din cap, dar când a ajuns la biroul regelui, a fost întrebat de rege de ce venise în țara sa.

„Aş dori să vă fiu prieten, i-a răspuns Hall. Aş vrea ca țările noastre să fie prietene. Şi aş vrea să vă invit la National Prayer Breakfast, în Numele lui Isus."

Ambasadorul SUA a pălit. Însă regele a fost de-a dreptul entuziasmat. A bătut cu palma în genunchi şi a spus: „Ei, asta e remarcabil. Ați bătut atâta drum ca să-mi fiți prieten şi să-mi vorbiți despre Isus. E chiar minunat. Mama obişnuia să-mi vorbească mult despre Isus când am fost copil. Ar trebui să discutăm mai des despre Isus." La care regele s-a întors spre ambasador şi l-a întrebat: „Dumneata de ce nu pomeneşti de Isus?"

Publicul a izbucnit în urale, la fel şi eu şi soția mea, şi cu toate că remarcile sale nu au fost raportate de posturile de ştiri cele mai importante, personal cred că punctul de vedere al lui Hall a fost unul

care merita să ajungă la cititorii mei: cei care spun că sunt urmaşii lui Isus Cristos n-ar trebui să se ruşineze niciodată să-I rostească Numele. Nici să ezite să-i binecuvânteze pe oameni în Numele Lui şi să-i invite la biserică sau la o întâlnire de rugăciune sau să citească şi să studieze Scripturile împreună. La o adică, ar putea fi surprinşi cât de deschişi s-ar putea arăta unii preşedinţi, prim-miniştri sau regi – ca să nu mai vorbim de vecini şi prieteni de-ai noştri – să audă mesajul de speranţă şi dragoste al lui Cristos, mai ales în timpuri de mare tulburare şi nelinişte.

PREGĂTIREA

În cartea lui, *Saddam's Secrets*, generalul irakian Georges Sada citează un proverb arab care afirmă, destul de îndrăzneţ, „Nu fi un Satan mut." După cum explică Sada, „Înseamnă că dacă deţii o informaţie importantă care ar putea ajuta pe cineva aflat într-o situaţie dificilă, spune ceva. Nu fi un diavol şi nu tăcea când ai putea spune ceva ca să ajuţi."[6]

De aceea, aş fi ignorant dacă aş parcurge aceste zece titluri şi v-aş explica modul în care astfel de evenimente vă vor schimba viaţa definitiv, fără să vă ofer câteva sugestii practice cu privire la modul în care voi şi familia voastră puteţi acţiona pe baza unor asemenea informaţii şi să fiţi pregătiţi atunci când aceste evenimente dramatice vor avea loc. Permiteţi-mi, deci, să concluzionez cu trei puncte simple.

În primul rând, pregătiţi-vă o strategie de ieşire

Indiferent de momentul precis când se va împlini Ezechiel 38-39, niciunul din noi nu avem vreo garanţie că ne vom mai trezi mâine dimineaţă sau că vom apuca chiar sfârşitul acestei zile. Poate că vă simţiţi sănătoşi şi plini de viaţă în orice moment, dar adevărul este că nu ştiţi cât v-a mai rămas de trăit din viaţa aceasta, şi nici eu nu ştiu. Se poate întâmpla orice. De aceea, este de o importanţă vitală să avem o strategie de ieşire, să ştim cu certitudine absolută unde mergem când va fi să murim.

Vestea bună este că Biblia spune că putem şti cu siguranţă că vom

merge în ceruri dacă ne punem credința în Isus Cristos. Una din cele mai clare explicații ale acestei veşti bune sau a mesajului Evangheliei pe care l-am citit vreodată – şi unul care a avut un impact imens asupra părinților mei şi a mea – a fost scrisă de dr. Bill Bright, unul dintre cei mai importanți lideri creştini evanghelici din secolul douăzeci. În *Cele patru legi spirituale*, Bright explică faptul că „la fel cum există legi fizice care guvernează universul nostru fizic, există și legi spirituale care guvernează relația noastră cu Dumnezeu."[7]

- **Prima lege**: **Dumnezeu te iubeşte şi are un plan minunat pentru viața ta.** Isus a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veşnică" (Ioan 3:16). De asemenea, Isus a spus: „Am venit ca ei să aibă viață, şi să o aibă din belşug", o viață deplină şi revelatoare (Ioan 10:10).
- **A doua lege: Omul este păcătos şi, ca atare, despărțit de Dumnezeu.** De aceea, oamenii nu pot şti şi nu pot experimenta dragostea şi planul lui Dumnezeu pentru viața lor. Apostolul Pavel scria: „Toți au păcătuit; toți sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23), şi că „plata păcatului este moartea" (Romani 6:23), adică despărțire veşnică de un Dumnezeu sfânt şi desăvârşit.
- **A treia lege: Isus Cristos este singura soluție a lui Dumnezeu pentru păcat.** Prin Cristos poți cunoaşte şi experimenta planul şi dragostea lui Dumnezeu pentru viața ta, şi să ai siguranța că vei merge în cer. Isus a murit pe crucea din Ierusalim – epicentrul epicentrului – în locul nostru, iar Biblia afirmă că „Dumnezeu Îşi arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi" (Romani 5:8). De asemenea, Isus a înviat din morți. Apostolul Pavel scria „că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi, şi că S-a arătat lui Petru, apoi celor doisprezece [ucenici]. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată... În cele din urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor" (1 Corinteni 15:3-7). Mai mult, Isus

este singura cale spre cer. Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6)

- **A patra lege: Trebuie să-L primim personal pe Isus Cristos ca Domn şi Mântuitor.** Numai atunci putem cunoaşte şi experimenta planul şi dragostea lui Dumnezeu pentru viaţa noastră. Biblia spune: „Tuturor celor care au crezut în El [Cristos] şi L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). Îl primim pe Cristos prin credinţă. „Dumnezeu v-a salvat prin har atunci când aţi crezut", scria apostolul Pavel în Efeseni 2:8-9. „Şi aceasta nu vine de la voi, ca să nu se laude nimeni" – este darul lui Dumnezeu. Mântuirea nu este o răsplată pentru toate faptele bune făcute de noi, „ca să nu se laude nimeni". Atunci când Îl primim pe Cristos, avem parte de o nouă naştere, aşa cum a descris-o Isus în Ioan 3:1-8. Şi Îl primim pe Cristos invitându-L personal în viaţa noastră. „Iată! a spus Isus, Eu stau la uşă şi bat. Dacă auziţi vocea mea şi deschideţi, voi intra la voi." (Apocalipsa 3:20).

Bright a explicat că „a-L primi pe Cristos implică întoarcerea de la noi înşine spre Dumnezeu (pocăinţă) şi credinţa că Cristos va veni în viaţa noastră pentru a ne ierta păcatele şi a ne modela după placul Său. Doar o încuviinţare raţională că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu şi că a murit pe cruce pentru păcatele noastre nu este îndeajuns. Nu este suficient nici doar să avem o experienţă emoţională. Îl primim pe Isus Cristos prin credinţă, printr-un gest al voinţei."

Pentru mine şi familia mea a fost atât de util să aflăm din *Cele patru legi spirituale* că Îl putem primi pe Isus Cristos imediat, prin rugăciune. „Dumnezeu îţi cunoaşte inima şi nu este atât de preocupat de cuvintele tale, pe cât este de preocupat de atitudinea inimii tale", scria dr. Bright. Iar apoi a oferit exemplul unei rugăciuni:

> Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Îţi mulţumesc pentru că ai murit pe cruce pentru păcatele mele. Deschid uşa vieţii mele şi Te primesc ca Domn şi Mântuitor al meu. Îţi

mulțumesc că mi-ai iertat păcatele şi că-mi dăruieşti viață veşnică. Așază-te pe tronul vieții mele. Fă-mă acel om care doreşti Tu să fiu.

Tata, Leonard Rosenberg – un evreu ortodox – s-a rugat această rugăciune în 1973 şi așa L-a primit pe Isus ca Mesia al său. Mama, Mary, s-a rugat la rândul ei. Iar eu m-am rugat o rugăciune similară câțiva ani mai târziu. Ne-a transformat viața. Nu am devenit desăvârşiți. Nici problemele şi necazurile noastre personale nu au dispărut. Dimpotrivă, în multe sensuri s-au amplificat, şi în continuare se întâmplă la fel, pe măsură ce ne apropiem vertiginos de sfârşitul vremurilor şi de războiul lui Gog şi Magog. Dar acum avem dragostea şi iertarea lui Dumnezeu să ne protejeze. Acum ştim care este scopul pentru care ne-a creat Dumnezeu şi planul pe care îl are El pentru noi: să-L cinstim în aceste zile din urmă. Iar acum Îl avem pe acest Dumnezeu, care ne ascultă rugăciunile şi ne răspunde la ele; Îl avem în inimile noastre şi de partea noastră, acum când ne îndreptăm spre cele mai întunecate zile ale omenirii.

Oare exprimă această rugăciune dorința inimii tale? Dacă da, vă încurajez să vă rugați această rugăciune chiar acum. Dacă o veți face, Isus Cristos va intra în inima voastră, vă va ierta păcatele şi vă va da viață veşnică, aşa cum a promis. Atunci veți şti cu siguranță – dincolo de orice umbră de îndoială – că veți merge în ceruri după ce veți muri. De fapt, apostolul Ioan a arătat că Noul Testament a fost scris tocmai din acest motiv. „V-am scris aceste lucruri ca să ştiți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veşnică." (1 Ioan 5:13).

Când Îl primim pe Cristos ca Mântuitor, primim o asigurare absolută că ne vom petrece veşnicia cu Dumnezeu. Această asigurare ne dă nădejdea şi curajul de a îndura suferința, dezamăgirea şi vremuri dificile şi pline de primejdii. Biblia spune așa: „[nădejdea aceasta] o avem ca o ancoră a sufletului" (Evrei 6:19). Ne asigură că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea şi nu prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde." (Romani 15:4). Şi ne dă

promisiunea mângâietoare că Dumnezeu chiar are un plan minunat pentru viața noastră, indiferent ce ne așteaptă în viitor: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“ (Ieremia 29:11).

După ce Îl primești pe Cristos ca Mântuitor personal, începe să citești Biblia și să vorbești cu Dumnezeu în rugăciune în fiecare zi. Îți recomand să începi cu Evanghelia după Ioan, apoi să citești Matei, Marcu și Luca, pentru a cunoaște în amănunt viața și persoana lui Isus Cristos. De asemenea, începe să frecventezi o biserică sănătoasă care predică mesajul de mântuire al crucii, care propovăduiește Biblia și care te poate învăța să înveți cum să devii un urmaș cu totul devotat al lui Cristos.

În al doilea rând, puneți-vă la punct o strategie pentru vecini

Pe cât de important este să știm ce furtuni vor veni și să ne asigurăm că atât noi cât și familiile noastre sunt pregătite spiritual, acesta nu este decât începutul.

Compasiunea trebuie de asemenea să ne determine să împărtășim ceea ce știm cu cei din jurul nostru, ca și ei să fie informați și pregătiți. Atât Moise (Levitic 19:18) cât și Isus (Matei 22:39) au spus: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.“ O astfel de instrucțiune se aplică cu siguranță la vremurile acestea în care trăim. Iată câteva sugestii:

- Invitați-vă vecinii acasă la voi, pentru un studiu de patru sau cinci săptămâni din Ezechiel 38-39 și implicațiile acestui pasaj în lumina evenimentelor din prezent. Aduceți-vă aminte, scopul nu este să-i convingem pe oameni că aceste evenimente vor avea loc, ci să-i ajutăm să înțeleagă aceste evenimente prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, și să fie pregătiți spiritual.
- Începeți o întâlnire săptămânală de rugăciune în casa voastră. În vremuri de „războaie și e zvonuri de războaie“, întâlnirile pentru rugăciune sunt o cale minunată de a apela la puterea lui Dumnezeu și de a clădi o comunitate puternică. Desigur, rugați-vă unii pentru alții – pentru înțelepciune, curaj și pentru nevoile personale ale fiecăruia, dar și pentru creștere spirituală.

Rugați-vă de asemenea pentru președinte, pentru consilierii săi, pentru Congres, pentru armată și pentru liderii din lumea întreagă, să ia decizii înțelepte în timpul acestor ceasuri dificile. În final, apostolul Pavel ne îndeamnă: „Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului." (1 Timotei 2:1-4).

- Dacă *Epicentru* v-a fost utilă, gândiți-vă să dați un exemplar și pastorului, rabinului sau imamului vostru. Pregătiți un moment când să discutați despre cartea aceasta cu ei și să le cereți părerea, mai ales în lumina evenimentelor curente în Rusia, Iran, Israel și din întregul Orient Mijlociu. Gândiți-vă și să discutați temele acestei cărți cu prietenii voștri, cu vecinii, colegii de clasă, colegii de la locul de muncă și familia voastră extinsă; cereți-le părerea, gândurile, opiniile. Ați putea lua în considerare sugestia ca *Epicentru* să fie parte a următoarei voastre discuții la clubul de lectură. Din nou, nu uitați că cheia este să încurajați deschiderea și dialogul, nu disensiunea și dezbaterea.

În al treilea rând, pregătiți-vă o strategie globală

Cu toate că este de importanță vitală să acționați pe plan local, compasiunea trebuie să ne îndemne de asemenea să acționăm la nivel mondial. La urma urmei, evenimentele descrise în această carte îi vor afecta pe cei din alte regiuni mai mult decât pe aceia dintre noi care ne aflăm de pildă în America de Nord. Am fi cu adevărat ignoranți dacă nu am găsi o cale de a-i ajuta pe ceilalți să înțeleagă ce anume vine asupra lor și să cunoască planul și dragostea lui Dumnezeu pentru oamenii care trăieszc în epicentru.

Una din căile prin care soția mea și cu mine încercăm să facem acest lucru este prin deschiderea Fondului *Joshua*, un fond pentru acțiuni caritabile și educaționale non-profit, care are drept scop

„binecuvântarea Israelului şi a vecinilor ei, în Numele lui Isus, potrivit cu Geneza 12:1-3".

Multe organizaţii minunate şi eficiente cu o pasiune similară lucrează deja în Israel şi în tot Orientul Mijlociu. De-a lungul anilor şi prin scrierea acestei cărţi, am ajuns să cunoaştem mulţi dintre liderii unor astfel de grupuri care fac o lucrare extraordinară. Scopul nostru nu este de a reinventa roata sau de a duplica eforturile lor, ci mai degrabă de a atrage atenţia şi a direcţiona resurse înspre astfel de lucrări. Ca atare, unul dintre obiectivele Fondului Joshua va fi să identifice proiecte meritorii, derulate de organizaţii cristocentrice şi apoi să strângem fonduri care să fie investite în realizarea acelui proiect.

> Domnul zisese lui Avram...: „Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Îi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi-i voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine" (Geneza 12:1-3).

Potrivit Scripturii, binecuvântarea lui Israel înseamnă:

- Să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului (Psalmul 122:6);
- Să aducem vestea bună a dragostei lui Dumnezeu celor aflaţi în suferinţă (Isaia 61:1);
- Reconstruirea fostelor ruine (Isaia 61:4);
- Grijă faţă de cei săraci (Deuteronom 15:11);
- A fi „o lumină pentru popoarele" din Orientul Mijlociu (Isaia 49:6) – adică binecuvântarea vecinilor şi duşmanilor Israelului, nu doar a Israelului exclusiv.

Forţa motrice a Fondului Joshua este, deci, ajutorarea creştinilor evanghelici:

- Să se roage în cunoştinţă de cauză şi consecvent pentru Israel şi pentru Orientul Mijlociu;
- Să întreprindă călătorii vizionare în Israel sau în alte ţări din Orientul Mijlociu, şi să ia parte la conferinţe organizate în aceste ţări;
- Să invite vorbitori din Israel şi din alte ţări ale Orientului

Mijlociu spre a ajuta comunitatea, compania sau biserica voastră să înțeleagă mai bine problemele cu care se confruntă epicentrul;

- Să publice cărți şi muzică creştină în Israel şi în Orientul Mijlociu care să contribuie la progresul cunoaşterii planului şi a dragostei lui Dumnezeu pentru epicentru;
- Să tipărească şi să distribuie Biblii, copii ale Noului Testament şi copii ale filmului ISUS în limba arabă, farsi, turcă, rusă şi alte limbi utilizate în epicentru;
- Să investească în reconstrucția Israelului pentru a primi mai mulți evrei înapoi în patria lor străveche, pe care le-a pregătit-o Dumnezeu;
- Să îi ajute pe cei sărmani şi nevoiaşi din Israel în Numele lui Isus Cristos;
- Să sprijine biserica evanghelică din Israel şi din Orientul Mijlociu, fiind singura nădejde adevărată pentru pace şi reconciliere.

Dacă binecuvântarea popoarelor din epicentru în Numele lui Isus reprezintă un obiectiv la care voi şi/sau familia voastră, biserica sau compania voastră doreşte să se implice fizic sau financiar, vă rog vizitați www.joshuafund.net pentru mai multe informații.

CONCLUZIE

Istoria omenirii a început în Orientul Mijlociu, şi acolo se va şi sfârşi.

Grădina Edenului a fost localizată în țara pe care o cunoaştem în prezent drept Irak. Ultimele două oraşe menționate în Biblie înainte de a doua venire a lui Cristos sunt Ierusalimul şi Babilonul. Iar profeții ne spun că înainte ca Cristos să revină, pământul va suferi enorm prin războiul lui Gog şi Magog.

Cu toate că aceste evenimente şi profeții au fost scrise în urmă cu mii de ani, ele sunt la fel de relevante şi reale azi precum titlurile din ziarele de azi dimineață. Luați orice ziar şi veți găsi că țările din Orientul Mijlociu care cutremură lumea noastră şi ne hotărăsc

viitorul. Veți descoperi că Rusia şi Iranul încheind o alianță militară. Veți descoperi Babilonul renăscând în mijlocul deşerturilor în Irak. Mai mult, veți descoperi Israelul în epicentrul lumii, Ierusalimul în epicentrul Israelului şi Muntele Templului în epicentrul Ierusalimului.

Această concentrare intensă asupra Orientului Mijlociu, în general, şi asupra Statului Israel, în particular, nu va face decât să se intensifice în zilele şi lunile ce ne stau înainte. Cei care privesc lumea prin cea de-a treia lentilă, a Scripturii, o ştiu. Oamenii care trăiesc în Orientul Mijlociu o simt, la rândul lor, cu toate că poate că nu-şi dau întotdeauna seama de ce.

Dacă veți vizita vreodată palatul principal al lui Saddam Hussein din Bagdad, asigurați-vă că nu vă scapă sala tronului lui Saddam, şi ridicați-vă privirile, pentru că veți vedea o cupolă impunătoare. Pe această cupolă sunt pictate imagini ale Domului Stâncii de pe Muntele Templului din Ierusalim. Alături sunt imagini ale cailor care atacă Ierusalimul. Pictate pe pereți sunt rachete Scud ațintite spre Ierusalim. Iar în centrul tuturor acestor imagini tronează imaginea lui Saddam însuşi, intrând călare pe un cal alb în Oraşul Sfânt.

Într-o bună zi, nu peste mult timp de aici înainte, cineva va veni într-adevăr dintre nori, călare pe un cal alb, conducându-şi oştile în luptă în Israel. Însă Numele Lui nu va fi nici Saddam Hussein, nici Mahmoud Ahmadinejad, nici cel al vreunui alt dictator sau războinic din Orientul Mijlociu. Mai degrabă, Apocalipsa 19 ne spune că Numele Lui va fi Isus – Mesia şi Mântuitorul evreilor şi al neamurilor, Prințul Păcii, cel Înviat care ne-a iubit şi Şi-a dat viața pentru noi, ca noi să avem parte de o viață deplină şi revelatoare, atât acum, cât şi în veşnicii. Vă doresc să aveți parte de dragostea şi iertarea Lui înainte de acea zi, pentru că aceasta este cea mai mare dorință a Lui, şi a mea.

ANEXA 1:
ÎNTREBĂRI FRECVENTE

***Î.** Profețiile din Ezechiel 38-39 înseamnă că SUA ar trebui să accepte pur și simplu inevitabilul și să renunțe la încercările lor de a opri Iranul de la a achiziționa arme nucleare?*

R. Răspunsul la această întrebare este nu. Chiar dacă Biblia este foarte clară în privința faptului că Iranul își va uni forțele cu Rusia și va ataca Israelul, asta nu înseamnă că SUA ar trebui să stea cu brațele încrucișate, așteptând ca aceasta să se întâmple. Împiedicarea Teheranului de la a construi sau a achiziționa arme nucleare este esențială pentru stabilitatea și securitatea din Orientul Mijlociu și din lumea întreagă.

Nu uitați faptul că Biblia nu afirmă specific faptul că Iranul trebuie să achiziționeze arme nucleare pentru împlinirea profeției lui Ezechiel. Iar Iranul poate face daune enorme și poate curma un număr enorm de vieți omenești cu o bombă nucleară înainte ca războiul lui Gog și Magog să aibă loc. Din această cauză, eu cred că ambițiile nucleare ale Iranului trebuie oprite. Și cu cât așteptăm mai mult, cu atât va fi mai mare pericolul cu care suntem confruntați.

Și atunci ce este de făcut? Pot SUA să apeleze la sancțiuni sau la

alte strategii diplomatice pentru a sili Iranul să își înceteze eforturile de a deveni o putere nucleară? Putem să ne încredem în serviciile noastre secrete atunci când ne spun că ne apropiem de punctul după care nu mai este cale de întoarcere?

Din nefericire, nu.

Fără discuție, Iranul – în mod particular sub Mahmoud Ahmadinejad – este un regim periculos. După cum am văzut, Iranul îmbogățește uraniu în prezent. Când vor fi construit cu succes 50.000 de aparate de centrifugat vor fi capabili să construiască o bombă nucleară în șaisprezece zile. Vom ști când va veni ziua aceea? Sau vom simți doar fumul de la ciuperca imensă ce se va forma deasupra Washingtonului, a New Yorkului, a Chicagoului sau a Los Angelesului? Aduceți-vă aminte că în 1998, India a testat o armă nucleară și prin aceasta a reușit să uimească CIA și cele mai multe dintre serviciile de informații din lume, care nu aveau nici cea mai mică idee că India era atât de aproape de a avea propria ei bombă. Iar India ne este prieten. În ce mă privește am puțină încredere că serviciile noastre secrete vor fi capabile să fie mai precise în ce privește programul nuclear iranian, mai ales dacă rușii ajută Teheranul.

Adăugați la aceasta că Ahmadinejad a jurat să șteargă Israelul de pe hartă și a cerut musulmanilor să-și imagineze o lume fără Statele Unite. El crede că Israelul este Micul Satan, iar SUA Marele Satan. El crede că sfârșitul lumii va avea loc peste doar câțiva ani și că este sarcina lui să îl inițieze. Intimidarea prin urmare nu va funcționa. Negocierile nu funcționează. Și timpul de a instiga la o răscoală populară care să-l înlăture pe Ahmadinejad și mullahii înainte să acționeze nuclear se scurge rapid.

Președintele Bush a făcut o treabă extraordinară apărând SUA, și eu am sprijinit cu hotărâre efortul de război al SUA în Afganistan și în Irak în lumina atacurile de la 11 Septembrie. Dar să fim înțeleși: dacă Iranul va acționa cu forțe nucleare în timpul mandatului președintelui Bush, *toate* avantajele care s-au câștigat până acum în Războiul împotriva terorismului vor fi anulate, practic peste noapte.

Categoric nu putem lăsa Iranul să acționeze nuclear. Dacă am proceda altfel, ar însemna să punem într-un pericol existențial toți oamenii care iubesc pacea. E timpul să ne pregătim de război. Nu

este cel mai optimist scenariu al meu, dar prudența cere să acționăm înainte să fie prea târziu.

***Î.** Oare scenariul lui Ezechiel nu exclude orice atac asupra Iranului de către SUA sau vreo coaliție occidentală?*

***R.** Nu neapărat. Ezechiel exclude posibilitatea ca vreo țară – inclusiv Statele Unite – să sară în ajutorul Israelului, odată ce Rusia şi Iranul şi aliații lor vor fi înconjurat Israelul. Numai Dumnezeu va veni în ajutorul Israelului în chinurile finale ale acestei profeții. Dar câteva scenarii sunt posibile între momentul actual şi acel moment:*

- SUA ar putea să folosească eficient forța militară preemptiv împotriva Iranului, amânând situația de criză cu câțiva ani şi câştigând pentru lumea întreagă încă ceva timp înainte de ziua judecății prezisă de Ezechiel.
- În mod asemănător, Israelul ar putea folosi forța militară preemptiv împotriva Iranului, cu acelaşi rezultat. (Aduceți-vă aminte de faptul că invadarea Libanului de către Israel în 1982 s-a soldat cu capturarea unei cantități uriaşe de armament sovietic, fapt care a dejucat invadarea Israelului de către ruşi.)
- Într-un alt scenariu, Israelul ar putea folosi forța militară preemptiv, dar să nu distrugă toate armele de distrugere în masă ale Iranului. În tot acest proces, Israelul ar putea atrage condamnarea internațională împotriva lor şi să ofere Rusiei pretextul de a sări în ajutorul Iranului şi să formeze o coaliție împotriva Israelului.

Nu ne putem aștepta ca politica externă a SUA să se bazeze pe profeția biblică. Ar trebui însă să se bazeze pe interesele naționale ale SUA. Oprirea Iranului de la înarmare nucleară este în interesul nostru național suprem. Protejarea zăcămintelor de petrol ale Arabiei Saudite, ale Kuweitului, ale Irakului şi ale Emiratelor Arabe Unite – de care depindem – de sub dominația iraniană este în interesul nostru național suprem. În acelaşi interes național suprem este să împiedicăm Iranul să ocupe Turcia, Iordania şi Irakul, precum şi apărarea Israelului, cel mai credincios şi mai eficient aliat al nostru

din regiune, şi prima şi cea mai puternică democraţie din Orientul Mijlociu. De aceea, ar trebui să acţionăm în concordanţă cu aceasta.

Acestea fiind spuse, există foarte puţin sprijin politic în Statele Unite pentru un nou război în Orientul Mijlociu. Majoritatea americanilor doresc să ne retragem din Irak şi să nu invadăm Iranul. Iar membrii Congresului şi serviciile de informaţii observă riscuri reale şi grave în ce priveşte lansarea oricărui atac militar împotriva mullahilor. Am putea să punem mâna pe toate siturile lor nucleare, dar să ne scape unul singur, iar răzbunarea ar fi devastatoare. Iranul ar putea de asemenea – aşa cum jura Ahmadinejad să facă în cazul unui atac împotriva Iranului – să lanseze mii şi mii de noi insurgenţi terorişti în Irak, agravând violenţele de acolo. Ar putea de asemenea să trimită purtători sinucigaşi de bombe în SUA, posibil prin graniţele mult prea relaxate ale SUA cu Mexicul şi cu Canada (scenarii despre care am scris în *The Last Days*). Sau ar putea să-şi lanseze rachetele asupra zăcămintelor de petrol ale Arabiei Saudite şi ale altor state din Golf, distrugând toate utilităţile de pompare, rafinare şi transport, şi ridicând enorm preţul ţiţeiului – care deja a atins preţuri record.

Pot, prin urmare, să-mi imaginez un scenariu în care preşedintele actual întreprinde următoarea acţiune militară în Iran, sau, dacă aşteaptă prea mult, plănuieşte să o întreprindă chiar în timp ce Rusia dezvoltă o alianţă militară înfloritoare cu Iranul. Am putea vedea atunci împlinirea profeţiei lui Ezechiel într-un viitor nu prea îndepărtat.

Îmi pot imagina de asemenea un scenariu în care, sub mari presiuni internaţionale, Iranul anunţă că va demola întregul său program nuclear, dacă şi Israelul este de acord să renunţe la toate armele sale nucleare. Tensiunile diplomatice s-ar intensifica atunci în vederea adoptării unei rezoluţii a unui „teritoriu denuclearizat în Orientul Mijlociu“ la nivelul ONU.

Israelul s-ar opune cu siguranţă unei asemenea tactici diplomatice, insistând (pe drept, din punctul meu de vedere) asupra nevoii de a-şi păstra arsenalul, ca o chestiune de autoapărare. Într-un asemenea scenariu, Rusia ar începe să-şi consolideze o coaliţie, pentru a sili Israelul să se supună cererilor ONU, la fel cum SUA a format o coaliţie pentru a sili Irakul să se supună cererilor ONU. Acesta a fost scenariul pe care l-am folosit în *The Ezekiel Option*. Egiptenii, în particular, au

făcut presiuni în vederea opțiunii unei zone denuclearizate în Orientul Mijlociu. Pe măsură ce criza din Iran se intensifică, propunerea lor ar putea beneficia de un sprijin serios.

Lucrul pe care nu trebuie să-l uităm este că există multe căi care ar trebui în final să ne conducă la evenimentele descrise în Ezechiel 38-39. În calitate de credincioşi (opuşi legiuitorilor naționali), ar trebui să ne păstrăm privirile ațintite la peisajul de ansamblu – să ne rugăm pentru pace şi să ne dăm silințele să transmitem vestea bună a dragostei răscumpărătoare a lui Cristos popoarelor din epicentru, pe măsură ce această teribilă dramă se desfăşoară.

Î. Sunteți chiar atât de sigur că Occidentul, şi în mod particular SUA, nu va veni în ajutorul Israelului în timpul Războiului lui Gog şi Magog? Dacă e să luăm în considerare relația puternică şi strategică dintre țările noastre, pur şi simplu pare imposibil.

R. Din nefericire, relatarea lui Ezechiel este clară – nimeni nu va veni în ajutorul Israelului. Prin definiție, asta include şi Statele Unite. Sunt de acord că e greu de imaginat una ca asta, mai ales dacă e să luăm în considerare cât de consecventă a fost opinia publică în America în favoarea statului evreu în ultimele patru decenii. În timpul Războiului de Şase Zile din iunie 1967, spre exemplu, 56% dintre americani au afirmat în cadrul sondajului Gallup că simpatia lor este de partea Israelului, şi doar 3% au fost de partea statelor arabe. În februarie 2006, 59% dintre americani au afirmat în cadrul aceluiaşi sondaj că erau de partea Israelului, în comparație cu cei 15% care au afirmat că simpatizează mai mult cu arabii palestinieni.[1]

Mai mult, numărul celor care consideră Israelul drept un aliat de încredere a crescut de la numai 33% în 1982 (când Israelul a bombardat reactorul nuclear al Irakului şi a invadat Libanul pentru a pune capăt terorismului şi unei acumulări masive de armament sovietic) la 41% în 2005, cu toate că în tot acest timp a fluctuat destul de mult.[2]

Sprijinul american în favoarea statului Israel stă într-un contrast marcant cu Europa, unde sentimentele antisemite şi anti-Israel sunt într-o creştere rapidă. Sinagogi, şcoli şi cimitire evreieşti din întreaga Europa sunt incendiate, vandalizate sau profanate în alte moduri într-un număr tot mai mare. Evreii sunt insultați verbal şi fizic în

Europa. Rockwell Schnabel, ambasadorul SUA în cadrul Uniunii Europene, a afirmat în cadrul unui dineu din cadrul Comitetului de Evrei Americani, organizat la Bruxelles în 2004, că antisemitismul în Europa „este la fel de răspândit ca şi în anii '30."[3] Sondajele europene arată tot mai mult un antagonism faţă de Israel şi de politicile israeliene. În noiembrie 2003, majoritatea europenilor au considerat că Israelul este cea mai mare ameninţare pentru pacea mondială, înaintea Iranului şi Coreei de Nord.[4]

Pare a fi deci o apreciere destul de sigură că Europa nu va ridica nicio mână să ajute la protejarea Israelului în faţa unui atac. Dar oare SUA? Chiar şi în condiţiile tendinţelor istorice şi a indicaţiilor curente cu privire la sprijinul dat de americani Israelului, ar trebui să ne aşteptăm ca pe măsură ce ne apropiem mai mult de războiul lui Gog şi Magog, numărul americanilor care sprijină ferm statul evreu să scadă. Deja încep să surprind această tendinţă mai mult anecdotic în cadrul interviurilor la radio, în care un număr surprinzător de ascultători spun lucruri de genul: „De ce ar trebui să cheltuim bani pentru a salva Israelul?" sau „Să-i lăsăm pe evrei să-şi poarte singuri războaiele" şi „Singurul motiv pentru care noi, americanii, suntem atacaţi de musulmani este faptul că sprijinim Israelul – şi cu cât vom înceta mai curând, cu atât mai curând va fi pace."

Adevăratul test, desigur, va veni atunci când Rusia şi Iranul şi aliaţii lor vor începe să îşi comaseze forţele spre Israel. Cât de mulţi americani vor fi dispuşi să rişte declanşarea unui război nuclear cu Rusia şi Iranul pentru a proteja chiar şi un aliat atât de credincios ca Israelul – mai ales dacă Moscova şi Teheranul vor argumenta că nu doresc o confruntare cu SUA, doar să stăm deoparte? Din păcate, mă tem că numărul [susţinătorilor Israelului] este mult mai mic în prezent decât vor fi dispuşi să recunoască majoritatea susţinătorilor Israelului.

Cei care deja doresc ca forţele americane să iasă din Irak şi din Afganistan cu siguranţă nu sunt dispuşi să sprijine un nou război. Şi nici alegătorii nehotărâţi sau cei care cred că ar trebui să ne încheiem activitatea în Irak şi să terminăm odată cu Orientul Mijlociu. În aceste condiţii, va fi extrem de dificil pentru orice preşedinte american să trimit forţe care să apere Israelul.

Î. ***Care ar trebui să fie atitudinea creştinilor faţă de Israel în zilele premergătoare confruntării cu Rusia şi Iranul?***

R. Cred că marea majoritate a creştinilor evanghelici îşi vor menține sprijinul dat Israelului până la capăt. Mulți catolici şi creştini din alte denominații care sunt pasionați în dragostea lor faţă de Isus şi care înțeleg planul şi scopul lui Dumnezeu cu poporul evreu vor sta la rândul lor alături de Israel. Într-adevăr, adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos s-ar putea să rămână singurii prieteni pe care Israelul şi poporul evreu să-i mai aibă odată cu apropierea acestui război teribil.

De aceea este vital ca creştinii să se roage zilnic cu credincioşie pentru pace în Ierusalim, să viziteze şi să facă turul Israelului cât timp o mai pot face şi să găsească moduri noi şi creative de a arăta Israelului şi poporului evreu cât de mult îl preţuieşte şi se îngrijeşte Biserica de ei. Dacă este posibil, speranța mea este să reuşesc să-mi duc familia în Israel şi să trăiesc acolo în aşteptarea războiului, ca o dovadă a solidarității mele.

În acelaşi timp, este vital să ne amintim că Dumnezeu iubeşte musulmanii din Orientul Mijlociu, precum şi ruşii şi ceilalți care locuiesc în fosta Uniune Sovietică. Isus a spus cât se poate de limpede că a murit pentru a da viaţă veşnică *oricui* crede în El (Ioan 3:16), indiferent de naționalitate şi moştenire. De aceea, urmaşii lui Cristos trebuie să arate dragoste şi compasiune tuturor celor din regiune, atât acum, cât şi pe măsură ce se apropie războiul. Asta nu înseamnă să scuze acțiunile clar ostile sau guvernele sau armatele anticreştine. Însă Cristos a murit pe cruce pentru a mântui păcătoşii din *orice* țară, chiar şi din țara pe care El, în suveranitatea Sa, a ales să le judece. Sarcina noastră este să găsim o cale să demonstrăm şi să comunicăm dragostea lui Cristos în cele mai întunecate ceasuri ale omenirii. Acesta este motivul pentru care eu şi soția mea am înființat Fondul Joshua (vezi capitolul 15).

Î. ***Războiul lui Gog şi Magog va avea loc înainte de Răpire?***[25]

R. Adevărul este că pur şi simplu nu ştim răspunsul cu certitudine, pentru că Ezechiel nu ni-l spune deschis. Mulți teologi pe care

i-am citat în cartea aceasta cred că războiul va avea loc după Răpire. În romanul *Supraviețuitorii [Left Behind]*, Tim LaHaye şi Jerry B. Jenkins descriu Războiul lui Gog şi Magog ca şi când acesta a avut loc înainte de Răpire. În *Ezekiel Option*, am ales de asemenea să prezint războiul ca având loc înaintea Răpirii.

În Matei 24:14, Isus spune „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul." De asemenea ştim din Ezechiel că Dumnezeu va folosi Războiul lui Gog şi Magog pentru a-şi manifesta slava înaintea tuturor popoarelor şi pentru a-Şi revărsa Duhul Sfânt, mai ales peste poporul Israel. Drept urmare, toată lumea Îl va vedea pe Dumnezeu apărând Israelul de măcelul coaliției ruso-iraniene, şi în toată lumea va avea loc o trezire spirituală dramatică. Cu siguranță ar fi concordant cu inima lui Dumnezeu care bate pentru omenire să lase ca acest moment cataclismic să aibă loc *înainte* de Răpire pentru a-i scutura pe oameni din starea lor de apatie spirituală şi/sau rebeliune şi să le dea cel puțin încă o şansă să-L primească pe Cristos ca Mântuitor al lor înainte ca evenimentele teribile ale Necazului cel Mare să aibă loc.

Dar dați-mi voie să fiu clar: eu personal cred că Răpirea poate avea loc în orice moment, şi cu siguranță n-aş fi surprins deloc dacă ar avea loc înainte să se petreacă evenimentele din Ezechiel 38 şi 39.

Teologii creştini vorbesc despre „doctrina iminenței". Asta înseamnă că potrivit Bibliei nu există niciun eveniment profetic care trebuie să se întâmple înainte ca Isus să-Și răpească Biserica de pe pământ. Adică Biblia ne învață că ar trebui să fim pregătiți ca Isus să vină să ne ia în orice moment. Cred din toată inima asta. Dar trebuie să notăm că din perspectiva acestei doctrine, deşi niciun eveniment profetic nu *este necesar* să se petreacă înainte de Răpire, nu înseamnă că nici *nu* se vor întâmpla. Poate că cea mai clară mărturie în sprijinul acestui adevăr este renaşterea Israelului. Acest eveniment profetic a fost prevestit în Ezechiel 36-37, cu toate aceasta el s-a împlinit *înaintea* Răpirii. Prin urmare, este cu siguranță posibil ca şi alte evenimente – precum evenimentele din Ezechiel 38-39 – să se întâmple înainte de Răpire.

***Î.** Ezechiel susține că Războiul lui Gog și Magog va avea loc în zilele din urmă. Nu înseamnă aceasta prin definiție că se va întâmpla în timpul celor șapte ai Necazului cel Mare?*

R. Ezechiel 38:16 susține că aceste evenimente se vor întâmpla în „zilele din urmă" („zilele de apoi" în Cornilescu), dar termenul acesta nu este neapărat limitat la perioada Necazului cel Mare. Apostolul Petru, spre exemplu, a folosit termenul acesta în Faptele apostolilor 2 pentru a se referi la perioada în care trăia, și asta se întâmpla acum aproape două mii de ani. În mod asemănător, gândiți-vă la cuvintele unui alt apostol, în 1 Ioan 2:18: „Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă." Din nou, Ioan scria acum aproape două mii de ani. E important să notăm că termenul ebraic tradus drept „zilele din urmă" poate fi de asemenea tradus ca „în viitorul îndepărtat" sau „în zilele ce vor veni." De aceea, e rezonabil să concluzionăm că termenul *zilele din urmă* se referă la o perioadă nedeterminată de timp, care va conduce la a doua venire a lui Isus Cristos. Această perioadă include – dar nu este limitată la – cei șapte ani ai Necazului cel Mare.

***Î.** Nu e posibil ca evenimentele să pară că duc la Războiul lui Gog și Magog, dar războiul să nu aibă loc în fapt câteva sute sau mii de ani de acum încolo?*

R. Dumnezeu ar putea desigur să amâne împlinirea acestei profeții pentru o vreme, până când, în suveranitatea Lui, e gata să meargă mai departe. Dar El nu va amâna sute sau mii de ani. Știm aceasta datorită celor spuse de Isus în Matei 24:32-34: „de la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri." Cu alte cuvinte, atunci când vedem cum se întâmplă o serie de evenimente, putem ști că Răpirea și A Doua Venire sunt iminente.

Și atunci care sunt „toate aceste lucruri" pe care ar trebui să le urmărim?

Isus a descris semnele în detaliu în Matei 24 şi în Luca 21: înălțarea profeților falşi şi a unor mesia falşi, războaie şi zvonuri de războaie, răzmeriţe, foamete, cutremure, prigonirea credincioşilor, răspândirea Evangheliei şi renaşterea Statului Israel (descris drept „smochin" în Scripturile ebraice.[6]).

În prezent, pentru prima oară în două mii de ani, vedem împlinirea tuturor acestor semne, iar renaşterea Israelului este cel mai dramatic semn dintre toate. Putem, de aceea, să avem încredințarea că revenirea lui Isus este mai aproape ca oricând. Mai mult, putem fi siguri că generația noastră nu va trece înainte să vadă împlinirea acestui eveniment remarcabil. Nicio altă generație din istorie nu a putut spune aceasta, dar noi putem să o spunem acum. E adevărat că Isus ne avertizează să nu speculăm ziua sau ceasul exact al revenirii Sale. Dar suntem încurajați să analizăm cu atenție evenimentele prezente şi să ştim că timpul se scurge spre sfârşit.

În acest sens, mă gândesc adesea la cuvintele lui Gandalf din ultimul film din Trilogia Stăpânul Inelelor, *Întoarcerea Regelui*. Pe măsură ce evenimentele se desfăşoară şi se adună norii războiului, Gandalf spune: „Scena e pregătită. Piesele s-au pus în mişcare." În timp ce scriu aceste rânduri, aş spune că scena este aproape pregătită, iar Dumnezeu aranjează piesele la locul lor pentru începerea dramei finale.

Î. Nu ne spune Biblia că Războiul lui Gog şi Magog se va întâmpla chiar la sfârşitul vremurilor – după Răpire, după Necazul cel Mare, după Bătălia de la Armaghedon şi după domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pământ – nu înaintea tuturor acestor lucruri pe care le-ai descris?

R. Apocalipsa 20:7-10 ne vorbeşte despre un alt Război al lui Gog şi Magog, care va avea loc la sfârşitul vremurilor, după ce toate aceste evenimente se vor fi întâmplat. Dar acesta este un al doilea război, şi nu războiul la care se face referire în Ezechiel 38-39. Ştim aceasta din câteva motive.

Mai întâi, despre războiul descris de Ezechiel se spune că va avea loc relativ curând după renaşterea Statului Israel şi adunarea poporului evreu de peste tot din lume (Ezechiel 36-37). Războiul din Apocalipsa, în contrast, are loc după domnia de o mie de ani pe pământ a lui Isus.

În al doilea rând, războiul prezentat de Ezechiel implică o coaliție înfricoşătoare, dar *restrânsă* de țări care înconjoară Israelul, după cum am aflat în capitolele precedente. Războiul din Apocalipsa implică toate popoarele „din toate colțurile lumii" care vor veni să atace Israelul (Apocalipsa 20:8).

În al treilea rând, după războiul descris de Ezechiel, viața continuă. Leşurile sunt adunate şi îngropate pentru şapte luni, armamentul este adunat şi ars timp de şapte ani, iar pasajul din Ezechiel 40-48 descrie Templul care va fi construit. Prin contrast, războiul din Apocalipsa este urmat imediat şi literalmente de sfârşitul lumii. Satana şi adepții săi sunt judecați şi aruncați în „marea de foc" (Apocalipsa 20:10). Cerurile şi pământul sunt distruse. Un cer nou şi un pământ nou sunt create, iar urmaşii lui Cristos vor trăi pe acest pământ nou pentru eternitate.

***Î.** Ați scris în* **The Ezekiel Option** *că Ronald Reagan era fascinat de venirea Războiului lui Gog şi Magog. Este chiar adevărat?*

***R.** Este adevărat. În 1971, Reagan – pe atunci guvernator al Californiei – a participat la un banchet dat în onoarea senatorului statului, James Mills. După felul principal, l-a întrebat pe Mills dacă era familiar cu „ferocele profet al Vechiului Testament Ezechiel". El a continuat prin a explica faptul că Rusia era Magog pe care-l descria Ezechiel în profeție, şi de aceea era destinat nimicirii.

„În capitolul 38 din Ezechiel se spune că Dumnezeu îi va lua pe copiii lui Israel din mijlociul neamurilor [unde] au fost risipiți şi îi va aduna din nou în Țara promisă", i-a spus Reagan lui Mills. „Ezechiel spune că... poporul care va conduce toate puterile în întuneric împotriva Israelul va veni din Nord. Ce alt popor puternic se află la nord de Israel [în afară de Rusia]? Niciunul. Dar asta nu părea să aibă nicio logică înainte de revoluția rusă, când Rusia era o țară creştină. Acum are sens, acum că Rusia a devenit comunistă şi atee, acum că Rusia s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Acum se potriveşte perfect descrierii." Reagan a concluzionat că „lucrurile nu s-au împlinit încă în totalitate", dar el crede cu putere că sfârşitul Imperiului Sovietic şi A Doua Venire a lui Cristos erau tot mai aproape.[7]

În cartea sa din 1997 intitulată *Dutch: A Memoir of Ronald Reagan*, Edmund Morris – biograful oficial al preşedintelui – a revelat că Ezechiel era de fapt „cartea profetică preferată" a lui Reagan.[8] Morris a prezentat de asemenea o scenă intrigantă la care a fost personal martor în Biroul Oval, în care Reagan a discutat opțiunea Ezechiel cu şeful de stat major de la Casa Albă, Howard Baker, şi cu consilierul Securității Naționale, Colin Powell.[9]

„Discutăm în principal despre religie, afirmă notițele luate de Morris pe marginea întâlnirii cu Reagan la 9 februarie 1988. Citeam o carte despre complexul său, Armaghedon, şi, când menționez subiectul, sunt recompensat de o cuvântare plină de viață, de o hotărâre jovială, care nu durează mai mult de o jumătate de oră... [Șeful de stat major al Casei Albe] Howard Baker şi [consilierul Securității Naționale] Colin Powell sosesc nerăbdători să petreacă cele treizeci de minute programate cu președintele. «Avem o discuție interesantă despre Armaghedon», spun eu. Ei rămân zâmbind forțat pe măsură ce el continuă.

«Când vine vorba de [Ezechiel 38-39], i-a explicat Reagan şefului său de stat major, cel care intră din poziția greşită în război este omul care, potrivit profeției, se numeşte Gog, din Meşec, care este numele străvechi pentru Moscova...»

«Eu unul vă spun, domnule preşedinte, i-a răspuns Baker. Aş vrea să încetați să mai vorbiți despre asta. Mă supărați!»"

Însă Reagan a continuat să vorbească despre astfel de lucruri, şi a continuat timp de mulți ani.

Odată l-am întrebat pe Michael Reagan, fiul preşedintelui, dacă astfel de evocări îi par adevărate. El mi-a confirmat că erau, subliniind că tatăl lui credea cu putere că trăia ultimele zile ale istoriei şi credea că avea chiar să experimenteze revenirea lui Cristos în timpul vieții lui.[10]

Ronald Reagan a fost un creştin devotat. Studia Biblia. Era fascinat de profețiile legate de vremurile din urmă. Credea că erau adevărate. Discuta despre ele cu prieteni şi colegi. Ele au contribuit la modelarea concepției lui că Uniunea Sovietică şi sistemul răului pe care aceasta l-a promovat şi perpetuat nu avea să dăinuiască multă vreme în lumea aceasta. Pentru un actor de filme devenit preşedinte, aşa cum a fost Ronald Reagan, Biblia a fost într-adevăr cea mai formidabilă

poveste relatată vreodată. Citise ultimul capitol, şi prin urmare ştia cu siguranță că avea să vină o zi a răzbunării – o zi a dreptății.

Î. Înțeleg că dumneavoastră şi familia ați trăit în Egipt cât timp făceați cercetări în vederea scrierii acestei cărți. Dar dacă Egiptul nu va juca un rol în războiul lui Gog şi Magog, de ce ați ales să locuiți acolo?

R. Aveți dreptate, am locuit câteva luni în Egipt, în timp ce lucram la cartea aceasta, şi a fost o experiență minunată pentru soția şi copiii mei, dar şi pentru mine. Egiptul, cu o populație de 70 de milioane de locuitori, este cea mai mare țară arabă. De asemenea reprezintă un centru cultural şi intelectual al lumii arabe şi, prin extensie, al lumii islamice. Este aşezat strategic, aproape de câteva dintre țările coaliției descrise în Ezechiel 38 (Sudan, Etiopia, Libia, Algeria şi Tunisia) şi este, desigur, vecin direct cu Israelul.

Cu toate că Egiptul a fost în istorie un mare duşman al Israelului şi al poporului evreu, în prezent cele două țări respectă principiile tratatului de pace pe care l-au încheiat între ele, ceea ce nu este puțin lucru. De fapt, i-am dus pe băieții mei la mormântul preşedintelui egiptean ucis, Anwar Sadat, pentru a aduce un tribut curajului pe care l-a dovedit vizitând Israelul, vorbind în fața Knessetului, încheind un tratat de pace şi spunând propriului său popor că niciun bun nu putea fi obținut pentru poporul arab prin război.

Egiptul era un loc excelent în care să mă cufund în cultura islamică, să întâlnesc jucătorii din această dramă în plină desfăşurare şi să-mi realizez interviurile care au influențat puternic cartea aceasta, cu toate că aproape toate au fost neoficiale sau într-un „loc retras".

Unul din lucrurile care m-au uimit cel mai mult cât am locuit acolo a fost multitudinea personajelor biblice care au trecut prin Egipt în timpul vieții lor. Avraam şi Sarah, la fel şi fiii lor, şi mai târziu Iosif, care s-a ridicat pentru a deveni primul şi singurul premier evreu al acestei țări. Dar mulți alții au trecut pe acolo, incluzându-i pe Maria, Iosif şi Isus. Cu cât studiam mai mult Scripturile în această perioadă, cu atât mai mult mi-am dat seama că Dumnezeu avea un loc special în inima Lui pentru poporul egiptean. Într-adevăr, profetul Isaia spune că într-o zi Dumnezeu Îşi va revărsa harul peste egipteni şi

peste asirieni (incluzându-i pe locuitorii Siriei, Libanului, Iordaniei şi partea de nord a Irakului) şi să-i atragă la Sine şi la pace cu Israelul într-un mod pe care doar puțini şi-l pot imagina în prezent.

> Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, şi la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul. Acesta va fi pentru Domnul oştirilor un semn şi o mărturie în țara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, şi El le va trimite un mântuitor şi un apărător care să-i izbăvească. Atunci Domnul Se va descoperi egiptenilor, şi egiptenii vor cunoaşte pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe şi daruri de mâncare, vor face juruințe Domnului şi le vor împlini. Astfel, Domnul va lovi pe egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui. Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta şi-i va vindeca.
>
> În aceeaşi vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: Asirienii se vor duce în Egipt şi egiptenii în Asiria, şi egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oştirilor îi va binecuvânta şi va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, şi Asiria, lucrarea mâinilor Mele, şi Israel, moştenirea Mea!"
>
> (Isaia 19:19-25)

***Î.** Iordania are în prezent un tratat de pace cu Israelul. De ce credeți că Iordania va participa la războiul lui Gog şi Magog?*

R. Să fiu bine înțeles, nu sunt sigur dacă Iordania va participa. Sper din toată inima că nu. Am avut privilegiul să vizitez această minunată țară istorică în 2005, şi am mulți prieteni iordanieni. Regretatul Rege Hussein a fost un om de caracter curajos, care merită tot respectul pentru semnarea tratatului de pace cu Israelul în 1994. Fiul lui, Regele Abdullah al II-lea, a dus în mod impresionant mai departe tradiția tatălui său. S-a alăturat Occidentului împotriva Al-Qaidei şi lui Saddam Hussein după atacul din 11 Septembrie 2011. El luptă din greu împotriva insurgenților islamici radicali

din interiorul țării sale. De asemenea clădește punți ale prieteniei cu creștini evanghelici și cu evreii, chiar a luat cuvântul la National Prayer Breakfast în februarie 2006 – primul rege musulman care a făcut vreodată așa ceva.

Cu toate acestea, mă tem că Iordania ar putea sfârși în mod tragic ca parte a coaliției ruso-iraniană. Nu doar că regatul hașemit al Iordaniei a participat la numeroase războaie împotriva Israelului înainte de tratatul existent în prezent, dar conducerea prezentă este tot mai mult expusă riscului unei lovituri de stat sau unei revoluții. Forțe teroriste precum Iranul, Al-Qaida și Hamas, și altele, încearcă să câștige supremația în Iordania. Nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-l asasineze sau să-l îndepărteze pe regele prezent și să creeze un nou regim islamic radical acolo, care să îi ajute în lupta lor pentru anihilarea Israelului.

În aprilie 2004 autoritățile iordaniene au oprit în ultima clipă un atac terorist în capitala Aman, care urmărea înlăturarea guvernului iordanian precum și distrugerea Ambasadei SUA. S-a descoperit o cantitate uimitoare de 20 de tone de explozibil și arme chimice. Autoritățile au spus că dacă atacul cu gaz toxic ar fi avut succes, mai mult de 80.000 de persoane ar fi fost ucise, și peste 160.000 rănite. Se crede că în spatele atacului s-a aflat Abu Musab al-Zarqawi, de obârșie iordaniană (și care până la moartea sa în iunie 2006 a fost mai important om în Al-Qaida, în Irak).[11]

Generalul irakian Georges Sada mi-a spus că singurul loc de unde Al-Qaida putea să-și fi obținut cele 20 de tone de arme chimice pentru acel atac era Siria, despre care el afirmă că în prezent posedă armele de distrugere în masă ale Irakului. Sada spune că Saddam Hussein și-a mutat toate armele de distrugere în masă în Siria în vara anului 2002 – cu câteva luni înainte ca SUA și forțele coaliției să o invadeze – o învinuire urmărită acum de serviciile de informație americane și britanice.[12]

La 9 noiembrie 2005, Al-Qaida a lovit din nou Iordania, lansând trei atacuri asupra hotelurilor din Aman – inclusiv unul unde avea loc o nuntă – în care au murit 57 de oameni și peste 150 au fost răniți. Zarqawi a jurat chiar să-l decapiteze pe Regele Abdullah al II-lea.

„Oamenii aceştia sunt nebuni", a răspuns regele, jurând să vâneze şi să nimicească forţele islamice radicale care încercau să folosească regatul său drept tabără de luptă.[13]

Al-Qaida nu este singura ameninţare, desigur. La un prânz la care am participat în Washington în timp ce lucram la cartea aceasta, l-am întrebat pe Bernard Lewis – renumitul expert în problemele din Orientul Mijlociu şi autorul a numeroase cărţi de seamă despre această regiune, inclusiv *The Crisis of Islam* – despre potenţialul impact al Hamasului după ajungerea acestora la putere în contextul post-Arafat. „Guvernul Hamas-palestinian s-ar putea să reprezinte un pericol mai mare pentru Iordania decât pentru Israel", a afirmat el.[14]

Lewis are dreptate. Circa 70 % dintre cetăţenii iordanieni sunt palestinieni, iar Hamas s-ar bucura să-i radicalizeze şi să-i folosească pentru a-l detrona pe rege şi a uni Iordania, Bancul de Vest şi Gaza într-un singur stat *jihadist* pregătit să facă faţă ameninţării Israelului.

Vestea bună este că Regele Hussein a fost unul din cei mai longevivi monarhi din istoria modernă a Orientului Mijlociu, şi putem şi ar trebui să sperăm şi să ne rugăm ca Regele Abdullah al II-lea să fie în egală măsură capabil să menţină stabilitatea, să respingă atacul radicalilor şi să continue să dea poporului Iordanian mai multă libertate şi să clădească relaţii cu creştinii şi cu evreii.

Dar trebuie să recunoaştem că acest lucru nu este deloc o certitudine. Dacă Iordania ar cădea în mâinile jihadiştilor, Israelul ar fi în mare pericol, la fel şi noul guvern democratic din Irak, şi aşa-zisul guvern prooccidental din Egipt.

Î. De ce credeţi că Marocul nu joacă niciun rol în Războiul lui Gog şi Magog?

R. Bun, această întrebare nu mi se pune frecvent, dar este o întrebare importantă pentru mine şi una care poate arunca ceva lumină asupra modului în care Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care binecuvântează Israelul.

Adevărul este că nu ştiu cu certitudine dacă Marocul va intra sau nu în coaliţia ruso-iraniană împotriva Israelului. În *The Ezekiel Option*,

Marocul nu ia parte la război, şi cred că aceasta este o concluzie rezonabilă. Şi cu siguranţă aceasta este speranţa mea.

Am avut privilegiul de a vizita Marocul de câteva ori de-a lungul anilor, şi m-am îndrăgostit de-a dreptul de această ţară. Întotdeauna am fost tratat cu căldură şi bunătate ca american şi ca evreu, dar şi ca urmaş al lui Cristos. Într-adevăr, regatul are o lungă şi impresionantă istorie de protejare a poporului evreu şi de a încerca să intermedieze o serie de tratate de pace între Israel şi lumea arabă.

Când am vizitat Casablanca şi Rabatul în toamna anului 2005, am avut privilegiul de a mă întâlni cu Serge Berdugo, un evreu care a lucrat în calitate de consilier de frunte pentru o serie de regi marocani. Şi mi-a împărtăşit câteva gânduri fascinante.

A subliniat, spre exemplu, că primul lucru pe care l-a făcut regele Mohammed al V-lea când s-a întors din exil în 1956 şi şi-a condus ţara la independenţă a fost să declare că „evreii sunt cetăţeni egali". Din 1956 şi până în 1961, regele a insistat să instaleze cel puţin unu sau doi lideri evrei în poziţii cheie în fiecare minister. De asemenea a permis evreilor să emigreze liber când au dorit, şi există în prezent circa 600.000 de evrei marocani care locuiesc în Israel.

Berdugo mi-a spus că relaţia Marocului cu Israelul a început la sfârşitul anilor '60 odată cu întâlnirile strict secret dintre Yitzhak Rabin şi Moshe Dayan, care pe atunci erau doi dintre oficialii de frunte din cadrul ministerului apărării din Israel.

În 1984, regele a invitat cinzeci de lideri evrei şi israelieni la Rabat, capitala Marocului, pentru o conferinţă ecumenică – apoi a decis că întreaga conducere a guvernului marocan, inclusiv prinţul moştenitor, se cuvenea să participe la cina de gală a conferinţei.

În 1986, regele l-a invitat pe premierul israelian Shimon Peres în Maroc pentru o vizită extrem de mediatizată, o mişcare care a uimit cea mai mare parte a lumii musulmane.

Când o serie de bombe au explodat prin sinagogile şi cluburile evreieşti în Maroc în 2003, noul rege – Mohammed al VI-lea – a binecuvântat o serie de privegheri şi mai târziu un miting în care un milion de marocani, inclusiv mai mult de o mie de evrei, au mărşăluit la unison pentru a-i denunţa pe jihadiştii radicali şi a chema la pace.

„Am fost aplaudați ca evrei, mi-a spus Berdugo. Am fost sărutați. Oamenii veneau la noi şi spuneau: «Voi sunteți frații noştri.» A fost extraordinar."

Toate acestea sugerează două lucruri: Mai întâi, discuțiile secrete între Israel şi vecinii săi arabi există de ani de zile, şi probabil vor fi şi alte țări care vor fi gata să facă pace cu Israelul înainte sau imediat după Războiul lui Gog şi Magog. Şi în al doilea rând, relația Marocului cu Israelul şi cu poporul evreu s-ar putea dovedi un model de urmat pentru alte țări arabe şi islamice, în particular dacă împlinirea pasajului din Ezechiel 38-39 se află la câțiva ani distanță. La o adică, sursele mele din guvernul marocan spun că regele caută să joace un rol de „făuritor de poduri" între israelieni şi palestinieni, şi poate face aceasta cu o autoritate considerabilă, de vreme ce Marocul a dovedit că evreii şi musulmanii pot trăi şi munci împreună în pace şi în armonie.

Î. Joel, vrei să ne spui mai multe despre călătoria ta spirituală?

R. Aceasta este de departe cea mai frecventă întrebare care mi se pune. O apreciez însă de fiecare dată,pentru că atinge esența acelor lucruri care au cea mai mare însemnătate în viață. În 2005 am postat pe website-ul meu un răspuns la multele e-mailuri pe care le primesc în fiecare săptămână pe această temă. Iată un extras din acel răspuns:

Mai întâi, să cunoaştem puțin contextul: bunicii şi străbunicii mei au fost evrei ortodocşi, care au fugit din pogromurile Rusiei țariste. În timp ce se ascundeau într-un vagon cu fân care trecea o graniță spre o țară est-europeană, soldații țarişti îşi luau baionetele şi le înfigeau în fân, în caz că îi venea vreunui evreu ideea să scape în felul acesta. Prin îndurarea lui Dumnezeu, niciunul dintre copii n-a tuşit şi n-a strănutat, şi nici n-a întrebat: „Am ajuns deja?" Prin îndurarea lui Dumnezeu, niciunul din noi n-a fost rănit. Şi prin îndurarea lui Dumnezeu, familia mea a reuşit să scăpe de antisemitismul stricat din Rusia nu doar pentru a spune: „Ptiu, hai să ne oprim în Polonia. Sau în Germania. Sau în Austria." Ci au traversat Europa, au luat un

vapor spre Lumea Nouă, au ajuns pe insula Ellis şi, ca orice familie bună de evrei, au deschis o prăvălie în Brooklyn.

Acolo a crescut tata, în cartierul Bedford-Stuyvesant, într-o casă în care religia era practicată cu obstinaţie – o casă religioasă, dar din păcate, aproape complet lipsită de dragoste. Fiecare masă era *coşer*, dar era servită fără orice fel de căldură sau conversaţii de familie pe care copiii ar trebui să crească iubindu-le. În fiecare zi tata frecventa şcoala evreiască şi de fiecare sabat el şi familia lui se duceau la sinagogă, dar nu a aflat niciodată ce însemnau cuvintele pe care le recita în fiecare săptămână sau de ce erau ele importante. Familia lui celebra fiecare sărbătoare evreiască, de la Paşte la Hanuka, dar astfel de momente erau adesea petrecute împreună cu rude cicălitoare, şi semnificaţia sărbătorii se pierduse.

Tatăl tatălui meu fusese un tip ameninţător şi abuziv. Mama lui era rece cu el. Şcolile publice pe care le-a frecventat tata erau dominate de violenţă, de găşti şi de droguri. Categoric familia lui nu semăna deloc cu familiile sănătoase şi primitoare de [evrei] ortodocşi pe care le-am întâlnit aici în Statele Unite şi în Israel. De fapt, ani de zile tata a refuzat să-mi vorbească prea multe despre zilele tinereţii sale, pentru că era atât de multă durere şi înstrăinare strecurată în acele amintiri.

Tata a plecat de acasă când avea optsprezece ani. S-a mutat cât a putut de departe, a studiat arhitectura în California sub conducerea lui John Lloyd Wright (fiul faimosului arhitect Frank Lloyd Wright). În cele din urmă a găsit de lucru în Syracuse, New York, unde s-a întâlnit cu mama neevreică şi s-a îndrăgostit de ea, adâncind şi mai mult riftul tot mai mare dintre el şi părinţii lui.

Cum de i-a trecut şi numai prin minte să se căsătorească cu o păgână? Era de neconceput pentru părinţii lui. Dar tata lăsase deja în urma sa capcanele religioase ale copilăriei sale, care nu ascundeau nimic pentru el decât nişte amintiri urâte. Nu se simţea atras să se căsătorească cu cineva de o credinţă pe care nu o împărtăşea.

Şi ca lucrurile să fie şi mai rele pentru bunicii mei, mama nu era chiar păgână. Era de descendenţă engleză – o protestantă anglo-saxonă albă. Şi încă metodistă!

Bunica mea evreică n-a putut suporta gândul acesta. De fapt chiar

s-a oferit să cumpere inelul de logodnă pe care tata i-l dăduse mamei mele – *şi încă cu profit pentru el* – dacă tata anula căsătoria. El a refuzat, aşa că s-au căsătorit în august 1965.

Doi ani mai târziu, în aprilie 1967, m-am născut eu. Cu toate că erau agnostici, părinții mei au fost amândoi intrigați de ideea găsirii lui Dumnezeu. Se plimbau îndelung pe străzile zonei suburbane din Syracuse şi mai târziu printr-un orăşel numit Fairport, New York, imediat lângă Rochester, unde s-au mutat în 1969. În timp ce se plimbau, chiar puteau discuta despre posibilitatea existenței unui Dumnezeu, şi dacă da, cum L-ar fi putut cunoaşte.

Citiseră Coranul, Bhagavad Gita şi Biblia. Discutau cu vecinii şi cu prietenii despre călătoriile lor spirituale. Într-o duminică s-a întâmplat că au vizitat o biserică unde un grup de laici aflați în vizită explicau modul în care găsiseră o relație personală cu Dumnezeu prin Isus Cristos şi cum li se schimbaseră viața prin faptul că deveniseră urmaşi ai lui Isus.

Pentru prima oară, cineva le explica simplu şi clar că Dumnezeu îi iubea pe părinții mei. Au auzit versetul Ioan 3:16 din Noul Testament: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu [Isus Cristos], ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veşnică." Au aflat că pentru a experimenta dragostea şi planul lui Dumnezeu pentru viața lor, trebuie să ia decizia conştientă, benevolă de a-L primi pe Isus ca Mântuitor şi Domn.

Toate acestea erau lucruri noi pentru părinții mei, dar au rezonat imediat în inima mamei mele. Dintr-odată a ştiut că o relație personală cu Dumnezeu prin Isus – şi nu prin intermediul unei consacrări față de un set de reguli religioase – era exact ceea ce căutase. Când unul dintre vorbitori i-a invitat în fața bisericii pe cei care doreau să-L primească pe Isus ca Mântuitorul lor pentru a rosti o rugăciune, mama a păşit imediat în față, convinsă că tata era chiar în spatele ei. Dar el n-a urmat-o.

Saltul acesta era prea mare, chiar şi pentru un evreu ortodox căzut din Brooklyn. Tata nu era sigur cum se putea ajunge la Dumnezeu, dar îi venea greu să creadă că drumul ducea prin Isus. Acest lucru îi fusese vârât în cap de copil, şi se lipise de el.

A fost totuşi de acord să înceapă să participe la un studiu biblic împreună cu mama pentru că era curios şi dorea să o sprijine. Studiul săptămânal la care participau câteva cupluri de tineri căsătoriți ca şi ei se baza pe Evanghelia lui Luca, cea de-a treia carte a Noului Testament, şi acolo, săptămână după săptămână, tata a început să citească şi să înțeleagă tot mai bine viața, lucrarea şi persoana lui Isus din Nazaret.

A început să învețe că, potrivit profetului evreu Mica, Mesia avea să Se nască la Betleem. A aflat că profetul evreu Isaia spusese că Mesia avea să se nască dintr-o fecioară, că avea să trăiască şi să muncească în regiunea Mării Galileei şi că avea să sufere şi să moară pentru a plăti pedeapsa pentru păcatele noastre. „Noi am crezut că [Mesia] este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit, scria Isaia în capitolul 53, versetele 4 şi 5. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiți.“ Şi de-a lungul timpului, tata a înțeles că fiecare dintre aceste profeții mesianice s-au împlinit în persoana lui Isus.

Isus, care fusese evreu.

Isus, care Se născuse la Betleem, predicase în Galileea şi locuise în Israel.

Isus, ai cărui ucenici au fost toți evrei.

Într-o bună zi, în timp ce se îndrepta spre casă cu autobuzul, tata a citit două broşuri publicate de o organizație cunoscută drept Campus Crusade for Christ. Una se numea *Cele patru legi spirituale.* Ea explica simplu şi clar planul de mântuire al lui Dumnezeu. A doua era un pamflet scurt care arăta că atunci când o persoană alegea să întoarcă spatele fostului său mod de viață şi se roagă să-L primească pe Isus Cristos ca Mântuitor şi Domn personal, poate experimenta o viață nouă prin puterea transformatoare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Brusc, totul a căpătat sens. Şi părea veridic.

Tata a intrat în casă, s-a dus în bucătărie şi i-a spus mamei că a ajuns să creadă că Isus era cu adevărat Mesia şi că se rugase să devină un urmaş al acestui Fiu al Dumnezeului celui viu.

Aveam şase ani şi nu i-am dat prea mare importanță la început. Apoi mama şi tata au început să ne care pe sora mea şi pe mine

la biserică în fiecare duminică dimineața. Ne-au silit să mergem la şcoala duminicală. Mai rău, ne-au trimis într-un loc numit școala biblică de vară. Brrr. Nu ştiu să cânt. Nu-mi plac activitățile manuale. Şi asta e cam tot ce se întâmplă la asemenea întâlniri. Asta, şi să asculți povestioare despre Isus. A fost oribil. În mare. În afara acelor povestioare...

Le-am ascultat. Eram curios să aflu mai multe despre Isus. Părea atât de afectuos, atât de bun şi putea face cele mai extraordinare minuni. Şi am început să intuiesc că era mai mult decât un simplu om; era şi este Mesia. Am ajuns să cunosc acest adevăr nu doar în virtutea celor auzite în cadrul şcolii biblice de vară, dar de-a lungul anilor am văzut cum s-a schimbat viața părinților mei sub ochii mei. Mama nu mai era chinuită de anxietate şi nici de dureri de cap nesfârşite. Avea o pace pe care nu mi-o puteam explica. Tata nu mai era omul mohorât cu temperament iute de care mă temusem atât în trecut. Devenea tot mai blând şi mai bun, un bărbat care adora să studieze Biblia – şi să o prezinte, mai ales copiilor.

Cine erau aceşti oameni? Erau urmaşi ai lui Isus. Asta era singura explicație pe care o puteam da. Dumnezeu era real pentru ei. Îl cunoşteau, iar El le schimba viața.

Ca adolescent, am început să sper că El îmi putea schimba şi mie viața. Poate că Isus îmi putea da scopul şi direcția pe care mi le doream şi de care aveam nevoie cu atâta disperare.

În ianuarie 1984, în iarna primului meu an la liceu, am devenit un urmaş profund convins şi devotat al lui Isus. Şi da, viața mea a început să se schimbe în moduri pe care nu le crezusem posibile niciodată, şi am început să îmi văd locul în planul lui Dumnezeu şi scopul meu pentru poporul Său ales.

Una din cele mai binevenite şi cele mai neaşteptate schimbări pe care le-a făcut Dumnezeu în mine a fost un interes subit şi tot mai intens cu privire la tot ce era evreiesc. Cu un nume aşa de distinct cum este numele meu Joel Rosenberg, toți ştiau în oraşul meu că eram evreu. Dar nu prea ştiam eu ce însemna asta cu adevărat. Nu crescusem într-o şcoală evreiască sau o sinagogă sau sărbătorind sărbătorile evreieşti. Niciodată nu avusesem un *bar mitzvah*. Dar cu cât citeam mai mult Biblia, cu atât deveneam mai intrigat de faptul

că Isus şi ucenicii Săi fuseseră evrei. Am început să-i pun tatălui meu o mie de întrebări, şi spre surprinderea mea, a căutat să-mi răspundă. Am început să sărbătorim Paştele ca familie. Am început să studiem Scripturile evreieşti împreună, mai ales profeţii evreieşti, care m-au intrigat.

În 1987, am avut oportunitatea să studiez preţ de şase luni în Israel, la Universitatea din Tel Aviv, şi am dobândit şansa de a vedea eu însumi Ţara Sfântă. E greu să descriu sentimentul profund de conexiune pe care l-am simţit când am ajuns în ţara lui Avraam, Isaac, Iacov şi Isus. Era ca şi când eu venisem acasă – studiind ebraica (şase ore pe zi!), mâncând falafel, şi vizitând siturile străvechi unde s-a scris Biblia şi apoi dată din mână în mână peste ani.

Am avut un sentiment intens că Israelul era epicentrul istoriei umane – o ţară aleasă de Dumnezeu pentru cel mai important eveniment din istorie (moartea şi învierea lui Mesia); o ţară renăscută în timpurile moderne, după cum au vestit profeţii; şi scena pe care aveau să se desfăşoare evenimentele finale cataclismice ale istoriei. Am ştiut atunci şi acolo ce doream să scriu. Şi nu doar despre Israel, ci despre duşmanii săi, despre forţele libertăţii şi tiraniei din Orientul Mijlociu. Şi îmi doream să scriu despre indiciile date de profeţi spre a le urmări, încât să ştim fără nicio umbră de îndoială momentul când ultimul capitol al istoriei este pe cale să se desfăşoare.

Era încântător, dar puţin stingher. Din câte ştiam, eram singurul evreu credincios în Isus din campusul din Tel Aviv. Colegii mei de cameră americani insistau că nu mai eram evreu de vreme ce mă „convertisem" la creştinism.

„Prostii, am spus. Nu m-am convertit la nimic. Isus este Mesia evreilor. Pur şi simplu am crezut în Cel Uns, Trimisul lui Dumnezeu pentru noi."

Când au continuat să insiste că nu eram evreu, am ales să trec la ofensivă. „Ce tot spuneţi voi acolo? Voi abia dacă credeţi că Dumnezeu *există*, darămite să credeţi Scripturile evreieşti." Şi era adevărat. Erau băieţi buni, dar nu citeau Biblia şi nu erau interesaţi să trăiască o viaţă de credinţă.

Au trecut aproape douăzeci de ani de la prima mea vizită în Israel, şi încă îmi amintesc acel semestru atât de bine. Când mă

întorc la zilele acelea, sunt uimit că oamenii continuă să-mi pună aceleaşi întrebări care i-au buimăcit pe colegii mei de cameră: „Cum poți să fii evreu şi să crezi în acelaşi timp în Isus?“ Unii mă întreabă asta pentru că este o temă întreţesută printre rândurile romanelor mele. Cred că mă întreabă şi pentru că sunt dispus să le răspund. E o întrebare importantă, şi una care merită un răspuns profund şi sincer.

Când tata s-a decis să fie un urmaş al lui Isus Cristis, în 1973, s-a gândit că era singurul evreu de pe planetă – de la apostolul Pavel încoace – care credea că Isus este Mesia. În afară de tata, eu cu siguranță nu-mi amintesc să mai fi cunoscut vreun alt evreu care să creadă în Isus în toată copilăria mea. Dar în ultimele câteva decenii, numărul credincioşilor evrei a crescut ameţitor – cum, de fapt, Isus a spus că avea să se întâmple.

Chiar înainte să fie răstignit, Isus le-a spus urmaşilor Săi evrei: „căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” (Matei 23:39). Cu alte cuvinte, Isus va reveni – la un moment când o mulțime de evrei nu doar că vor crede în El, dar vor fi pregătiți şi-L vor aştepta cu emoție.

Nu demult, mă aflam în Israel, făcând cercetări pentru al patrulea meu roman, *The Copper Scroll*. Îmi beam cafeaua la hotelul King David împreună cu liderul congregației de evrei mesianici. În timp ce priveam la Vechiul Oraş şi la Muntele Măslinilor, l-am întrebat: „În 1967, când m-am născut eu, cât de mulți evrei credeau în Isus?“

„Poate că erau câțiva“, mi-a spus el.

„Cât de mulți erau evreii din lume care credeau în 1967 că Isus era Mesia?“ l-am întrebat eu.

„Din cercetările mele, mai puțin de 2.000“, mi-a răspuns el.

Cât de mult s-au schimbat lucrurile de atunci. În prezent sunt în jur de 10.000 de evrei israelieni care cred în Isus. În lume, estimări conservatoare îi consideră a fi în jur de 100.000. Unii cred că numărul este mai aproape de 300.000. Ce creştere uimitoare – iar tatăl meu, eu şi fiii mei ne numărăm printre ei, suntem parte a acestei tendințe impresionante. Evreii se întorc la Isus într-un număr record, şi sunt plini de emoție, în aşteptarea celei de-a doua Sa veniri.

Aşa că eu scriu cărțile mele şi răspund la întrebarea despre cum poate un evreu să creadă în Isus. Şi nu, nu sunt nebun de legat, şi nu am acces la informații de stat secrete. Dar am acces la profeții evrei – *şi voi la fel.* Dumnezeu ne-a spus ce rezervă viitorul pentru Israel, pentru lume şi pentru dumneavoastră, pe măsură ce evenimentele biblice continuă să se desfăşoare. Toate informațiile acestea sunt în carte... nu în cartea mea, ci în cartea Lui.

El Se va întoarce curând. Poate mai curând decât gândiți.

ANEXA 2:

SONDAJ EXCLUSIV: ATITUDINEA AMERICANILOR FAȚĂ DE PROFEȚIA BIBLICĂ

Sondaj național exclusiv pentru Joel C. Rosenberg
Condus de McLaughlin & Asociații
1.000 de adulți selecționați la întâmplare.
13 februarie 2006

În februarie 2006 am cerut organizarea unui sondaj național pentru a înțelege ce cred americanii despre ipoteza că noi trăim zilele de pe urmă. Sondajul a fost condus de o organizație specializată, apreciată pe plan național. Rezultatele mi s-au părut uluitoare. Le prezint pentru a le putea studia la rândul vostru.

ISRAELUL: O PROFEȚIE ÎMPLINITĂ?

Sondajul de opinie a pus întrebarea dacă sunt sau nu de acord cu următoarea afirmație: Renașterea statului Israel în 1948 şi întoarcerea unui milion de evrei în Țara Sfântă după secole petrecute în exil reprezintă o împlinire a profețiilor biblice.

52% dintre americani sunt de acord.
Numai 22% nu sunt de acord
26% spun că nu ştiu

Israel, profeție împlinită – distribuție pe sexe

- 54% dintre femei sunt de acord; 18% nu sunt de acord; 28% nu ştiu
- 49% dintre bărbați sunt de acord; 27% nu sunt de acord; 24% nu ştiu

Israel, profeție împlinită – distribuție pe religii

- 70% dintre creştinii evanghelici/născuți din nou sunt de acord; 12% nu sunt de acord
- 59% dintre cei afiliați creştinilor protestanți sunt de acord; 16% nu sunt de acord
- 52% dintre catolici sunt de acord; 24% nu sunt de acord
- 56% dintre evreii americani sunt de acord; 22% nu sunt de acord

Israel, profeție împlinită – distribuție în funcție de simpatizanții unei ideologii/unui partid

- 44% dintre simpatizanții democrat-liberalilor sunt de acord; 21% nu sunt de acord
- 50% dintre cei ce se consideră moderați sunt de acord; 28% nu sunt de acord
- 65% dintre simpatizanții republicanilor conservatori sunt de acord; 18% nu sunt de acord

Israel, profeție împlinită – distribuție pe membrii unui partid

- 47% dintre democrați sunt de acord; 24% nu sunt de acord
- 61% dintre republicani sunt de acord; 19% nu sunt de acord

Israel, profeție împlinită – distribuție pe rasă

- 60% dintre afroamericani sunt de acord; 17% nu sunt de acord
- 52% dintre cei aparținători rasei albe sunt de acord; 22% nu sunt de acord

- 46% dintre hispanici sunt de acord; 41% nu sunt de acord
- 29% dintre asiatici sunt de acord; 29% nu sunt de acord; 42% nu ştiu

Israel, profeție împlinită – distribuție în funcție de venit

- 62% dintre americanii cu venituri anuale sub 20.000 de dolari sunt de acord, 15% nu sunt de acord
- 55% dintre americanii cu venituri anuale între 60.000 şi 74.000 de dolari sunt de acord; 22% nu sunt de acord
- 37% dintre americanii cu venituri anuale de 100.000 de dolari sau mai mult sunt de acord; 37% nu sunt de acord; 26% nu ştiu

Israel, profeție împlinită – distribuție pe regiuni

- 45% dintre americanii din regiunea de est sunt de acord; 29% nu sunt de acord
- 52% dintre americanii din vestul mijlociu sunt de acord; 23% nu sunt de acord
- 58% dintre americanii din sud sunt de acord; 15% nu sunt de acord
- 48% dintre americanii din vest sunt de acord; 29% nu sunt de acord
- 47% dintre americanii din New England sunt de acord; 20% nu sunt de acord

Israel, profeție împlinită – distribuție pe vârste

- 61% dintre americanii cu vârste cuprinse între 18 și 25 sunt de acord; numai 7% nu sunt de acord; 32% nu ştiu
- 37% dintre americanii generației X, cu vârste cuprinse între 26 și 40 de ani sunt de acord; 33% nu sunt de acord; 30% nu ştiu
- 53% dintre americanii cu vârste cuprinse între 41 și 55 de ani sunt de acord; 30% nu ştiu
- 56% dintre americanii cu vârste cuprinse între 56 și 65 de ani sunt de acord; 22% nu sunt de acord
- 59% dintre americanii cu vârsta de peste 65 de ani sunt de acord; 21% nu sunt de acord

TRĂIM ZILELE DIN URMĂ?

Sondajul de opinie a pus întrebarea dacă persoana chestionată este de acord sau nu cu următoarea afirmație: Evenimente precum renaşterea Statului Israel, războaie şi instabilitate în Orientul Mijlociu, cutremure recente şi tsunamiul din Asia sunt mărturii ale faptului că trăim în perioada pe care Biblia o numeşte zilele din urmă.

42% dintre americani sunt de acord
44% nu sunt de acord
14% nu ştiu

Trăim zilele din urmă – distribuție pe sexe

- 50% dintre femei sunt de acord; 37% nu sunt de acord; 13% nu ştiu
- 34% dintre bărbați sunt de acord; 52% nu sunt de acord; 14% nu ştiu

Trăim zilele din urmă – distribuție pe religii

- 58% dintre creştinii evanghelici/născuți din nou sunt de acord; 30% nu sunt de acord
- 50% dintre creştinii protestanți sunt de acord; 35% nu sunt de acord
- 38% dintre catolici sunt de acord; 52% nu sunt de acord
- 31% dintre americanii evrei sunt de acord; 56% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuție în funcție de simpatizanții unei ideologii/unui partid

- 30% dintre democrat-liberali sunt de acord; 57% nu sunt de acord
- 39% dintre cei care se consideră moderați sunt de acord; 47% nu sunt de acord
- 51% dintre republicanii conservatori sunt de acord; 39% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuție pe membrii unui partid

- 39% dintre democrați sunt de acord; 47% nu sunt de acord

- 48% dintre republicani sunt de acord, 39% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuție pe rase

- 75% dintre afroamericani sunt de acord; 16% nu sunt de acord
- 39% dintre persoanele de rasă albă sunt de acord; 47% nu sunt de acord
- 33% dintre hispanici sunt de acord; 56% nu sunt de acord
- 14% dintre asiatici sunt de acord; 86% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuție în funcție de venit

- 60% dintre americanii cu venit anual sub 20.000 de dolari sunt de acord; 26% nu sunt de acord
- 43% dintre americanii cu venit anual între 60.000 și 75.000 de dolari sunt de acord; 49% nu sunt de acord
- 16% dintre americanii cu venit anual de 100.000 de dolari sau mai mult sunt de acord; 77% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuție pe religii

- 37% dintre americanii din est sunt de acord; 49% nu sunt de acord
- 39% dintre americanii din vestul mijlociu sunt de acord; 48% nu sunt de acord
- 51% dintre americanii care trăiesc în sud sunt de acord; 35% nu sunt de acord
- 35% dintre americanii din vest sunt de acord; 50% nu sunt de acord
- 35% dintre americanii din New England sunt de acord; 51% nu sunt de acord

Trăim zilele din urmă – distribuție pe vârste

- 57% dintre americanii cu vârste cuprinse între 18 și 25 de ani sunt de acord; 39% nu sunt de acord
- 32% dintre americanii din generația X, cu vârste cuprinse între 26 şi 40 sunt de acord; 49% nu sunt de acord

- 43% dintre americanii cu vârste cuprinse între 41 și 55 de ani sunt de acord; 47% nu sunt de acord
- 42% dintre americanii cu vârste cuprinse între 56 și 65 de ani sunt de acord; 44% nu sunt de acord
- 46% dintre americanii cu vârste cuprinse între 65 de ani şi mai mult, sunt de acord; 39% nu sunt de acord

ANEXA 3:

EZECHIEL 38-39 TEXTUL DIN SCRITPURĂ, TRADUCEREA D. CORNILESCU

Capitolul 38

[1] Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: [2] „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului, şi proroceşte împotriva lui! [3]Şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! [4]Te voi târî şi-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut şi pavăză, şi care toți mânuiesc sabia; [5]împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia şi Put, toți cu scut şi coif: [6]Gomerul cu toate oştile lui, țara Togarmei, din fundul miazănoaptei, cu toate oştile sale, popoare multe împreună cu tine!

[7]Pregăteşte-te, deci, fii gata, tu şi toată mulțimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor! [8]După multe zile, vei fi în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge împotriva țării ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânşi dintre mai multe popoare pe munții lui Israel, care multă vreme fuseseră pustii; dar, fiind scoşi din mijlocul popoarelor, vor fi liniştiți în locuințele lor. [9]Iar tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei

fi ca un nor negru care va acoperi țara, tu cu toate oştile tale şi multe popoare cu tine.»

10Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte şi vei urzi planuri rele.» 11Vei zice: «Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceştia liniştiți, care stau fără griji în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri, şi neavând nici zăvoare, nici porți! 12Mă voi duce să iau pradă şi să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme şi moşii, şi locuieşte în mijlocul pământului.» 13Seba şi Dedan, negustorii din Tars şi toți puii lor de lei, îți vor zice: «Vii să iei pradă? Pentru jaf ți-ai adunat oare mulțimea ta, ca să iei argint şi aur, ca să iei turme şi avuții, şi să faci o pradă mare?»

14De aceea proroceşte, fiul omului, şi spune lui Gog: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în linişte, vei porni din țara ta 15şi vei veni din fundul miazănoaptei, tu şi multe popoare cu tine, toți călări pe cai, o mare mulțime şi o puternică oştire! 16Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască neamurile, când voi fi sfințit în tine sub ochii lor, Gog!»

17Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Nu eşti tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei prorocii lui Israel, care au prorocit atunci ani de zile, că te voi aduce împotriva lor? 18În ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă. 19O spun, în gelozia şi în focul mâniei Mele: În ziua aceea, va fi un mare cutremur în țara lui Israel. 20Peştii mării şi păsările cerului vor tremura de Mine, şi fiarele câmpului şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ, şi toți oamenii care sunt pe fața pământului; munții se vor răsturna, pereții stâncilor se vor prăbuşi şi toate zidurile vor cădea la pământ. 21Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. 22Îl voi judeca prin ciumă şi sânge, printr-o ploaie năprasnică şi prin pietre de grindină; voi ploua foc şi pucioasă peste el, peste oştile lui, şi peste popoarele cele multe, care vor fi cu el. 23Îmi voi arăta astfel mărimea

şi sfinţenia, Mă voi face cunoscut înaintea mulţimii neamurilor, şi vor şti că Eu sunt Domnul.»"

Capitolul 39

„Fiul omului, proroceşte acum împotriva lui Gog şi spune: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată că am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! [2]Te voi târî, te voi aduce, te voi sui din fundul miazănoaptei, şi te voi aduce pe munţii lui Israel. [3]Îţi voi doborî arcul din mâna stângă şi voi face să-ţi cadă săgeţile din mâna dreaptă. [4]Vei cădea pe munţii lui Israel, tu şi toate oştile tale, şi popoarele care vor fi cu tine; te voi da de mâncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi şi fiarelor câmpului. [5]Vei cădea pe faţa câmpului, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu. [6]Voi pune foc Magogului şi celor ce locuiesc liniştiţi în ostroave, ca să ştie că Eu Sunt Domnul.

[7]Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel Sfânt în mijlocul poporului Meu Israel şi nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească Numele Meu cel Sfânt; ci vor şti neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!" [8]„Iată că lucrurile acestea vin şi se întâmplă, zice Domnul Dumnezeu! Aceasta este ziua, despre care am vorbit.

[9]Atunci locuitorii cetăţilor lui Israel vor ieşi, vor arde şi vor da pradă flăcărilor armele, pavezele şi scuturile, arcurile şi săgeţile, lăncile şi suliţele; şi şapte ani vor face focul cu ele. [10]Nu vor lua lemne de pe câmp şi nu vor tăia lemne din păduri, ci vor face focul cu armele. Îi vor jefui pe cei ce i-au jefuit şi-i vor prăda pe cei ce i-au prădat, zice Domnul Dumnezeu.

[11]În ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel: valea călătorilor, la răsăritul mării moarte, şi mormântul acesta va astupa trecerea călătorilor. Acolo vor îngropa pe Gog cu toată mulţimea lui şi vor numi valea aceasta: 'Valea mulţimii lui Gog'. [12]Şapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să cureţe ţara. [13]Tot poporul ţării îi va îngropa, şi i se va duce vestea, în ziua când voi fi proslăvit, zice Domnul Dumnezeu. [14]Apoi vor alege nişte oameni care vor cutreiera neîncetat ţara şi care vor îngropa trupurile rămase pe faţa pământului, ca să cureţe ţara; după şapte luni vor începe să cerceteze. [15]Cei ce vor străbate ţara, o vor cutreiera, şi când unul din ei va vedea oasele unui

om, va pune un semn lângă el, până îl vor îngropa groparii în 'Valea mulțimii lui Gog'. [16]Tot acolo va mai fi şi o cetate numită Hamona (Mulțime). Aşa vor curăți țara.»"

[17]„Fiul omului, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Spune păsărilor de orice soi şi tuturor fiarelor câmpului: Adunați-vă, şi veniți! Strângeți-vă din toate părțile pentru jertfa Mea pe care o junghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne şi beți sânge, [18]mâncați carnea vitejilor şi beți sângele voievozilor pământului, sânge de berbeci, de miei, de țapi, de tauri îngrăşați din Basan! [19]Mâncați grăsime până vă veți sătura şi beți sânge până vă veți îmbăta, din jertfele Mele pe care le voi junghia pentru voi. [20]Săturați-vă la masa Mea de carnea cailor şi a călăreților, de carnea vitejilor şi a tuturor oamenilor de război», zice Domnul Dumnezeu.

[21]Îmi voi arăta slava între neamuri; şi toate neamurile vor vedea judecățile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea. [22]Cei din casa lui Israel vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte. [23]Şi neamurile vor cunoaşte că din pricina nelegiuirilor ei a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărădelegilor ei, săvârşite de ea împotriva Mea; de aceea le-am ascuns Fața Mea şi i-am dat în mâinile vrăjmaşilor lor, ca să piară toți ucişi de sabie. [24]Le-am făcut după necurățiile lor şi după fărădelegile lor, şi le-am ascuns Fața Mea.»"

[25]De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Acum voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel şi voi fi gelos de Numele Meu cel Sfânt. [26]Atunci îşi vor uita ocara şi toate fărădelegile pe care le-au săvârşit împotriva Mea, când locuiau liniştiți în țara lor şi când nu-i tulbura nimeni. [27]Când îi voi aduce înapoi dintre popoare şi îi voi strânge din țara vrăjmaşilor lor, voi fi sfințit de ei înaintea multor neamuri. [28]Şi vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prinşi de război între neamuri şi care-i strâng iarăşi în țara lor; nu voi mai lăsa pe niciunul din ei acolo [29]şi nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel", zice Domnul Dumnezeu.

NOTE

INTRODUCERE: TOȚI OCHII SUNT AȚINTIȚI SPRE EPICENTRU

1. Nora Boustany, „For Arab World, a Sea Change", *Washington Post,* 19 august 1990.
2. Nadia Abu el-Magd, „Egypt Ponders Regional Role After War", Associated Press, 7 mai 2003. Alte exemple: în aprilie 2003, şeful de stat major militar israelian Moshe Ya'alon le-a spus comandanților seniori israelieni că Orientul Mijlociu „trece printr-un cutremur politic... care se va întinde pe o perioadă de câteva luni, posibil chiar ani, înainte să se stabilească în întregime efectele." Vedeți „Israeli Security Perceptions to Change After Iraq War", *Voice of Israel Radio/BBC Worldwide Monitoring,* 14 aprilie 2003. În articolul său din 8 martie 2005, din *New York Times*, David Brooks scria despre „cutremure politice care zguduie acum lumea arabă." Steve Forbes scria în cadrul rubricii sale „Fact and Comment" din publicația *Forbes* la 28 martie 2005, „faptul că am reuşit să-l răsturnăm pe Saddam Hussein şi alegerile consecutive din Irak au declanşat un adevărat cutremur politic: alegerile din Afganistan au dat şi femeilor dreptul de a vota; alegeri libere în Irak; o alegere prezidențială liberă între palestinieni, iar câştigătorul promite să pună capăt violențelor şi

începerea negocierilor de pace cu Israelul; o revoltă populară în Liban; şi dorința subită a preşedintelui egiptean Hosni Mubarak de a organiza alegeri prezidențiale libere odată ce se încheie mandatul domniei sale."

3. Agenția France-Presse, „Hardline Win in Iran Sparks Fears on Nukes and Extremism", 25 iunie 2005.
4. O căutare în baza de ştiri Lexis-Nexis la 21 februarie 2006.
5. Preşedintele Mahmoud Ahmadinejad, se adresează în Adunarea Generală a Națiunilor Unite (discurs, New York, 17 septembrie 2005), tradus şi distribuit de agenția de ştiri Islamic Republic, postată pe www.globalsecurity.org
6. Golnaz Esfandiari, „President Sees Light Surrounding Him", Iran Press Service, 29 noiembrie 2005.
7. Preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad, textul comunicatului din cadrul conferinței de la Teheran, raportat de agenția de presă a studenților iranieni la 26 octombrie 2005, citat de Institutul de Cercetare Media din Orientul Mijlociu, seria de rapoarte speciale nr. 1013, 28 octombrie 2005.
8. Vezi „Iran Says It Joins Nuclear Club", Reuters, 12 aprilie 2006. Vezi şi Amos Harel, „MI Chief Warns That Iran Will Produce Nuclear Bombs by 2010", Haaretz, 10 mai 2006; „Iran 2–3 Years from Nuclear Bomb", Agenția France-Presse, 11 aprilie 2006; Con Coughlin, „Iran «Could Go Nuclear within Three Years»", London Telegraph, 16 ianuarie 2006; „Iran Could Produce Nuclear Bomb in 16 Days, U.S. Says", Bloomberg News, 12 aprilie 2006.
9. John Mintz, „U.S. Called Unprepared for Nuclear Terrorism", *Washington Post*, 3 mai 2005.
10. Graham Allison, *Nuclear Terrorism: The Ultimate Preventable Catastrophe*, New York, Times Books, 2004). Vezi extrase în Graham Allison, „Nuclear Terrorism", revista *Blueprint*, Consiliul de leadership democratic, 7 octombrie 2004.
11. Vezi „Iran Leader: Israel Will Be Annihilated", Associated Press, 14 aprilie 2006. Vezi şi Chris Brummitt, „Iran Leader Calls Israel An «Evil Regime»", Associated Press, 11 mai 2006.

12 Preşedintele George W. Bush, Despre Starea Națiunii (discurs ținut la Capitoliul Statelor Unite, Washington D.C., 29 ianuarie 2002).

13. Glenn Kessler, „Bush Says U.S. Would Defend Israel Militarily", *Washington Post*, 2 februarie 2006.
14. Edmund Blair, „Bush Won't Rule Out Nuclear Strike on Iran", Reuters, 18 aprilie 2006.

15. De exemplu senatorul John Kerry a afirmat în timpul dezbaterii prezidențiale din 30 septembrie 2004 că „Iranul se îndreaptă spre arme nucleare şi lumea este mai periculoasă“ (http://www.debates.org/pages/trans2004a.html) Website-ul său de campanie a publicat această afirmație: „Un Iran cu arme nucleare reprezintă un risc inacceptabil pentru securitatea națională a Statelor Unite şi a aliaților noştri din regiune“ (http://www.globalsecurity.org/military/library/report/2004/kerry_natl-security-plans_strategy.htm). Sen. John Edwards a spus publicației *Washington Post* într-un interviu publicat la 30 august 2004 că „un Iran nuclear este inacceptabil din atât de multe motive, inclusiv posibilitatea de a crea o poartă şi nevoia ca şi alte țări din regiune să dezvolte capacitate nucleară – Arabia Saudită, Egiptul şi posibil şi alții. (http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/articles/A45216-2004Aug29.html). Sen. Joe Lieberman şi-a prezentat discursul la Munchen pe 5 februarie 2006, avertizând că „Iranul ne va pune pe toți la încercare. Dacă ignorăm amenințarea pe care o reprezintă sau o acoperim cu negocieri interminabile şi lipsite de speranță, vom regreta.“ (http://lieberman.senate.gov/newsroom/release.cfm?id=251200).
16. Sen. Hillary Clinton s-a adresat înaintea Comitetului de afaceri publice anericano-israelian) (discurs, 24 mai 2005), http://clinton.senate.gov/~clinton/speeches/2005524910.html.
17. John Zogby, „Zogby: 66% Say Iran A Threat To U.S.“ (alertă e-mail de la Zogby.com, bazată pe un sondaj organizat deJohn Zogby). Vezi http://www.zogby.com/news/ReadNews.dbm?ID=1109.
18. Agenția France-Presse, „Khatami Warns U.S. of «Burning Hell» as Iran Marks Islamic Revolution“, 10 februarie 2005.
19. Vezi „Tehran Threatens West with Homicide Attacks“, *The Sunday Times*, 16 aprilie 2006; vezi de asemenea şi Ali Nouri Zadeh, „Iran's Secret Plan if Attacked by U.S. Codenamed «Judgment Day»“, *Asharq Al-Awsat,* 27 aprilie 2006.
20. Associated Press, „Russia Agrees To $1 Billion Arms Deal With Iran“, 2 decembrie 2005.
21. Anton LaGuardia, et al., „We Will Use Force, Blair Warns Iranians“, *London Telegraph*, 28 octombrie 2005. Vezi şi Philip Webster, „Blair Hints at Military Action after Iran's «Disgraceful» Taunt“, *The (London) Times,* 28 octombrie 2005.
22. Hilary Leila Krieger, „Olmert: Ahmadinejad Is a Psychopath“, *Jerusalem Post*, 29 aprilie 2006.
23. „Peres: «Ahmadinejad Represents Satan»“, CNN.com, 15 aprilie 2006.

24. Transcriere a emisiunii NBC „Meet The Press", 2 aprilie 2006.

CAPITOLUL 1: VIITORUL A FOST PREZIS

1. Preşedintele George W. Bush, State of the Union Address (discurs, Capitoliul Statelor Unite, Washington, D.C., 29 ianuarie 2002).
2. Associated Press, „3 Americans Killed in Gaza Blast", 15 octombrie 2003.
3. Paul Bedard, „Washington Whispers: Modern Nostradamus", *U.S. News & World Report*, 3 noiembrie 2003.
4. Associated Press, „Gunfight at Arafat Mourning Tent", 14 noiembrie 2004.
5. „Civil War Looms over Palestine After Arafat's Death", Asia News, 15 noiembrie 2004; „Rival Gangs Violently Vie for Control in PA", Arutz Sheva, IsraelNationalNews.com, 15 noiembrie 2004. Vezi şi Daniel Pipes, Weblog, „Palestinian Anarcy, Post-Arafat", 14 noiembrie 2004.
6. Agenția France-Presse, „Palestinian PM Called for End to «Armed Chaos»", 18 noiembrie 2004.
7. Vezi „Bush Pledges to Spread Democracy", CNN, 20 ianuarie 2005; Peter Baker şi Michael A. Fletcher, „Bush Pledges to Spread Freedom: Global Focus on Rights Would Be a Shift in Policy", *Washington Post,* 21 ianuarie 2005; Barbara Ferguson, „Bush Again Calls for Democracy in Middle East", Arab News, 4 februarie 2005; „Rice Calls for Mid-East Democracy", BBC News, 20 iunie 2005. Vezi şi Joel C. Rosenberg, „Two Great Dissidents: Natan Sharansky's Vision, and President Bush's", National Review Online, 19noiembrie 2004.
8. Joel C. Rosenberg, interviu de Sean Hannity, *Sean Hannity Show,* 24 iunie 2005.
9. Henry Meyer, „Putin Amendment May Allow Third Term", Associated Press, 24 iunie 2005.
10. Vezi Agenția France-Presse, „ «Street Sweeper» Ahmadinejad Promises New Era for Iran", 24 iunie 2005; Associated Press, „Ahmadinejad Vows Strong Islamic Iran After Election Triumph", 25 iunie 2005; „Iran Hardliner Sweeps to Victory", BBC News, 25 iunie 2005; Roxana Saberi, „Iran's New Leader Vows to Restart Nuclear Program", National Public Radio, 27 iunie 2005.
11. Vezi John Daniszewski, „Hard-Liner Wins Decisively in Iran Presidential Election; Ahmadinejad's victory signals the return of an Islamic fundamentalist government and is likely to alter the dynamic in

nuclear negotiations", Los Angeles Times, 25 iunie 2005; vezi şi Kathy Gannon, „Iran's New Leader to Pursue Nuclear Plans", Associated Press, 27 iunie 2005.
12. Vladimir Isachenkov, „Putin Offers Iran's President-Elect to Continue Nuclear Cooperation", Associated Press, 25 iunie 2005.
13. Associated Press, „Novel Written By Saddam to Be Published", 24 iunie 2005.

CAPITOLUL 2: GENEZA ROMANULUI *JIHAD*

1. Pentru a înțelege mai bine acțiunile sale de la acea oră, vezi Natan Sharansky, „Too Eager to Close the Deal", *New York Times*, 6 iunie 2000; Natan Sharansky, „No Justice, No Peace", *Wall Street Journal*, 6 iulie 2000; Natan Sharansky, „And Israel's Task", *Washington Post*, 30 iulie 2000.
2. Daniel Klaidman şi Jeffrey Bartholet, „The Fate of Jerusalem", articolul de primă pagină din *Newsweek*, 24 iulie 2000.
3. Declarația lui Natan Sharansky, 25 iulie 2000.
4. Putin a lucrat ca şef al FSB—*Federal'naya Sluzhba Bezopasnosti Rossiyskoi Federatsii*—din iulie 1998 până în august 1999, şi apoi a fost promovat de către Boris Eltsin ca prim-ministru al Rusiei.
5. Vezi articole şi studii de Joel C. Rosenberg: „Land of Promise: Restoring Israel's Economic Miracle", *Policy Review* (toamna 1991; Joel C. Rosenberg cu Edward L. Hudgins, „Economic Reform, Not Loan Guarantees, Israel's Only Path to Prosperity", *Heritage Backgrounder* #881, The Heritage Foundation, 13 februarie 1992; „Still Time to Say No", *Jerusalem Post*, 10 august 1992; „Why Economic Growth Is Critical to Arab Israeli Peace", *Heritage Backgrounder* #920, The Heritage Foundation, 5 noiembrie 1992; „Economic and the Middle East", *Journal of Commerce*, 25 noiembrie 1992.
6. Tim LaHaye, *The Coming Peace In The Middle East,* Grand Rapids, Zondervan, 1984, 9.
7. Pentru date din 1948, vezi declarația de presă a Ministerului de Afaceri Externe a Israelului „Independence Day", 25 aprilie 2004. Pentru date recente, vezi declarația de presă a Biroului Central de Statistică a Israelului, „The Population of Israel Has Reached About 7 Million", 2 octombrie 2005 (cifra actuală: 6.955.000). Pentru planuri viitoare, vedeți analiza efectuată de Institutul de planificare în diplomație ebraică [Jewish Policy Planning Institute], citat de Amiram Barkat, „Greater TA Replaces NY As World's Largest Jewish City", *Haaretz*, 17 ianuarie 2006.

8. Jon Felder, „Focus on Israel: Israel's Agriculture in the 21st Century", Ministerul de Afaceri Externe a Israelului, 24 decembrie 2002, 2. Vezi şi *Statistical Abstract of Israel: 2005*, secțiunea de agricultură, tabelul 19.19, 654.
9. „Country Studies: Israel", secțiunea agricultură, Biblioteca Congresului Statelor Unite, countrystudies.us/israel/76.htm.
10. Jon Felder, „Focus on Israel: Israel's Agriculture in the 21st Century", Ministerul Afacerilor Externe al Israelului, 24 decembrie 2002.
11. Ibid.
12. *Statistical Abstract of Israel: 2005*, secțiunea de agricultură, tabelul 19.19, 654.
13. Ibid.

CAPITOLUL 3: SĂ UNIM PUNCTELE

1. Media internațională raportează pe larg şi interpretează cu litere de-o şchioapă în lumea întreagă faptul că plimbarea lui Sharon pe Muntele Măslinilor a iscat spontan proteste arabe. Dar chiar şi oficialii palestinieni de vârf au recunoscut mai târziu că „Intifada Al-Aksa", cum a ajuns să fie cunoscută, a fost plănuită cu mare grijă şi orchestrată cu multă agilitate. „Oricine îşi închipuie că intifada a izbucnit din cauza contestatei vizite a lui Sharon la moscheea Al-Aksa greşeşte", a afirmat ministrul comunicațiilor palestinian Imad Al-Faluji unui ziar arab în primăvara anului 2001. „Această intifadă a fost plănuită în avans, încă de când s-a întors preşedintele Arafat de la negocierile de la Camp David. Un alt consilier al lui Arafat a spus unui ziar francez că „cu câteva zile înainte de vizita lui Sharon la moschee [...] Arafat a cerut să fim gata să inițiem o lovitură." Într-adevăr, o privire mai atentă în media palestiniană oficială în zilele acelea şi chiar cu câteva luni înainte de vizita lui Sharon trădează aceste pregătiri. Vezi Dore Gold, editor, „One Year of Yasser Arafat's Intifada: How It Started and How It Might End", *Jerusalem Issue Brief*, 1, nr. 4, Centrul pentru Afaceri Publice din Ierusalim (1 octombrie 2001).
2. Vezi „Palestinian Violence and Terrorism Since September 2000", Proces verbal al Ministerului Afacerilor Externe din Israel, www.mfa.gov.il (accesat la 2 martie 2006); Martin Asser, „Lynch Mob's Brutal Attack", BBC News, 12 octombrie 2000; „Attack on USS Cole", Proces verbal al Departamentului de Stat al SUA, www.usinfo.state.gov (accesat la 2 martie 2006). Vezi şi, „Will Saddam Hussein Attack Israel?" Special Dispatch Series No. 136, Institutul de cercetare Media din Orientul

Mijlociu, 13 octombrie 2000; „U.S. Calls Iraqi Troop Movement «All Show»", CNN, 12 octombrie 2000; „Hammurabi Division (Armored) [Istorie]", www.globalsecurity.org (accesat la 3 martie 2006); Frank Gardner, „Saddam Threatens Israel", BBC News, 4 octombrie 2000.

3. Vezi „Suicide and Other Bombing Attacks in Israel Since the Declaration of Principles (September 1993)", Proces Verbal al Ministerului Afacerilor Externe din Israel, www.mfa.gov.il (accesat la 2 martie 2006).
4. Arutz 2 [media israeliană], „Netanyahu: Barak's concessions will destroy the country", 24 iulie 2000.
5. „Sharon Wins Landslide Victory", CNN, 7 februarie 2001.
6. Ibid.
7. Benjamin Netanyahu, *Fighting Terrorism; How Democracies Can Defeat the International Terrorist Network,* New York, Farrar, Straus & Giroux, 1995, 96. Notă: Editura a re-lansat cartea la sfârşitul anului 2001, cu o nouă prefaţă a autorului, după atacurile teroriste asupra World Trade Center şi a Pentagonului.
8. Ibid., 126.
9. Ibid., 125.
10. Cartea lui Netanyahu a fost reeditată în 2000 şi retipărită sub titlul *A Durable Peace: Israel and Its Place among the Nations.*
11. Benjamin Netanyahu, *A Durable Peace: Israel and Its Place Among the Nations,* New York, Warner, 1993 şi 2000, 135.
12. Ibid., 136.
13. Vezi Judith S. Yaphe, Declaraţia în faţa Comisiei Naţionale asupra Atacurilor Teroriste împotriva Statelor Unite (cunoscută în mod obişnuit drept „Comisia 9/11"), 9 iulie 2003. Yaphe a lucrat timp de 20 de ani ca analist al CIA, specializat în Orientul Mijlociu, perfecţionându-se tocmai în Orientul Mijlociu. În prezent lucrează în cadrul Universităţii Apărării Naţionale din Washington, D.C.

CAPITOLUL 4: A TREIA LENTILĂ

1. Citat de Steven Komarow şi Tom Squitieri, "NORAD Had Drills of Jets As Weapons", *USA Today*, 18 aprilie 2004.
2. Condoleeza Rice, Declaraţie înaintea Comisiei 9/11, 19 mai 2004, transcris de CNN.
3. Richard Armitage, Declaraţie înaintea Comisiei 9/11, 24 martie 2004, transcris de CNN.
4. Vezi Peter Jennings, *America Strikes Back,* ABC News Special, transcris, 21 septembrie 2001.

5. Tom Kean, et al., *Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks upon the United States,* Rezumat executiv, "Descoperiri generale"", 7, www.9-11commission.gov/report/911Report_Exec.htm (accesat la 27 februarie 2006).
6. Vezi Nick B. Williams Jr. şi Daniel Williams, „Iraq Threatens Israel with Use of Nerve Gas", *Los Angeles Times*, 3 aprilie 1990.
7. Jill Smolowe, „Sword of the Arabs", revista *Time*, 11 iunie 1990.
8. Andrew McEwen, „Experts Believe Iraq Will Stop Short of Invasion", *The Times of London*, 26 iulie 1990.
9. Michael Wines, „U.S. Says Bush Was Surprised by the Iraqi Strike", *New York Times,* 5 august 1990.
10. Ibid.
11. Rowan Scarborough, „CIA, Defense Saw Different Aims in Buildup", *Washington Times*, 3 august 1990.
12. Punctele care urmează sunt din Brian Shellum, *A Chronology of Defense Intelligence in the Gulf War: A Research Aid for Analysts*, Agenția de Servicii Secrete a Apărării, iulie 1997. Vezi Arhiva Securității Naționale, Universitatea George Washington, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).
13. Gershom Gorenberg, *The End of Days: Fundamentalism and the Struggle for the Temple Mount,* New York, Free Press, 2000, revizuit în 2002, 1-4, 223
14. Bill Moyers, discurs la primirea premiului Global Environmental Citizen, Centrul pentru Sănătate şi Mediu Global din cadrul Universității Harvard, New York City, 1 decembrie 2004.
15. Kevin Phillips, American Theocracy: The Peril and Politics of Radical Religion, Oil, and Borrowed Money in the 21st Century, New York, Viking, 2006, 252–255 şi respectiv vii.
16. Sondaj pentru Joel C. Rosenberg, „American Attitudes toward Bible Prophecy", Sondajul național Omnibus, condus de McLaughlin & Asociații pe 13 februarie 2006 asupra unui eşantion reprezentativ de 1.000 de persoane. Limitele erorii +/- 3%. Vezi anexa pentru mai multe rezultate ale sondajului.

CAPITOLUL 5: ISRAELUL DESCOPERĂ REZERVE MASIVE DE PETROL ȘI GAZE NATURALE

1. Tim LaHaye, *The Coming Peace in the Middle East*, Grand Rapids, Mich., Zondervan, 1984, 105.
2. Citat în „Moses' Oily Blessing", *The Economist,* 18 iunie 2005.

3. William A. Orme Jr., „Gas Deposits off Israel and Gaza Opening Vision of Joint Ventures", *New York Times,* 15 septembrie 2000.
4. William A. Orme, Jr., „Arafat Hails Big Gas Find off the Coast of Gaza Strip", *New York Times*, 28 septembrie 2000.
5. Ross Dunn, „Israeli Geologist Drills for Oil Based on Biblical Guidance", VOA/Israel Faxx, 20 noiembrie 2002.
6. „Oil Traces Found East of Kfar Sava", *Haaretz,* 12 septembrie 2003.
7. Associated Press, „Israeli Oil Company Claims Oil Find Valued at US $6 Billion", 4 mai 2004. Luskin a spus reporterilor că el crede „că circa 20 de procente [din rezerve] sunt exploatabile comercial", cu toate că a atras atenția asupra faptului că erau necesare mai multe testări şi a spus că „compania va trebui să strângă între 20 şi 50 de milioane de dolari americani pentru a folosi această descoperire." Vezi şi Amiram Cohen, „Givot Olam Drills Afresh at Kfar Sava", *Haaretz,* 23 noiembrie 2004, care spune că: „Pornind de la proprietățile geologice de la situl Meged 4, Givot Olam a calculat că fiecare kilometru pătrat al zăcământului petrolier conține aproximativ 5 milioane de barili de petrol, care se traduce într-un [zăcământ] total de 980 de milioane de barili de petrol la nivelul acelui sit."
8. „Moses' Oily Blessing", *The Economist,* 18 iunie 2005.
9. Tovia Luskin, interviu cu autorul, 22 martie 2006.
10. Fiul lui Spillman, Steve, a revizuit de curând cartea. Vezi James R. Spillman şi Steven M. Spillman, *Breaking the Treasure Code: The Hunt for Israel's Oil,* Medford, Oregon, True Potential Publishing, 2005; copyright original 1981, 3-4.
11. Abrevierea „G_d" [cu referire la cuvântul în engleză *God* pentru „Dumnezeu" (n.trad.)] este inclusă în declarația de misiune a Zion Oil, în semn de respect față de evreii ortodocşi, care în mod tradițional nu scriu Numele lui Dumnezeu.
12. Spillman, 2005 ed., 134-135.
13. Philip Mandelker, interviu personal cu autorul, 14 noiembrie 2005. Printre celelalte companii care se ocupă cu forarea de petrol şi/sau gaz (unele cu perspectivă biblică, dar nu toate): Avner Oil Exploration, întemeiat în Israel; BG (înainte British Gas), întemeiat în Marea Britanie; Delek Group, întemeiat în Israel; Ginko Oil Exploration Ltd. (care în 2004 estima că în bazinul Mării Moarte se găsesc circa 20 de miliarde de barili de petrol), întemeiată în Israel; Isramco, întemeiat în Texas; Ness Energy Inc., întemeiat în Texas; Lapidoth Israel Oil Prospectors, întemeiat în Israel; Modii Energy, întemeiat în Israel; şi Sdot Neft, întemeiat în Israel.

14. Shlomy Golovinski, „Israel, the Home of the Millionaire", *Haaretz,* 15 iunie 2005.
15. Amy Teibel, „Buffet Pays $4B For Stake In Israeli Firm", Associated Press, 9 mai 2006.
16. Vezi „Investing in Israel" şi „Venture Capital in Israel", Buletin de ştiri al Ministerului Industriei, Muncii şi Comerţului din Israel, www.moit.gov.il (accesat la 15 martie 2006).
17. Ibid.
18. Cina de la Centrul Israel a avut loc la 27 iunie 2005. Vezi www.icsep.org.il pentru detalii (accesat la 15 martie 2006).

CAPITOLUL 6: TRATATELE ŞI ALIANŢELE OFERĂ ISRAELIENILOR O SIGURANŢĂ MAI MARE CA ORICÂND

1. Joel C. Rosenberg, „For Real?" *National Review Online*, 9 februarie 2005.
2. Numărul total al atacurilor în 2001: 7.634. Numărul total al atacurilor în 2005: 2.365. Numărul specific al bombelor sinucigaşe a scăzut de la un maxim de 60 în 2002 la doar 7 în 2005. Vezi „Palestinian Terrorism in 2005", Centrul de informaţii secrete şi asupra terorismului, Centrul pentru studii speciale (Israel) 31 decembrie 2005, 17; www.intelligence.org.il (accesat 16 martie 2006).
3. General Major Yaakov Amidror, interviu personal cu autorul, 8 iunie 2005.
4. Joel C. Rosenberg, „Pakistan Moves toward Ties with Israel after Gaza Pullout", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 10 septembrie 2005.
5. Arieh O'Sullivan, "Halutz: Sanctions Won't Deter Iran", *Jerusalem Post,* 21 noiembrie 2005.
6. Ted Koppel, conversaţie cu autorul, 23 februarie 2004. Pentru mai multe informaţii legate de conversaţia mea cu Koppel despre *The Passion of the Christ [Patimile lui Cristos],* vezi Joel C. Rosenberg, „Koppel Tackles *The Passion*", *National Review*, 24 februarie 2004.
7. Ceilalţi participanţi palestinieni în distribuţia *Nightline* de la Ierusalim au fost Hanan Ashrawi şi dr. Haidar Abdel Shafi.
8. Shimon Peres, interviu personal cu autorul, 16 noiembrie 2005.
9. Saeb Erekat, interviu personal cu autorul, 16 noiembrie 2005.
10. Dean Yates, „Olmert Sees Final Israeli Borders by 2010", Reuters, 9 martie 2006. Vezi de asemenea, „Olmert Vows to Set Final Borders", BBC News, 13 februarie 2006. Pentru citatul din Mofaz, vezi Yaakov Katz, „Mofaz Presents Israel's Final Borders", *Jerusalem Post,* 21 martie

2006. Vezi şi „Israel Offers Outline to Divide Jerusalem", Associated Press, 4 mai 2006.
11. Yates, „Olmert Sees Final Israeli Borders by 2010", Reuters, 9 martie 2006.
12. Akiva Eldar, „Abu Mazen to Israel: «Let's Discuss the End of the Conflict»", *Haaretz*, 24 martie 2006.
13. Khaled Abu Toameh, „Arafat Enraged at Being Called «Incompetent» by PA Minister", *Jerusalem Post*, 12 septembrie 2003.
14. General Nasser Youssef, interviu cu autorul la un eveniment al Institutului American Enterprise în 6 iunie 2006.
15. Abdul Salam al-Majali, interviu cu autorul la un eveniment al Institutului American Enterprise în 6 iunie 2006. Pentru mai multe detalii, vezi Dan Diker şi Pinchas Inbari, „Are There Really Signs of a Jordanian-Palestinian Reengagement?" Jerusalem Issue Brief, vol. 5, nr. 1, Centrul pentru Afaceri publice de la Ierusalim, 19 iulie 2005.

CAPITOLUL 7: UNȚAR SE RIDICĂ ÎN RUSIA, ISCÂND TEMERI LEGATE DE IZBUCNIREA UNUI NOU RĂZBOI RECE

1. Voltaire, *The Portable Voltaire* (volum broşat), ed. Ben Ray Redman, New York, Viking Penguin, 1977, 101.
2. Ibid.
3. Flavius Josephus, *Josephus: The Complete Works,* trans. William Whiston, Nashville, Nelson, 1998, 41, citând *Antiquities,* Cartea Unu, capitolele 5 şi 6.
4. Vezi articolul, „Scythian", *The Encyclopedia Britannica*, ediția online, www.britannica.com (accesat 17 martie 2006).
5. William Gesenius, *Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament* (Boston, [n.d.]), citat în Tim LaHaye, *The Coming Peace in the Middle East,* Grand Rapids, Zondervan, 1984, 123.
6. Arno C. Gaebelein, *The Prophet Ezekiel: An Exposition*, Neptune, New Jersey: Loizeaux Brothers, 1918, 258, citat din ediția din 1972.
7. J. Dwight Pentecost, *Things to Come: A Study in Biblical Eschatology,* Grand Rapids, Zondervan, 1958, 328.
8. Printre teologi: **C. I. Scofield**, editor al *Scofield Reference Bible,* scria în 1909: „Toți sunt de acord că referința primară este la puterile nordice (europene) în frunte cu Rusia... Referința la Meşec şi Tubal (Moscova şi Tobolsk) este un semn clar al identificării." **Dr. Charles Ryrie**, editor al *Ryrie Study Bible,* scria în ediția din 1995: „Magog este identificat de Iosephus drept o țară a sciților, regiunea aflată la nord – nord-est de

Marea Neagră şi Estul Mării Caspice (acum ocupată de trei membri ai Comunității Statelor Independente: Rusia, Ucraina şi Kazahstan)." **Dr. John Walvoord**, regretatul Rector al Seminarului Teologic din Dallas şi considerat de mulți unul din experții de frunte în profeție ai secolului douăzeci, scria în 1990, în *Every Prophecy of the Bible*: „Dacă studiem cu atenție Ezechiel 38–39, ni se revelează o invazie viitoare a țării Israel de către armatele Rusiei... În sfertul de secol scurs de la al Doilea Război Mondial, Rusia s-a înălțat şi a devenit una din marile puteri militare ale lumii moderne. Într-o măsură mai mare ca oricând până acum, Rusia a devenit o națiune proeminentă, mai ales în ce priveşte influența în Orientul Mijlociu. Posibilitatea ca Rusia să atace Israelul este o preocupare modernă a Statelor Unite şi a altor națiuni." **Dr. Tim LaHaye**, posibil cel mai mare expert în profeție din lume şi coautor (împreună cu Jerry Jenkins) al seriei *Left Behind* care s-a bucurat de un succes fenomenal (peste 62 de milioane de exemplare vândute), scria în 1984 în *The Coming Peace in the Middle East*: „Magog este un nume străvechi pentru națiunea cunoscută în prezent drept Rusia... Numele de «Moscova» derivă de la numele tribal de «Meşec» şi «Tobolsk», numele principalului stat, de la «Tubal». Substantivul «Gog» provine de la numele tribal original «Magog», care treptat a devenit «Rash», apoi «Rus» şi în prezent este cunoscută drept «Rusia»." **Hal Lindsey,** autor al bestsellerului de non-ficțiune *Late Great Planet Earth* (peste 15 milioane de exemplare vândute) scria în 1970: „Timp de secole, mult timp înainte ca evenimentele curente să fi putut influența ideile exegetului, oamenii au recunoscut că profeția lui Ezechiel despre comandantul din nord [Gog] se referă la Rusia." Lindsey l-a citat pe **dr. John Cumming,** care scria în 1864: „Împăratul din Nord, după părerea mea, este autocratul din Rusia... pentru că Rusia ocupă un loc, şi încă un loc foarte important, în cuvântul profetic, după cum au recunoscut aproape toți interpreții." Lindsey îl citează de asemenea pe **Bishop Lowth** al Angliei, care în 1710 scria, „Roş, luat ca nume propriu, în Ezechiel semnifică locuitorii din Sciția, din care îşi trag numele ruşii de azi."

9. Vezi biografia lui Josh McDowell, Josh McDowell Ministries, www.josh.org (accesat la 18 martie 2006).
10. Joel C. Rosenberg, „Dispatch from Moscow: Putin and Terror", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 1 septembrie 2004.
11. Peter Baker, „Putin Moves to Centralize Authority: Plan Would Restrict Elections in Russia", *Washington Post*, 14 septembrie 2004.
12. Ibid.

13. Ibid.
14. Tom Parfitt, „Putin's Reforms Are Undemocratic Says Governor", *London Telegraph*, 19 septembrie 2004.
15. Mihail Gorbaciov, op-ed, „Mikhail Gorbachev on Putin's Reforms: «A Step Back from Democracy»", *Moscow News*, 16 septembrie 2004.
16. Citat de Parfitt, „Putin's Reforms".
17. „Russia's Upper House Passes Bill Tightening Putin's Grip on Regions", Voice of America News, 8 decembrie 2004.
18. Jackson Diehl, „Putin's Unchallenged Imperialism", *Washington Post,* 25 octombrie 2004.
19. Ibid.
20. Vezi Peter Biles, „Ukraine Crisis Exposes Putin's Plans", BBC News, 1 decembrie 2004; Associated Press, „Putin Opposes Ukraine Runoff", 2 decembriu, 2004; „Yushchenko Wins Ukraine Election", BBC News, 27 decembrie 2004.
21. Joel C. Rosenberg, „A New Czar Rises in Russia", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 3 decembrie 2004.
22. Reuters, „Russian Premier Vows to Rebuild Military Might", 28 octombrie 1999, notat în David Johnson's Russia List, #3592, Centrul pentru Informații ale Apărării, www.cdi.org.
23. „Putin: Russia Must Be Great Again", BBC News, 11 ianuarie 2000.
24. Associated Press, „Russia Planning Maneuvers of Its Nuclear Forces Next Month", 30 ianuarie 2004.
25. „Putin Urges Enhancement of Russian Army's Combat Capability", *China People's Daily*, 23 februarie 2004.
26. Vezi „Defense Spending to Be Raised 40% in 2005", www.Gateway2Russia.com, 12 august 2004; „Russia Plans Defence Budget Boost", BBC News, 13 august 2004.
27. Associated Press, „Cold War Missile Test-Fired from Russia", 22 decembrie 2004.
28. „Putin Address to Nation: Excerpts", BBC News, 25 aprilie 2005; „Putin Deplores Collapse of USSR", BBC News, 25 aprilie 2005; Associated Press, „Putin: Soviet Collapse a «Genuine Tragedy»", 25 aprilie 2005.
29. Vladimir Putin, *First Person: An Astonishingly Frank Self-Portrait By Russia's President,* cu Nataliya Gevorkyan, Natalya Timokova și Andrei Kolesnikov, trad. Catherine A. Fitzpatrick, New York, Public Affairs, 2000).
30. La 1 mai 2000, spre exemplu, Putin a ținut un discurs în care spunea: „Unii au sugerat chiar măsuri mai radicale decât cele conținute în

proiectele de lege propuse, mergând chiar până acolo încât să sugereze ca guvernatorii să fie numiți de către preşedintele rus. Dar eu cred că liderii regiunilor federației trebuie aleşi de către popor. Această procedură s-a împământenit, a devenit parte a sistemului nostru democratic." Peter Baker şi Susan Glasser, *Kremlin Rising: Vladimir Putin's Russia and the End of the Revolution,* New York, Scribner, 2005, 371.

31. Putin s-a născut la 7 octombrie 1952 în Leningrad, Rusia (acum numit St. Petersburg).
32. Olena Horodetska, „Lukashenko win in Belarus sets US, Russia at odds", Reuters, 20 martie 2006.
33. „Support for Third Term for Putin Growing", Gazeta.ru, 16 martie 2006, citat în Russia List a lui Johnson, 2006-#66, Centrul pentru Informații a Apărării, www.cdi.org, 17 martie 2006.
34. „Atunci când Putin a fost scos de pe lista de candidați într-un studiu condus în iulie [2005] de către Centrul analitic Yury Levada, lupta pentru primul loc s-a dat între Juganov şi Jirinovski", cu toate că niciunul dintre ei n-a obținut mai mult de 10 % din voturi. Vezi Mario Canseco, *Angus Reid Global Scan*, 9 septembrie 2005; citat în Russia List a lui Johnson, #9241, Centrul pentru Informații ale Apărării, www.cdi.org, 11 septembrie 2005.
35. Ibid.
36. Vezi Andrei P. Tsygankov, „Why Russians «Love» Stalin", citat în Russia List a lui Johnson, 2006-#66, 17 martie 2006. M. Tsygankov este un profesor asociat la catedra de ştiințe politice şi relații internaționale din cadrul Universității de Stat din San Francisco şi director de program al Asociației de Studii Internaționale.

CAPITOLUL 8: KREMLINUL SE ASOCIAZĂ „AXEI RĂULUI", ÎNCHEIND O ALIANȚĂ MILITARĂ CU IRANUL

1. Discursul vicepreşedintelui Dick Cheney la Conferința Vilnius 2006, în 4 mai 2006, www.whitehouse.gov.
2. Vezi Ariel Cohen şi James A. Phillips, „Countering Russian-Iranian Military Cooperation", *Heritage Backgrounder* #1425, The Heritage Foundation, 5 aprilie 2001.
3. UPI, „Russia, Iran Renew Ties", 13 martie 2001.
4. Vezi Cohen şi Phillips, „Countering Russian-Iranian Military Cooperation."
5. „Putin: Iran Will Not Seek Nuclear Arms", Al Jazeera, 18 febuarie 2005.

6. Agenția France-Presse, „Putin Opposes Iranian Nuclear Bomb", 28 aprilie 2005.
7. Preşedintele Ali Khameni, discurs în fața comunității ştiințifice nucleare din Iran (Teheran, ianuarie 1987), citat în Kenneth R. Timmerman, *Countdown to Crisis: The Coming Nuclear Showdown with Iran,* New York, Crown Forum, 2005, 42.
8. Timmerman, Countdown to Crisis, 66.
9. Iran Press Service, „Rafsanjani Says Muslims Should Use Nuclear Weapon against Israel", 14 decembrie 2001, www.iran-press-service.com.
10. „Iranian President at Tehran Conference", Special Dispatch Series, No. 1013, Middle East Media Research Institute, 28 octombrie 2005.
11. Stefan Smith, „Move Israel to Europe, Ahmadinejad Suggests", Agenția France-Presse, 9 decembrie 2005.
12. Oficial al Mossadului, interviu personal cu autorul, oferit cu condiția păstrării anonimatului. Numele şi data interviului nu au fost date în vileag la cererea persoanei intervievate.
13. Donald H. Rumsfeld şi alții, „Executive Summary", *The Report of the Commission to Assess the Ballistic Missile Threat to the United States*, 15 iulie 1998. Disponibil online la www.fas.org/irp/threat/bm-threat.htm.
14. UPI, „Lockheed Continues Study of Ship-Launched Threat", 9 noiembrie 2005, citat pe www.missilethreat.com, (accesat la 30 martie 2006).
15. David Albright, „Iran Hid Nuclear Plans for Nearly Two Decades", interviu la Fox News Channel, 24 aprilie 2005.
16. Kenneth M. Pollack, *The Persian Puzzle: The Conflict between Iran and America,* New York, Random, 2004, 362. Pentru mai multe informații asupra cercetării nucleare clandestine din Iran, citeşte 361-374.
17. Viktor Mikhailov (director al Institutului de Stabilitate Strategică de pe lângă Ministerului de Energie Atomică din Rusia), „Iran Can Create Nuclear Bomb", interviu cu Agenția rusă de ştiri şi informații, Novosti, 10 martie 2006.
18. Dore Gold, interviu personal cu autorul, 14 noiembrie 2005
19. Putin a făcut din creşterea vânzării de arme o prioritate maximă. În 1990, Uniunea Sovietică vindea arme, echipament militar şi piese de schimb în toată lumea. După prăbuşirea URSS-ului, vânzările au scăzut sub 4 miliarde de dolari americani pe an în 2000. În februarie 2006 însă, oficialul de vârf responsabil cu vânzarea de arme de la Moscova a spus că: „Cifrele pentru exportul [de arme] al Rusiei în 2005 au fost cele mai mari din ultimii câțiva ani. Cifrele finale sunt de 6.126 miliarde de dolari americani." Vezi „Russian Arms Exports at 10-Year High", BBC News,

7 februarie 2001; „Russian 2005 Arms Exports Hit Record $6.1 Billion", Russian Information Agency Novosti, 9 februarie 2006.

20. Yuri Shtern, (membru al Knessetului), interviu personal cu autorul 13 noiembrie 2005.
21. Natan Sharansky, interviu cu autorul, februarie 2005. Pentru o versiune prescurtată a interviului, vezi Joel C. Rosenberg, „Free Societies vs. Fear Societes", publicația *World*, 26 februarie 2005. Pentru versiunea completă, vezi Joel C. Rosenberg, „Russia, Iran & the Future in the Middle East", www.leftbehind.com, postată la 8 martie 2005.
22. „În interiorul Forțelor Armate din SUA Secretarul Apărării (Secretary of Defense) este adesea numit SecDef. SecDef-ul şi preşedintele Statelor Unite constituie împreună National Command Authority (NCA) [Autoritatea Națională de Comandă, n.trad.], care deține autoritatea unică de a lansa arme nucleare strategice. Toate armele nucleare sunt guvernate de conducerea celor doi bărbați, chiar şi la cel mai înalt nivel în guvern. Amândoi trebuie să fie de acord înaintea ordinului de atac nuclear strategic" („United States Secretary of Defense", www.answers.com, accesat la 23 martie 2006).
23. Caspar Weinberger, interviu personal cu autorul, 23 februarie 2006.
24. Majoritatea americanilor nu realizează, spre exemplu, faptul că Putin a supraviețuit deja la trei tentative de asasinare (februarie 2000, august 2000 şi octombrie 2001), şi un grup de terorişti ceceni islamici cunoscuți drept „Brigăzile de Islambuli" au raportat a fi pus un preț de 20 de milioane de dolari americani pe capul lui Putin. Vezi „$20 Million For Vladimir Putin", Pravda.com, 10 septembrie 2004 (accesat la 16 martie 2006). De asemenea, în ultimii ani s-au intensificat temerile unei revoluții în Rusia. După cum scriam într-un articol din 2005: „Când am fost în Moscova pentru zece zile în septembrie anul trecut, făcând cercetări [pentru *The Ezekiel Option*], m-am întâlnit cu oficiali şi analişti politici ruşi de la nivel înalt, cu oficiali seniori de la Ambasada SUA şi un număr de jurnalişti, inclusiv directorul publicației *New York Times*. Consensul unanim a fost că nu era necesară o lovitură de stat pentru a instala un dictator rus, pentru că Rusia are deja un dictator în plină ascensiune — Vladimir Putin. Oricum, în roman, lovitura de stat rămâne alternativa valabilă. La fel şi interesul particular pe care l-am observat în tulburările politice recente din fostele republici sovietice ale Ucrainei, Georgiei şi Kîrgîstanului, şi reverberațiile lor în Moscova. Putin, considerat cândva invulnerabil, este acum subiectul unei tot mai mari controverse şi nemulțumiri." Vezi Joel C. Rosenberg, „Revolution Brewing in Russia?" joelrosenberg.blogspot.

comWeblog, 31 martie 2005; vezi şi „Whither Uzbekistan? Another Fmr. Soviet Republic on the Brink", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 24 mai 2005.

25. Vezi Amos Harel, „Ex-Military Intelligence Chief Ze'evi Warns of Impending World Jihad «Tsunami»", *Haaretz*, 15 mai 2006; Daniel Pipes, „The Mystical Menace of Mahmoud Ahmadinejad", *New York Sun,* 10 ianuarie 2006; Charles Krauthammer, „In Iran, Arming for Armageddon", *Washington Post*, 16 decembrie 2005.
26. Amir Taheri, „The Frightening Truth of Why Iran Wants a Bomb", *The (London) Telegraph*, 16 aprilie 2006.
27. Hossein Bostani, „Ahmadinejad in Touch with 12th Imam", www.roozonline.com (popular Iranian dissident Weblog), 15 martie 2006.
28. Ayatollah Ibrahim Amini, *Al-Imam al-Mahdi, The Just Leader of Humanity,* trad. dr. Abdulaziz Sachedina (Qum, Iran: Ahul Bayt Digital Islamic Library Project, versiune electronică online), al-islam.org/mahdi/nontl/Toc.htm (accesat în 15 aprilie 2006).
29. Ibid.
30. Aproape toţi musulmanii religioşi, atât suniţi cât şi şiiţi, împărtăşesc o concepţie despre sfârşitul vremurilor care implică războaie şi venirea unui Mesia care va aduce în cele din urmă pacea şi dreptatea în lume. Potrivit Ayatollahului Baqir al-Sadr şi Ayatollahului Murtada Mutahhari, autori ai *The Awaited Savior [Mântuitorul mult-aşteptat]*, „ideea victoriei finale a forţelor dreptăţii, păcii şi dreptăţii asupra adepţilor răului, opresiunii şi tiraniei, răspândirea la nivel mondial a credinţei islamice, stabilirea deplină şi absolută a valorilor drepturilor omului, formarea unei societăţi ideale şi, în final, realizarea acestui ideal prin mâinile unei personalităţi sfinte şi eminente numită, potrivit tradiţiei islamice, Mahdi este o credinţă care, desigur cu variaţii în privinţa detaliilor, este împărtăşită de toate sectele şi şcolile ideologie musulmane." Vezi al-islam.org/awaited/index.htm (accesat la 20 aprilie 2006).

CAPITOLUL 9: MOSCOVA ÎŞI EXTINDE ALIANŢELE MILITARE, INCLUZÂND ŞI LUMEA ARABĂ, ISLAMICĂ

1. Sun Tzu, *The Art of War, Special Edition*, trad. Lionel Giles, Editorial Benei Noaj, 2005, 65 („XIII, The Use of Spies.")
2. Document irakian capturat, CMPC-2003-001950, Foreign Military Studies Office [Biroul de studii militare străine], Joint Reserve Intelligence Center [Centrul serviciilor secrete asociate], fmso.leavenworth.army.mil/recent.htm, see http://70.69.163.24 (accesat la 23 martie 2006). Vezi

şi „Did Russian Ambassador Give Saddam the U.S. War Plan?" *ABC News,* 23 martie 2006; şi Will Dunham, „Russia Gave Iraq Intelligence: Pentagon Report", Reuters, 24 martie 2006.

3. Document irakian capturat, CMPC-2004-001117, Foreign Military Studies Office, Joint Reserve Intelligence Center, fmso.leavenworth.army.mil/recent.htm, vezi http://70.69.163.24 (accesat la 23 martie 2006). Vezi şi Documentul irakian capturat, „Letter From Ministry of Foreign Affairs to Office of the President Regarding Russian Intel", 2 aprilie 2003, citat într-o versiune neclasificată a raportului Autorității Forțelor Asociate SUA, Kevin M. Woods şi alții, *Iraqi Perspectives Project: A View of Operation Iraqi Freedom from Saddam's Senior Leadership*, Joint Center for Operational Analysis [Centrul Asociat pentru analiză operațională], Joint Forces Command (JFCOM), martie 2006, www.jfcom.mil/newslink/storyarchive/2006/ipp.pdf (accesat la 24 martie 2006).
4. Traducerea New American Standard traduce Cuş drept „Etiopia", la fel ca şi versiunile King James, New King James Version, şi New Living Translation
5. Flavius Iosephus, *Antichități iudaice*, Cartea Întâi, capitolul 6, paragraful 2, în *Josephus: The Complete Works,* trad. William Whiston, Nashville, Nelson, 1998, 42.
6. Tim LaHaye identifică Cuşul drept Etiopia şi alte „națiuni africane" în *The Coming Peace in the Middle East,* Grand Rapids, Mich., Zondervan, 1984, 135. Hal Lindsey şi C. C. Carlson a identificat Cuşul drept Etiopia şi alte „națiuni africane" în *The Late, Great Planet Earth,* Grand Rapids, Mich., Zondervan, 1970, 68. Mark Hitchcock a identificat Cuşul drept „țara aflată la sud de Egiptul de pe Nil", care potrivit observațiilor sale include Etiopia şi Sudanul, în *The Coming Islamic Invasion of Israel,* Sisters, Ore., Multonomah, 2002, 55–56. Charles Ryrie a identificat Cuşul drept „Etiopia" şi „nordul Sudanului" în *Ryrie Study Bible,* Chicago, Moody, 1995, 1323. J. Dwight Pentecost identifică Cuşul drept Etiopia şi o „regiune aflată la sud de Egipt" în *Things to Come: A Study in Biblical Eschatology,* Grand Rapids, Mich., Academie, 1958, 329, cu toate că citează de asemenea o sursă care sugerează că Cuş s-ar putea referi la oamenii din Babilon sau „o țară şi un popor din nordul Arabiei". Trebuie notat că Babilonul şi Mesopotamia nu sunt niciodată menționate direct de Ezechiel, cu toate că cu siguranță ar fi putut fi, dacă ar fi fost implicate direct în acest atac împotriva Israelului. Ezechiel a fost, la urma urmei, cel care a scris profeția în Babilon pe atunci.

7. Iosephus, *Antichități iudaice,* Cartea Întâi, Capitolul 6, paragraful 2 în *Josephus: The Complete Works,* trad. William Whiston, Nashville, Nelson, 1998, 42.
8. LaHaye, Lindsey, Hitchcock, Ryrie, şi Pentecost sunt toți de acord că Put este, de fapt, Libia. LaHaye şi Lindsey cred că este foarte probabil ca sub aceeași denumire să fie incluse şi Algerul şi Tunisia din vremurile noastre, cu toate că ei includ şi Marocul. Pentecost citează o sursă care sugerează că Put ar putea fi „adiacent Persiei sau Iranului", şi nu ar fi fost situat în Africa de Nord.
9. Flavius Iosephus, *Antichități iudaice,* trad. William Whiston, Cartea Întâi, Capitolul 6, paragraful 1 în *Josephus: The Complete Works,* Nashville, Nelson, 1998) 42.
10. Voltaire, *The Portable Voltaire* (volum broşat), ed. Ben Ray Redman, New York, Viking Penguin, 1977, 101.
11. Arno Clemens Gaebelein, *The Prophet Ezekiel,* New York, Publication Office „Our Hope", 1917, 259. La pagina 135 din *Coming Peace*, Tim LaHaye susține că „Gomerul şi cetele lui" se identifică „fie numai cu Germania răsăriteană şi țările satelite sovietice din Europa de Est, fie cu toată Germania şi sateliții europeni răsăriteni". La pagina 87 din cartea sa de non-ficțiune din 1999 *Are We Living in the End Times?,* Wheaton: Tyndale, 1999, LaHaye şi co-autorul Jerry Jenkins spun că Gomerul „se crede a fi Turcia." La pagina 69 din *Late, Great Planet Earth,* Hal Lindsey îl citează pe Gesenius care „vorbeşte de o parte din «cetele» Gomerului drept fiind Aşkenaz... «numele corespunzător unei regiuni şi unui popor din Asia de Nord [Mică], care provin din cimerieni, poporul antic din Gomer. Evreii moderni înțeleg că ar fi vorba de Germania, şi numesc acea țară după acest nume evreiesc»". Charles Ryrie identifică Gomerul drept „probabil partea răsăriteană a Turciei şi Ucrainei" la pagina 1323 a Bibliei sale de studiu. Mark Hitchcock aderă la teoria cu Turcia (pag. 59 din *Islamic Invasion*), şi J. Dwight Pentecost concluzionează la pagina 330 a cărții *Things to Come* că „par să existe dovezi care să susțină concepția că [Gomerul] se referă la Germania de azi."
12. *Josephus: Complete Works,* 42.
13. Vezi „Phrygia" pe www.wikipedia.com; „Origins of the Armenian People", [originile poporului armean, n.trad.], www.armenianheritage.com/peorigin.htm (accesat la 23 martie 2006); şi Todd B. Krause şi Jonathan Slocum, „Classical Armenian Online", Linguistics Research Center [Centrul de cercetare lingvistică], Universitatea din Texas, la

Austin, www.utexas.edu/cola/depts/lrc/eieol/armol-0.html (accesată la 23 martie 2006).

14. La pagina 35 din cartea *Coming Peace,* LaHaye identifică Togarma şi cetele sale drept fiind „Armenia, care la fel de bine ar putea implica Turcia şi alte naţiuni sau popoare ce au făcut parte din Imperiul Otoman." La pag. 70 din cartea *Late, Great,* Lindsey identifică Bet-Togarma drept Armenia şi „triburile turceşti din Asia Centrală", inclusiv Rusia de Sud din prezent". La pagina 1323 din Biblia sa de studiu, Ryrie identifică Bet-Togarma drept „acea parte a Turciei aflată în apropierea graniţei cu Siria." La pagina 59 din cartea *Islamic Invasion*, Hitchcock identifică Bet-Togarma drept „Turcia de Sud." La pagina 330 din lucrarea *Things to Come,* Pentecost spune că Bet-Togarma este „în general identificată cu Turcia sau Armenia, deşi unii extind aria şi includ Asia Centrală", şi citează câteva surse care reafirmă această concluzie.
15. LaHaye nu identifică Şeba şi Dedanul în mod specific nici în *Coming Peace* şi nici în *The End Times Controversy,* ed. Tim LaHaye şi Thomas Ice (Eugene, Ore.: Harvest, 2003).
16. „Arafat Hopscotches from Tehran to Moscow", CNN, 10 august 2000; „Putin Tells Arafat That Russia Backs Palestinian Independence", CNN, 11 august 2000.
17. „Khatami Visit Heralds New Iran-Russia Ties", China People's Daily, 13 martie 2001; Brenda Shaffer, „Khatami in Moscow Boosts Russian-Iranian Arms Cooperation", *Policy Watch* #522, Washington Institute for Near East Policy, 5 martie 2001.
18. Vezi „Ethiopian Premier Visits Moscow", *China People's Daily*, 4 decembrie 2001; „Russia Agrees To Sell Arms To Ethiopia", *Russian Reform Monitor*, 3 decembrie 2001; „Russia Writes Off Ethiopian Debt", BBC News, 30 mai 2001; „Russia To Develop Gas Fields In Ethiopia", *Pravda*, 2 septembrie 2002.
19. Vezi „Saudi crown prince in Russia today in the first visit of its kind", *ArabicNews.com*, 2 septembrie 2003; şi „Saudi-Russian Oil and Gas Agreement; Abdullah: A Historical Day in the Relations Record", *ArabicNews.com*, 3 septembrie 2003. Vezi şi Dr. Ariel Cohen, „Saudi-Russian Rapprochement: U.S. Should Beware", Web Memo #336, The Heritage Foundation, 12 septembrie 2003.
20. Preşedintele rus Vladimir Putin, Al Zecelea Summit al Liderilor de Stat şi de Guvern al Organizaţiei Conferinţei Islamice (discurs, Ministerul Afacerilor Externe al Federaţiei Ruse, Departamentul de presă şi Informaţii, Putrajaya, Malaesia, 16 octombrie 2003. Vezi

şi Agenţia France-Presse, „Putin's Call to Join OIC Helps Improve Russian Relations with Muslim World", 2 ianuarie 2004. Vezi şi „OIC Grants Observer Status to Russia", *Daily Times* [Pakistan], 1 iulie 2005.

21. Agenţia France-Presse, „Putin Plans to Visit Iran", 6 octombrie 2004.
22. Steve Gutterman, „Putin First Russian Chief to Visit Turkey", Associated Press, 5 decembrie 2004.
23. Vezi „Putin OKs Russian Troops for Sudan", CBC News, 3 februarie 2005; „Oil-Rich Sudan Buys Arms from China, Russia, Iran, Belarus", *WorldTribune.com*, 23 noiembrie 2004; „Russia Sells Missiles to Sudan, Syria, Libya", *WorldNetDaily.com*, 18 septembrie 2002.
24. „Putin Makes Landmark Visit to Egypt", *Al Jazeera.com,* 26 aprilie 2005; Associated Press, „Putin Pushes «Road Map» in Historic Visit to Egypt", 27 aprilie 2005.
25. Vezi „President Putin to Visit Middle East Despite Arms Delivery Scandal with Israel and Syria", Pravda, 24 martie 2005; „Putin Makes Historic Visit to Israel", ABC News, 27 aprilie 2005; „Putin Plays Down Israel Arms Fear", BBC News, 28 aprilie 2005; Molly Moore, „Putin Calls Arms Aid No Threat to Israel", *Washington Post*, 30 aprilie 2005. Vezi şi Joel C. Rosenberg, „Putin's Historic Trip to Israel", www.leftbehind.com, 3 mai 2005.
26. „Putin Invites Hamas to Moscow", Al Jazeera, 9 februarie 2006; „Russia May Sell Arms to Hamas", *The Australian*, 18 februarie 2006; „Russia to Consider Selling Helicopters to PA", *www.YnetNews.com* [Israel], 16 februarie 2006. Vezi şi Joel C. Rosenberg, „Putin Says Hamas Not a Terrorist Organization", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 2 februarie 2006.
27. Khaled Mash'al a declarat: „America va fi înfrântă de Irak. Ori de câte ori naţiunea [islamică] este atacată, duşmanii ei vor fi înfrânţi, cu voia lui Allah. Poporul lui Mohamed câştigă victoria în Palestina. Poporul lui Mohamed câştigă victoria în Irak, şi va fi biruitor în toate ţările arabe şi musulmane... Nesăbuiţii aceştia vor fi înfrânţi, roata timpului se va întoarce, iar peste naţiunea noastră vor veni vremuri de victorie şi glorie, iar Occidentul va avea remuşcări, dar va fi prea târziu... Spunem aceasta Occidentului, care nu se comportă rezonabil şi care nu îşi învaţă lecţiile: Prin Allah, veţi fi învinşi. Israelul va fi înfrânt, şi la fel va fi oricine l-a sprijinit sau îl sprijină... O spun [ţărilor europene]: Grăbiţi-vă de vă cereţi iertare faţă de poporul nostru, pentru că altfel, o veţi regreta." Vezi Joel C. Rosenberg, „Hamas Threatens America, Putin Invites Them to

Moscow", joelrosenberg.blogspot.com, Weblog, 9 februarie 2006, citând Institutul de Cercetare Media din Orientul Mijlociu, www.memri.org.

28. Vezi Agenția France-Presse, „Putin to Press Algeria to Buy Arms", 10 martie 2006; „Rosoboronexport Strikes $7.5 Billion Deal with Algeria", Agenția de ştiri & informații „Novosti" din Rusia, 10 martie 2006; „Russia Strikes $7.5 Billion Arms Deal with Algeria", *MosNews.com,* 10 martie 2006.
29. Agenția de ştiri Interfax, „Dialogue with Muslim World among Russia's Priorities—Putin", 27 martie 2006.

CAPITOLUL 10: TENSIUNILE GLOBALE SE INTENSIFICĂ ODATĂ CU ATACUL RUSIEI ASUPRA ISRAELULUI

1. Agenția France-Presse, „Russia Would Never Harm Israel: Olmert", 2 martie 2006.
2. „Acting PM Olmert Speaks with Russian President Putin", Biroul prim-ministrului israelian, 5 martie 2006, www.pmo.gov.il/PMOEng/Communication/Spokesman/2006/03/spokeputin050306.htm (accesat la 28 martie 2006).
3. Ariel Cohen, „Zhirinovsky in His Own Words: Excerpts from *The Final Thrust South*", trad. Cohen and Melana Zyla, Fundația The Heritage, 4 februarie 1994.
4. Kevin Fedarko, „Rising Czar?" publicația *Time*, 11 iulie 1994.
5. Cohen, „In His Own Words."
6. *CIA World Fact Handbook,* www.cia.gov (accesat la 29 martie 2006).
7. Alexei Mitrofanov, interviu personal cu autorul, 1 septembrie 2004.
8. „Begin Describes Soviet Arms Cache", *Washington Post*, 7 iulie 1982.
9. Caspar W. Weinberger, interviu cu autorul, 23 februarie 2006.
10. „Message from Brezhnev to Nixon", 24 octombrie 1973, Departamentul de stat al SUA. Vezi Arhiva Securității Naționale, George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).
11. Unii ar putea caracteriza amenințarea lui Brejnev nu atât un plan sovietic de a ataca Israelul cât un *bluf.* Însă Kissinger a spus: „Eu n-am considerat-o un bluf, dar nu conta. Nu ne permiteam riscul de a crede [că nu e.]. N-am avut de ales decât să-l luăm ca atare." „The October War and U.S. Policy", William Burr, ed., Arhiva Securității Naționale, 7 octombrie 2003. Dr. Burr este un analist senior de istorie nucleară la Arhiva Securității Naționale din cadrul George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).

12. „Message from Nixon to Brezhnev."
13. Transcrierea „Întâlnirii personalului secretarului: marți, 23 octombrie 1973—4:35pm", clasificat drept „Secret/NODIS." Arhiva Securității Naționale, George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 1 martie 2006).
14. Michael B. Oren, *Six Days of War,* New York, Oxford University Press, 2002, 123.
15. Oren, 25.
16. Oren, 149.
17. Ibid.
18. „Message from Eshkol to Johnson", Telegramă de la Ambasada SUA din Israel către Departamentul de Stat, clasificat pe atunci ca „Secret", 5 iunie 1967; Biblioteca Johnson, Document al Securității naționale, NSC Histories, Criza din Orientul Mijlociu, vol. III; publicat de Arhiva Securității Naționale, George Washington University, www.gwu.edu/~nsarchiv/ (accesat la 22 februarie 2006).
19. Oren, p. 29, 27.
20. Oren, p. 57, 65.
21. *President's Daily Brief,* 9 iunie 1967, apoi clasificat drept „Strict Secret", Biblioteca Johnson, Document al Securității Naționale, NSC Histories, Criza din Orientul Mijlociu, vol. 6, Anexa A. Publicat de Departamentul de Stat al SUA, *Relații Externe, 1964-1968, Volumul XIX, Criza și Războiul arabo-israelian, 1967,* www.state.gov/r/pa/ho/frus/johnsonlb/xix/28059.htm (accesat la 29 martie 2006).
22. „Message from Kosygin to Johnson", 10 iunie 1967, Document al Securității Naționale, NSC Histories, container 19 volumul 7, Biblioteca prezidențială LBJ, citat în Isabella Ginor, „The Russians Were Coming: The Soviet Military Threat in the 1967 Six-Day War", *Middle East Review of International Affairs (MERIA)* 4, no. 4 (December 2000): 48. Vezi și Isabella Ginor, „How the Six Day War Almost Led to Armageddon", *The Guardian* [London], 10 iunie 2000.
23. Declarația în fața Knessetului a prim-ministrului Eskol, 12 iunie 1967, Ministerul Afacerilor Externe din Israel, www.mfa.gov.il (accesat la 29 martie 2006).
24. Richard Helms, „Memorandum for the Record", inclusiv istoria orală de la directorul CIA Richard Helms, pregătit în Washington, 22 octombrie 1968. Sursa: Biblioteca Johnson, Document al Securității Naționale, NSC Histories, Criza din Orientul Mijlociu, vol. 7, Anexa G. Strict Secret. Publicat de Departamentul de Stat al SUA, *Foreign Relations,*

1964–1968, Volume XIX, Arab-Israeli Crisis and War, 1967, www.state.gov/r/pa/ho/frus/johnsonlb/xix/28059.htm, (accesat la 29 martie 2006).
25. Ibid., 54.
26. Ginor, „How the Six Day War."
27. Nikita S. Kruschev, *Vremya. Ludi. Vlast.*, memorii în patru volume, Moscova, MN, 1999, volumul 3, 435; vol. 4, 460; citat de Ginor în „The Russians Were Coming", 45.
28. Yuri V. Nastenko, „Aviatsiya v Egypte", în *Grif "Sekrentno" Sniat,* Moscova, Comitetul veteranilor din acțiuni miliotare în Egipt, 1998, citat în Ginor, „The Russians Were Coming."
29. Ginor, „The Russians Were Coming", 49.
30. Isabella Ginor, „The Cold War's Longest Cover-Up: How and Why the USSR Instigated the 1967 War", *Middle East Review of International Affairs*,. 7, no. 3 (septembrie 2003): 46, 57.
31. Printre ei se numără Profesorul Robert O. Freedman de la Universitatea Evreiască din Baltimore şi Profesorul Galia Golan de la Universitatea Evreiască, amândoi au scris pe larg despre politica sovietică în Orientul Mijlociu. Am vorbit la telefon cu profesorul Freedman care a negat descoperirile lui Ginor. De asemenea, am vorbit la telefon cu Ginor, care trăieşte în Israel. Ea-şi susține afirmațiile. De notat că ea şi-a documentat cu mare atenție descoperirile, a vorbit personal cu majoritatea persoanelor pe care le citează, şi îi citează chiar şi pe cei care nu sunt de acord cu ea, inclusiv pe ambasadorul de atunci al Rusiei la Washington, Anatoly F. Dobrynin. Ea a dorit să nu fie citată direct pentru această carte, dar mi-a permis să citez pasaje largi din articolele ei.

CAPITOLUL 11: UN NOU RĂZBOI IZBUCNEŞTE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, ÎN TIMP CE EUROPA, AFRICA ŞI ASIA SUNT LOVITE DE CUTREMURE ŞI PANDEMII

1. Paul Johnson, „The Necessity of Christianity", *Truth Journal*, volumul 1, 1985, vezi www.leaderu.com/truth/1truth08.html (accesat la 24 mai 2006).
2. Adolf Hitler, *Mein Kampf,* citat în William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany,* New York, Simon & Schuster, 1959, 26.
3. Arnold Beichman, „How Stalin, the «Breaker of Nations», Hated, Murdered Jews", *Washington Times,* 16 august 2003. Beichman făcea o revizie a cărții lui Arno Lustiger, *Stalin and the Jews: The Red Book; The Tragedy of the Jews,* publicat de Enigma Books.

4. „Ahmadinejad: Wipe Israel off map", *Al Jazeera,* 26 octombrie 2005.
5. Arnaud de Borchgrave, „Later Than We Think", *Washington Times*, 6 februarie 2006. Vezi şi Charles Krauthammer, „Today Tehran, Tomorrow the World", publicația *Time*, 26 martie 2006; şi Anton La Guardia, „«Divine Mission» Driving Iran's New Leader", *London Telegraph*, 14 ianuarie 2006.
6. „An exclusive interview with Osama bin Laden", ABC News, TK, 1998; citat de Gershom Gorenberg, *The End of Days,* New York, Free Press, 2000, revizuit în 2002, v–vi.
7. „Bird Flu Could Take 142m Lives", CNN, 16 februarie 2006.
8. Warwick McKibbin, *Global Macroeconomic Consequences of Pandemic Influenza,* Institutul Lowey pentru Politică internațională, februarie 2006, 57.
9. Charles Ryrie, *Ryrie Study Bible,* Chicago: Moody, 1995, 1326.
10. Pastor rus, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului, septembrie 2004.

CAPITOLUL 12: IRAKUL SE RIDICĂ DIN MIJLOCUL HAOSULUI CA CEA MAI BOGATĂ ȚARĂ DIN REGIUNE

1. „Democrats Broaden Criticism of Administration on Iraq", CNN.com, 15 iulie 2003.
2. Robert C. Byrd, Remarks on the Senate Floor, January 25, 2005, byrd.senate.gov (accesat la 13 octombrie 2005).
3. John Kerry, Discurs la Universitatea New York (20 septembrie 2004).
4. Kevin Whitelaw, „Sen. Chuck Hagel Criticizes President Bush's Performance on Iraq", *U.S. News & World Report*, 20 iunie 2005.
5. „Hagel: Iraq War Has Destabilized Mideast, Resembles Vietnam", CNN.com, 21 august 2005.
6. Ibid.
7. Georges Sada (General irakian), interviu cu autorul, 30 martie 2006.
8. *Measuring Stability and Security in Iraq,* februarie 2006, Raport în fața Congresului, în concordanță cu Proiectul Bugetului Departamentului de Apărare 2006 (secțiunea 9010), Departamentul Apărării SUA, www.defenselink.mil/home/features/Iraq_Reports/docs/2006-02-Report.pdf.
9. Ali Abdul Ameer Allawi (ministrul de finanțe al Irakului), interviu cu autorul, 26 aprilie 2006.
10. Dr. Sinan Al-Shabibi (guvernator al Băncii Centrale Irakiene), interviu cu autorul, 26 aprilie 2006.

11. „Iraq's Economy Nearly Doubled—Report", 9 aprilie 2006, www.portaliraq.com.
12. „Infrastructure: Visa Accepts International Card Payments In Iraq", 2 iunie 2003, www.portaliraq.com.
13. „FedEx Express Launches Service in Iraq", publicat e presă, 11 august 2003, www.fedex.com/us/about/news/pressreleases/archives/pressrelease232234786.html?link=4 (accesat la 15 aprilie 2006).
14. Reuters, „Coca-Cola in Iraqi Joint Venture Talks", November 19, 2003, noted on www.portaliraq.com. Vezi şi Rory Carroll, „Cola Wars As Coke Moves on Baghdad", *The Guardian* [London], 5 iulie 2005.
15. Kamel Al-Gailani, „Iraq: Open for Business", Wall Street Journal, 29 decembrie 2003.
16. Vezi „Operation Iraqi Freedom: Three Year Anniversary, Project Fact Sheet", 23 martie 2006, Departamentul Apărării SUA.
17. Measuring Stability and Security in Iraq, 13.
18. Allawi, interviu cu autorul.
19. Vezi „Operation Iraqi Freedom: Three Year Anniversary, Project Fact Sheet", 23 martie 2006, Departamentul Apărării SUA.
20. Lawrence Kumins, „Iraq Oil: Reserves, Production and Potential Revenues", Serviciul de Cercetare al Congresului, 13 aprilie 2005, 1, 5.
21. Director al unei firme petroliere nord-americane, interviu cu autorul, oferit în condițiile păstrării anonimatului, aprilie 2005.
22. Kevin Phillips, *American Theocracy,* New York, Viking, 2006, 261. Vezi şi 253.
23. John F. Burns, „New Babylon Is Stalled by a Modern Upheaval", *New York Times*, 11 octombrie 1990.
24. Charles H. Dyer, *The Rise of Babylon,* Chicago, Moody, versiunea revizuită din 2003 a ediției originale din 1991, 14.
25. Jeffrey Gettleman, „Babylon Awaits an Iraq without Fighting", *New York Times*, 18 aprilie 2006.
26. Ali Abdul Ameer Allawi (ministru de finanțe irakian), interviu cu autorul, 26 aprilie 2006.

CAPITOLUL 13: EVREII CONSTRUIESC AL TREILEA TEMPLU ÎN IERUSALIM

1. Vezi Isaia 2:6, Mica 4:1, Daniel 9:27, Matei 24:15, 2 Tesaloniceni 2:3-4, şi Apocalipsa 11, printre multe alte versete atât din Vechiul cât şi din Noul Testament, care au legătură cu un viitor Templu.
2. Vezi „Another Outrageous Claim by Arafat: Ancient Jewish Temple

Was in Nablus, Not Jerusalem", comunicat de presă, Organizația sionistă din America, 21 mai 2002, www.zoa.org; vezi şi Daniel Pipes, „More on the Muslim Claim to Jerusalem", mai 2002, www.danielpipes.org.

3. Pentru mai multe informații asupra amenințărilor de la Muntele Templului,vezi Gershom Gorenberg, *The End of Days: Fundamentalism and the Struggle for the Temple Mount,* New York, Free Press, 2000, revizuit în 2002).
4. În multe scrieri evreieşti, Numele lui Dumnezeu este omis sau abreviat, potrivit cu obiceiul evreilor ortodocşi de a nu scrie Numele lui Dumnezeu.
5. Gershon Salomon, „Long-Term Objectives, Short Term Objectives", www.templemountfaithful.org (accesat la 4 aprilie 2006). Ultima frază cu privirer la Mesia vine din cartea „Vision of Redemption" a lui Salomon de pe acelaşi website.
6. Gershon Salomon, „The Voice of the Temple Mount", newsletter, primăvara 1998, www.templemountfaithful.org (accesat la 4 aprilie 2006).
7. Vezi „The Temple Mount Faithful Will Go up to the Temple Mount on Tisha B'Av", www.templemountfaithful.org/Events/tishabav5761.htm, 29 iulie 2001. Vezi şi „Court Won't Let Temple Mount Group Lay «Cornerstone» of Third Temple", *Haaretz*, 16 octombrie 2005.
8. Gershon Salomon, „An Open Letter about the Critical Situation on the Temple Mount and Its Godly Endtime Solution", 3 aprilie 2003, www.templemountfaithful.org (accesat la 4 aprilie 2006).
9. Yisrael Ariel (Rabinul), scrieri, www.templeinstitute.org.
10. „About the Temple Institute", www.templeinstitute.org (accesat la 4 aprilie 2006).
11. „Sanhedrin Launched in Tiberias", Arutz Sheva/Israel National News, 20 ianuarie 2005.
12. „Reestablished Sanhedrin Convenes to Discuss Temple", Arutz Sheva/Israel National News, 9 februarie 2005. Vezi şi Hal Lindsey, „Revived Sanhedrin Discusses Temple", WorldNetDaily.com, 17 februarie 2005.
13. Gershon Gorenberg, *The End of Days,* 13.
14. Ibid., 10.
15. Pentru mai multe informații asupra acestui subiect, v-aş recomanda cu căldură două cărți de Randall Price, un creştin evanghelic expert în Templele antice şi comorile lor. Una este *The Temple and Bible Prophecy: A Definitive Look at Its Past, Present and Future*, publicată în 2005 de Harvest House. Cealaltă este *Secrets of the Dead Sea Scrolls,* publicată în

1996 de către Harvest House. Amândouă au fost instrumente nepreţuite, în timp ce am scris *The Copper Scroll.*

16. Yisrael Ariel (Rabinul) şi alţii, „Where Is the Ark of the Covenant?" www.templeinstitute.org/ark_of_the_covenant.htm (accesat la 4 aprilie 2006).
17. Glenn Frankel, „Brooklyn Rabbi a Power in Israel", *Washington Post*, 23 noiembrie 1988.
18. Charles Fenyvesi, „Awaiting the Messiah", *U.S. News & World Report,* 27 iunie 1994.
19. „Today: The Goal", www.chabad.org/therebbe/timeline.asp?AID=62188 (accesat la 4 aprilie 2006).
20. Yisrael Ariel, „Which Comes First, the Messiah or the Temple?" www.templeinstitute.org (accesat la 4 aprilie 2006).
21. Ian MacKinnon, „Old Shack Will Give Madonna Front-Row Seat for Arrival of Her Messiah", *The London Times,* 4 martie 2006.
22. Martin Buber, *Gog and Magog: A Novel* ediţia broşată, trad. Ludwig Lewisohn, Syracuse, Syracuse University Press, 1999, 284. Cartea aceasta a fost publicată original în limba germană în 1981 de [Editura] Atheneum.
23. Elie Wiesel, *Souls on Fire* ediţia broşată, 1972; repr., New York: Touchstone, 1993, 206-207.
24. Elie Wiesel, *Elie Wiesel: Conversations,* ed. Robert Franciosi, Jackson: University Press of Mississippi, 2002, 138.
25. Ilustraţii bazate pe interviuri cu lideri ai evreilor mesianici în Israel şi în SUA.
26. Ibid.
27. Patrick Johnstone şi alţii, *Operation World,* Waynesboro: Authentic Media, 2001, 362. *Operation World* a câştigat Gold Medallion Book Award şi este cercetată şi produsă de WEC International. Vezi www.gmi.org/ow/.

CAPITOLUL 14: MUSULMANII SE ÎNTORC LA CRISTOS ÎN NUMĂR FĂRĂ PRECEDENT

1. Charles M. Sennott, *The Body and the Blood: The Middle East's Vanishing Christians and the Possibility for Peace*, New York, Public Affairs, 2001, prolog.
2. Sennott, *The Body and the Blood,* mulţumiri în ediţia broşată din 2003.
3. Jonathan Mann şi Gerald Kessel, „Christians Leaving Middle East", CNN, 21 aprilie 1992.

4. Roger Hardy, „Christians Quit Christ's Birthplace", BBC News, 21 decembrie 2001.
5. Bob Edwards şi Sylvia Poggioli, exclusivitate asupra vizitei Papei în Siria, *Morning Edition,* Postul naţional de radio, 7 mai 2001.
6. Jonathan Adelman şi Agota Kuperman, „Christian Eclipse in Shadow of Radical Islam", op-ed, *Rocky Mountain News/Denver Post*, 22 decembrie 2001.
7. William Dalrymple, „William Dalrymple on how the Christians of the East became an endangered species", *The Guardian* [London], 30octombrie 2001.
8. Salim Mansur, "A Christian Exodus?" *Toronto Sun,* 23 decembrie 2004.
9. Samuel P. Huntington, *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order* 1998 ediţie broşată, New York, Simon & Schuster, 1996, 65. Citat de Philip Jenkins, *The Next Christendom: The Coming of Global Christianity,* New York, Oxford University Press, 2002, 5.
10. Gayle Young, „Fast-Growing Islam Winning Converts in Western World", CNN, 14 aprilie 1997.
11. Ray Suarez, „Observing Islam", *The NewsHour with Jim Lehrer,* PBS, 16 noiembrie 1997.
12. Spre exemplu, vezi www.islamicity.com/Mosque/aboutislam.htm, www.allaahuakbar.net/womens/islam.htm#Listen, www.riseofislam.com/western_world_02b.html.
13. Dan Woodling, „Cairo's Extraordinary Garbage Dump Priest and His Cave Cathedral", Assist News Service, www.assistnews.net/strategic/s0000020.htm (accesat la 5 aprilie 2006). Vezi şi website-ul bisericii, www.saman-church.org/English.htm (accesat la 5 aprilie 2006).
14. Lideri ai Societăţii Biblice din Egipt, interviu cu autorul acordat cu condiţia păstrării anonimatului, 23 ianuarie 2006.
15. Publicaţia *Morocco Times* a publicat un articol la 12 martie 2005 intitulat: „Why Are Moroccans Converting to Christianity?" *Times* a publicat articolul la 24 ianuarie 2006, intitulat „Evangelical Missionaries Back in the Limelight." Alte publicaţii marocane care au publicat articole similare includ *Attajdid*, *Le Journal Hebdomadaire, Le Matin,* şi *La Gazette Du Maroc.* Raportul asupra libertăţii religioase din 2005 al Departamentului de Stat al SUA a inclus acest subiect în privinţa Marocului: „Relaţia în general amicală între religii în societate a contribuit la libertate religioasă; totuşi, convertiţii la creştinism au parte în general de ostracizare. Din ianuarie până la concertul de muzică creştină contemporană din mai, a existat o dezbatere în societate pe tema influenţei creştinismului

evanghelic în țară. În ianuarie, săptămânalul de limbă franceză *Le Journal* a raportat că un membru de partid Istiqal (partid naționalist), Jilali Abouali, l-a provocat pe ministrul afacerilor islamice în Parlament cu privire la permiterea intrării misionarilor creștini în țară. În aprilie, un cotidian arabic islamist, *Attajdid*, a publicat un editorial de Habib Choubani, un membru al parlamentului reprezentând Partidul Islamist pentru Dreptate şi Dezvoltare (PJD), care a susținut că evanghelicii invadează [țara] şi că guvernul, prin faptul că permite desfăşurarea acestui concert, submina «securitatea spirituală» a țării. În ciuda unor critici considerabile, guvernul a îngăduit ca acest concert din luna mai să aibă loc, şi nu au avut loc niciun fel de incidente negative." Vezi www.state.gov/g/drl/rls/irf/2005/51606.htm.

16. Ahmed Kostas (consilier senior al regelui marocan), interviu cu autorul, 28 noiembrie 2005.
17. Dr. Ahmed Abaddi, interviu cu autorul, 24 aprilie 2006.
18. Pastor arab, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele intervievatului şi data interviului sunt secrete.
19. „Algeria bans Muslims from learning about Christianity", www.ArabicNews.com, 21 martie 2006.
20. Lider evanghelic sudanez, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele intervievatului şi data interviului sunt secrete.
21. Stan Guthrie, „Hope amid the Ruins: Anglican Bishop Sees Massive Church Growth", *Christianity Today*, ianuarie 2004.
22. Sheikh Salman Al-Odeh, „Christian Missionaries Sweeping the Islamic World", transcriere, Lecția 66, Luni, data de 12 a lunii Safar, 1413 Hijra (1993), de pe www.islamworld.net/tanseer.htm (accesat la 3 februarie 2006). Al-Odeh cita se pare ediția din 1982 a *World Christian Encyclopedia*. Graficele revizuite din ediția din 2001 au arătat că numărul creştinilor din Africa a sărit de la 9,9 milioane în 1900 la 360 de milioane în 2000, aflat încă într-o creştere de proporții şi un procentaj semnificativ din aceştia sunt convertiți dintre musulmani. Vezi David B. Barrett şi alții, *World Christian Encyclopedia,* New York, Oxford University Press, 2001, 5.
23. Sheikh Ahmad Al Qataani, interviu la *Al Jazeera,* transcriere, 12 decembrie 2000. Transcriere disponibilă de la Ali Sina, dizident iranian, pe website-ul lui, www.faithfreedom.org/oped/sina31103.htm (accesat la 3 februarie 2006).
24. „More Christians Arrested in Wake of «Apostasy» Case", web-site-ul Open Doors USA, www.opendoorsusa.org/Display.asp?Page=AfghanArrests (accesat la 3 aprilie 2006). Vezi şi *www.compassdirect.org*.

25. Lider creştin afgan, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
26. Georges Sada (general irakian), interviu cu autorul, 22 mai 2006.
27. Pastor irakian, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
28. Lider evanghelic irakian, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
29. Pastor irakian din Bagdad, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
30. Citat de Julian Lukins, „Behind the Black Veil", *Charisma*, iunie 2004.
31. Patrick Johnstone şi alții, *Operation World,* Waynesboro, Authentic Media, 2001, 353.
32. Lider evanghelic iranian, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
33. Ramin Mostaghim, „Ruling Shiites Influence Eroded by Other Faiths", Inter Press Service, 5 mai 2004.
34. Compass Direct News Service, „Government Officials Admit Christianity «Out of Control»", 7 octombrie 2004.
35. „Iranian Convert Stabbed to Death", Compass Direct, 28 noiembrie 2005; vezi şi *World Watch List 2006*, Open Doors, www.opendoorsuk.org/downloads/wwl_downloads/WorldWatchList.pdf (accesat la 3 aprilie 2006).
36. „Iranian Convert", Compass Direct. News Vezi şi Nina Shea, „The Real War on Christmas: Being a Christian Can Be Deadly", *National Review*, 19 decembrie 2005. Shea l-a citat pe Rev. Keith Roderick, un preot episcopal reprezentând Christian Solidarity International. Agenția de ştiri The Voice of the Martyrs a raportat la rândul ei citatul lui Ahmadinejad.
37. Pastor Iranian, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
38. Pe baza interviurilor luate unor pastori iranieni şi creştini care s-au aflat în interiorul Iranului în anii recenți.
39. Pastor iranian, interviu cu autorul, cu condiția păstrării anonimatului. Numele interviului şi data interviului sunt secrete.
40. Fratele Andrei şi-a ținut numele întreg secret în timpul anilor în care a lucrat în spatele Cortinei de Fier, şi nu l-a mai împărtăşit decât la puțini oameni de atunci.
41. Fratele Andrei, interviu cu autorul, octombrie 2004.

CAPITOLUL 15: SĂ DETECTĂM VIBRAȚIILE

1. Brian Williams, „Now It Can Be Told: Notes on the Eve of Destruction",

subiect introdus pe weblog la 5 septembrie 2005, www.msnbc.msn.com/id/9216831/#050905.

2. Ibid.
3. Brian Williams, „The weatherman nobody heard—Robert Ricks predicted Katrina's wrath; why didn't more people listen?" *NBC Nightly News,* 15 septembrie 2005.
4. Associated Press, „Iran Leader: Israel Will Be Eliminated", 14 aprilie 2006.
5. Mortimer B. Zuckerman, „Moscow's Mad Gamble", *U.S. News & World Report*, 30 ianuarie 2006.
6. Georges Sada, *Saddam's Secrets*, 148.
7. *Cele patru legi spirituale* reprezintă un rezumat eficient al planului de mântuire expus în Noul Testament. A fost scrisîn 1965 de Bill Bright, fondatorul [organizației] Campus Crusade for Christ. A devenit atât de popular datorită prezentării clare și simple a Veștii Bune sau a „Evangheliei", încât în prezent există mai bine de un miliard și jumătate de exemplare distribuite în jurul lumii. Poate fi citită în întregime la adresa www.greatcom.org/laws/.

ANEXA 1: ÎNTREBĂRI FRECVENTE

1. „Gallup Polls on American Sympathy toward Israel and the Arabs/Palestinians", Biblioteca virtuală evreiască, www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/US-Israel/gallup.html (accesată la 20 aprilie 2006).
2. „Reliable Ally Polls", bazat pe date Harris, Biblioteca virtuală evreiască, www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/US-Israel/poally.html (accesat la 20 aprilie 2006).
3. Joel C. Rosenberg, „A Vicious, Anti-Semitic Film", National Review Online, 25 februarie 2004; și Reuters, „U.S. Envoy: Anti-Semitism in Europe Nearly as Bad as in 1930s", 13 februarie 2004.
4. Robin Shepherd, „In Europe, an Unhealthy Fixation on Israel", *Washington Post,* 30 ianuarie 2005.
5. *Răpirea* este termenul folosit de creștinii evanghelici. Se referă la un moment din zilele din urmă când adevărații urmași ai lui Isus Cristos vor fi ridicați dintr-odată la ceruri și vor dispărea de pe pământ, după cum este descris în 1 Tesaloniceni 4:16-17. Este urmată de șapte ani teribili de judecată îngrozitoare, cunoscută drept Necazul cel Mare, Războiul de la Armaghedon și apoi de a Doua Venire a lui Cristos, pentru a domni pentru o mie de ani.

6. Pentru asocierea Israelului cu smochinul vezi Ieremia 24, Osea 9:10, şi Mica 4:1-4.
7. Vezi Gore Vidal, *United States: Essays, 1952-1992,* New York, Broadway Books, 1993, 1001-1002, cu referire la un articol din august 1985, scris de senatorul James Mills pentru *San Diego Magazine*.
8. Edmund Morris, *Dutch: A Memoir of Ronald Reagan,* New York, Random, 1999, 835.
9. Ibid., 632–633.
10. Michael Reagan, conversaţie telefonică cu autorul, 24 iunie 2005.
11. Vezi „Al Qaeda's Poison Gas; The foiled attack in Jordan might have killed thousands", *Wall Street Journal* editorial, 29 aprilie 2004; Gethin Chamberlain, „How Al Qaeda plotted to kill 80,000 in Jordan", *The Scotsman*, 29 aprilie 2004.
12. Interviul autorului cu Generalul Sada, 22 mai 2006.
13. Vezi „Hotel Blasts Kill Dozens in Jordan", CNN.com, 9 noiembrie 2005; „Jordan Confirms Al-Qaeda behind Hotel Blasts", CNN.com, 12 noiembrie 2005; Nibras Kazimi, „The Islamist Threat to Jordan", *Jerusalem Issue Brief* vol. 5, no. 25, Jerusalem Center for Public Affairs, 25 mai 2006.
14. Bernard Lewis, răspuns la o întrebare din partea autorului, la un eveniment organizat de American Enterprise Institute, la 6 iunie 2006.

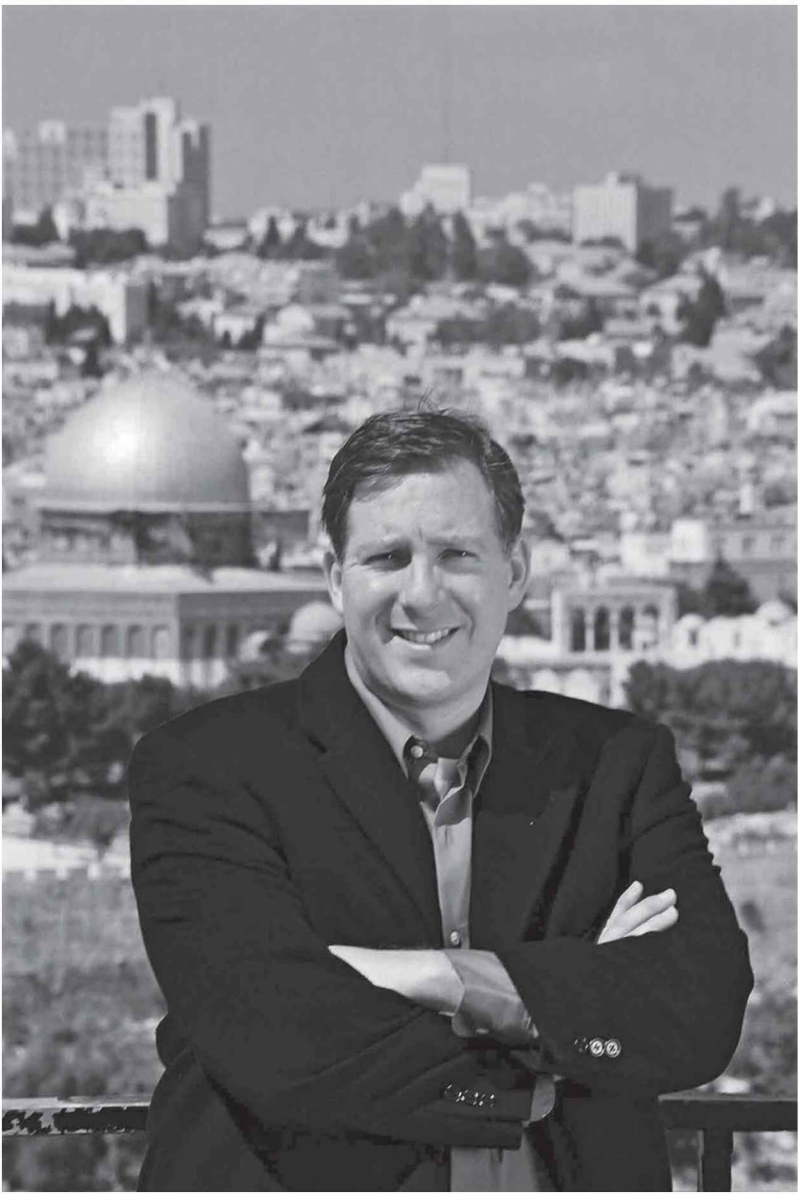

Pentru alte titluri,
scrise de

JOEL C. ROSENBERG

urmăreşte
www.scriptum.ro

Lydia

Revistă creștină pentru femei

Revista *Lydia* apare de două ori pe an, în iunie și decembrie. Se pot face abonamente pe o perioadă de doi ani, atât în țară cât și în străinătate.

Vrei să-i mulțumești cuiva, să abordezi pe cineva, să întreții o prietenie dragă sau doar să îi aminteşti cuiva de tine? Dăruieşte-i un abonament cadou.

Informații, comenzi și abonamente la:
Revista Lydia ❁ O.P. 9 C.P. 33, 410690 Oradea - Bihor, România
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765 ❁ comenzi@lydia.ro ❁ www.lydia.ro

Unde inima ta găsește un răspuns!

WWW.SCRIPTUM.RO

Cum puteți obține cărțile editurii Scriptum

Editura Scriptum își dorește ca dumneavoastră, cititorii, să beneficiați de cele mai bune cărți, răsplătindu-vă pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărțile pe care le publicăm sau le promovăm.

Puteți obține foarte comod cărțile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte și librării din orașul dumneavoastră. Cărțile comandate direct la editură vor fi trimise prin poștă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. În librăria virtuală veți găsi mereu titluri noi și deosebite.

Pentru informații:
Editura Scriptum, str. Lăpușului nr. 28,
410264 Oradea
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428,
e-mail: comenzi@scriptum.ro,
magazin virtual: www.scriptum.ro